Paul Feval

Misterele Londrei
vol. 2

Partea a treia — Marea familie
(urmare)

Capitolul VIII - Sângerarea

Omul care-l surprinsese pe doctorul Moore în flagrant delict de spionaj, omul care-l surprinsese în clipa când, părăsind căpătâiul unui bolnav ce-i fusese încredințat, al unui muribund, săvârşise o faptă de neiertat, mai cu seamă pentru moravurile engleze — în virtutea cărora fiecare casă locuită este un sanctuar ce nu poate fi violat nici chiar de lege — acest om nu era nici cavalerul Angelo Bembo, nici vreunul din servitorii marchizului. Era ultimul om de care doctorul ar fi avut vreun motiv să se teamă. Era însuşi bolnavul ce-i fusese încredințat, muribundul, Rio Santo în persoană.

Doctorul Moore era un as în știința medicală şi prea demn de întâietatea pe care opinia publică i-o acorda printre membrii lui *Royal College* pentru a nu fi privit ca posibilă, ba chiar sigură revenirea la viață a marchizului de Rio Santo, cu condiția să i se acorde la timp îngrijirile necesare. Dar ceea ce-l umplea de stupoare era tocmai revenirea neaşteptată la viață, spontană, înfăptuită fără nici o asistență medicală, fără nici un ajutor.

Evident, analizând superficial starea marchizului, se înşelase. El, atât de iscusit, atât de prudent de obicei, acționase, într-o împrejurare în care era în joc propria-i viață, cu neatenția unui începător. Ceea ce luase drept un leşin datorat unei sugrumări aproape perfecte nu era decât, paralizia trecătoare care-i atacă adesea pe oamenii perfect sănătoşi, dar care abuzează de facultățile lor cerebrale, paralizie al cărei aspect înspăimânta şi care, repetată, duce la idiotizare sau la moarte, dar ale cărei prime efecte pot fi uşor combătute cu ajutorul celor mai

elementare noţiuni clinice.

Marchizul suferise o lejeră congestie cerebrală sub influenţa căreia se mai afla încă. Dar imobilitatea lui, acea moarte aparentă fusese un fenomen nervos, complicat fără îndoială de nişte accidente vasculare. Moartea aceea nu fusese decât un fel de letargie.

Doctorul îşi dădu imediat seama de situaţia lui şi se simţi umilit. Se afla în puterea lui Rio Santo, nu numai din pricina spionajului flagrant în care-l surprinsese acesta, nu numai datorită faptului că-l părăsise în mod neloial când era în comă, ci şi pentru că fiecare din cuvintele rostite de el, doctorul Moore, fusese auzit de marchiz. Ştia foarte bine toate acestea şi nici nu încerca măcar să spere contrariul: letargia şi implicaţiile ei nu ating întru nimic simţurile şi gândirea. Dar în timp ce se umilea astfel, o hotărâre extremă izbucni din ceaţa gândurilor sale. Rio Santo purta pe chip simptomele evidente ale unei dereglări parţiale a creierului, ale cărei efecte sunt nespus de diverse.

Moore ghicise că marchizul îşi pierduse graiul. Limba îi rămăsese paralizată după întoarcerea la viaţă a tuturor celorlalte părţi ale corpului. Gândea lucid; mintea îi era în perfectă stare, dar muşchii limbii sufereau încă influenţa paraliziei. În cursul activităţii sale de medic, Moore întâlnise nenumărate cazuri. Era sigur de constatarea sa.

Or, Rio Santo, cel lipsit momentan de grai şi încă slăbit de o luptă aspră, ale cărei urme mai erau vizibile şi pe figura lui, se afla, la rândul său, în puterea doctorului, întocmai ca şi acel Rio Santo care zăcuse întins pe canapea.

Moore îşi propuse să-l ucidă. Rio Santo stătea în picioare în faţa lui, cu privirea fixă, cu gâtul ţeapăn şi avea mai mult aspectul unei fantome decât al unui om. Împotrivirea pe care ar fi putut s-o opună ar fi fost fără îndoială neînsemnată, uşor de biruit. Cât despre piedicile de-afară, nu era cazul să se teamă: Rio Santo nu putea să

strige după ajutor.

Ca şi cum ar fi vrut să confirme pronosticurile doctorului, marchizul îşi suflecă mâneca halatului şi, cu un gest semnificativ, arătă vina umflată a antebraţului său.

— Vreţi să vă iau sânge, milord? întrebă Moore.

Rio Santo făcu energic un semn afirmativ.

Doctorul ezită. Ceva din hotărârea să trebuie să i se fi oglindit pe chip, căci Rio Santo aruncă instinctiv o privire spre pat, ca şi când ar fi vrut să vadă dacă putea să găsească vreun punct de sprijin în locul acela. Slăbiciunea trupului influenţează forţa sufletului. Din fericire pentru marchiz, Moore nu-i observă privirea deznădăjduită. Privirea aceea ar fi pus capăt îndoielilor sale. Dar Rio Santo, deşi sleit din punct de vedere fizic, nu putea rămâne multă vreme slab în faţa unei primejdii. Exista în el o cantitate imensă de sânge rece şi de curaj, pe care atâtea încercări succesive nu izbutiseră s-o epuizeze. Îşi reveni numaidecât, deşi era perfect conştient de neputinţă-i fizică.

În timp ce Moore continua să şovăie, se simţi din nou strâns de braţ. Apăsarea era înceată şi persistentă. Era ca un ordin dat de o voce hotărâtă, dar lipsită de mânie. Moore îşi scoase trusă şi o deschise. Se supuse. Şi, odată primul pas făcut pe această cale de supunere silită, Moore redeveni vasal. Uită orice idee de revoltă; se înspăimântă la gândul că putuse s-o conceapă. În clipa în care apropie lanţeta de braţul lui Rio Santo, acesta îl opri, luă instrumentul şi-l privi cu atenţie. Avea ochii încă tulburi de sângele care-i umplea pupilele; nu reuşi să vadă ceea ce dorea. Dar doctorul înţelese, deşi chipul împietrit al marchizului nu-i putea comenta gestul; înţelese şi se cutremură, căci gestul acela îi dezvăluia mai limpede decât orice că Rio Santo, nu-şi pierduse nimic din luciditate de vreme ce ştergea el însuşi lanţeta pe-o poală a halatului, care se înroşi instantaneu. Fără să spună un cuvânt, doctorul îşi suflecă şi el mâneca şi-şi

înțepă ușor brațul. Rio Santo făcu un semn de încuviințare. În clipa următoare, din vâna lui deschisă țâşni un viguros şuvoi de sânge.

— Destul! spuse Rio Santo după câteva secunde.

Doctorul tresări violent la sunetul acestei voci. Îşi ridică privirea ațintită asupra lanțetei, pătruns de-o adevărată spaimă. Rio Santo vorbea, Rio Santo era din nou omul redutabil în fața căruia totul se înclină. Moore fărâmase cu mâna lui lanțul care ferecase graiul acestui om a cărui neputință o urmărise cu dispreț. Îi dăduse din nou facultatea de a porunci, puterea de a pedepsi. Pricepându-se să-şi înăbuşe impresiile, izbuti să ascundă sub un văl de nepăsare teama pe care o resimțea, dar, fără să vrea, îşi plecă ochii în fața lui Rio Santo, a cărui privire semeață îşi redobândise viața şi-al cărui chip livid îşi recăpăta treptat expresia obişnuită.

Sângele continua să curgă. Moore, absorbit de atenția dată feței marchizului, ai cărui muşchi îşi recăpătau, rând pe rând, mobilitatea expresivă, nu se mai gândea la sângerare.

— Destul, domnule! repetă Rio Santo, încruntându-se şi ducându-şi mâna la inima sfârşită. Tot mai vrei să mă asasinezi?

Moore opri sângerarea şi-şi încrucişă brațele pe piept. Aştepta sentința.

— Dă-mi un fotoliu! spuse Rio Santo.

Moore se grăbi să-şi arate supunerea. Marchizul căzu greoi pe pernă şi-şi acoperi cu mâna ochii care, slăbiți de nopțile de veghe, de criză şi de sângele pierdut, nu suportau lumina zilei. Rămase astfel timp de trei sau patru minute. După aceea înălță capul. Fruntea-i palidă era din nou senină.

— Domnule doctor — spuse el, fără nici un fel de afectare — îți mulțumesc pentru faptul c-ai violat secretul acestui bârlog… datorită dumitale, ştiu acum că bietul bolnav nu mai este în pericol de moarte.

Arătă spre Angus, care dormea în pat. Moore se

înclină automat.

— Cred că nu mă-nşel — adăugă Rio Santo — dar ai spus că starea lui, de aci înainte, se află în afară de orice pericol?

— Da, milord.

— Domnule doctor — continuă marchizul — îți mulțumesc că ți-ai dezvăluit în fața ochilor mei sufletul, în timp ce zăceam acolo, în ghearele morții…

— Senioria Voastră m-a auzit?…

— Perfect, domnule… Mă invidiezi… vrei să-mi afli taina…

— Vai, milord! Vă rog!… vru să-l întrerupă Moore, al cărui glas căpătă accente de implorare.

— Nu mă ruga nimic, domnule! îl întrerupse Rio Santo, care făcea eforturi să vorbească, dar al cărui calm biruitor contrasta puternic cu slăbiciunea lui. Nu mă ruga; e inutil. Nu-ți vreau răul… Numai că invidia dumitale este nesăbuită, iar taina mea face parte din acele secrete care nu pot fi ghicite… Taina mea seamănă cu paginile scrise în limbi necunoscute pe care le-ai găsit în cabinetul meu şi pe care ai încercat în van să le descifrezi: nu era suficient să pui mâna pe ele, îți trebuia şi-o cheie pentru a le înțelege.

În aceste ultime cuvinte ale marchizului se simțea un dispreț rece, absolut, fără margini. Orgoliul lui Moore se revoltă înăbuşit în sufletul său.

— Domnule doctor — urmă iar Rio Santo, cu aceeaşi voce înceată şi obosită ce ar da o notă de răceală unui omagiu, dar care sporeşte expresia disprețului — îți mulțumesc, în sfârşit, mai cu seamă pentru faptul că nu m-ai asasinat.

Moore făcu doi paşi îndărăt. Parcă primise o lovitură de bici peste obraji. Se credea pierdut, fără nici o scăpare.

Dar Rio Santo continuă:

— Moartea mi-ar fi fost crudă… foarte crudă! Încă o dată, nu-ți vreau răul… Pune perna asta sub picioarele mele, domnule doctor.

Moore luă perna şi-o aşeză sub picioarele marchizului.

— Iartă-mă, domnule doctor, dacă abuzez astfel de bunăvoința dumitale... Du-te şi deschide uşa de-afară a cabinetului meu şi spune-i lui Ange... i-ai vorbit pe-un ton aspru bietului băiat, adineauri, domnule!... Spune-i că mi-ai salvat viața... Îți va ierta insolența. Spune, de asemenea, oamenilor mei... Cât e ceasul, domnule doctor?

Moore îşi scoase ceasul:

— E ora zece, milord.

— Ora zece — repetă Rio Santo — timpul e prețios, dar oboseala mă doboară şi-mi trebuie cel puțin o jumătate de zi de odihnă... Spune oamenilor mei să-nhame caii pentru ora patru... Cavalerul Angelo Bembo mă va însoți.

Doctorul rămase pironit timp de o jumătate de minut, ca şi cum ar mai fi aşteptat şi alte porunci, apoi se îndreptă spre uşă.

— După aceea, domnule doctor — continuă Rio Santo în clipa când Moore se îndepărta — să vii înapoi... Am să-ți pun câteva întrebări.

Moore se întoarse în cabinet, pentru a deschide uşa exterioară. Trecând prin fața divanului pe care se afla adineauri Rio Santo, cel învins de hazard şi atât de aproape de moarte încât nu era nevoie decât să-l împingi puțin ca să se prăbuşească în brațele ei, doctorul ridică din umeri, mânios pe sine însuşi. Prilejul fusese ratat. Dar ura lui Moore, brusc sporită de însăşi trădarea lui dată în vileag, făgădui să se răzbune.

Se spune că prilejul nu se iveşte de două ori. E foarte adevărat, dar pe oamenii abili nu-i interesează acest lucru, deoarece prilejul care nu vine poate fi creat...

Moore deschise uşa exterioară a cabinetului.

— Ce se-aude, domnule, ce se-aude? strigă cavalerul Bembo.

— Viața domnului marchiz este în afară de orice

pericol, signore — spuse Moore, apucându-l pe Lovely de zgardă pentru a-l împiedica să dea buzna în apartament.

— În afară de orice pericol! repetă Bembo într-un elan de bucurie comunicativă. Am fost nedrept cu dumneavoastră, domnule doctor; sunteți un adevărat savant şi-un prieten demn!… Vă rog să primiți scuzele mele şi să mă considerați oricând la dispoziția dumneavoastră.

Doctorul se înclină cu răceală şi abia atinse mâna pe care Bembo i-o întinse.

— Signore — rosti el în şoaptă şi cu o expresie echivocă — n-am făcut tot ceea ce-aş fi vrut…

— Nu pot să-l văd pe Don José? întrebă Bembo.

— Nu acum… Senioria Sa te însărcinează să pregăteşti caii pentru ora patru şi se bizuie pe dumneata că-i vei însoți.

Bembo sări în sus de bucurie.

— Vrea să iasă! strigă el. E-o adevărată înviere! Ah, domnule doctor, sunteți un om priceput!

— Aşa am crezut şi eu multă vreme — răspunse Moore, scuturând din cap — dar crede-mă, signore, hazardul joacă un mare rol în lumea asta…

Salută şi închise uşa la loc. Angelo îşi spuse că pesemne doctorul devenise foarte modest; dar bucuria îl copleşea; alergă spre grajduri, urmat de Lovely, care înțelegea, fără îndoială, de vreme ce şi el, dând uitării tristețea de mai înainte, sărea în sus şi umplea coridoarele cu lătrăturile sale de bucurie.

Între timp, Moore se întorsese în camera moşierului. Zgomotul paşilor săi îl trezi pe Rio Santo, care ațipise în fotoliu.

— Iată, au trecut şase zile de când n-am făcut nimic — spuse el — n-am văzut nimic, n-am auzit nimic… S-a întâmplat ceva pe la dumneavoastră, domnule doctor?

— Lumea s-a mirat de lunga dumneavoastră absență, milord, dar cei ce vă sunt fideli i-au pus lesne cu botul pe labe pe nemulțumiți… Milord, nu ştiu ce credeți

despre mine, dar v-o spun din adâncul inimii: nebuni sunt cei ce-ncearcă să vă-nfrunte!…

Rio Santo aținti asupră-i privirea lui profundă şi calmă.

— Iar dumneata eşti un om chibzuit, domnule doctor! rosti el cu simplitate.

— Fiecare om are în viața lui momente de rătăcire, milord… Fiindcă vorbim despre mine, am fost de două ori nebun adineauri… nebun c-am vrut să vă ucid…

— Şi nebun că n-ai făcut-o — îl întrerupse Rio Santo.

— Da, milord — răspunse doctorul — nebun că n-am făcut-o.

Rio Santo se răsuci în fotoliu.

— Partida s-a-ncheiat cu remiză, domnule — spuse el — dumneata n-ai să mi-o ierți niciodată. Eu, eu n-am. timpul necesar să mă ocup de dumneata… Îți accept ajutorul ca şi-n trecut; mă bizui oarecum pe dumneata şi-o fac cu convingere…

— Această încredere, milord… — începu doctorul Moore, care se simți, pentru o clipă, ispitit să facă pe pocăitul.

— Încredere nu-i cuvântul potrivit — îl întrerupse Don Rio Santo. Ceea ce voiam să spun e că, neavând timp să mă ocup de procesul dumitale, te voi zdrobi la cea mai mică bănuială…

Piciorul lui Rio Santo, azvârlind cu violență perna, căzu pe covor.

— Să fii cu ochii în patru, domnule! încheie el.

— Milord, milord! exclamă Moore, cu o emoție ipocrită. Într-un moment ca acesta, un singur cuvânt bun ar fi făcut din mine sclavul dumneavoastră pentru toată viața!

Privirea lui Rio Santo nu-şi pierdu expresia de superioritate calmă, dar muşchii gurii, involuntar contractați, făcură să-i tremure uşor vârfurile mustății sale fine, negre.

Moore îşi aruncă masca; îşi dădu seama că era de

prisos să se mai prefacă. Fruntea lui plecată se ridică din nou; surâsul rece şi cinic îi reapăru pe buze şi spuse, fără a se mai stăpâni:

— Ei bine, milord, am să fiu cu ochii în patru… Vă voi sluji, dar nu voi înceta o clipă să vă urăsc. Voi fi unealta şi duşmanul dumneavoastră… Voi face…

— Ajunge, domnule! îl întrerupse Rio Santo. Ştiu toate acestea. Spunându-mi-le, nu rişti, dar nici nu câştigi nimic… Să vorbim despre lucruri serioase, te rog.

Moore simţi un val de mânie în suflet văzând dispreţul absolut, imens eu care erau privite ameninţările ca şi avansurile sale. Ura lui spori şi mai mult, dar un fel de spaimă superstiţioasă puse stăpânire pe el. Rio Santo îi păru invulnerabil.

— Încă un cuvânt, totuşi – continuă acesta, obosit şi pe-un ton nepăsător – întrucât s-ar putea ca întâmplarea să mă scoată din nou, pentru a doua oară, în calea dumitale, lipsit de apărare, şi cum dumneata poţi să faci rău de la distanţă, ea reptilele acelea veninoase care-şi aruncă saliva la întâmplare, vreau să-ţi spun un secret… Dacă m-ai fi ucis azi-dimineaţă, astă-seară ai fi dormit pe paie la Newgate… Nu mă-ntrerupe. Ştii că n-arunc niciodată vorbe în vânt… Te cunosc de multă vreme, doctore… Şi între dumneata şi eşafod nu există, de două luni de zile, decât voinţa mea.

Moore tremura, dar voia să se îndoiască.

— Între eşafod şi mine, milord – spuse el, încercând zadarnic să-şi ia un aer sfidător – există o prăpastie pe care toată puterea dumneavoastră n-ar fi în stare s-o astupe.

— Ascultă, domnule, prea multă vorbărie mă oboseşte şi am lucruri importante să-ţi comunic… Lordul high-sherif deţine un plic sigilat în care se găseşte condamnarea dumitale. Nu te mira: în felul acesta îi am, mai mult sau mai puţin, la mâna pe toţi Lorzii Nopţii, confraţi de-ai dumitale… Altminteri, domnule, mi-ar trebui o mie de vieţi!

— Dar ce conține plicul?

— Gândeşte-te la toate mârşăviile dumitale, doctore. Plicul conține dovada uneia din ele, o dovadă ce nu poate fi recuzată.

— Dar de ce lordul high-sherif nu l-a deschis pân-acum?

— Trebuie să-ți iert atâtea întrebări. Îmi dau seama că lucrul te interesează într-adevăr îndeaproape, doctore, dar condescendența mea nu va merge până acolo încât să-ți răspund. Plicul este o mină, domnule, dâra de pulbere există, fii sigur… iar moartea mea îi va da foc.

— Bine, dar…

— Destul! Să lăsăm asta… Ce veşti ai despre domnişoara Mary Trevor?

Capitolul IX - Acasă la Perceval

Trecu un timp până ce doctorul Moore să răspundă la întrebarea lui Rio Santo. Cele afirmate de marchiz aveau o nuanță de ciudățenie fantezistă menită să trezească nesiguranța doctorului; dar, pe de altă parte, trecuse atât a vreme de când se abătuse de la drumul cel drept spre a merge pe căile întortocheate ale crimei, la capătul cărora se află opulența sau eşafodul, avea pe conştiință atâtea acte pasibile de sancțiunile justiției umane, încât în sufletul lui spaima se lupta cu incertitudinea. De altfel, ştia că Rio Santo întreținea legături, a căror natură scăpa tuturor, cu toți înalții funcționari ai celor Trei Regate. Faptul invocat de el nu era deci imposibil. Astfel încât, adevărat sau nu, izbutise din plin. De aci încolo, Moore nu era decât un asasin dezarmat, un şarpe lipsit de venin.

Rio Santo triumfa fără ostentație în urma acestei victorii şi-şi păstră indiferența sa semeață. După câteva secunde, repetă pe un ton poruncitor:

— Te-am întrebat, domnule, ce veşti ai în legătură cu domnişoara Mary Trevor.

Moore îşi alungă brusc gândurile care-l frământau.

— Milord – răspunse el – n-am nici o soluție sigură de dat Senioriei Voastre. Ieri am început un tratament care, după toate aparențele, ar fi salvat-o pe miss Mary Trevor, dar peste zi a survenit o criză… o criză teribilă, milord… Trebuie să-ncerc asupra celeilalte, înainte de a-l aplica domnişoarei Trevor, un alt tratament în legătură cu noua ei situație, mai cu seamă că onorabila moştenitoare a lordului James este amenințată de-o primejdie reală şi apropiată…

— Biata Mary! murmură Rio Santo. Trebuie s-o văd.

— Nu, milord… domnişoara Mary are mare nevoie de odihnă… de-o odihnă absolută… organismul ei slăbit a trecut printr-o grea încercare…

— Dar ce s-a-ntâmplat? întrebă neliniştit marchizul.

— Multe, milord!… Şi, oricare ar fi părerea Senioriei Voastre, consider o mare eroare faptul că n-am profitat de rana lui Perceval…

— Ah!… exclamă Rio Santo. E vorba de Perceval?

— Da, milord, de Frank Perceval, care se simte la fel de sănătos, ca şi dumneavoastră, ca mine. Doamne, un sfert de deget în plus şi Perceval ar fi dormit acum în cripta castelului de la Fife… Ar fi fost firesc: din tată în fiu, toți şi-au găsit sfârşitul în duel… Dar dumneavoastră ați fost generos… era dreptul incontestabil al Senioriei Voastre… Acum…

— Te rog, domnule – îl întrerupse Rio Santo – să revii la fapte.

Moore îşi regăsise pe nesimțite stăpânirea de sine, echilibrul tulburat de încercările la care fusese supus în lupta lui inegală împotriva lui Rio Santo. Se înclină oarecum flegmatic, vădind în atitudinea sa o fărâmă din semeția înnăscută şi o pocăință prefăcută.

— Uitasem că milord vrea să doarmă – spuse el. Iată faptul: natura bolii domnişoarei Trevor s-a schimbat…

afecțiunea ei nervoasă a căpătat simptome atât de grave, atât de noi pentru mine, încât primele teste făcute pe cealaltă nu-mi mai sunt suficiente.

— Pe cealaltă?! repetă Rio Santo, care auzea acest cuvânt pentru a doua oară fără să-l priceapă. Despre cine vorbeşti, domnule?

— Despre o fată fermecătoare, pe cuvântul meu, milord! răspunse Moore, cu un entuziasm ciudat. Despre un subiect de experiență plin de viață şi de o rară perfecțiune!… Câtă tinerețe!… Câtă vigoare delicată şi grațioasă! Ce forme frumoase întrunind toate seducțiunile anatomice ale femeii!… Ah! zău, milord, este o adevărată plăcere să foloseşti bisturiul pe-o astfel de carne elastică şi tare, să despici articulațiile… Dar Senioria Voastră nu-i medic… Vorbesc despre fata în privința căreia v-am spus câteva cuvinte în cursul ultimei noastre întrevederi, fata ce avea să-mi slujească drept… Cum aş putea să exprim acest lucru în fața unui om atât de delicat ca dumneavoastră, milord?… Care trebuia să-mi slujească drept balon de încercare, de schiță, ciornă. Într-un cuvânt, milord, de fată pe care o vom ucide, ca s-o salvăm pe miss Mary.

Moore pronunță acest vom cu o asprime sarcastică şi nu-şi ascunse bucuria pe care-o resimțea aruncând asupra marchizului o parte din infama lui acțiune. Buzele lui Rio Santo începură să tremure:

— E tânără şi frumoasă! murmură el.

— Frumoasă şi tânără, într-adevăr, milord!… Mai frumoasă şi mai tânără chiar decât miss Mary Trevor.

— Mi-ai făgăduit că n-o ucizi, domnule! exclamă deodată marchizul, aruncându-şi privirea asupra ochilor pe jumătate închişi ai doctorului Moore.

Dar de data aceasta doctorul i-o înfruntă curajos.

— Milord — spuse el cu un surâs rece — mă aflu în situația acelui nebun care promisese să bea marea şi care, şomat să-şi țină făgăduiala, a răspuns: "Domnilor, n-am nimic împotrivă să beau marea. Dar v-ați gândit

oare să opriți fluviile care-i sporesc necontenit apele?"... Nici dumneavoastră, nici eu, milord, n-am putut sămpiedicăm că starea domnişoarei Trevor să se înrăutățească în chip deplorabil... Fata m-a costat o sută de lire: trebuie să ne folosească la ceva.

Rio Santo îşi trase îndărăt fotoliul şi nu se mai uită la doctorul Moore, ai cărui ochi aveau în clipa aceea o strălucire diabolică.

— La urma urmei — continuă doctorul pe un ton degajat — Senioria Voastră este în acest caz cel mai bun judecător... Dacă socoate că miss Trevor trebuie lăsată să piară...

Printr-un gest marchizul îi ceru să tacă şi-şi trecu mâna peste frunte.

— Cel de sus nu poate ierta aşa ceva! spuse el cu glas profund schimbat.

Moore ridică imperceptibil din umeri.

— Să aleg! continuă Rio Santo. Să aleg între biata mea Mary şi această tânără necunoscută... Să aleg, când alegerea înseamnă o condamnare la moarte... Se spune că-i frumoasă. Era, fără îndoială, fericită... Îngrozitor!... Îngrozitor!

Capul marchizului se înclină: privirea lui căpătă o expresie tulbure în care se oglindeau, ca să spunem aşa, gânduri din cele mai melancolice.

— Numai la Londra-i posibil să se întâmple aşa ceva! murmură el. Ieşind de la Temple Church, biata copilă putea să cadă în mâinile emisarilor acestui comerț oribil în care mizeria vinde ştiinței bucăți de carne umană!... Micuța mea sfântă care zâmbea atât de duios şi-a cărei voce cristalină se înălța la cer, putea deveni victimă slujitorilor acestui om... Pentru numele lui Dumnezeu! strigă el mânios. Ştii cum am să mă răzbun pentru asta, domnule?

Ochii lui Rio Santo scânteiau. Vocea sa izbucni atât de amenințătoare, încât Moore începu iar să se teamă.

— M-auzi? spuse Rio Santo care se ridică, drept şi

neclintit, fără a mai păstra vreo urmă de oboseală. M-auzi?

Moore, stupefiat şi neînţelegând nimic, bolborosi câteva cuvinte fără şir. Rio Santo îl apucă de braţ.

— Nu ştiu dacă o iubesc, domnule — rosti el oarecum rătăcit — dar dacă ar fi vorba de ea... Oh! te-aş strivi fără milă.

Marchizul căzu iar în fotoliu. Braţul lui Moore avea o vânătaie în locul unde-l strânsese Rio Santo.

— Milord — spuse Moore înăbuşindu-şi un geamăt de suferinţă — cred c-o înţeleg pe Senioria Voastră... Nu există nici o probabilitate... Totul pare să indice că acest subiect de experienţă n-are nimic comun cu metresa dumneavoastră.

— Cine ţi-a spus că mi-a fost metresă? îl întrerupse brusc marchizul. Am văzut-o o dată rugându-se, am auzit-o cântând imnuri religioase... de-ai şti ce frumoasă-i şi cât de mult seamănă c-un înger... Altădată mi s-a părut c-am zărit-o în spatele unei perdele de la fereastra sa. Asta a fost tot... Mi-aş da şi viaţa pentru fericirea ei...

Moore nu izbuti să-şi reţină un gest de milă dispreţuitoare.

"Vorbeşte ca un băiat de prăvălie din Cheapside — gândi el... În inima asta, a cărei forţă e totuşi atât de mare, există loc pentru toate slăbiciunile..."

Pentru o mie de motive ştiinţifice şi de altă natură, doctorului i-ar fi făcut plăcere să disece acea inimă. Adăugă cu glas tare:

— După toate probabilităţile, fata, căreia Senioria Voastră îi nutreşte un interes atât de cald, nu-i cea pe care-o ţin închisă de şase zile în locuinţa mea... Totuşi, întrucât faptul nu este matematic imposibil, ce-ar fi s-o vedeţi, milord?

— S-o văd! repetă marchizul şovăind.

Trebuie să atrag atenţia Senioriei Voastre — continuă Moore — că micuţa se află de pe acum într-o stare foarte proastă...

Rio Santo întoarse capul dezgustat.

— Foarte schimbată, dacă preferați — continuă iar doctorul — a trebuit să-ncep cu înfometarea şi izolarea ei în întuneric…

— Destul! Destul! murmură marchizul ale cărui timpi o erau inundate de-o sudoare rece. Destul, domnule, mă înspăimânți!… Ah, ai dreptate, nu poate fi ea!… Cerul o iubeşte, fără îndoială, şi-o ocroteşte… Dar, oricine-ar fi victima dumitale, fie-ți milă de ea, ai milă!

Moore prinse curajos brațul marchizului şi-i luă pulsul.

— Vă dau cuvântul meu de onoare, milord — spuse el — că nu sunteți în măsură, în momentul de fată, să suportați asemenea emoții… Vă rog, liniştiți-vă… Natura vă cere imperios odihnă… Mâine, astă-seară, când va dori Senioria Voastră, îi voi spune într-un cuvânt totul în legătură cu Frank Perceval… acum, datoria mea-i să mă retrag.

Rostind aceste cuvinte şi acoperindu-şi astfel retragerea cu un zel admirabil simulat, ieşi în grabă.

Rio Santo îl chemă înapoi cu o voce stinsă. Oboseala îl copleşea. Doctorul n-apucase bine să treacă pragul, când capul marchizului căzu greoi pe spătarul fotoliului. Se cufundă numaidecât într-un somn profund.

Nu vom aştepta să se trezească pentru a aduce la cunoştința cititorului urmarea raportului doctorului Moore; dar, mai înainte, îl vom conduce, întorcându-ne înapoi cu câteva zile, la căpătâiul lui Frank Perceval.

Două voluminoase capitole ne despart acum de aceste evenimente, istorisite la sfârşitul primei părți a povestirii noastre. Totuşi, având o aversiune naturală *pentru privirile retrospective*, vom risca doar un rezumat de câteva rânduri.

Era, dacă cititorul îşi aminteşte, a doua zi după balul de la Trevor-House. Perceval, grav rănit, se afla într-o stare de somnolență, sub veghea perfidă a *bunului* sir Edmund Mackensie. O comedie abil înscenată, din care

câteva scene prealabile se petrecuseră la Trevor-House, îşi desfăşurase actul principal chiar la căpătâiul rănitului. Dominată de Tyrrel, Susannah săruta fruntea lui Perceval care dormea, chiar în clipa când lord James Trevor punea piciorul în cameră.

Lord Trevor, furios, coborî scările spre a se întoarce la fiica sa care-l aştepta în trăsură, în faţa uşii principale.

De aci consimţământul fetei, care se considera înşelată, faţă de căsătoria cu marchizul de Rio Santo.

Totuşi, Frank Perceval mai avea dreptul să spere. Împinsă de simţământul nesăbuit ce-l determină pe naufragiat să se agaţe de orice, chiar dacă-i vorba de tăişul unei săbii, lady Ophelia venise la întâlnirea pe care i-o dăduse în ajun.

Biata femeie, îndrăgostită şi subjugată, venise, deşi nu ştia ce trebuia să facă, încercând să se agaţe de un fir de aţă cu care să-l ţină pe Rio Santo lângă ea. Firul de aţă era o otravă mortală. Dar ce reprezintă moartea pentru sine sau pentru altcineva, faţă de elanurile tulburătoare ale unui suflet care adoră, se căieşte şi suferă! Ophelia ar fi fost fericită să moară pentru Rio Santo!

Venise, dar când era pe punctul de-a da la iveală taina care avea să-l readucă pe Rio Santo la picioarele ei, o teroare instinctivă pusese stăpânire pe ea. Ar fi vrut să fugă, dar nu mai avea când.

Vorbi. Frank scrise scrisoarea aceea pe care lord Trevor o distrusese sub privirea credinciosului Jack, în faţa întregii familii, rupând astfel în mod violent toate legăturile cu sărmanul Frank.

Aci reîncepe povestirea noastră.

După ce scrisese scrisoarea, Frank îşi lăsă capul pe pernă. Era încă destul de trist, dar avea o speranţă. Lord James Trevor ţinea la el din copilărie şi, fireşte, nu-i putea refuza întrevederea pe care-o solicită. Într-adevăr, în scrisoare Frank afirma pe cuvânt de onoare că era cu totul străin de scena jucată la căpătâiul său de către o femeie necunoscută, şi adăugă că avea de făcut Senioriei

Sale destăinuiri de cea mai mare importanță.

Cum putea să gândească că lord Trevor va rupe în bucățele scrisoarea sa înainte de-a o citi!

— Jack trebuie să fie acum foarte aproape de Trevor-House — spuse el după câteva minute. Peste o jumătate de oră va fi înapoi.

— Iar toată maşinația aceea tenebroasă se va risipi ca fumul —adăugă Stephen.

Frank îi întinse mâna.

— Prietene, de-ar fi aşa — murmură el — căci fericirea vieții mele depinde de asta…

— Capul sus! spuse Stephen, strângând mâna pe care i-o întindea Perceval. Cred că lady Ophelia…

— Sărmana femeie! îl întrerupse Frank. E tare nefericită, Stephen!… Şi-a dăruit inima acestui om care s-a abătut asupra Londrei, în timpul absenței mele, ca un adevărat blestem… acestui om a cărui nume este pe buzele tuturor… pe care toate femeile îl iubesc… şi care m-a înfrânt de două ori!

— E frumoasă şi nobilă — răspunse Mac-Nab, al cărui gând se îndrepta fără voia lui spre Clary Mac-Farlane. Dar ştii, Frank, tocmai inima acestor ființe deosebite se înşală… Cred că fericirea obişnuită le sperie… Există în ele o poezie amăgitoare care le înfățişează bucurii unice, bucurii demne de ele, altundeva decât în viața obişnuită… Într-o bună zi părăsesc drumul pe care merg de obicei şi, cum privirea li-e îndreptată spre cer, nu văd prăpastia deschisă în fața lor… Cunosc o astfel de ființă… Oh! Dumnezeu s-o aibă în pază, căci e la fel de nobilă şi frumoasă ca biata lady Ophelia… privirea ei amăgită cată departe, fără să vadă inima devotată care suferă la doi paşi de ea!

— Despre cine vorbeşti, Stephen? întrebă Perceval uimit.

— Dumnezeu s-o aibă în pază! repetă trist tânărul medic. Şi Dumnezeu să mă aibă şi pe mine în pază, Frank, căci o iubesc aşa cum o iubeşti şi tu pe Mary

Trevor.

— Dar ea nu te iubeşte deloc? întrebă Perceval, apropiindu-şi capul de cel al prietenului său.

— Nu ştiu – răspunse Mac-Nab.

Apoi adăugă numaidecât cu un fel de amărăciune:

— Eu nu sunt un erou de roman! Semăn prea mult cu ceilalţi oameni! N-am visat niciodată lucruri extraordinare şi văd fericirea într-o viaţă prea liniştită... Frank, dragul meu, o iubesc împotriva voinţei mele; sora ei, blinda Anna, care m-ar iubi poate, ea ar fi trebuit să-mi fie sortită... dar dragostea rătăceşte şi nu ştie niciodată s-aleagă... Eu o iubesc pe Clary! O iubesc ca un nebun!

Frank începu să zâmbească.

— Ce fericit eşti, Stephen! spuse el. Şi cât de nedrept, ca toţi oamenii fericiţi... Îmi aduc aminte de Miss Clary... şi de blânda Anna, cum îi spui tu... Miss Clary trebuie să fie acum nespus de frumoasă... iar Anna foarte drăgălaşă... era un adevărat înger odinioară!... Într-adevăr, e foarte greu de-ales... iată singura nenorocire pe care-o recunosc în situaţia ta. Odată alegerea făcută... în ce mă priveşte, cred c-aş fi ales-o pe Anna... Ba nu! Poate pe Clary... Odată ce te-ai fixat, Stephen, nu-ţi rămâne decât să fii fericit.

Influenţat de veselia lui Perceval, Stephen era aproape ispitit să creadă în fericirea sa.

— Taci, Frank – răspunse el pe-un ton blajin – vorbeşti prea mult pentru un bolnav... şi totuşi, e-o mare consolare pentru mine faptul să te-aud vorbind astfel. Poate mă-nşel...

— Cum! Nu eşti foarte sigur că n-o iubeşti pe Anna? îl opri râzând Perceval.

Stephen puse degetul pe buzele lui Perceval şi continuă surâzând:

— Ţi-am spus să taci, Frank. Sunt medicul tău şi-ţi poruncesc să taci. Biata Anna!... Aş vrea s-o pot iubi...

— Dacă vrei să ştii părerea mea, Stephen, tare mi-e

teamă că le iubeşti pe amândouă.

Fruntea lui Mac-Nab se întunecă.

— Acum trei zile, Frank — răspunse el — nu ştiam deloc să-mi citesc în adâncul sufletului. Acum trei zile, dacă mi-ai fi vorbit astfel, aş fi râs împreună cu tine din toată inima. Eram foarte fericit atunci!... Dar duminică, în ziua sosirii tale la Londra, Frank, am văzut deodată limpede în sufletul meu... A fost o clipă plină de delicii şi în acelaşi timp plină de groază!... Clary mi-a apărut ca şi cum până în momentul acela ochii mei, privind-o, ar fi fost atinşi de orbire... Am văzut un înger acolo unde mai înainte nu era decât o fată obişnuită... I-am răpit brusc bietei Anna locul egal pe care i-l rezervasem până atunci în inima mea... Căci, după cum ai spus adineauri în glumă, Perceval, înainte le iubeam pe-amândouă... Şi una şi cealaltă erau pentru mine nişte surori dragi... Aş fi fost pus în încurcătură dacă mi s-ar fi cerut s-aleg... Of, Doamne, de ce nu mai pot spune şi-acum acelaşi lucru!

În vocea lui Stephen răsuna o deznădejde ciudată. Frank îl privea uimit.

— Găseşti că asta-i o nenorocire? spuse el, văzând că Stephen tăcea.

— Oh! da, e-o nenorocire — strigă Stephen — o mare nenorocire, Frank!... Căci ştii cum s-a produs această revelație atât de neaşteptată?...

— Pe vremuri nu erai atât de romantic... — vru să spună Perceval.

— Nu mai râde, Frank — îl opri Stephen strângându-i mâna cu putere — căci vocea care m-a trezit e gelozia!

— Gelozia! repetă încet Perceval care, gândindu-se la situația lui, se întristă şi el.

— Am un rival — continuă Stephen mânios — îl cunosc... Cine-i? Nu ți-aş putea spune... Acest om n-o iubeşte, n-o cunoaşte... ea nu i-a vorbit niciodată... Când mă gândesc la asta, totul mi se pare un vis... simt că-mi pierd capul!...

Se auzi pe scară pasul neregulat şi şovăitor al

bătrânului Jack. Perceval încercă să se ridice.

— E-o nerozie, Stephen! strigă el brusc, ațâțat în același timp de febră și de nerăbdare. Trăiești într-o lume a fantasmelor… Clary te iubește, aș pune rămășag… Ascultă! Nu se-aud pașii lui Jack pe scară?… Du-te și deschide-i, prietene… haide, du-te odată!… Se-ntoarce cu vești bune, dragul de el!… Ce-ncet urcă!… Am presimțiri pline de voioșie, Stephen. Văd pretutindeni numai bucuria… Ah! Bătrânul ăsta nu mai ajunge odată sus! Din cauza lui întârzie răspunsul lui James Trevor!…

Capitolul X - Două amintiri

Supunându-se dorinței lui Frank a cărui nerăbdare ajunsese la culme, Stephen se dusese să deschidă ușa.

Într-adevăr, era bătrânul Jack care urca anevoios scara.

În sfârșit, trecu pragul și înaintă greoi spre patul stăpânului său.

— Ce vești mi-aduci, Jack? strigă acesta. Vorbește odată, omule!… Ce vești?

Jack se sprijini de unul din pilonii patului și-și duse mâna la inimă. Era palid și chipul său exprima o deznădejde cumplită.

— N-ai predat scrisoarea? reluă Frank iritat.

— Am predat-o, Excelența Voastră — răspunse încet bătrânul Jack.

— Și?

Jack își scutură capul pleșuv.

— Nu mi-ai adus nici un răspuns? insistă Frank.

— Perceval se trage dintr-o stirpe mai nobilă decât Trevor! rosti bătrânul servitor, ridicându-și cu mândrie fruntea nădușită. Tatăl înălțimii Voastre l-ar fi pedepsii pe unul ca ăsta, punând valeții să-l cotonogească… Trevor! Cine-i Trevor?… Un baron din Nord… un…

Capul lui Perceval căzuse la loc pe pernă.

— Dar vorbeşte odată, oricare-ar fi răspunsul! spuse Stephen. Nesiguranța asta îl ucide.

— Răspunsul! strigă bătrânul Jack a cărui mânie sporea mereu. Trevor a rupt scrisoarea Excelenței Sale, fără s-o citească.

Frank închise ochii, scoțând un geamăt uşor.

Stephen nu se mai putu reîntoarce acasă la mama lui decât a doua zi, căci, în tot cursul nopții următoare, Frank, chinuit de febră, căzuse pradă delirului şi îngrijirile tânărului medic erau absolut necesare.

Pentru Mac-Nab a fost o noapte plină de gânduri triste şi negre presimțiri. Starea lui Frank era departe de-a prezenta simptome liniştitoare. Avea temperatură extrem, de mare, iar Stephen se temea că toate emoțiile acelea chinuitoare, îndurate una după alta, aveau să facă inutile îngrijirile sale.

Era aproape de miezul nopții. Frank ațipise şi respira greu, gemând din când în când. Pe-un jilț, într-un colț al camerei, bătrânul Jack dormea şi visa. Visa fără îndoială insulta suferită de tânărul său stăpân, căci uneori bombănea furios şi se trezea tresărind cu numele lui Trevor pe buze.

În spatele patului, o veioză aprinsă lumina vag obiectele din cameră cu pâlpâirile ei intermitente. Se puteau vedea când strălucind, când dispărând în umbră, marele blazon al clanului Perceval şi rama aurită a portretului domnişoarei Harriet, sora lui Frank, moartă în floarea vârstei, al cărei chip melancolic şi palid, ieşind astfel deodată din umbră, părea o fantomă.

Stephen se concentrase mai întâi asupra prietenului său bolnav şi-i urmărise atent evoluția temperaturii. Apoi gândul îi lunecă, fără să-şi dea seama, de la lucrurile prezente la cele din afara cadrului său. Amintirea iubitei lui, Clary Mac-Farlane, îi umplea acum inima, de unde boala lui Frank o izgonise pentru moment.

Însă, ca o consecință firească a geloziei, Stephen n-o

mai vedea pe verişoara sa altfel decât ca atunci, la Temple Church, printre semenele ei, trimițând magnificului necunoscut o privire tristă, înfocată, pasionată, o privire în care se afla atâta dragoste, încât Stephen pentru a se simți foarte fericit, s-ar fi mulțumit cu-o mică parte din acea idorație mută.

Stephen ținea ochii deschişi; veghea, dar în semiobscuritatea în care se găsea, imaginile evocate se desfăşurau prin fața ochilor săi ca într-un vis.

Clary era acolo, în fața lui, şi era şi mai frumoasă prin dragostea aceea ciudată care-l îndurera pe Mac-Nab. Lângă Clary se afla frumosul visător din Temple Church, căruia Stephen nu-i ştia numele şi pe care noi îl cunoaştem sub acela de Edward.

Iar scena care se petrecuse în biserică se repeta acum cu-o minuțioasă exactitate. Ca şi atunci, prima reacție a lui Stephen fu să exclame: "Am mai văzut acest chip undeva".

Exista totuşi o diferență:

În biserică, Stephen alungase imediat această idee, socotind-o insignifiantă şi menită să nu-i rețină atenția mai mult decât o asemănare întâmplătoare. În noaptea aceasta stărui însă asupra ei. Ura lui crescuse. Simțea o nedesluşită nevoie de-a da urii sale un mobil, altul decât gelozia. Încetul cu încetul, amintirea îndepărtată, dar precisă, ca un eveniment sinistru, petrecut mai de mult, se situă înaintea recentelor amintiri de la Temple Church. Compară cele două amintiri şi le apropie. Făcu acest lucru cu-o pasiune atât de intensă, încât stropi de sudoare îi îmbrobonira fruntea.

Între timp, Perceval se agita în pat, dar Stephen era prea absorbit de gândurile sale ca să-i dea vreo atenție.

Tânărul medic l-ar fi putut descrie din memorie pe frumosul visător de la Temple Church. Fie că în seara aceea, la biserică, respinsese cu prea multă uşurință ideea neaşteptată a asemănării care-l izbise din primul moment, fie că imaginile se confundau şi se învălmăşeau,

după şocul primit de creierul său, cert e faptul că-l vedea acum pe Edward cu alți ochi.

Edward nu mai era pentru el o cunoştință recentă. Amintirea acelor trăsături, atât de osebite prin frumusețea lor bărbătească, dată acum din perioada copilăriei sale. Văzuse odinioară…

E-adevărat că cincisprezece ani aduc riduri pe fruntea unui bărbat şi-i presară pulberi de argint în păr. Or, acest Edward părea tânăr, iar părul lui bogat cădea în bucle negre ca abanosul pe-o frunte la fel de neprihănită ca fruntea unui adolescent.

Şi totuşi, era el, el era! Lipsea ceva, ceva de care Stephen nu-şi putea da seama, dar, în rest, cele două amintiri, comparate, se potriveau exact una cu cealaltă.

Le despărțeau cincisprezece ani. Cea recentă avea legătură cu-o aventură obişnuită, de toate zilele: întâlnirea de la Temple Church. Cealaltă era implicată într-o dramă odioasă şi sângeroasa, despre care am vorbit vag, uneori, în cursul acestei povestiri, dar pe care cititorul n-o cunoaşte încă în amănunțime.

Stephen era din ce în ce mai sigur şi nu mai căuta decât elementul care lipsea chipului lui Edward pentru a deveni identic cu celălalt chip, gravat cu linii de neşters în adâncul memoriei sale.

Frank se agita din ce în ce mai mult pe patul lui de suferință. Un coşmar fierbinte îi apăsa pieptul.

Stephen nu vedea nimic. Ochii i se închiseseră din pricina eforturilor depuse cu prilejul investigării lui încăpățânate.

Frank începu să murmure cuvinte confuze. Limba lui, înlănțuită de coşmar, încerca cu disperare să-şi rupă verigile.

"El e! îşi spuse Stephen, poate pentru a suta oară. — Da, el e… N-am observat însă pe obrazul lui…"

— Cicatricea! strigă Perceval în somn. Nu i-am văzut oare cicatricea pe frunte?…

Stephen se ridicase.

— Cicatricea! repetă el. Oh! Acum mi-aduc aminte…

— Pe fruntea lui roşie — continuă Frank — apărea albă şi parcă tăiată…

— De la sprânceana stângă până la capătul frunții?… spuse involuntar Stephen.

— De la sprânceana stângă până la capătul frunții — repetă Perceval.

— Frank! strigă Stephen. Îi cunoşti deci şi tu. Pentru numele lui Dumnezeu, despre cine vorbeşti?

Frank nu răspunse. Somnul îl cuprinsese din nou.

Mac-Nab căzu iar în fotoliu.

— Foarte ciudat… — murmură el.

Gândirea lui chibzuită şi înțeleaptă fusese, în mod hotărât, tulburată. În jurul lui se succedau, în fiece clipă, evenimente bizare, cărora nici rațiunea, nici silogismele învățate, nici puțina sa experiență nu-i puteau sluji drept cheie.

Simți cum gândurile îi şovăie, confuze, cum imaginația i se aprinde, iar noaptea luminoasă care-l înconjura i se păru plină de viziuni stranii.

În definitiv, cuvântul acela rostit de Frank putea să fie consecința unui capriciu al viselor; dar Frank nu se mărginise la un singur cuvânt.

Ca să fi putut descrie astfel cicatricea aceea, trebuia s-o fi văzut…

Stephen aruncă o privire nerăbdătoare spre Perceval care adormise din nou. Dacă ar fi putut să-l descoase, să-l facă să vorbească, să afle…

Dar cum să-l lipsească pe sărmanul rănit de cele câteva clipe de odihnă atât de necesare?

Stephen se strădui să-şi stăpânească tulburarea şi să vadă limpede în vălmăşagul ideilor sale. Cel puțin acum avea cuvântul căutat al enigmei. Ceea ce-i lipsea chipului lui Edward era cicatricea, întru totul asemănătoare cu cea descrisă de Perceval, o cicatrice lungă şi albă, pornind de la sprânceana stânga până la capătul frunții.

Dar fruntea lui Edward, aşa cum şi-o amintea el, aşa cum o văzuse cu trei zile în urmă, în biserică, nu avea nici cea mai mică urmă de cicatrice. Un altul ar fi putut să-şi spună că, probabil, timpul ştersese acel stigmat, dar Stephen, ca medic, ştia foarte bine că nu se poate şterge o cicatrice.

Nemaiexistând nici un dubiu în această privință, se agăță de posibilitatea unui anumit joc de lumini, de razele difuze răspândite de lămpi; dar memoria nemiloasă îi răspunse că fruntea frumosului visător, sprijinită de stâlpul din Temple Church, fusese luminată puternic, în timp ce el, Stephen, îl examinase cu-o curiozitate plină de invidie...

Îşi spunea toate acestea. Şi, totuşi, convingerea lui rămânea aceeaşi, iar în suflet o voce îi repetă necontenit:

— El e!

Stephen era convins; îndoiala dispăru. Certitudinea puse stăpânire pe el, aducând cu sine oroarea trecutului şi mai cu seamă o imensă spaimă de viitor.

Căci era vorba de Clary. Iar Clary îl iubea pe acest om. Stephen nu suferise niciodată atât de cumplit.

Reîntoarsă în închipuirea sa, imaginea frumoasei verişoare îl captivă cu totul. O vedea stând liniştită în casa doamnei Mac-Nab. Uneori, tresărea la gândul dureros că veghea sau visul ei se adresau lui Edward care nu era de față; uneori se legăna cu speranța că gelozia îl indusese în eroare...

Apoi, în singurătatea şi întunericul favorizând apariția unor noi fantome, el se sperie o clipă că un copil. Se gândi la locuința mamei sale care nu era păzită în noaptea aceea decât de femei, se gândi că el nu era acolo pentru a veghea asupra lui Clary şi că, poate... Dar îşi reveni numaidecât şi se simți ruşinat de aceste spaime copilăreşti.

"S-ar zice că strada noastră, Cornhjll, atât de mare, atât de bine luminată, în care mişună atâția polițişti, a devenit deodată un refugiu al hoților, şi asta numai

fiindcă s-a întâmplat să lipsesc într-o noapte de-acasă, pentru a sta la căpătâiul unui prieten bolnav! murmură el zâmbind uşor. Pe cuvântul meu, am devenit fricos ca o babă... N-a mai rămas decât să dau crezare poveştilor de adormit copiii pe care le rostesc de-o sută de ani încoace cumetrele oraşului... Parcă am redevenit copil."

Se ridică, îşi scutură capul, de parcă ar fi vrut să se lepede de temerile sale ridicole şi făcu câţiva paşi prin încăpere.

"Când am să bat, mâine, la uşa casei noastre din Cornhill — îşi spuse el, ca şi cum ar fi dorit să schimbe cursul conversaţiei cu el însuşi — pun prinsoare că vocea blândă a bietei Anna îmi va ura bun venit... Clary are altceva de făcut decât să-mi iasă în întâmpinare... De ce n-o iubesc pe Anna!"

Rosti aceste ultime cuvinte, însoţindu-le de-un prelung oftat. Zorile începură să se ivească în spatele ferestrelor.

Nemaisperând să găsească alte gânduri în stare să-i alunge tristeţea, Stephen, nemulţumit de sine, se aşeză din nou la căpătâiul lui Perceval. Aştepta nerăbdător ca Frank să se trezească, pentru a-i cere explicaţii asupra cuvintelor stranii rostite în somn.

Această explicaţie prezenta pentru el un interes lesne de bănuit, deoarece astfel avea să afle prin ce coincidenţă ciudată acelaşi om tulbura somnul bolnavului şi veghea medicului.

Mai mult de-atât, voia să ştie unde văzuse Frank Perceval cicatricea aceea care ocupase un loc atât de mare în meditaţiile sale din cursul nopţii.

Capitolul XI - Vestea unei nenorociri

Frank Perceval continua să doarmă, iar Stephen Mac-Nab aştepta nerăbdător trezirea acestuia, pentru a

obține explicația cuvântului rostit în timpul visului.

Dar această explicație întârzia.

Pe la orele şapte dimineața, se auzi o bătaie violentă în uşa de-afară a locuinței. Bătrânul Jack deschise şi se întoarse numaidecât spre a-i spune lui Mac-Nab că o femeie, care venea din partea mamei sale, îl aştepta jos.

Stephen luă în grabă măsurile impuse de starea lui Perceval şi-i dădu îndrumări bătrânului valet, care ascultă cu luare-aminte cuvintele lui, întipărindu-şi-le în memorie. Apoi coborî în salon, unde-o găsi pe slujitoarea doamnei Mac-Nab.

— Ce s-a întâmplat Betty? întrebă el.

— S-a întâmplat, domnule Mac-Nab! răspunse biata fată pe fața căreia Stephen observă abia atunci adâncă tulburare şi durere ce-i răvăşise trăsăturile. Ah! Doamne! Ah! Doamne! Nu mă-ntrebați ce s-a-ntâmplat… Veniți mai bine acasă! Veniți repede, căci biata coniță e-nnebunită… Ți se topeşte inima dacă te uiți la ea.

— Vorbeşti de mama? strigă Stephen. Pentru numele lui Dumnezeu, ce s-a-ntâmplat?

— Ah! Doamne! Ah! Doamne! repeta jalnic Betty. Ți se topeşte inima!… Bietele fete! Ah! Doamne!

Neliniştit, tânărul medic o apucă de braț pe Betty şi-i porunci pe un ton hotărât să vorbească mai limpede. Betty îşi duse batista la ochi şi strigă:

— Ți se topeşte inima! Biata femeie înnebuneşte!… Ah! Doamne! Ah! Doamne!…

Stephen făcu ceea ce ar fi trebuit să facă de la început. Ieşi în stradă, opri o trăsură şi porni iute spre Cornhill.

Intrând în casă, constată că Betty avusese dreptate. Sărmana doamnă Mac-Nab arăta ca înnebunită. Toată noaptea îşi aşteptase nepoatele lângă uşa deschisă a casei, sperând tot timpul să le vadă venind din clipă în clipă.

În zori intrase în casă, urcase cu greu cele două etaje până la cămăruța fetelor, iar odată ajunsă acolo, fu

cuprinsă de un fel de nebunie: le strigase printre lacrimi, până ce-şi pierduse puterile, şi căzuse în nesimţire.

Când îl văzu pe Stephen, îşi reveni oarecum şi reuşi să pronunţe, tot printre lacrimi, numele Anna şi Clary.

Stephen ghici. Prin vorbele ei nedesluşite, Betty îl pregătise pentru o nenorocire.

Dar chiar de n-ar fi ghicit, aspectul paturilor goale de care, evident, cele două surori nu se atinseseră, l-ar fi pus curând în temă.

Dispăruseră. Faptul era evident pentru Stephen.

Doamna Mac-Nab nu ştia nici ea mai mult.

Stephen se simţi copleşit. Lovitura era prea dură, după o lungă noapte de chin şi insomnie. Îşi acoperi faţa cu mâinile şi-şi înăbuşi lacrimile care voiau să-l podidească. Maică-sa îl strânse în braţe şi murmură printre lacrimi:

— Singura mea nădejde-i la tine, fiule.

La această chemare, Stephen îşi reveni. Odată depăşit primul moment de slăbiciune, îşi regăsi energia rece ce stătea la temelia firii sale şi care, în ceasurile de disperare supremă, constituia calitatea cea mai de preţ. Îşi scutură toropeala rămasă din visurile nopţii trecute şi-şi redobândi vigoarea înnăscută. Se simţea mult mai puternic şi mai la largul lui în faţa unei nenorociri cunoscute, ale cărei proporţii, oricât de mari ar fi fost ele, se puteau măsura, decât în faţa temerilor fantastice, neliniştilor înfrigurate care-l tulburaseră în ultimele douăsprezece ore. Pe Stephen fabulosul îl stingherea, poezia îl, deruta; aici, hazardul îi cerea să soarbă o cupă amară, dar se simţea cu picioarele pe pământ. Isprăvise cu halucinaţiile şi fantomele, se întorcea la viaţă.

În faţa teribilei şi neprevăzutei catastrofe, devenise mai curajos şi mai puternic. Sarcina lui era din cele mai ingrate: nu avea de purtat o bătălie, ci trebuia să caute, să scotocească în imensitatea Londrei! Se simţi la înălţimea misiunii sale.

— Nu-ţi pierde speranţa, mamă — răspunse el — ai

încredere în mine.

Doamna Mac-Nab nu se afla acasă când cele două surori fuseseră răpite. Temându-se de învinuirile stăpânilor ei, Betty, care fusese singură în momentul acela, falsifica faptele, afirmând că cele două domnişoare plecaseră fără să spună nimic. Nimeni, se jura ea, nu pătrunsese în casă.

Mai rămânea o singură speranță. Angus Mac-Farlane avea un mod atât de ciudat de-a fi, încât doamna Mac-Nab era îndreptățită să presupună posibilitatea unei întâlniri secrete fixată de el fiicelor sale. Stephen împărtăşi o clipă această părere. Oricât de slabă ar fi o şansă, când e singură, trebuie să te agăți de ea. Dar tânărul medic nu rămase multă vreme prizonierul acestei iluzii. Cu toate ciudățeniile lui, moşierul nu s-ar fi jucat astfel cu liniştea surorii sale, reținându-le o noapte întreagă pe cele două fete. Şi apoi, nimic nu lăsa să se creadă că moşierul se afla la Londra.

Stephen hotărî să meargă la comisariatul de poliție din Bishopsgate.

Când ajunse în stradă, cumetrele din Cornhill şi din Finch-Lane aflaseră despre răpirea celor două surori, prezentând-o în felul lor.

De unde ştiau?

Cumetrele au ochi care sunt în stare să vadă prin ziduri şi urechi care aud şi ceea ce nu se rosteşte.

Apoi, mai era şi Betty, slujnica doamnei Mac-Nab.

Stephen îşi continuă drumul spre Bishopsgate, încercând să dezlege enigma dispariției celor două surori. Prima idee care i se ivi în minte: necunoscutul de la Temple Church era autorul răpirii. Rațiunea lui respinse la început această idee căci, admițând că bănuielile lui stârnite de gelozie erau adevărate, Clary era cea care îl iubea pe omul acela şi nu el o iubea pe Clary. De altfel, pentru ce le-ar fi răpit pe-amândouă surorile? Argumentele erau, evident, de necombătut. Totuşi, Stephen nu renunță cu totul la această idee, deoarece şi

minţile cele mai rezonabile păstrează într-un colţişor ascuns gânduri tenebroase sau pătimaşe.

În al doilea rând, Stephen îşi spuse că putea fi vorba pur şi simplu de-o răpire obişnuită, o răpire dublă şi nimic mai mult.

Mai există posibilitatea să fie una din acele răpiri atât de obişnuite în vremea aceea, săvârşite de vreo slugă a unui înalt demnitar.

În sfârşit, nu era exclus să fie amestecaţi furnizorii de cadavre pentru disecţie.

Stephen se cutremură şi nu îndrăzni să formuleze până la capăt acest gând.

Şi totuşi, îşi mărturisi că era cel mai posibil din toate.

Oricare ar fi fost adevărul, socotea că ochiul investigator al poliţiei îl va ajuta mult şi-şi legă speranţele de întrevederea cu comisarul de pe Bishopsgate Street.

Comisarul de pe Bishopsgate Street îl primi pe Stephen de la înălţimea poziţiei sale. Stephen făcu anticameră timp de o oră şi jumătate.

Expuse cazul şi solicită să se depună de urgenţă toate eforturile posibile.

— Desigur, desigur, domnule – răspunse comisarul – este un caz urgent... Robin Cross, înregistrează reclamaţia domnului Mac-Nab... e-un caz urgent... Fir-ar să fie, avem numai cazuri urgente, până peste cap... Vă rugăm să reveniţi peste cincisprezece zile, domnule.

— Peste cincisprezece zile! exclamă Stephen stupefiat. Bine, domnule, dar...

— Ah!... Mai doriţi ceva, domnule Mac-Nab?... V-am spus; peste cincisprezece zile... La dispoziţia dumneavoastră.

— Nu s-ar putea?...

— Nu, fir-ar să fie, domnule!

— Sunt dispus să fac orice sacrificii...

— Oh!... În cazul acesta, vorbiţi cu Robin Cross, domnule... Eu nu-mi mai văd capul de treabă... La

dispoziția dumneavoastră.

Robin Cross se ridicase. Era un fel de spectru, lung şi slab, a cărui figură tăioasă se afla prinsă între două smocuri zbârlite de favoriți albicioşi. Îi adresă lui Stephen un salut respectuos şi-l rugă să intre cu el într-un birou alăturat.

— Vedeți dumneavoastră, toate aceste cercetări ne costă o groază de bani, domnule — îi spuse el. Vă rog s-a veți amabilitatea de-a lua loc… O răpire!… În general, oamenii cred că noi avem o baghetă magică pentru regăsirea obiectelor pierdute. O dublă răpire!… Sunt drăguțe fetele, domnule?

— Ce importanță are asta! răspunse brusc Stephen.

— Dați-mi voie, scumpe domn!… N-am intenția să vă jignesc… Ne-ați dat semnalmentele lor exacte, dar semnalmentele nu spun nimic… Aş putea să vă citez, bunăoară, cazul faimosului Fergus-cel-Roşu, ştiți, Fergus O'Breane, banditul din Teviot-Dale, care seamănă ca două picături de apă cu…

— Vă rog, domnule, să revenim la cazul nostru! îl întrerupse Stephen nerăbdător.

Poate că, dacă Stephen nu s-ar fi grăbit să-l întrerupă, ar fi putut afla numele stăvilit pe buzele lui Robin Cross.

— Foarte bine — continuă acesta nespus de calm. Vă-ntrebam dacă cele două domnişoare sunt drăguțe.

— Da, domnule, sunt drăguțe.

— Hm! Hm! făcu Robin Cross scuturând din cap. Va trebui să puneți la bătaie o sumă cam mare.

— Sunt dispus să nu mă tocmesc — spuse Stephen.

— Foarte frumos din partea dumneavoastră, domnule… Vedeți dumneavoastră, dacă erau urâte, cazul s-ar fi rezolvat de la sine. După patru zile, răpitorii le-ar fi azvârlit în stradă… Cam aşa se-ntâmplă, ştiți… N-am mai fi avut altceva de făcut decât să le culegem… Cu zece guinee ați fi scăpat… şi chiar aceste zece guinee ar fi reprezentat un gest de generozitate din partea

dumneavoastră, căci legea ne interzice să cerem ceva. Dar sunt drăguțe... hm! hm! domnule... poate chiar foarte drăguțe...

Stephen ridică, nerăbdător şi dezgustat, ochii spre cer. Individul îi călca pe nervi.

— Sunt foarte drăguțe, am înțeles! continuă Robin Cross cu un suspin dureros. Ah, dragă domnule, vă va costa cincizeci de lire.

— Şi pot fi sigur...?

— De zelul nostru...? Suntem recunoscuți pentru asta, domnule Mac-Nab! Aveți încredere în noi... Dacă nu le vom regăsi pe scumpele domnişoare, înseamnă că voia Domnului va fi împotriva noastră.

— Vă rog, vă rog, domnule! strigă Stephen care luă mâna comisarului şi o strânse puternic. Veți cerceta, nu-i aşa? Veți răscoli toată Londra...

— Londra-i mare, scumpe domn — mormăi Robin Cross.

Stephen nu-l auzi; continuă, din ce în ce mai aprins:

— Le veți găsi, chiar dacă se află în mâinile unui om puternic...

Robin Cross strâmba din nas.

— Mi le veți reda, domnule, nu-i aşa?... Vă ofer cincizeci de lire, o sută, mai mult, cât doriți.

Strâmbătura lui Robin Cross se schimbă deodată într-un surâs excesiv de măgulitor.

— Îmi place să v-aud vorbind aşa, tinere gentleman! spuse el strângând, la rândul său, mâna lui Stephen... Fiți liniştit, vom răscoli toată Londra, cum spuneți, vom face imposibilul... Dacă n-ați avea nimic împotrivă, să ne puneți la dispoziție ceva... cât doriți... pentru primele cheltuieli...

Stephen lăsă pe şemineu patru sau cinci bancnote de cinci lire.

— Perfect! Perfect! repetă Robin Cross. Veți fi mulțumit de noi, tinere gentleman!

Stephen coborî, plin de speranță, scara

comisariatului de poliție. Dar odată ajuns în stradă, aerul proaspăt îi risipi amețeala de care se lăsase cuprins fără voia sa. Chibzui la rece, cântări valoarea promisiunilor acelor lacomi mercenari. Speranța i se spulberă.

Şi totuşi trebuia să acționeze. Bietele fete aşteptau fără îndoială ajutorul lui. Dar cum să acționeze singur, ce era de făcut?

Stephen mergea, fără să ştie încotro, drept înainte şi nu se sinchisea să-şi aleagă drumul. Tocmai când îşi repeta: "Trebuie să acționez, trebuie să acționez!" ridică ochii şi citi, la colțul unei aglomerări de case, numele Finsbury-Square. Păli. Numele acesta îi readucea în gând o idee lugubră, respinsă cu groază. Stephen ştia că acolo se afla unul din bârlogurile furnizorilor de cadavre pentru disecții.

Era medic şi prin studiile şi flecărelile tinerilor săi confrați dibuise drumul către aceste prăvălii de carne umană a căror existență e tolerată de poliție, datorită cointeresării financiare, şi pe care unii oameni le socot "un rău necesar". Era la curent cu faptul că vecinătatea marelui cimitir al nonconformiştilor atrăsese în preajma lui Kinsbury-Square, în Worship Street, pe cel mai cutezător, pe cel mai redutabil dintre traficanții morții.

Primul îndemn al lui Stephen fu să fugă. Apoi o forță irezistibilă şi misterioasă îl împinse să-şi continue drumul spre Worship Street. Neliniştea are necontenit nevoie de certitudine, iar nenorocirea pe care-o cunoşti pare mai puțin amară decât cea de care te temi.

Stephen Mac-Nab se temea şi dorea în acelaşi timp. Însă, dat fiind starea sufletească în care se afla, cu cât teama-i mai cumplită, cu-atât dorința e mai mare.

Curând se trezi în Worship Street, în fața unei clădiri mări a cărei fațadă semăna perfect cu-a celorlalte case vecine.

Pe uşă, sub butonul soneriei, era o plăcuță de aramă pe care se puteau citi aceste cuvinte:

Stephen întinse mâna spre butonul soneriei. Apoi o retrase pentru a o duce din nou. Inima îi bătea, ca atunci când simţi că-ţi vine să leşini.

Capitolul XII - Biroul — Bishop

În timp ce Stephen şovăia, cu degetul pe butonul soneriei de deasupra plăcuţei Mr. Bishop — Office, de partea cealaltă a străzii un om îl contempla cu interes.

Individul, rezemat de grilajul unei case, purta costumul specific cerşetorilor Londrei, straniu veşmânt semănând perfect cu costumul unui gentleman, diferit doar prin pete şi uzură, veşmânt de-o mie de ori mai trist şi mai respingător decât zdrenţele săracilor de pe continent, deoarece pare să afişeze un fel de pretenţie la bunăstare şi protestează împotriva unei mizerii evidente.

Poate că şi ăsta-i un calcul într-o ţară în care mizeria înseamnă a fi condamnat la moarte.

Omul care-l urmărea cu privirea pe Stephen putea să aibă vreo patruzeci de ani, dar părea cu zece ani mai în vârstă. Zdrenţele costumului negru îi atârnau pe umerii osoşi, descărnaţi. Pantalonii, de asemenea negri şi peticiţi în zeci de locuri, se lipeau, fleşcăiţi şi jilavi, pe picioarele — de-o înspăimântătoare subţirime.

Trebuie să fi fost cândva un bărbat chipeş, cel puţin aşa părea după trăsăturile-i regulate care nu erau lipsite de-o oarecare fineţe. Dar foamea sau boala, sau amândouă laolaltă, făcuseră asemenea ravagii, încât ansamblul trăsăturilor nu mai putea inspira altceva decât milă. Fruntea lui îngustă, bombată, era acoperită de-o masă de păr în dezordine. Gura avea acea expresie de amărăciune ulcerată pe care nevoia de-a zâmbi o face şi mai tristă. Avea ochii mohorâţi, holbaţi, rătăciţi.

De fapt, trăsăturile lui nu exprimau nimic, nimic altceva decât mizeria împinsă până la limită.

Omul nostru era într-adevăr în această situație: murea de foame.

Bietul nenorocit continua să privească la Stephen cu o stranie expresie de lăcomie. Era evident că dorea nespus să se apropie de tânărul medic, dar ceva îl reținea.

În sfârşit, în timp ce Stephen şovăia el însuşi, cerşetorul părăsi tiptil grilajul de care se sprijinea şi traversă strada cu paşi de lup. Ajunse lângă Stephen în clipa în care acesta se hotărâse în sfârşit să apese pe butonul soneriei.

— Înălțimea Voastră! spuse el timid, trăgându-l pe Mac-Nab de haină. Oh! Înălțimea Voastră!

Stephen se întoarse repede, ruşinat că fusese surprins în locul acela. Văzând aspectul nenorocitului; se simți iritat, dar bietul om se clătina pe picioarele-i jigărite; cei câțiva paşi pe care-i făcuse îl sleiseră.

— Ce doreşti? întrebă Stephen străduindu-se să-şi stăpânească nervii.

— Oh! Înălțimea Voastră! răspunse individul cu un puternic accent irlandez. Nu fiți supărat pe mine... vreau doar să vă spun că domnul Bishop vinde foarte scump, în timp ce noi ne putem înțelege la jumătate preț.

Fără să vrea, Stephen făcu un pas înapoi.

— Te ocupi cu vânzarea de cadavre! exclamă el.

— Vreți să cumpărați unul? întrebă încet irlandezul în loc să răspundă.

Stephen se gândi numaidecât la cele două surori:

— Ai o fată tânără? rosti el scrâşnind din dinți.

Irlandezul dădu întristat din cap:

— O! Înălțimea Voastră — spuse el — eu nu-s un asasin ca domnul Bishop... Şi când spun că domnul Bishop e-un asasin, poate mă-nşel... ştiu foarte bine că nu trebuie să-i vorbeşti niciodată de rău pe bogătani... dar, în ce mă priveşte, Înălțimea Voastră, e de-ajuns să vă

uitați la mine şi să vă dați seama că n-aş avea putere să omor nici măcar un copil…

Stephen privi mai atent la sărmanul nenorocit şi i se făcu milă de starea lui jalnică.

— Prin urmare, dezgropi cadavre şi-apoi le vinzi? întrebă el pe un ton mai blând.

— Vai! Nu, Înălțimea Voastră – răspunse irlandezul – sunt catolic.

— Atunci, ce vrei să-mi propui?

— Un corp care n-a fost rău clădit la vremea lui, Înălțimea Voastră… cam slăbuț, dar sănătos… patruzeci de ani, înalt de cinci picioare şi şase degete… Într-o oră poate fi al dumneavoastră. Dac-ați putea aştepta opt zile, aş prefera… dar dacă nu se poate…

— Şi de unde vei face rost de el? bolborosi Stephen stupefiat.

— Oh! Nu vă sinchisiți de asta, am eu grijă.

— Deci n-a murit?

— Nu tocmai – spuse irlandezul zâmbind trist.

— Ai de gând să-l ucizi?…

— Va trebui…

— Dar bine, omule, spune odată – rosti Stephen tremurând – al cui este cadavrul?

— Dacă Înălțimea Voastră n-are nimic împotrivă – replică irlandezul cu o hotărâre rece – e vorba de cadavrul meu.

Acestea fiind zise, se clătină şi, temându-se să nu cadă, se aşeză pe treptele scării lui Bishop.

Stephen îl examină atent. Nu descoperi pe chipul lui extenuat nici o urmă de alienare mintală sau măcar de febră. Această culme a mizeriei umane îl făcu să uite pentru o clipă propria-i suferință.

— Cum te cheamă? întrebă el căutându-şi punga cu bani.

— Oh! Înălțimea Voastră – strigă fericit irlandezul – văd c-aveți de gând să mă cumpărați… Mă numesc Donnor d'Ardagh şi vă pot spune în două cuvinte

povestea mea… Vedeți dumneavoastră, noi, irlandezii, suntem ispitiți să venim la Londra şi Londra ne ucide…

Văzând că Stephen îl asculta, Donnor îşi regăsi pentru o clipă volubilitatea proverbială a fiilor Erinului şi continuă iute:

— Oh! Da, Înălțimea Voastră, Londra-i o nenorocire pentru irlandezi… Am venit aici, în urmă cu mulți ani, şi m-am căsătorit în Saint Giles cu-o fată frumoasă care mă iubea. Eram săraci, dar încrezători în forțele noastre şi munceam pe brânci… Acum doi ani trăiam liniştiți, împreună cu cei cinci copii ai noştri, dintre care unii începuseră să muncească… Cel mai mare, Patrick, era foarte frumos şi vânjos; ar fi fost un sprijin pentru noi la bătrânețe, căci avea inimă bună… dar regelui i-au trebuit marinari. Patrick a fost luat şi urcat cu de-a sila pe-un vapor care nu s-a mai întors… Sărmana mea Nell plângea tot timpul cât lucra; apoi a-ncetat să mai lucreze, căci avea inimă bolnavă… Pâinea a-nceput să lipsească din *cellarul* (beciul) nostru din Church Street… Lui Georges, al doilea fiu al meu, un copil blând şi mărinimos, i s-a făcut milă de maică-sa şi-a furat o doctorie de la un negustor de medicamente… Georges a fost trimis la Botany-Bay… Nell s-a prăpădit.

Donnor îşi înăbuşi plânsul şi continuă gâfâind:

— Snail şi Loo, pe care fusesem siliți să-i trimitem la muncă, într-o fabrică, în timpul bolii lui Nell, s-au înhăitat cu drojdia societății şi-au decăzut până pe ultima ei treaptă… Se pare că Snail s-ar fi angajat în *Marea Familie*… Dacă ați şti ce băiat drăguț şi priceput era, Înălțimea Voastră! Şi Loo, frumoasa mea Loo! Slăbiciunea sărmanei Nell!… Loo a devenit ruşinea numelui meu… N-are decât treisprezece ani, Înălțimea Voastră. Nu biata fată, ci Londra trebuie trasă la răspundere!…

Donnor îşi lăsă capul în piept şi începu să plângă, dar nu conteni să vorbească.

— Snail şi Loo aveau suflete curate — spuse el — dar Londra perverteşte copilăria şi copilăria nu-şi dă seama…

Acum Loo e pe moarte, ucisă de gin şi de oboseala îngrozitoarei sale meserii, iar Snail se-ndreaptă cu paşi repezi spre spânzurătoare… Oh! Ăştia-s copiii mei!… Copiii lui Nell, care era atât de neprihănită şi-atât de bună! Acum, Înălțimea Voastră, nu mi-a mai rămas decât o fetiță, fără haine pe ea, care doarme în cenuşă la uşa fostului meu *cellar*… Sunt prea slab să muncesc şi-ncerc să-mi vând trupul pentru două lire şi zece şilingi.

— Dar bine, omule — spuse Stephen — crezi că atunci când dumneata nu vei mai fi pe lume, fetița va suferi mai puțin?

— Oh! Înălțimea Voastră, m-am gândit la tot — răspunse Donnor c-un zâmbet de copil — am avut timp să gândesc. De câteva zile încerc să mă vând… dar domnul Bishop mă găseşte prea prăpădit… Se înşală: mai am încă destulă carne pe mine!… Vedeți dumneavoastră, Brien Cork, negustorul de mărunțişuri din Bainbridge Street, e dispus să-mi ia fetița la el, dacă fac rost de două lire pentru îmbrăcăminte… Mi-ar mai rămâne zece şilingi, din care cinci mi-ar sluji să-i pun lui Neil o cruce pe mormânt… Cu ceilalți cinci…

Donnor şovăi.

— Oh! Înălțimea Voastră — continuă el stingherit — îmi dau seama că nu-i un gând creştinesc… şi, la nevoie, aş putea să scad ultimii cinci şilingi… Dar e-atâta amar de vreme de când n-am mai băut şi mâncat pe săturate!… Aş fi vrut, Înălțimea Voastră, înainte de-a muri să stau la masă ca un om, să mănânc pâine şi să beau bere… Le-am uitat până şi gustul.

Stephen rămase o clipă fără grai în fața acestei expresii supreme a mizeriei. Donnor credea că tânărul doctor îi găseşte pretențiile exorbitante.

— De va fi nevoie, voi renunța şi la cei cinci şilingi — continuă el oftând. Pot să mor şi flămând, aşa cum am trăit… cât despre ceilalți cinci… Biata Neil n-are nici cruce pe mormânt… Ah! Înălțimea Voastră, dacă vă tocmiți, fetița nu va şti unde să-ngenuncheze pentru a-şi

plânge mama!...

Ochii lui Stephen lăcrimară; stăpânirea de sine i se topi la auzul acestor cuvinte.

— Donnor — spuse el — şi eu sunt foarte nefericit... din casa mamei mele au fost răpite două fete pe care le iubesc ca şi cum mi-ar fi surori.

— Ah! făcu irlandezul aruncând o privire înţelegătoare spre plăcuţa cu numele lui Bishop.

— Du-te de mănâncă şi bea — continuă Stephen punându-i în mână nişte bani şi cartea sa de vizită — cumpără-i cele trebuincioase fetiţei... apoi treci pe la mine.

Donnor nu se grăbi deloc să-şi arate recunoştinţa. Cunoştea prea bine Londra spre a crede în binefăcători, iar privirea lui interoga bănuitoare fizionomia lui Stephen.

— Înălţimea Voastră — spuse el după o tăcere — mai trebuie o liră şi cinci şilingi.

— Dacă-mi vei putea fi de folos, am să te plătesc — răspunse tânărul doctor scurt, depărtându-se de irlandez cu o mişcare. De nu-mi vei putea fi de folos, te voi ajuta... Du-te, Donnor, şi vino azi pe la mine, în Cornhill.

Donnor se îndepărtă, uluit. Ideea de-a câştiga ceva bani, prăpădit cum era, altfel decât vânzându-şi cadavrul, nu-şi mai putea face loc în mintea lui deprinsă cu gândul morţii.

"Am să fac tot ce-mi va fi în putinţă pentru fetiţă", gândi el.

Dar nu-i mulţumi în nici un fel lui Stephen.

Acesta apăsă pe butonul soneriei. Uşa se deschise.

Un valet în livrea roşie îl introduse pe Mac-Nab într-un salon destul de frumos, ai cărui pereţi erau ornamentaţi cu-o mulţime de gravuri proaste reprezentând scene de sport, exhibiţii pugilistice şi lupte cu floreta. Ici-colo erau aruncate mănuşi de box, cravaşe, pipe şi mai multe numere din ziarul *The Grog*, publicaţie săptămânală ilustrată, ale cărei coloane se deschid larg ştirilor privitoare la vânători, sport, jocuri, meciuri de box

sau *eccentricity*.

Stephen întrebă de domnul Bishop.

— Domnul se găseşte în biroul său — răspunse valetul. Dacă binevoiți să-mi spuneți numele dumneavoastră, vă voi anunța.

L-am descris pe Bishop-Hoitarul în prima parte a povestirii noastre, cu prilejul memorabilei înfruntări dintre Tom Turnbull şi Mich, cumnatul micuțului Snail. Nu vom reveni asupra acestui portret, mult prea puțin atrăgător ca să ne stimuleze fantezia şi să-l mai descriem o dată. Totuşi, vom fi siliți să indicăm în treacăt câteva trăsături uitate sau modificate în funcție de trecerea timpului.

Bishop era îmbrăcat cu un halat de satin ale cărui broderii şanjante aveau nişte reflexe purpurii magnifice. Pe cap purta o bonetă scoțiană din tartan stacojiu aşezată într-o parte. Şedea tolănit pe-o canapea de catifea, aşezată lângă un perete de asemenea căptuşit cu catifea. Canapeaua, fotoliile, tapițeria şi perdelele pe jumătate trase ale ferestrelor erau toate roşii. Tot acest roşu arunca pe fața traficantului de cadavre o culoare apoplectică înspăimântătoare. Lingă el, era întins pe covor un câine scoțian uriaş cu părul roşcat. Ochii săi, reflectând lumina de foc a acestui colț straniu, aveau o strălucire într-adevăr diabolică.

Domnul Bishop era şi el în felul lui un *eccentric man*. Mobilierul îi exprima viziunea.

Trăgea dintr-o pipă turcească lungă, o narghilea, a cărei sursă de alimentare se află undeva pe jos şi trimitea spre tavan colaci de fum împurpurați.

Pătrunzând în strania cameră, Stephen se simți la început oarecum amețit, din pricina culorii insolite care domina toate obiectele.

Primul lucru pe care-l zări în haosul acela încins fu privirea de flăcări scânteietoare a câinelui scoțian care mârâi înăbuşit.

Apoi, desluşi contururile unui chip de buldog cu

bonetă din tartan scoțian de catifea: era proprietarul. Stephen se îndreptă spre el.

— Oh! Oh! spuse Bishop fără să se deranjeze. Dumneata eşti Mac-Nab?... Nu te cunosc... Ce doreşti?

— Eu însă te cunosc — răspunse Stephen care-şi recăpătase sângele rece — şi-aş vrea să-ți văd supuşii.

— Supuşii mei! Asta-i bună! exclamă Bishop rânjind. Eu însumi sunt unul din supuşii credincioşi ai regelui... Unde crezi că te afli, prietene, ca să-mi vorbeşti mie despre supuşi?... Eşti atât de palici, încât toate catifelele mele nu izbutesc să-ți rumenească obrajii... Sper că n-ai venit aici să-ți baţi joc de mine?

— Îți repet — replică Stephen — c-am venit să-ți cumpăr un supus.

— Drace! mormăi Bishop ridicându-se dintr-un salt şi apucându-l pe tânărul medic de guler. Eşti cumva de la poliție, prietene?

Câinele scoțian îşi întinse labele din față şi le ghemui pe cele din spate, ca şi cum ar fi vrut să se năpustească asupra lui Stephen.

Capitolul XIII - Cavoul

Mişcarea lui Bishop fusese atât de neaşteptată, atât de imposibil de prevăzut, încât Stephen nu se putuse pune în gardă. De altfel, la ce bun să se apere? Bishop era un om de-o vigoare atletică, iar Stephen se afla acolo lipsit de orice posibilitate de-a cere ajutor.

Sângele rece era singura armă în stare să învingă în acea înfruntare neaşteptată. În privința asta, Stephen se putea socoti pregătit.

— Nu sunt polițist — răspunse el calm — şi-apoi mai există negustori ca dumneata la Londra, domnule Bishop, iar felul dumitale de-a te purta nu-i de natură să-ți atragă clienți.

Bishop îi dădu drumul din strânsoare.

— Un poliţist ar fi tremurat în ghearele mele — bodogăni el — dar la urma urmei nu-l cunosc pe băiatul ăsta… Şi totuşi, n-aş vrea să-mi pun în primejdie negoţul… Nu eşti fricos, tinere domn — adăugă el cu glas tare. Îmi plac oamenii curajoşi… Dar de ce naiba ai venit să-mi vorbeşti despre supuşi?… Eu sunt un negustor cinstit de ale, de porto, de gin, de whisky, în sfârşit, de tot ce se poate bea… Dar de supuşi, ce naiba! Nu-nţeleg ce vrei să spui!… Te-ntreb pentru a doua oară, ce doreşti?

Stephen, care avea acum libertatea de-a se mişca, scoase portofelul şi-i înmână lui Bishop cartea sa de vizită.

— Ah! Ah! exclamă acesta. Pentru un om de ştiinţă eşti cam nechibzuit, tinere gentleman. Afurisit să fiu dacă nu ţi-ai riscat pielea… Ai terminat cu ceea ce ar fi trebuit să-ncepi… Nu se vine în felul ăsta în biroul meu, ca şi cum aş vinde mănuşi franţuzeşti sau zahăr candel pentru copilaşi… Cred c-ai să mă scuzi, domnule. Un agent de poliţie seamănă destul de mult c-un om şi trebuie să fiu cu ochii în patru… Vrei să serveşti ceva… un pahar de whisky sau de porto… un grog?

— Te rog să mă ierţi, domnule — continuă Stephen — nu beau nimic.

Bishop îşi încruntă sprâncenele groase şi se tolăni comod pe canapea.

— Nimic?… Nici măcar un degeţel de sherry, domnule Mac-Nab? continuă el oarecum indispus. Mă rog! Faci cum vrei, nu-s eu omul care să mă formalizez pentru un refuz… Dar n-aş vrea să-mi porţi pică, domnule Mac-Nab… La urma urmei, poate vei fi un muşteriu interesant… Pe cinstea mea, ai riscat mult… şi nu o dată mi s-a întâmplat să transform un spion într-un supus de cinci sau şase guinee.

Aici, Bishop izbucni în râs, iar câinele Turk, stimulat de veselia stăpânului său, scăpară scântei roşii din privirile ochilor săi uriaşi.

Bishop luă o sticlă de gin ce se afla pe-o masă la capătul divanului şi-şi umplu un pahar mare. Albastrul-pal al ienupărului se împurpură sub miile de raze înflăcărate care porneau din toate colțurile odăii. Când Bishop apropie licoarea de buze, ai fi jurat că se pregătea să bea sânge.

— În sănătatea dumitale, domnule Mac-Nab — spuse el — pari un băiat de treabă… Să vedem… ce pot face ca să-ți fiu agreabil?

Stephen, pe care strânsoarea atleticului negustor de carne umană nu izbutise să-l tulbure, se simți năpădit de-o sudoare rece când i se puse această întrebare, totuşi uşor de prevăzut. Sosise clipa hotărâtoare. Avea să i se deschidă porțile muzeului morții, unde poate că Anna şi Clary…

Stephen se clătină şi se sprijini de spătarul unui fotoliu.

— Oh! Pe cinstea mea — exclamă Bishop ridicându-se în coate — am impresia că nu ne simțim prea bine, tinere gentleman!… E-nduioşător, aş putea să jur!… Ei! Dar cum tot suferi de rău de mare, ce mai contează o vizită în salonul meu de lux!… Ah! Ah! vino-ți în fire, domnule Mac-Nab… cu gin sau fără gin, cum doreşti… dar vino-ți în fire… Ce dracu! Ai venit c-un scop, desigur…

— Am venit s-aleg şi să cumpăr, domnule — spuse Stephen făcând un efort, deoarece simțea primejdia unei îndelungi tăceri.

— Asta-i foarte bine, domnule Mac-Nab. Te rog să-mi spui de ce-ai nevoie.

— Explicația ar fi lungă şi tehnică — răspunse Stephen. Prefer să-mi aleg singur.

— Aşa-mi placi… Cum stai cu inima?

— Sunt gata să te urmez.

Bishop clipi din ochi cu un aer de superioritate dispreţuitoare. Emoția tânărului medic, care era vizibilă şi-a cărei sursă nu o cunoştea, îi făcea milă.

— Dumneata, domnule Mac-Nab — continuă Bishop din vârful buzelor sale groase — dumneata mi-aminteşti de vremea când mă treceau toate sudorile de câte ori trebuia să-mi petrec noaptea în cimitir… căci trebuie să fii mai întâi valet înainte de-a deveni stăpân… Dumneata-nțelegi asta, dumneata care ai învățat greaca şi latina în mai multe cărți decât am văzut eu în toată viața mea, slavă Domnului!… Am mânuit multă vreme cazmaua şi lopata… Ori de câte ori mă gândesc la asta, simt nevoia să beau un pahar de gin, sau *blue-ruin*, cum i se mai zice în popor… E-o meserie aspră, zău aşa, şi-n nopțile de toamnă, vezi o mulțime de lucruri ciudate prin cimitire… Dar să nu mai pomenim de asta. Acum am lucrătorii mei şi-al naibii să fiu dacă m-am atins de vreun mormânt în ultimii doi ani… Nopțile sunt făcute să dormi şi să bei: beau şi dorm. Nici preotul de la Saint Paul nu poate cere mai mult.

Bishop se ridică şi prinse o funie de mătase de zgarda lui Turk, pe care-l legă solid de-un inel fixat în perete.

— E-o măsură de precauție, domnule Mac-Nab — murmură el. Diavolul ăsta de Turk, dacă-l laşi de capul lui, îți face praf un om mai înainte de-a apuca să spui "şo pe el!" Un braț se-nghite şi mai repede…

Stephen schiță un gest de dezgust.

— Bine, bine, domnule! mormăi Bishop. Îmi dau seama, ai o inimă simțitoare… Dar, la urma urmei, un câine nu-i un om. Turk nu vede nimic rău în asta, e ca şi când dumneata ai mânca un cotlet.

— Mai repede, domnule, te rog — spuse Stephen.

— Facă-se voia dumitale, tinere gentleman.

Bishop trase cu violență un buton de cristal fixat în catifeaua peretelui şi, în urma efortului, unul din panouri lunecă brusc de-a lungul unei scobituri, făcând să apară o gaură neagră imensă din care răbufnea un val de aer rece.

— Te rog să intri! spuse Bishop, într-o izbucnire de

veselie grosolană.

Stephen nu mai putea şovăi. Trecând prin toate fazele fricii şi-ale nerăbdării, neliniştea lui se transformase în avânt. Se îndreptă hotărât spre locul indicat.

— O clipă — strigă Bishop oprindu-l cu asprime — iartă-mi comportarea, tinere domn, dar cred că-i mai bine să îmbrânceşti un om decât să-l laşi să-şi frângă gâtul... Când ți-am spus să intri, a fost un fel de-a vorbi... trebuia să-ți spun să cobori, căci nu există decât o văgăună adâncă de douăzeci de picioare şi-o scară... Dă-mi voie să trec eu primul.

Bishop se sprijini de perete şi coborî scara stând cu spatele. Stephen îl urmă.

— Nu-ți fie teamă — murmură Bishop coborând. Scara-i bună şi ai s-o urci din nou... Nu acelaşi lucru îl pot spune toți cei ce au coborât-o, domnule Mac-Nab... Este scara ştiinței, zău aşa!... N-ai să găseşti pe ea decât urmele de praf ale paşilor celor de la Royal College. Ah! Ah! Tinere gentleman, eşti un om norocos. Chiar noaptea trecută s-a făcut turul cimitirelor din est şi din Southwark... Expoziția-i bogată.

Stephen se opri pe loc.

— N-ai decât cadavre deshumate? întrebă el.

— Ehei! făcu Bishop cu-o înspăimântătoare cochetărie de negustor. Nu spun nici da, nici nu, domnule Mac-Nab!... Ai să vezi! Ai să vezi!... Merită osteneala... Şi totuşi, trebuie să-ți mărturisesc numaidecât că mi se atribuie mult mai multe merite decât am... Cu mine se-ntâmpla ca şi cu oamenii de spirit, domnule: li se pun în cârcă toate vorbele de duh ce se rostesc la douăzeci de leghe depărtare... Dacă o pisică-i asasinată noaptea pe străzile Londrei, mi se atribuie mie cinstea... E mâna lui Bishop, zice lumea, Bishop-Hoitarul... Pe legea mea, nici Grey, nici Melbourne, nici Holland, nepotul lui Fox, nici Stanley, nici Peel, nici Graham, stupidul conformist, nici Althorp, nici John

Russel... destul de afurisit tipul, nici chiar bătrânul Wellington nu-s atât de cunoscuți ca mine... E-un fapt de necontestat, domnule Mac-Nab... Şi nu văd ce diferență se poate face între renumele unui o ni şi renumele altui om... Ah! Ah! Greu se câştiga reputația, domnule, dar când ai dobândit-o, o ai pe vecie şi nu mai ştii cum să scapi de ea... Bishop încolo, Bishop încoace... Ah! Ah! Bishop...

Individul râdea atât de zgomotos, încât făcea să se cutremure scara de icniturile sinistrei lui veselii.

— Ei bine, domnule Mac-Nab — continuă el pe un ton serios — toate astea-s prostii. Ucizi, fireşte, când eşti nevoit s-o faci... altminteri, nu te poți socoti decât un biet negustor... dar nu asasinezi în plină stradă, aşa cum cred cockneyii, din noapte până-n zori. Fir-ar să fie, domnule, dacă s-ar proceda astfel, poliția ar fi silită să dea, în cele din urmă, un semn de viață... tăcerea ei costă destul de scump, domnule, şi jumătate din beneficiu se duce acolo... Nu spun decât adevărul adevărat! Ah! Ah! Nu cumva să crezi că tace, cum spune jalnicul găgăuță de comisar adjunct de pe Lambert. Street, domnul Robert Blound, "în interesul combinat al ştiinței şi-al umanității"? Mă rog, în definitiv s-ar putea să fie şi-aşa, nu-mi pasă... dar, cu toate astea, nu trebuie să mergem prea departe, în interesul combinat al umerilor şi gâtului nostru... ha! ha!... Gluma nu mi se pare proastă... Şi apoi, domnule Mac-Nab, trupurile "aranjate" sunt al naibii de scumpe... Între noi fie vorba, nu furnizăm acest soi de articole, decât atunci când avem certitudinea unui plasament bun şi când ni se comandă în mod special... Iată c-am ajuns, domnule.

Stephen suferea îngrozitor. Sângele-i era când rece ca gheața, când aprins ca focul. Voia mereu să deschidă gura pentru a-i spune lui Mr. Bishop să se grăbească, dar nu putea vorbi, deoarece o groază irezistibilă îi paraliză corzile vocale.

Domnul Bishop deschise o uşă. Privirea lacomă a

tânărului medic căzu deodată asupra unei săli mari, boltite şi lunguiețe, luminată de lămpi; în jurul încăperii, care era o pivniță uriaşă, se înşiruiau o mulțime de mese de marmură înclinate.

Pereții spoiți cu var reflectau, mai palidă, lumina lămpilor asupra formelor umane, rigide, imobile, culcate pe marmură neagră a meselor.

În mijlocul sălii, o cădelniță mare în care ardea tămâie lăsa să se strecoare fuioare subțiri de fum prin numeroasele orificii ale unui capac de argint.

Existau cel puțin zece mese şi nici una nu era goală.

Abia deschisese uşa cavoului şi Bishop îşi pierdu graiul. Nu mai era acelaşi om. Fie din pricina schimbării subite de lumină, fie din pricina unei reale emoții, în ciuda volubilității recentului său discurs, trăsăturile-i căpătară instantaneu o paloare de mort.

Apucă brațul lui Stephen. Mână-i era rece.

— Totu-i alb aici – murmură el – totu-i roşu sus... Ca să uit... Când n-am roşu în jurul meu, domnule Mac-Nab, toți oamenii mi se par nişte cadavre.

Încercă să zâmbească şi continuă:

— Mi-am uitat sticla de gin, şi fără gin nu fac nici două parale printre ticăloşii ăştia morți... E jalnic, dar asta-i... Haidem s-alegi...

Stephen nu aşteptă să i se splină de două ori. Făcu în grabă ocolul cavoului, lăsându-l pe Bishop mult în urmă.

Apoi căzu în genunchi gâfâind.

— Îți mulțumesc! Îți mulțumesc! murmură el.

Se adresa cerului.

— Ei bine, ei bine, domnule Mac-Nab – strigă de departe Bishop a cărui voce părea tulburată în chip straniu – nu m-aştepți!... Spune-mi!...

Stephen nici n-avea de gând să-i răspundă; era cu totul absorbit de fericirea de-a nu fi văzut acolo ceea ce se temea atât de mult c-ar putea vedea.

Bishop ajunse lângă el, având grijă să nu privească

nici la dreapta, nici la stânga. Pasul îi era nesigur. Când ajunse în prag, îl împinse pe Stephen la o parte şi se grăbi să închidă uşa la loc.

Un suspin zgomotos răsună din pieptul lui.

— Urcă, hai urcă; mi-e sete.

Bishop îşi recăpătă suflul şi continuă:

— Domnule Mac-Nab, în definitiv, ce părere ai?... Nu spui nimic... Ah! Ți-a fost frică, fii sincer?

— Nu, domnule – răspunse Stephen.

— Nici mie; zău aşa! Dar îmi uitasem sticla cu gin.

Reintrând în salonul roşu, Bishop se grăbi să-şi repare greşeala şi bău două pahare mari, unul după altul.

— Ăsta-i adevărul, domnule Mac-Nab – spuse el apoi – nu mi-aş schimba meseria nici pentru cea a papei... Ei, ți-ai ales ceva?

Stephen răspunse scurt că nimic din ceea ce văzuse nu putea servi studiilor sale actuale.

— Oh! Oh! făcu Bishop fără să manifeste vreo indispoziție. Nu face nimic, domnule, nu face nimic!... Sper însă c-ai fost mulțumit de expoziția mea!

Stephen dădu din cap afirmativ.

— Asta mi-e de-ajuns, domnule Mac-Nab. O să cădem la-nvoială altă dată, deoarece consider să mă pot bizui pe faptul c-ai să-mi fii muşteriu... La drept vorbind, adăugă el strecurând o nuanță de maliție în surâsul lui bădărănos – părerea mea e c-ai venit din pură curiozitate... Nu treci în goană şi n-arunci o singură privire dacă, din zece bucăți, nici una nu-ți convine... dar nu contează!... Îmi pare bine că te-am cunoscut, domnule Mac-Nab.

Stephen salută şi se îndreptă spre uşă. Mr. Bishop îl conduse până în prag. Ajuns acolo, continuă c-un bizar amestec de stingherealã şi neruşinare:

— Am senzația, tinere gentleman, că m-ai luat drept un nătântol văzând cum m-am comportat acolo jos... Adevăru-i că nu mă simt în largul meu fără sticla de gin... dar când am ginul cu mine, nu-mi pasă de ticăloşii ăia

palizi, nici cât de marele Mogul... Sper să am plăcerea să te revăd, domnule Mac-Nab.

Deşi Stephen era medic, cele văzute îl tulburaseră într-o oarecare măsură. Am aluneca însă departe de adevăr dacă am spune că "prăvălia mortuoară" îl impresionase la fel ca pe-un om înzestrat cu-o sensibilitate obişnuită; totuşi, ieşind de la domnul Bishop, îşi umflă fericit pieptul pentru a inhala aerul proaspăt de afară.

Dar nu ideea morții îl chinuia pe el, ci ideea crimei.

O clipă se dărui cu totul gândului mângâietor că surorile nu încăpuseră pe mâinile unui asasin; dar, reflectând bine, bucuria lui deveni mai potolită. Bishop nu era singurul furnizor al chirurgilor din Londra; iar ceilalți, mai puțin bogați sau mai puțin curajoşi, păstrau în jurul sinistrului lor negoț un mister de nepătruns.

Stephen n-avea deci nici un mijloc de-a dobândi în această privință o certitudine desăvârşită.

Când se reîntoarse în casa din Cornhill, Betty îi spuse că un necunoscut îl aştepta în salon. Omul vorbea despre două tinere fete care fuseseră răpite.

Betty n-apucă să spună mai mult. Stephen o dădu brusc la o parte, ca;să intre în salon.

Capitolul XIV - Bodega Shakespeare

Stephen uitase complet de Donnor d'Ardagh, cerşetorul irlandez, şi de târgul straniu pe care acesta i-l propusese la uşa lui Bishop.

Dacă s-ar mai fi gândit la Donnor d'Ardagh, începutul explicației lui Betty, afirmând că omul care aştepta în salon vorbea despre două tinere, l-ar fi determinat pe Stephen s-o ia la goană.

Intrând în salon, îl recunoscu pe Donnor mai mult după fracul zdrențăros decât după figură, căci bietul

irlandez ațipise aşteptându-l, iar chipul său sprijinit într-o mâna îi era ascuns de pletele dezordonate ale părului său bogat.

Stephen, care se avântase cu toată ardoarea curiozității sale nerăbdătoare, se opri locului deznădăjduit.

— Dumneata erai? exclamă el.

Donnor nu sesiză sensul acestor cuvinte, dar se trezi tresărind; îşi duse mâna la stomac.

— Oh! murmură el. Am visat că mâncăm pâine!... Mi-a prins foarte bine, chiar în vis, căci nu mai sufăr de foame...

Îl zări pe Stephen şi se-nfioră din cap până în picioare.

— N-am visat — continuă el — am mâncat... banii sângelui meu. Iată-mă, Înălțimea Voastră. Am fost în Saint Giles. Mitica are acum ce-mbrăca, şi-am cumpărat pâine... Nu trebuia să cumpăr pâine — adăugă el suspinând — căci pâinea e bună şi-ți dă chef de viață... dar mi-e totuna. Iată-mă.

Donnor se ridicase şi stătea în picioare, cu brațele încrucişate, în fața lui Stephen care, doborât de oboseală, se trântise într-un fotoliu.

— Bine — îngâna acesta din urmă distrat. Am să-ți încredințez o misiune.

— Înălțimea Voastră — spuse hotărât Donnor — grăbiți-vă!... Acum nu mai sufăr, parcă-mi vine iar să trăiesc... În definitiv, n-am decât patruzeci de ani... să terminăm mai repede. Am o funie în buzunar; nu mai e nevoie decât de-un cârlig.

Stephen îl privi uimit.

— Dați-mi cei douăzeci şi cinci de şilingi pe care mi-i datorați — continuă Donnor — şi arătați-mi drumul spre laboratorul dumneavoastră... Astă-seară treaba va fi terminată.

Amintirea celor întâmplate reveni deodată în mintea lui Stephen.

— Am nevoie de prieteni vii, Donnor — spuse el c-un surâs involuntar — şi voi încerca să-ţi scot din cap ideea spânzurării… N-a mai fost nimeni pe-aici, de când ai venit?

— Înălţimea Voastră!… Înălţimea Voastră! strigă Donnor în loc să răspundă. Mai spuneţi-mi o dată şi mai pe-ndelete… Sunt un biet nenorocit… n-ar fi cinstit să mă lăsaţi să cred… Deci nu-mi vreţi trupul în schimbul banilor dumneavoastră?

— Fireşte că nu, prietene — replică blând Stephen.

— Oh…! făcu Donnor sufocat de mirare.

Apoi continuă cu-o volubilitate fără seamăn:

— Trebuia să-mi închipui… Doar mi-aţi mai spus-o în Worship Street… Dar nu voiam să vă-nţeleg, fiindcă adesea am nădăjduit… şi-i groaznic de dureros să nădăjduieşti în van!… Dar, oh! Înălţimea Voastră! Când am văzut că locuiţi în casa asta, de unde cele două domnişoare mi-au aruncat de multe ori pomană…

— Deci dumneata ai vorbit despre ele? îl întrerupse Stephen.

— Da, Înălţimea Voastră.

— Le-ai recunoaşte?

— Dintr-o mie, pe sănătatea mea!… Am vorbit despre ele, fiindcă mi-aţi spus în Worship Street că sunteţi în căutarea a două tinere care au fost răpite… şi m-am temut…

— Pe ele le caut, Donnor.

— Pe ele! repetă irlandezul împreunându-şi mâinile subţiri şi ridicându-le deasupra capului. Bieţii îngeraşi!… Şi-aţi aflat ceva, Înălţimea Voastră?

Stephen dădu trist din cap.

— Oh! Am să le găsesc eu! exclamă Donnor apucându-l pe Mac-Nab de braţ. Am să le găsesc, chiar dacă s-ar afla în ghearele diavolului ăluia cu-o mie de capete, *Familia!*… Snail şi Loo, cei doi copii ai mei, au căzut în cursă şi fac parte din armata aia ruşinoasă care atacă necontenit în bezna nopţii din Londra… Când

muream de foame, am refuzat banii pe care voiau să mi-i dea, fiindcă am mâinile curate, Înălțimea Voastră, slavă Domnului!… Dar pentru dumneavoastră, care v-a fost milă de mine… pentru cei doi bieți îngeraşi care mi-au alinat adesea suferința… Oh! Aş fi în stare să fac orice…

— Îți mulțumesc, Donnor, îți mulțumesc — spuse Stephen — dar la ce te gândeşti?

— Micuța Loo are inimă bună — răspunse irlandezul — iar Snail e-un băiat descurcăreț… Înălțimea Voastră, dacă *Familia* este cumva amestecată în răpirea celor două domnişoare… voi şti… voi afla unde se află… Apoi mă voi reîntoarce să v-ascult poruncile şi să v-ajut în strădaniile dumneavoastră.

Stephen îi strânse mâna, iar Donnor, a cărui față, împietrită de suferință, strălucea acum animată de flăcările unui devotament aprins, mai spuse cu-acel accent de profundă recunoştință pe care prefăcătoria cea mai iscusită n-a reuşit niciodată să-l imite:

— Ați dăruit o rochiță fetiței mele care umbla aproape despuiată în Church Street, Înălțimea Voastră; ați făgăduit o cruce sărmanei Nell; pentru toate acestea, v-am dat trupul meu… Dac-aş putea, v-aş dărui şi viața, Înălțimea Voastră, dumneavoastră şi celor două domnişoare. Fiindcă din toată Londra, numai dumneavoastră trei ați avut milă de-un biet irlandez…

Donnor porni în grabă pe Cornhill, îndreptându-se spre Saint Paul. Era încă destul de slăbit şi bietele lui picioare chinuite de-un post cronic tremurau sub povara trupului istovit: un pumn zdravăn de-al lui Tom Turnbull sau al lui Mich l-ar fi făcut literalmente țăndări. Dar figura lui îşi pierduse imobilitatea mohorâtă. Ochii mari, expresivi şi blânzi, aveau flăcări în priviri. Efortul de-a merge cât mai iute îi colora pomeții ieşiți în afară şi obrajii scofâlciți, iar înfățişarea lui, în ansamblu, exprima imboldul unui curaj mult peste puterile lui.

Mergea cu fruntea sus, cu privirea sigură şi, în timp ce alerga, vorbea singur, după obiceiul oamenilor care

trăiesc izolați şi n-au nici un prieten căruia să-i încredințeze gândurile:

— Oh! Ce cumsecade-i tânărul gentleman! Oh! Ce inimă bună!... Şi bietele fete, îngeraşii mei... Oh! Dumnezeu şi sfânta Fecioară să-i aibă în pază pe tustrei!... Nenorocirea să se-abată tocmai asupra acestei case, singura din Londra în care-am găsit nişte suflete milostive, care să se-ndure de mine... Ah! Donnor, trebuie să te zbați, să cauți, să mori pentru asta... Asta trebuie să faci şi-o vei face, Donnor... Da, da, o voi face.

Se opri gâfâind la răspântia din Fleet Street, în fața lui Temple-Bar.

— Dar unde să dau acum de-afurisitul ăla de Snail? Dumnezeu ştie dacă locuieşte undeva!... Ia să vedem: există localul lui Peg, în Before-Lane... Dar e deschis numai seara, în orele de spectacol... Mai e azilul de la Temple, dar nu ştiu parola, n-or să-mi deschidă poarta... Şi-apoi, Snail preferă să bea şi să se distreze, nu să doarmă într-o pivniță... Ah! Mai e spirit-shopul Shakespeare, la doi paşi de-aici... Sărmanele mele picioare au mare nevoie de odihnă.

Donnor îşi reluă alergătura, trecu prin stânga bisericii Saint Clement şi se îndreptă spre Wych Street unde se afla bodega Shakespeare, cunoscută în întreaga Londră drept locul de întâlnire al hoților de tot soiul.

Era aproximativ patru după-amiază. Salonul nu prea avea muşterii. Totuşi, două sau trei separeuri erau ocupate şi, într-unul din ele, Snail, îmbrăcat în faimosul costum de gentleman pe care-l cumpărase cu două zile înainte în Harțe Street, la porunca bravului căpitan Paddy O'Chrane, juca foarte atent whist cu Tom Turnbull şi alți doi oameni din *Familie*.

Tom Turnbull avea fruntea bandajată cu-o batistă; altminteri nu se zărea pe fața lui nici o urmă a îngrozitoarei încăierări susținute la Pipa şi Oala. Mich, mai puțin norocos sau mai firav, se afla în mâinile unui chirurg.

Într-un alt separeu, în fața unei oglinzi agățate pe perete, micuța Loo se îndeletnicea cu toaleta pentru plimbarea de seară. Își cârlionțase șuvițele abundente ale părului ei blond și-și colora obrajii palizi c-un tampon îmbibat de fard.

Lumina zilei, scoțându-i în relief slăbiciunea, făcea și mai vizibile și mai înspăimântătoare ravagiile viciului asupra acestei nefericite victime a unei decăderi precoce. Paloarea răzbătea de sub roșeața artificială și nici un fard nu era în stare să acopere cearcănele vinete, adânci și mari pe care beția, nopțile pierdute și suferința le schițaseră sub ochii ei mari, îndobitociți.

Ori de câte ori își ridică brațele deasupra capului, să-și aranjeze părul, efortul smulgea pieptului ei bolnav un horcăit jalnic. Atunci se oprea și sorbea o dușcă de gin.

După aceea, un suflu de viață străbătea prin tot corpul ei firav. Zâmbea în oglindă și cânta cu-o voce tristă un crâmpei de refren obscen.

În timp ce micuța Loo se gătea, cântând și bând, Snail, căruia costumul de gentleman îi inspira o mândrie foarte firească, își continua partida de whist cu cei trei parteneri care-l trișau.

— Trei și spațiile! spuse el amestecând cărțile — iar câștigu-i întreit, camarade Tom... Cine-ar spune, văzându-mă jucând cu voi, că era cât pe-aci să-l ucizi pe Mich, cumnatu-meu?... Dar eu mi-s băiat de salon, ce naiba! Și n-are decât să-l ia dracu pe Mich!

— Bietul Mich! spuse de departe Loo. De trei zile nu m-a cotonogit.

— Trage la măsea, surioară Loo, bea și cânta, dar lasă-ne pe noi bărbații să jucăm liniștiți!

Turul începu și se sfârși. Deși era trișat, Snail câștiga tot timpul.

— Suntem egali la spații! Scrie numai două puncte, Tom — spuse el. Aha, frumușica de Madge mi-a povestit noaptea trecută o chestie nemaipomenită... Să mor dac-

am înțeles vreo vorbă… Zice că Lorzii Nopții l-au cumpărat pe Saunder Elefantul, fostul uriaş de la circul din Astley, ca să sape un tunel sub palatul regelui.

— Nu sub palatul regelui — replică Charlie, luntraşul cel burduhănos — ci sub tezaurul coroanei, în Turn.

— Bună idee! exclamă Snail. Dar Elefantul o să aibă mult de furcă, deoarece tezaurul se află în mijlocul Turnului, iar Turnu-i mare.

— Vax! spuse Tom Turnbull. Astea-s prostii… Mai bine fiți atenți la joc!

— Poți să joci şi să vorbeşti în acelaşi timp, gândesc eu, camarade Tom Turnbull! continuă Snail dându-şi aere. Gentlemenii de la cluburi pălăvrăgesc tot timpul când joacă şi nimeni nu se supără… Cum vă spuneam, nevastă-mea mi-a împuiat capul cu tot felul de chestii ciudate: aş vrea să fie de față, dar azi-dimineață s-a-mbrăcat să care legume proaspete şi carne pe bricul *Kean*, care-a aruncat ancora ieri la Greenwich… zice că Saunders lucrează singur cât doisprezece oameni la un loc… şi-i destul de țeapăn pentru asta, băieți!…

— Doisprezece prăpădiți ca tine, neisprăvitule! bodogăni Tom.

— Ca mine, sau ca dumneata, Turnbull… Nu-i prea mare deosebire… Suntem amândoi zdraveni!… Cât despre Saunders ăla, al naibii să fiu dacă n-aş da o jumătate de guinee să-l văd la treabă… V-aduceți aminte? Anul trecut, la circul din Astley, ridica un cal!

— Treaba lui ce făcea, neisprăvitule! Bate pica!

— Bat pica, Tom, şi-ți cer treflă… Ştiți că Paddy, căpitanul, este cornacul Elefantului… Am să-l rog să mă lase şi pe mine să-l văd.

— Trebuie să fie nostim — spuse Charlie — dar dacă o să pună laba pe bijuteriile coroanei, noi cu ce-o să ne-alegem?… cu câțiva şilingi… Ah! Dacă Înălțimea Sa n-ar fi venit la țanc, Turnbull, acuma biştarii lui Mr. Smith ar fi fost în mâinile noastre.

— Ce chef am mai fi tras! exclamă Tom.

— Ce *fun*{1}! spuse Snail.

În separeul ei Loo tuşi şi saliva ei avea culoarea sângelui.

— Nu mai am gin — murmură ea.

Apoi, apăsându-şi pieptul cu mâinile adăugă:

— Iar mă arde… ca un foc!… Am flăcări în mine…

În clipa aceea uşa salonului se deschise brusc şi Donnor d'Ardagh îşi făcu apariția.

— Ia te uită! exclamă Snail netulburat. Iată-l pe tata!… Ar fi cazul să-ți scoți pălăria, Tom Turnbull… Surioară Loo, fă o plecăciune, te rog…

Capitolul XV - Donnor

Văzându-l pe Donnor d'Ardagh înveşmântat în hainele lui zdrențuite, bandiții adunați în salonul cuibului de hoți izbucniră în râs, dar chipul de om cumsecade al bietului irlandez avea ceva care impunea respect şi-acest lucru, adăugat cuvintelor lui Snail, potoli larma zgomotoasei lor veselii.

— Ah! Ăsta-i taică-tu, Snail — spuse Tom — drace!

Burduhănosul de Charlie şi celălalt jucător îl salutară amical cu capul.

— Da, e taică-meu — strigă Snail — bravul meu părinte care a venit să bea un pahar cu noi, ce naiba!

Donnor continuase să înainteze precipitat atâta timp cât avusese vlagă, dar alergătura îl sleise. Se lăsă pe o bancă şi încercă să-şi şteargă sudoarea de pe frunte cu mâinile.

— Vrei să bei ceva, *daddy* (tată)? întrebă Snail. Îți prezint pe-ăşti trei gentlemeni care-s prietenii şi camarazii mei.

Cei trei *gentlemeni* executară trei saluturi identice.

— Dacă Madge, nevastă-mea, n-ar fi fost plecată, fir-ar să fie — continuă Snail, ridicându-şi gulerul cu-o

gravitate grotescă — ți-aş fi recomandat-o, daddy.

Donnor nu scotea o vorbă şi privea la fiul său cu-o uimire mută. Încă de la începutul acestei scene, tonul lui Snail n-avusese nici o intenție de batjocură. Caraghiosul atinsese un asemenea grad de prostie, încât putea spune cu bună-credință toate aceste tâmpenii.

— Nu mi-e sete — rosti în sfârşit irlandezul făcând un efort să vorbească. Ai țoale frumoase, Snail.

— Da, daddy… n-aş zice că-s nemulțumit de croitorul meu… Cred că mă-mbrac destul de elegant.

— Sărmana Neil! murmură Donnor.

Snail nu auzi. Dar chiar dacă ar fi auzit, tot n-ar fi înțeles nimic din durerea amară care exista în evocarea amintirii unei soții cinstite față de depravarea unui fiu.

— Daddy — continuă el cu tonul prietenos al unui fiu care-a izbutit în viață pe căi cinstite şi se află în fața tatălui său rămas sărac — nu te-ngrijeşti destul! Eşti slab ca o scobitoare, daddy… nu-i aşa, Tom?… Ce dracu! Lumea o să mă ia drept un fiu hain!

— Să lăsăm asta, băiete — spuse Donnor cu-o gravitate plină de tristețe. N-am venit aici să vorbim despre mine… Unde-i soră-ta Loo?

— Loo!… La naiba! Cred, daddy, c-ai dreptate… i-am spus lui Loo să vină pentru a se pleca înaintea ta, aşa cum se cuvine… Pesemne că-i beată, *dad*, pricepi… Ăsta-i lucrul cel mai puțin rău… Trebuie să-şi ude pieptul… Dar unde naiba zace? adăugă el străbătând salonul cu privirea.

Loo dispăruse.

— Asta nu-i frumos — continuă Snail pe-un ton sentențios. Ce părere ai, Tom, prietene? N-aş fi crezut-o în stare de aşa ceva pe soră-mea Loo… Fir-ar să fie! Trebuie să ştii să te porți… Loo! Surioară Loo!

— Destul, Snail — spuse irlandezul, am să stau de vorbă numai cu tine.

— Nu se poate, daddy, nu se poate. Loo trebuie să-nvețe bunele maniere… E sora unui gentleman şi nu-i

cazul să se poarte ca o fată fără căpătâi... Loo! Surioară Loo!

Se auzi hârâitul înfundat al unui acces de tuse pe care fata încerca să-l înăbuşe.

— Aha! Ştiam eu! exclamă Snail. A căzut pe undeva, prin vreun colț... Dacă-i aşa, îți dai seama, daddy, nu-i poți spune nimic... când se-mbată...

— Tuşea asta-i îngrozitoare — murmură Donnor care se ridicase.

— E-o tuse afurisită, daddy?... Dar cu gin se potoleşte... Uite! I se vede o bucată din poală rochiei.

Se repezi şi-o apucă de braț pe Loo care se ascunsese în spatele peretelui unui separeu. Biata fată se opunea. Abrutizarea facultăților ei mintale împiedicase otrava exemplului să acționeze tot atât de eficace asupra ei, ca şi asupra fratelui său, Snail; încă mai era în stare să se simtă ruşinată în fața tatălui pe care-l iubea.

De-aceea se ascunsese.

Snail o scoase cu forța din ascunzătoare şi-o împinse înaintea lui Donnor îndemnând-o:

— Haide, Loo, ce dracu, surioară, nu te prosti! Fă o plecăciune lui daddy, Loo.

Micuța, tulburată, îşi duse amândouă mâinile în dreptul ochilor înlăcrimați.

— Tată!... Oh! Tată! îngână ea plângând.

Donnor îşi simțea inima zdrobită. Văzând toaleta aceea caracteristică, strălucirea falsă, fardul aplicat pe obrajii supți, pe care ginul şi desfrâul îşi puseseră pecetea, se simți adânc tulburat. Aripile morții fâlfâiau deasupra copilei gătite pentru orgie. Gâfâia printre lacrimi, iar tuşea înăbuşită aducea o salivă roşiatică pe buzele-i decolorate.

"Şi totuşi, cândva, semăna cu Neil" — gândi Donnor. "Biata Neil! Bine c-a murit!"

Loo continua să stea în fața tatălui ei, nemişcată şi cu ochii ascunşi în dosul mâinilor. Donnor o sărută pe frunte, ridicându-şi spre cer privirea scăldată de lacrimi.

— Dumnezeu să aibă milă de tine, fata mea — spuse el.

— Oh! îngână Loo. Te iubesc, daddy… şi când mă gândesc la dumneata plâng… Dar am nevoie de gin, pentru a-mi stinge focul care mă arde aici, înăuntru…

Îşi apăsă cu amândouă mâinile pieptul.

— Am un foc în mine — adăugă ea — tot timpul!… Dac-ai şti, daddy, cât de mult aş vrea să mor!

Donnor făcu un gest de disperare mută.

— Ei, fir-ar să fie — spuse burduhănosul de Charlie — chestia asta începe să-mi calce pe nervi.

— Costumul de cioclu îți strică tot cheful — replică Tom Turnbull. Dar voi, ăştia, țineți-vă pliscul. Pare un om de treabă.

— Zău, dad, mă faci să plâng ca un copil — strigă Snail care era într-adevăr emoționat, fără să ştie prea bine de ce… Un gentleman nu se cade să plângă, ce naiba! De altfel, i-am dat batista frumoasei mele Madge… Haide, daddy! Haide, Loo! Destul cu smiorcăiala, trăs- ni-m-ar Dumnezeu!… Trăiască veselia.

Snail încheie această cuvântare solemnă şi elocventă printr-un mieunat formidabil care-i făcu pe toți cei de față să sară în sus. În ciuda pretențiilor sale la titlul de gentleman, Snail, încântat de efectul produs, era cât pe-aci să repete figura, când o privire a tatălui său îi închise gura.

— Zău, tată, cu tine nu mai poate omul nici să râdă — mormăi el.

— Trebuie să-ți vorbesc, Snail — spuse calm Donnor amintindu-şi de scopul vizitei sale.

— Să-mi vorbeşti, dad?… Între patru ochi, pesemne… Tata vrea să-mi încredințeze un secret de familie — adăugă el întorcându-se spre camarazii săi… Eu sunt fiul cel mai mare, pricepeți, moştenitorul, zău aşa!

— Atunci vezi-ți liniştit de treburi, domnule Snail — spuse pe un ton grav Tom Turnbull.

— Păstrați-mi locul — continuă Snail… Jucați cu

mână moartă… am să mă-ntorc. Daddy, îţi stau la dispoziţie.

Donnor îşi conduse cei doi copii în separeul cel mai îndepărtat şi se aşeză între ei.

Turnbull continua să amestece cărţile.

— Adevăru-i — spuse el luându-şi o mutră serioasă — dac-aş fi tată a doi păduchi de teapa ăstora şi, să-i zicem, şi om cinstit pe deasupra, i-aş strivi pe-amândoi!

— Aiureli! mormăi Charlie. Loo nu mai are de trăit decât vreo două săptămâni, iar Snail n-o să-l lase prea mult pe călău s-aştepte… Te-ai obosi degeaba, Turnbull.

* * *

Se scurseră trei zile. În zelul lui entuziast, bietul Donnor d'Ardagh făgăduise, cu uşurinţă, mai mult decât era în stare. Snail nu ştia nimic şi n-avea nici o posibilitate să afle, în ciuda inteligenţei sale realmente foarte precoce. Într-adevăr, marea Familie nu-şi încredinţa secretele agenţilor mărunţi. Snail se jurase pe credinţa lui de om că-i va aduce un răspuns lui taică-său în mai puţin de douăzeci şi patru de ore. Îngâmfat, lăudăros şi de altfel nelipsit de-o oarecare bunăvoinţă, încercase, poate, dar nu izbutise nimic.

La capătul celor trei zile, Stephen nu avea deci încă nici un indiciu care să-l poată pune pe urmele celor două surori. Ştia doar că nu căzuseră în mâinile asasinilor de la cadavrele pentru disecţie. Era o consolare negativă, un pretext de-a spera, o încurajare de-a continua fără răgaz demersurile şi cercetările.

Donnor d'Ardagh se întrecea pe sine însuşi. Zelul lui arzător îi dădea puteri. Cât era ziua de mare umbla, se informa, scormonea, spiona. Seara, îi raporta lui Stephen rezultatul eforturilor sale şi, cum eforturile erau zadarnice, se acuza amar pentru neputinţa să.

Din păcate, puterea sărmanului irlandez era departe de-a avea aceleaşi proporţii cu zelul lui.

Stephen lupta cu energia lui calmă şi sângele rece al curajului său împotriva disperării care punea stăpânire pe el. Mama lui, zdrobită de cumplita lovitură care-o luase prin surprindere, zăcea la pat, iar Mac-Nab îşi împărțea timpul liber dintre investigațiile sale între căpătâiul bolnavei doamne şi cel al lui Frank Perceval.

Acesta din urmă se afla în convalescență, iar bătrânul Jack era fericit să constate în fiecare dimineață o ameliorare.

Din noaptea aceea de veghe, dinaintea veştii fatale, noaptea în care monologul lui Stephen, zbuciumat în acelaşi timp de gelozie şi de amintiri, se întâlnise într-un fel atât de neobişnuit cu visul lui Perceval, tânărul medic nu mai avusese răgazul necesar să stea de vorbă cu prietenul său. De trei zile, vizitele sale nu fuseseră decât scurte apariții, căci se grăbea să-şi îndeplinească îndatoririle de medic şi pleca apoi numaidecât ca să-şi reia dificila misiune.

Totuşi, nu uitase planul de a-l interoga pe Perceval. Departe de acesta, dorința lui devenise şi mai puternică în urma împrejurărilor funeste prin care trecuse, deoarece răpirea celor două surori era asociată în mintea lui, de altfel printr-o legătură vagă, de sumbrele meditații din timpul nopții de veghe. În ultimele, trei zile, îşi spusese de mai multe-ori că necunoscutul de la Temple Church nu era deloc străin de răpire.

Ideea nu stătea în picioare, deoarece purtarea lui Edward în timpul acelei serate, care constituise un fel de prolog al nenorocirilor sărmanului Stephen, dovedea clar că nu le cunoştea pe cele două surori. De altfel, chiar dacă le-ar fi cunoscut, ce sens avea ca frumosul visător să răpească două fete?

Deşi îşi repeta toate aceste lucruri raționale, Stephen se încăpățâna să nu creadă în ele. Era vădit înclinat să-l urască pe magnificul necunoscut de la Temple Church, în ciuda rațiunii.

În seara celei de-a treia zile, o părăsi pe maică-sa şi

se îndreptă spre Dudley House, hotărât să încerce a descoperi ce legătură există între visul lui Perceval şi frământările sale.

Apropierea aceea ciudată, întâlnirea dintre somn şi veghe, putea să nu fie decât o întâmplare. Dar…

* * *

— În sfârşit, prietene! exclamă Perceval de îndată ce Stephen intră în cameră. Ai vreo noutate?

— Nici una! răspunse trist Stephen.

— Bietul Mac-Nab! Cât de mult aş vrea să fiu pe picioare, să te-ajut în căutările tale… Ah! Fiecare clipă mi-arată cât de mare-i răul pe care mi l-a pricinuit acest marchiz de Rio Santo!… Crezi că mâine m-aş putea da jos din pat, Stephen?

Stephen îi luă pulsul şi-l examină.

— Poate – spuse el. Starea ți s-a îmbunătățit, Perceval; acum nu mai e nici un pericol. Poți să vorbeşti?… Am să-ți pun o serie de întrebări importante.

— Întrebări? repetă Frank uimit. Sunt gata să-ți răspund… dar ce fel de întrebări sunt oare, de vreme ce necesită o introducere atât de solemnă?

Stephen încercă să zâmbească.

— Doamne – spuse el – e vorba despre o împrejurare legată de-o amintire groaznică, asasinarea tatălui meu, pe care o întâlnire recentă mi-a redeşteptat-o în suflet… Iată despre ce-i vorba, Perceval.

Stephen îi povesti în puține cuvinte gândurile întunecate care-l bântuiau. Vorbi despre gelozia sa, despre necunoscutul de la Temple Church şi despre asemănarea acestuia cu asasinul tatălui său.

— Ceva lipsea acestei asemănări, Frank – adăugă el. Ceva de care nu-mi puteam da seama… Tu ai fost acela care, visând, ai pus capăt incertitudinilor mele.

— Cum aşa? întrebă Frank.

— Căutam detaliul, amănuntul care lipsea

respectivului, pentru a semăna perfect cu ucigaşul… şi tu ai pronunțat numele detaliului absent…

— Ah! constată nepăsător Perceval.

— Ai spus: cicatricea…

— Cicatricea! repetă Frank care deveni palid şi se ridica pe jumătate.

— Apoi ai descris-o…

— Ah! exclamă iar Perceval. Dar… spune-mi, Stephen… am rostit numele marchizului de Rio Santo?

— Nu! răspunse Stephen care, la rândul lui, rămase uimit. Deci ştii ce vreau să spun?

Frank întoarse capul spre portretul domnişoarei Harriet Perceval pe care-l luminau vag ultimele raze ale zilei.

— Da, Stephen, oh! Da — murmură el pătruns de-o dureroasă emoție. Ştiu ce vrei să spui…Sărmana mea surioară!… Visul acesta mă chinuieşte adesea… e-un vis groaznic!…

Capitolul XVI - Pe drumul cel mare

Privirea pe care Frank Perceval o aruncase spre portretul surorii sale era atât de dureroasă, ultimele sale cuvinte purtau pecetea unei tristeți atât de profunde, încât Stephen tăcu şi se simți stânjenit, temându-se că, fără să vrea, deşteptase amintiri chinuitoare.

Nu se înşela. Întrebarea lui redeschisese o rană mai profundă decât aceea pe care i-o provocase spada marchizului de Rio Santo.

Frank îi întinse mâna şi continuă:

— Eşti singurul meu prieten, Stephen, şi-ți datorez încredere… Dar există unele dureri pe care le acoperi c-un văl… anumite răni pe care nu le poți înfățişa în toată goliciunea lor…

— Frank — îl întrerupse Mac-Nab — iartă-mă, te

conjur, nu mai spune nici un cuvânt.

— Sufăr nespus, când visul acesta îmi tulbură somnul — continuă încet Perceval care părea să nu fi luat în seamă întreruperea lui Stephen. Biata Harriet!... Era tânără... şi frumoasă... şi fericită, Stephen!... Apropie-te... mai mult, vreau să-ți spun cum a murit sora mea Harriet... numai ție, m-auzi, Mac-Nab...

Se opri şi păru o clipă absorbit de amintiri. Stephen aştepta.

— E-o poveste ciudată! continuă Perceval. Ciudată şi plină de aventuri care ar putea părea de domeniul imaginației... Dar, vai! Totu-i adevărat... prea adevărat!... Uneori, mă-ndoiesc, într-atât de mult seamănă amintirile mele cu fantasmele nebuneşti ale unui vis... Dar îndoiala mea-i zdrobită de marmură unui mormânt, Mac-Nab... S-a întâmplat acum doi ani. Harriet, cerută în căsătorie de Henry Dutton, Lord Sherborne, pe care-l iubea, a vrut să-şi petreacă sfârşitul verii alături de mama şi-am plecat în Scoția în primele zile ale lui iulie. Harriet era o fată minunată: ne iubeam foarte mult. Ții minte, Stephen, că-ți vorbeam mereu despre ea, pe vremuri. Țineam unul la altul mai mult decât se iubesc de obicei un frate şi-o soră. Călătoria a fost minunată. Eram singuri într-o diligență. Vorbeam despre viitori, fiecare despre dragostea Îmi, despre lord Sherborne şi despre Mary Trevor... Oh! Stephen, timpul zbura şi nici nu ne păsa de drumurile proaste ale comitatelor din nord. Am ajuns la frontieră. Era o vreme minunată şi, când am intrat în Annan, orologiul bătrânei biserici anunța orele zece seara. "Să mergem până la Lochmaben", mi-a spus Harriet. Făceam întotdeauna cu plăcere ceea ce părea să-i fie pe plac, Stephen. "Să mergem până la Lochmaben", am răspuns. "O să dormim la domnul Mac-Farlane, unchiul prietenului meu Mac-Nab." Am schimbat caii la diligență şi-am pornit-o din nou la drum, cu un surugiu scoțian. De la Annan până la Lachmaben, o ştii mai bine decât mine, Stephen, de vreme ce-i locul tău de naştere,

drumul străbate nişte peisaje admirabile: Priveam, eu şi sora mea, fermecaţi din clipă în clipă de noi privelişti, fie sumbre, fie graţioase sau măreţe, cărora lumina albă a lunii le împrumuta un farmec fantastic. Dar înaintam foarte încet, căci drumurile bune sunt rare în regiunile pitoreşti. Ceasul meu arăta miezul nopţii, şi ne aflăm încă la multe leghe de Lochmaben. Totuşi, n-aveam nici un motiv de îngrijorare. Harriet se bucura chiar de-această întârziere care prelungea farmecul frumoasei nopţi. Biata surioară! Noaptea aceea avea să fie ultima noapte pe care o privea ea zâmbind. Tocmai îmi pusesem ceasul la loc în buzunar, când trăsura se poticni violent de ceva plasat de-a curmezişul drumului. Trecu de acest prim obstacol graţie avântului cailor, dar apoi se prăbuşi, sfărâmându-se, într-un şanţ, care tăia drumul în lăţime, pe o distanţă de douăzeci de paşi. Atât eu cât şi Harriet am scăpat nevătămaţi. Surugiul trase o serie de înjurături scoţiene şi-i ocărî pe cei cu întreţinerea drumurilor care, sub pretext că le repară, făuresc adevărate capcane unde-şi frâng gâtul bieţii călători. Şanţul acela, Stephen, era într-adevăr o capcană. Dar am toate motivele să cred că nu fusese săpată de administraţia locală. Cât despre primul obstacol, care provocase dezechilibrul trăsurii, era pur şi simplu un trunchi de copac azvârlit cu scopul de-a bara drumul. Am coborât. Am lăsat-o pe iarbă pe Harriet, care îngălbenise de spaimă, şi m-am dus să văd ce se-ntâmplase cu diligenţa. După părerea mea, încă mai putea fi folosită. Totuşi, surugiul ne spuse, întărindu-şi afirmaţiile cu jurăminte, că dacă ne-am continua călătoria ar însemna să ne punem vieţile în pericol. N-aveam nici un motiv să mă feresc de-acest om, Stephen. L-am crezut. Nopţile sunt reci dincolo de Solway. Când m-am reîntors lângă Harriet, am văzut că începe să tremure de frig. "Unde-nnoptăm, Frank?" mă-ntreba ea. Nu ştiam ce să spun, aşa că m-am adresat surugiului, care mi-a răspuns: "De partea cealaltă a drumului, Înălţimea Voastră, se află castelul stăpânului acestor

locuri, dar nu-mi vine a crede că Duncan din Leed se va obosi la ceasul ăsta din noapte să ne deschidă!"...

— Erai atât de-aproape de Crewe? îl întrerupse Mac-Nab.

— Ne aflam la cel mult o milă de castelul unchiului tău, Stephen. Şi când spun o milă, respect aprecierea surugiului, căci, după părerea mea, eram mult mai aproape.

— Continuă! spuse Stephen. Îmi va fi foarte uşor să ghicesc unde v-ați oprit, din urmarea povestirii tale... Cunosc fiecare palmă de pământ între Annan şi Crewe.

Perceval spuse mai departe:

— Nu-i decât acest castel prin apropiere? l-am întrebat eu pe surugiu. Nu ştiam pe-atunci că stăpânul locurilor era Mac-Farlane. "Mai este ferma Leed, la miazănoapte de castel" — răspunse surugiul — "dar e mult de mers. Cât până la Lochmaben!... Nu văd altceva decât casa Randal..."

— Casa lui Randal Graham! exclamă Stephen.

— Cunoşti casa Mac-Nab? întrebă Frank.

— Dacă o cunosc!... Oh! Da, o cunosc... Acolo a fost asasinat tatăl meu...

— Acolo mi-a fost pângărită sora! rosti Perceval cu glas profund şi stăpânit.

Între cei doi tineri interveni o clipă de tăcere dureroasă. Frank se ridicase în capul oaselor şi-şi frângea mâinile. Chipul său îngălbenit de suferință avea o expresie de tristețe aspră. Stephen îşi sprijinea capul în mână.

— Stranie coincidență — spuse în cele din urmă Perceval.

Apoi adăugă brusc, ridicându-şi privirea spre prietenul său:

— Stephen, ai putea să răspunzi pentru unchiul tău Mac-Farlane?

— Nu te-nțeleg!... murmură tânărul medic uimit.

— Văd că ai încredere în el — continuă Frank. Asta-i

bine… Te rog să nu-mi ceri socoteală pentru întrebare, înainte de-a termina ce-am de spus… Cred, sper, că din această convorbire se va ivi pentru amândoi o rază de lumină. Căci asasinul tatălui tău, Stephen, trebuie să fie călăul sorei mele.

— Aşa cred şi eu – replică Stephen.

— Casa lui Randal Graham – continuă Perceval – este, după cum ştii, despărțită de şosea printr-un pilc des de stejari şi se înalță între două dealuri împădurite, la marginea ruinelor fostei mănăstiri Sfânta Maria din Crewe… De altfel, nu cunosc poziția castelului unchiului tău față de casă şi de ruine… nu m-am mai întors niciodată pe meleagurile acelea sinistre.

— Castelul lui Angus Mac-Farlane – răspunse Stephen – nu-i altceva decât fostul corp de case al mănăstirii. Se-nalță dincolo de ruine, la vreo jumătate de milă de casa Randal.

— Ah! făcu Perceval, şi se încruntă. Scoțianul mă mințise… Spune-mi, Stephen, ştii?… Dar erai prea tânăr când ai părăsit comitatul Dumfries…

— Cunoşteam ruinele, aşa cum cunosc camera asta, Frank, şi n-am uitat nimic.

— Atunci poate ştii să-mi spui… N-ai auzit niciodată vorbindu-se despre subterane… despre nişte galerii care comunică, prin ruine, între casa Randal şi castelul din Crewe?

— Niciodată – răspunse Stephen.

— Atunci unde comunică? murmură Frank ca şi cum şi-ar fi vorbit sieşi.

Adăugă cu voce tare:

— Există deci, prin împrejurimi, un alt castel decât cel de la Crewe?

— Nici unul, pe o distanță de mai bine de două leghe de jur împrejur… Dar cine ți-a vorbit despre existența subteranelor?

— Le-am străbătut – replică Frank – sunt lungi şi-un om se poate rătăci cu uşurință în labirintul lor… Vom

reveni asupra acestui subiect, Stephen. Era puțin clupă miezul nopții când am ajuns la poarta casei Randal. Sora mea nu se simțea bine şi se temea de drumurile sălbatice şi sumbre. Eu însumi mă simțeam tulburat de-o vagă nelinişte. Surugiul bătu la uşă. Aproape numaidecât am auzit un zgomot înăuntru şi-o voce care strigă: "Cine-i acolo?" "Sluga dumneavoastră, domnule Smith", răspunse surugiul. "Am venit c-un tânăr lord şi-o doamnă, a căror diligență s-a făcut praf la Groapa lui Roos, dracu să-i ia pe slujitorii regelui plătiți să-ngrijească minunatele şosele ale Scoției! S-a fărâmat țăndări, ca un pahar, domnule Smith" "Dar tu cine eşti?" întrebă vocea. "Oh! Surugiul Saunie, Saunie din Annan, Saunie-Lătrătorul, domnule Smith." Uşa se deschise. Domnul Smith, a cărei figură era ascunsă aproape în întregime de-o apărătoare verde pentru ochi, ne primi c-un salut rece şi ceremonios. "Domnule" — i-am spus eu — "mai întâi vă rog să primiți mulțumirile mele. Fără ospitalitatea dumneavoastră..." "Tinere" — mă-ntrerupse domnul Smith cu-o voce fățarnică. "Sper că tânăra doamnă îți aparține creştineşte, că-i sânge din sângele dumitale..." "Tânăra doamnă-i sora mea", am răspuns. "Ah!", exclamă domnul Smith care, după câte am putut să-mi dau seama, o supunea pe biata Harriet unui minuțios examen. "Maudlin!" "Ce s-a-ntâmplat?" se auzi din depărtare o voce pițigăiată. "Pregăteşte două camere separate", spuse domnul Smith. "Domnule", am încercat eu să obiectez. "Sora mea-i slăbită şi suferindă. Aş dori să nu mă despart de ea". "Vai tinere, vai!... Noaptea, demonul ispitei se află în culmea puterii... Noaptea..." "Cum! Domnule", am țipat eu cu indignare şi dezgust. Cutezați să presupuneți că?..." "Inima omului, tinere", începu să declame domnul Smith fornăind, "e slabă... Ademenirea cărnii puternică... şi dacă nu vreți să vă supuneți regulilor casei mele, duceți-vă şi dormiți sub clar de lună". Domnul Smith salută grav şi se retrase, în clipa următoare, un valet aduse nişte gustări la care

Saunie, surugiul nostru, se repezi lacom. Harriet şi cu mine abia ne-am atins de bucăţele care ne-au fost oferite. "Cine-i domnul Smith?" l-am întrebat eu pe Saunie. "Oh!" exclamă el cu gura plină, "dânsu-i gentlemanul care v-a vorbit adineauri, cel cu apărătoarea aceea verde pe frunte". "Am înţeles, dragul meu, dar ce fel de om e?" "Ce fel de om?" repetă Saunie cu-o mutră nevinovată. "Un om ca dumneavoastră şi ca mine, milord... Mă duc să mă culc... Fiţi liniştit: mâine diligenţa va fi gata de drum." Harriet şi cu mine am urmat exemplul lui Saunie şi ne-am retras în odăile noastre. Erau alături, având doar o uşă închisă între ele, prin care puteam sta de vorbă. Gândeam că, la urma urmei, domnul Smith ne-ar fi putut rezerva o surpriză şi mai neplăcută. Am auzit-o pe Harriet suindu-se-n pat şi glasul ei blând urându-mi noapte bună. Eram obosit. M-am trântit pe pat îmbrăcat şi-am adormit aproape imediat. Dar, tu cunoşti, Stephen, somnul acela neliniştit, uşor, care-ţi oferă posibilitatea să simţi şi să auzi totul. E-un somn viclean, of, Doamne! Auzi şi ţi se pare că visezi... Este ceea ce mi s-a întâmplat mie. Fereastra rămăsese întâmplător deschisă. Abia încinsesem ochii, şi-un zgomot de voci înăbuşite îmi ajunse la urechi. Acum, după ce ştiu cele întâmplate, cred că vocile veneau de afară şi se vorbea sub fereastra mea. "E tare frumoasă", spunea o voce care mi s-a părut a fi a domnului Smith, deşi nu mai avea accentul acela de făţărnicie puritană. "Da", răspundea o altă voce "dar nu-i tânăra ducesă de *** şi zău dacă merită osteneala să arunci nişte stejari de-a curmezişul drumului pentru atâta lucru!... E ca şi cum ai prinde un iepure într-o capcană de lup, pe cinstea mea!" "E frumoasă", repetă domnul Smith, "iar Înălţimea Sa se află în castel". "Ştiu... Înălţimea Sa nu se va alege decât c-un oscior. În trăsura Excelenţelor Lor, ducele şi ducesa de *** trebuiau să fie cinci mii de lire şi nişte bijuterii, iar la ăştia n-am găsit absolut nimic... Nu se sapă şanţuri pentru un fleac ca ăsta, domnule maior, ce naiba!" "Ei! Paulus, dragul meu,

stejarul şi şanţul vor mai fi de folos, deşi, la urma urmei, stejarul e prea subţire şi şanţul cam prost făcut, de vreme ce trăsura prostănacului a rămas în perfectă stare. Va veni şi rândul Excelenţelor Lor..." "Voi lua măsuri să se mai adâncească şanţul", mormăi Paulus. "Eu am să mă ocup de tânăra doamnă", spuse Smith, sau maiorul. "Înălţimea Sa va avea un desert pe gustul lui". Auzeam limpede toate acestea, Stephen. Nu-mi scăpa nici un cuvânt. Dar aveam un văl pe creier şi credeam că visez... Desigur, ţi s-a întâmplat şi ţie. Credeam că visez şi totuşi raţionam nedeslușit. Îmi spuneam că visul era, evident, urmarea impresiei nefavorabile pe care mi-o făcuse domnul Smith. Pâlpâirea nehotărâtă care-ţi luminează mintea în astfel de momente, Stephen, sluješte la înrădăcinarea erorii, astfel încât toate cele din jur, sunetele, mirosurile şi chiar atingerile se împletesc de la sine cu starea aceea de semitrezie şi ajută somnului. Nu mai auzeam nimic. Am adormit de-a binelea murmurând: "Ce ţi-e şi cu visurile! Pun rămăşag că visul va reveni". Într-adevăr, mi-a revenit visul, Stephen. Sau, mai bine spus, drama îngrozitoare ale cărei prime scene le auzisem continua în apropiere. Urechea prindea din nou sunetele cu-o claritate ciudată. Dar somnul creierului falsifica percepţiile organelor trezite. Am auzit un zgomot înăbuşit venind dinspre camera Harrietei, apoi ţipete înăbuşite, gemete. După aceea se făcu linişte. Nu se mai auzea nimic, când am tresărit deodată în urma unuia din acele şocuri electrice care tulbură uneori somnul. Ai senzaţia că te prăbuşeşti în vid, că te clatini pe marginea unei prăpăstii, câte şi mai câte... Am sărit pe podea. Tot ce auzisem în timpul somnului îmi reveni în minte, învăluind-o într-o spaimă confuză, încă nu credeam că se petrecuseră în realitate, dar cine poate şti, în tulburarea nopţilor, pe ce drum pătrunde teama în sufletul nostru? M-am apropiat tiptil de uşa Harrietei, am pus urechea în dreptul broaştei. Nimic! Ce-aşteptam, ce-aş fi vrut să aud? Nimic! Desigur Harriet dormea. Dar tăcerea aceea

m-a înfiorat. "Harriet!" am rostit eu încet. Iar nimic. "Harriet! Harriet!" am strigat din nou. Aceeaşi tăcere. Presimțiri chinuitoare au început să-mi treacă prin cap şi inimă. Întrezăream adevărul. Ceea ce luasem drept vis se petrecuse aievea în preajma mea. Am țipat, am bătut furios, cu pumnii strânşi, în uşă. Nici un răspuns. "Oare au ucis-o?" m-am întrebat, în timp ce-o sudoare rece îmi şiroia pe frunte. Am luat bara de fier de la fereastră şi, folosind-o ca pe-o rangă, am spart cu ea uşa Harrietei. Luna, pătrunzând printr-o fereastră fără perdele, inunda camera cu razele sale. Patul surorii mele era gol.

Capitolul XVII - Roman

— Harriet fusese răpită — continuă Perceval — gemetele pe care le auzisem în somn erau strigătele de disperare ale sărmanei mele surioare. M-am repezit spre patul gol şi mi-am strecurat mâna sub cuvertură. Încă nu se răcise. Răpitorii nu puteau fi departe; dar încotro sămi îndrept căutările? Camera în care dormise Harriet avea trei uşi: una dădea în odaia mea, a doua, pe care auzisem cum o încuiase ea însăşi de două ori, rămăsese închisă, în sfârşit, cea de a treia, îngustă, se afla la picioarele patului, în fața ferestrei…

Stephen puse mâna pe brațul lui Perceval.

— Cunosc odaia aceea — spuse el. Acolo s-antâmplat nenorocirea mea, ca şi a ta, Frank… Prin uşița de lângă pat, am văzut la un moment dat apărând doi oameni, din care unul purta o mască pe față… celălalt ținea în mână o făclie. Tata dormea în patul în care a dormit mai târziu nefericita ta soră… Dar spune mai departe, Perceval, te-ascult.

— Mi s-a povestit cândva despre asasinarea domnului Mac-Nab Stephen — continuă Perceval — dar mi s-a relatat în termeni neclari. Tu-mi vei depăna detaliile…

Poate că, pentru cele două crime săvârşite în acelaşi loc, nu există decât un singur vinovat. Şi țin destul la tine, Mac-Nab, ca să te iau părtaş la răzbunarea mea.

— Iar tu eşti singurul om din lume, Frank — răspunse Stephen strângându-i mâna cu putere — cu care-aş consimți să-mi împărtăşesc ura față de asasinul tatălui meu... Ce-ai făcut după dispariția surorii tale?

— O clipă am rămas ca trăsnit. Îmi strângeam capul cu amândouă mâinile, tremurând, dar capul meu refuză să pândească. Privirea-mi rătăcită şi tulburată străbătea odaia în toate direcțiile, părând să zărească peste tot imaginea Harrietei... Ceea ce se întâmplase mi se părea de neconceput. Îmi spuneam că justiția curățase de mult cele Trei Regate de bandele de hoți a căror îndrăzneală îi înspăimântase pe părinții noştri. Îmi spuneam... Dar evidența, evidența inexorabilă înăbuşea îndoiala binefăcătoare. O clipă am mers atât de departe, încât am sperat că-mi pierdusem mințile. Căzusem la picioarele patului. Trăiam momentul acela nesfârşit de tulburare, care m-a făcut incapabil de orice hotărâre timp aproximativ un minut. După aceea, nevoia de-a acționa mă scoase din toropeală. M-am ridicat dintr-un salt şi, fără să mă gândesc, m-am aruncat în neştire în spațiul întunecat care se găsea dincolo de uşița deschisă. În alte împrejurări, fără îndoială, aş fi murit deoarece uşa dădea spre-o scară de granit, ale cărei trepte înalte, înguste, uzate, coborau la mare adâncime.

— Ah!... exclamă Stephen, ca şi cum s-ar fi aşteptat la altă urmare.

Apoi, adăugă aproape imediat:

— Ciudat, Perceval. În spatele uşii despre care vorbeşti, eu n-am văzut nimic altceva decât un zid de piatră.

— Îți spun ce mi s-a întâmplat, Stephen... şi, de altfel, n-aud pentru prima oară despre un zid de piatră... dar în povestirea mea există lucruri şi mai ciudate. Aşteaptă numai, şi-ai să te minunezi. Mă repezisem fără

să am habar de existența scării. Abia trecusem pragul când pământul a-nceput să-mi fugă brusc de sub picioare... Scara despre care-ți vorbesc, Stephen, atingea partea de jos a tocului uşii.

— Între zidul pe care l-am văzut cu ochii mei, Frank – răspunse Mac-Nab – construcție veche şi roasă de ape, între această şi prag, încăpeau doi oameni... Cred că ucigaşii tatei acolo se ascunseseră.

— Dumnezeu mi-e martor că nu mă puteam înşela – continuă Perceval. De altfel fiecare din împrejurările acelei oribile nopți a rămas gravată cu litere de sânge în memoria mea. Mă lăsasem în voia soartei, mânat de avântul meu. Lunecând astfel pe acea pantă şi abia atingând cu piciorul, în goană, câteva trepte la întâmplare, m-am prăbuşit pe pământul jilav al unei galerii, unde am rămas nemişcat câteva secunde. Dar nu eram decât amețit. O clipă mai târziu, m-am sculat şi-am constatat că n-aveam nici un fel de rană. În juru-mi, o beznă cumplită. Deasupra capului, la înălțime foarte mare, apărea o lumină slabă, reflex rătăcit al razelor lunii care trecea prin uşița deschisă. O clipă m-am gândit să urc iar scările, pe care alunecasem, căci nu-mi puteam închipui că drumul scos în cale de hazard mă va călăuzi spre biata mea Harriet! Poate că văgăuna aceea n-avea nici o ieşire. Nu-mi dădeam seama de forma ei şi nici nu-i bănuiam dimensiunile. Întunericul se întindea pretutindeni, ca un văl opac în jurul meu. Dar în clipa când am pus piciorul pe prima treaptă a scării, ceva m-a-ndemnat să fac cale-n-toarsă şi să-ncerc iar a sparge zidul întunericului ce mă-ncercuia.

"Am văzut un spectacol straniu, în a cărui realitate mintea mea a refuzat la-nceput să creadă. Am închis ochii pentru a scăpa de vedenia care-mi izbise privirea şi care era atât de fantastică încât îmi întărea credința că-mi pierdusem mințile. Dar când am redeschis ochii, am văzut-o iar, am distins-o perfect şi, în loc să urc din nou, m-am cufundat în umbra galeriei. La o distanță enormă,

Stephen, distanță pe care n-am putut s-o apreciez exact, dar care micşora într-atât obiectele încât un om arăta cât o păpuşă, am zărit o lumină puternică, iar în urma acestei lumini mergeau, grupate patru sau cinci persoane, purtând ceva de culoare albă. "Harriet! Biata mea surioară!" am exclamat eu atunci. Căci, din clipa aceea, am bănuit, am simțit că obiectul alb purtat de oamenii aceia, pe care distanța ce ne despărțea mi-i înfățişa ca pe nişte pitici, era soră sau cadavrul surorii mele. Nu mai putea fi vorba de nehotărâre. Orice s-ar fi întâmplat, trebuia să-i urmez, să-i ajung cu orice preț. Mă aflam în nişte galerii subterane de-o întindere extraordinară. Casa Randal se înălța la una din extremitățile galeriilor, cealaltă ducea Dumnezeu ştie unde. Grupul, alcătuit din cinci oameni şi din sora mea Harriet, înainta la lumina torțelor. Eu n-aveam nimic care să mă călăuzească. Cel ce conducea grupul cunoştea drumul; eu îl ignoram cu desăvârşire. Dar ce importanță aveau toate acestea! Un singur gând mă stăpânea: certitudinea că trebuia să ocolesc nişte primejdii, deoarece grupul nu urmase o linie dreaptă şi mi se-nfățişase deodată la colțul unei galerii al cărei perete îmi ascunsese până atunci lumina torțelor. Îți clăi seama, Stephen, cât de zadarnic era acest gând, de vreme ce-mi vorbea despre pericol, fără să-mi ofere mijloacele de a-l evita. Busola mea era grupul şi torțele sale. Într-adevăr, continuam să văd caravana nocturnă, aşa cum de pe acoperişul bisericii Sf. Paul se zăresc trecătorii. Desigur, aveam puține speranțe. Totuşi, am pornit-o cu brațele întinse înainte, să nu-mi zdrobesc capul de vreun perete ieşit în afară. Solul galeriei cobora în pantă. Mergeam repede. După puțin timp, mi s-a părut că oamenii dinaintea mea deveneau din ce în ce mai mari. Curajul mi-a sporit. Dar, pe măsură ce-naintam, un zgomot îndepărtat, care la-nceput nu fusese decât un murmur înăbuşit, devenea din ce în ce mai distinct. Un zgomot ca de cascadă, o apă care se prăvălea de la o înălțime

uriaşă...

— Torentul de la Blackflood! murmură Stephen.

— Parcă nu cunoşteai galeriile, Mac-Nab? constată Perceval, privindu-şi țintă prietenul.

Stephen zâmbi cu amărăciune.

— Frank — spuse el — n-ai pe lumea asta alt prieten decât pe mine, iar eu nu te am decât pe tine... Să nu ne suspectăm unul pe altul... Am impresia că-l bănuieşti pe unchiul meu Mac-Farlane. N-am nici un motiv să-ți împărtăşesc părerea, căci îl respect şi-l iubesc pe tatăl sărmanei Clary... dar nu-i voi lua apărarea cu prețul unei minciuni.

— Iartă-mă, Stephen! bâigui Perceval, ruşinat, dar era prea sincer pentru a-şi ascunde-un involuntar gest de îndoială.

Stephen îi întinse mâna.

— Nu cunosc galeriile despre care vorbeşti — continuă el. N-am ştiut niciodată de existența lor, şi cred că nimeni nu le cunoaşte în regiune. Dar, admițând că există, şi nu mă îndoiesc niciodată de ceea ce susții tu, Perceval, iar dacă sunt străbătute de-un curent de apă, negreşit trebuie să fie vorba despre torentul de la Blackflood, care dispare într-adevăr brusc sub stâncă de la Traqhair, la sud de ruinele bisericii Sfânta Maria din Crewe.

— Iartă-mă, Stephen — spuse încă o dată Perceval. În ce priveşte suspiciunile pe care le-aş avea în legătură cu domnul Mac-Farlane, te voi lăsa pe tine să judeci... A trecut multă vreme până ce-am ajuns la locul de unde venea zgomotul despre care ți-am vorbit. Solul galeriei continua să coboare în pantă uşoară, într-adevăr aproape imperceptibil, dar neîntrerupt. Pe măsură ce înaintam, simțeam sub paşi un teren mai lipicios şi mai alunecos. Curând un aer jilav mă izbi în față. Zgomotul cascadei era din ce în ce mai puternic. Nu mai exista nici o îndoială. Am mai făcut câțiva paşi şi-am zărit o pânză albă spintecând întunericul: era spuma provocată de căderea

torentului. Continuăm să merg, în ciuda stropilor mărunți şi reci care începuseră să-mi biciuiască obraji. Am înaintat până ce am atins cu picioarele spuma fosforescentă a micului lac săpat de apele torentului de la Blackflood, cum îi zici tu. Evident, lacul şi cascada erau pricina ocolului făcut de oamenii pe care-i urmăream, ocol ce-mi ascunsese mai întâi lumina torțelor lor. Dar care era celălalt drum? Încotro s-o iau? Am pornit-o la dreapta, apoi la stânga şi, în amândouă părțile, am dat, după câțiva paşi, de peretele gros şi stropit cu apă al galeriei, foarte strâmtă în locul acela. Apoi m-am reîntors la pânza de spumă, Stephen, şi încredințându-mi sufletul lui Dumnezeu, m-am aruncat în apă. A fost o încercare nespus de obositoare. Curentul mă prinse cu-o forță irezistibilă, dar ştiind că galeria-i îngustă şi temându-mă, în primul rând, să n-ajung prea departe, în cine ştie ce alt loc îngust unde nu-i mai puteam fi de nici un folos surorii mele, am făcut eforturi disperate. Din fericire, curentul împingea mai cu seamă în direcția de unde plecasem. După ce-am înotat câtva timp, m-am trezit în nişte ape mai liniştite. Era şi timpul, Stephen, căci începusem să zăresc un perete negru interpunându-se între mine şi jumătatea grupului, punct luminos care-mi slujea mereu drept busolă. Dacă m-aş fi lăsat târât, aş fi rătăcit drumul. Am atins malul opus tocmai la colțul peretelui negru, care nu era altceva decât zidul galeriei şi mi-am reluat goana. În partea aceea, drumul merge în sus. Alergam cât puteam, pentru a mă încălzi. Grupul devenea din ce în ce mai distinct, mă apropiam, eram lângă el... Deodată, se opri. Mă aflam destul de-aproape ca să disting în fața urmăriților o uşă zidită în peretele galeriei. Uşa se deschise. Torțele dispărură. Oh! Stephen, lovitura, la care de altfel trebuia să m-aştept, mă doborî. Am comis imprudența să fac câțiva paşi, dorind să caut o lumină, ceva care să mă călăuzească: n-am văzut nimic şi, când m-am oprit, mi-a fost imposibil să-mi dau seama încotro trebuia s-o apuc! Torțele dispăruseră. În ce parte? Nu-mi

mai aduceam aminte. Zgomotul cascadei se făcea iar auzit, dar acum îmi ajungea la urechi ca un murmur înăbuşit, răsunând în dreapta ca şi în stânga, în spate ca şi în faţă. Eram pierdut. Lipsit de forţă şi curaj am îngenunchiat. Mă jeluiam ca un copil; plângeam că o femeie, iar blestemul, însoţitorul oricărei slăbiciuni, era pe buzele mele... Dar se pare că noaptea aceea era sortită să ducă mucenicia mea la culme. Aş fi fost fericit să mor, rătăcit în bezna imenselor galerii. În clipa când disperarea mă pironise, stors de vlagă, pe podeaua umedă a galeriei, am auzit în depărtare paşii greoi ai unui om şi-o voce cântând. M-am dat la o parte din drum şi, stând în picioare, m-am sprijinit de zidul galeriei. Omul trecu pe lângă mine, continuând să cânte. Cred că era Saunie, surugiul nostru. M-am luat după el. Saunie n-avea nici o torţă, dar cânta şi, de altfel, zgomotul paşilor săi ar fi fost de-ajuns să mă călăuzească. Am mai mers timp de câteva minute. Cred c-am zăbovit nu mai mult de-o jumătate de ceas în galerie. După acest răstimp, am auzit o uşă scârţiind şi zgomotul paşilor lui Saunie încetară brusc. Mă aflam iar singur şi fără călăuză. Dar eram foarte aproape de ţintă şi mi se părea că întrevăd o lumină slabă înaintea mea. Atunci, Stephen, mi-am putut da seama, sau, mai bine spus, să-mi imaginez întinderea imensă a galeriei. Lumina pe care-o întrezăream venea de afară, era oglindirea unui reflex, căci razele lunii nu puteau pătrunde până jos. Lumina cădea pe-o porţiune a zidului înalt în care se găsea uşa pe unde dispăruse Saunie şi, înaintea lui, răpitorii surorii mele. Din locul unde mă aflam acum, nu puteam vedea dincotro vine lumina, dar, ajungând lângă uşă, am zărit la mare înălţime o gaură prin care se zărea cerul înstelat. În apropiere se terminau, zidurile galeriei. Mă aflam la un fel de răspântie luminată tulbure de raza care venea de-afară. Erau vreo douăsprezece sau cincisprezece galerii asemănătoare celei pe care tocmai o părăsisem. Tot atât de largi şi, fără îndoială, tot atât de lungi. Puteai să rătăceşti zile de-a

rândul, dacă moartea nu-ți ieșea în cale, în acel labirint întunecat, Stephen!... Privită de jos, de la distanța aceea, gaura părea acoperită cu-o dantelă. Trebuie să fi fost un grilaj de fier pe orificiul acela care slujea de răsuflătoare pentru giganticele galerii. Dar pesemne că ți-e cunoscută, Stephen, căci trebuie să se vadă de la nivelul soiului, nu?

Mac-Nab șovăi.

— Există — spuse el în sfârșit — *Greedy-Hole* (văgăună nesățioasă), în care fostul moșier din Crewe a aruncat, după cum spune hronicul, o mie de căruțe de pământ fără s-o poată umple... Am aruncat adesea eu însumi acolo pietroaie mari, fără s-aud vreodată zgomotul căderii lor.

— Unde se află această văgăună? întrebă Perceval.

— La cincizeci de pași de peronul din Crewe — răspunse tânărul medic.

— Deci, mă aflam sub curtea castelului — continuă încet Perceval. Așadar, spațiul de dincolo de poartă trebuie să fie chiar sub castel.

— Așa cred — murmură Stephen. Dar ce-i dincolo de poartă?

— Ți-aș fi istorisit de mult această poveste lugubră, prietene — continuă Frank în loc să răspundă — dacă n-aveam în adâncul inimii o bănuială îngrozitoare, pe care mi-o confirmă, de un ceas, fiecare din cuvintele tale. Nu mă-ntrerupe: am de gând să nu-ți ascund nimic. Toate lucrurile acelea, răspântia, răsuflătoarea, galeriile mă preocupau în foarte mică măsură. Nu mă aflam acolo ca să meditez sau să privesc. Am împins ușa care s-a deschis și s-a închis singură în urma mea. Un zgomot confuz de cântece și hohote de râs îmi izbi auzul. Bâjbâind prin întuneric, am întâlnit o altă ușă care cedă, întocmai ca și prima. Un strigăt de stupefacție îmi ieși din piept. Am închis ochii răniți de lumină orbitoare a mii de lumânări, a căror flacără se reflecta în nenumărate cristale, răspândindu-se în jerbe scânteietoare.

Capitolul XVIII - Orgia

— Locul în care mă aflam şi unde intrasem întâmplător — continuă Frank Perceval — era o sală vastă, boltită, a cărei lumină orbitoare mă izbise mai cu seamă din pricina beznei profunde în care bâjbâisem până atunci. Sala avea forma unui naos şi-mi închipui că fusese folosită drept capelă catolică, fie în epoca primelor persecuţii suferite de creştini în insulele noastre, fie în perioada opresiunilor mai recente, pe care le-a adus odată cu ea reforma. Pereţii, alcătuiţi din enorme pietre jilave, irizau strălucitoarea lumină a candelabrelor. La capătul naosului, în locul unde se află de obicei pristolul unei biserici, se înălţa o estradă pe care nişte muzicanţi, îmbrăcaţi în costume strălucitoare, ca de teatru, alcătuiau o orchestră completă. În mijloc se afla o masă mare, plină de sticle şi mâncăruri alese, în jurul căreia şedeau vreo patruzeci sau cincizeci de călugări purtând rasele austere ale discipolilor sfântului Francisc. Toţi aveau bărbi lungi care le ascundeau trei sferturi din obraji. Lângă fiecare din acei călugări travestiţi se afla câte o femeie frumoasă şi strălucitor împodobită, cu sânii goi şi părul despletit presărat cu diamante sau flori. Bărbaţii şi femeile beau şi râdeau în hohote. Capela antică răsuna de larma deşănţată a orgiei. Se auzeau râsete fără sfârşit, săruturi zgomotoase, cântece, înjurături. În timp ce ţineam ochii închişi, pentru a mă feri de razele luminilor care străluceau în faţa mea, am auzit un strigăt răsunător şi m-am simţit înşfăcat de două braţe vânjoase, a căror strânsoare mă reduse deodată la cea mai deplină neputinţă. În clipa următoare, bine legat, eram azvârlit pe un morman de perne îngrămădite lângă peretele capelei. Abia atunci, Stephen, am putut distinge detaliile acelui chiolhan de necrezut. Trebuie să recunosc că, în primul moment, surprinderea

şi curiozitatea au fost atât de copleşitoare, încât am uitat de nenorocirea mea şi, timp de un minut, am crezut că asist la cea mai bizară reprezentaţie de teatru. Nimeni nu-mi dădea nici o atenţie. Strigătul răsunător stârnit de apariţia mea neaşteptată se stinsese într-un hohot de râs. Călugărul care mă doborâse la pământ îşi reluase locul. N-aş fi putut să-l disting printre confraţii săi. Între timp, orgia continua. Privirea mea se fixă curioasă pe feţele acelor bandiţi deghizaţi în călugări. Îţi jur, Stephen, că printre ele se aflau figuri energice şi extrem de distinse. Existau ochi expresivi, frunţi albe şi gânditoare, surâsuri fine şi, printr-un ciudat joc al întâmplării, multe din acele figuri nu-mi păreau necunoscute. Aveam impresia că pe unele din ele le mai întâlnisem în drumul meu. Unde? Toate acestea, Stephen, trebuie puse poate pe seama tulburării mele. Dar nu reuşeam să situez chipurile lor decât în saloanele înaltei aristocraţii, iar memoria mea se încăpăţâna să le despartă trăsăturile de bărbile acelea uriaşe, siluetele de veşmintele împrumutate, spre a le înfăţişa în costumele elegante întâlnite la recepţiile noastre londoneze... Într-un moment atât de îngrozitor, gândurile-mi erau destul de uşuratice, nu găseşti? Recunosc, prietene, şi mă mir c-am putut avea asemenea gânduri. Dar ele îmi veneau în minte fără voia mea... De-atunci, rareori am mai pus piciorul în saloanele mondene. În cursul primului an care-a urmat nopţii fatale am stat deoparte. Aveam sufletul cernit. În cel de-al doilea, am călătorit în mai multe ţări străine. Dar o dată, singura dată, cred, când m-am mai dus d-atunci la o sindrofie, în urmă cu mai bine de-un an, m-am trezit fată în fată, în saloanele ducelui de Buccleugh, c-un om a cărui privire m-a făcut să tresar. Aş fi putut jura că era unul din falşii călugări din galeria Sfintei Maria din Crewe...

— Cine era? întrebă Stephen.

— Ei bine — continuă Frank — era unul din cei mai distinşi ofiţeri ai armatei noastre, colonelul Sir George Montalt... Iar duminică, după un an de absenţă, la balul

lordului James Trevor, mi s-a părut că-l recunosc pe marchizul de Rio Santo... Dar n-ai putea să mă-nțelegi acum, Stephen, de aceea am să-mi continui povestirea. Aproape toate femeile care participau la banchetul nocturn erau nespus de frumoase. În afară de aceasta, păreau a fi familiarizate cu orgiile şi băutura. Numărul lor depăşea cu foarte puțin pe cel al bărbaților. Toate încercau să fie cât mai atrăgătoare, îşi luau atitudini lascive, ispititoare, zâmbetele lor mângâiau, buzele lor, pe jumătate închise, cerşeau dragoste şi mii de făgăduieli voluptoase se ascundeau în ochii lor languroşi. Uneori, vacarmul general se mai potolea, orchestra cânta încet o melodie suavă, nu se mai auzea decât un murmur. Orgia îşi schimba aspectul. Cincizeci de perechi şuşoteau în jurul imensei mese: ici-colo câte un braț alb de femeie atârna de gâtul înroşit al unui bărbat, o gură trandafirie se furişa, lacomă, în căutarea buzelor unui călugăr. Şi toate acestea, Stephen, iți repet, sub valurile de lumină care inundau vechea capelă, pe un sol pavat cu morminte! Privirea mea cercetase chipurile a aproape jumătate din meseni, când se opri asupra unui personaj al cărui aer sfidător, de evidentă superioritate, atrăgea în mod special atenția. Părea să fie căpetenia tenebroasei adunări. Scaunul său, aşezat la mijlocul mesei, era mai larg şi mai înalt decât ale celorlalți. Semăna cu un jilț. N-am văzut niciodată un bărbat mai frumos, Stephen. Purta un fel de anteriu de mătase, viu colorat, ale cărui cute largi îi clădeau un aer maiestuos. Ca şi confrații lui, avea chipul în parte ascuns de-o barbă lungă, neagră ce cobora în valuri bogate până la piept. Ceea ce se zărea din trăsăturile sale se potrivea foarte bine cu această podoabă austeră. Ochii, când blânzi, când gânditori, când poruncitori, când teribili, aveau într-adevăr o forță supraomenească. Fața îi era calmă şi tânără, şi când zâmbea totul părea să se lumineze în jurul lui. În ciuda desfrânatei orgii, convivii manifestau un respect extraordinar față de omul acela. Fiecare se înclina când îi

vorbea şi toată lumea se ridica în picioare să-i ureze sănătate. Spre el se îndreptau cele mai dulci surâsuri ale tuturor acelor femei frumoase, iar în surâsurile lor exista un fel de adorație amestecată cu teamă. Pesemne aşa procedează femeile dintr-un harem când îşi dispută o privire a sultanului. Toți îi spuneau *Înălțimea Sa*. Răspundea tuturor omagiilor cu acea nepăsare regească care-i apanajul firesc al puterii absolute. Zâmbetul îi era curtenitor dar mândru, iar în condescendența să există o nuanță de dispreț. Lângă el, pe-acelaşi scaun, stătea ghemuită o femeie a cărei toaletă contrasta în chip ciudat cu toaletele din jur. În păru-i blond, lung, despletit nu existau nici perle, nici diamante, nici flori. Era îmbrăcată cu un capot simplu, cu un guler dantelat de muselină. Lăsa impresia că abia îşi părăsise patul, în grabă, să ia parte la sărbătoare şi să prezideze orgia. Nu reuşeam să-i văd chipul. Stătea cu spatele la mine şi-şi sprijinea capul pe umărul Înălțimii Sale, care ducea din când în când în dreptul buzelor, ei un pahar de cristal. Iar femeia bea. Văzând-o pe copila aceea blondă, Stephen, am simțit o durere ascuțită în inimă. Îmi înghețase sângele în vine, sub apăsarea unei spaime de nedescris. Căci aveam impresia că desfrânata aceea, pe jumătate despuiată, care-şi umezea buzele bând din paharul unui bandit şi se lăsa mângâiata în văzul tuturor, era sora mea…

— Oh! exclamă Stephen cu un aer de reproş. Nu-i aşa că era o jignire amară adusă purității angelice ai cărui ochi holbați căpătară deodată o strălucire stranie. Nu-i aşa că era o jignire amară adusă purități angelice a bietei mele Harriet?… O jignire de neiertat adusă stirpei Percevalilor? O nebunie, o slăbiciune, o laşitate?…

— Oricum, o idee pe care numai tulburarea minții tale putea s-o imagineze, Perceval — spuse Stephen.

— Oh! Da… eram foarte tulburat… şi neliniştit… iar ideea era nebunească… nebună şi lasă!… Am alungat-o din toate puterile. Am închis ochii pentru a-i deschide din nou şi-a privi şi mai atent. Era într-adevăr frumosul ei

păr blond. Doamne, şi rotunjimea diafană a umerilor ei… Şi apoi, cămaşa de noapte!… Oare sora mea nu fusese răpită în timpul somnului?

— Ah! Frank!… îl opri Stephen.

— Îți mulțumesc… îți mulțumesc, Mac-Nab rosti anevoios Perceval strângând mâna prietenului său. Eşti un băiat generos… Oh! Ai apăra-o pe Harriet împotriva oricui ar îndrăzni s-o acuze că şi-a sprijinit fruntea feciorelnică de umărul unui brigand, nu-i aşa?

— Ce-i cu tine, prietene, delirezi! exclamă Stephen. Pe cinstea mea că i-aş lua apărarea, doar am cunoscut-o… Dar ce gură laşă ar putea s-o acuze?

Frank gâfâia şi avea o privire rătăcită.

— Gura care ar îndrăzni să rostească aşa ceva, Stephen — spuse el încet, cu un calm înfiorător — s-ar închide apoi pentru totdeauna… căci numai eu am dreptul s-o acuz pe fiica lui Perceval!

Stephen rămase stupefiat şi tăcu. Frank continuă:

— Sufeream îngrozitor. Stăteam acolo, pironit locului, neputând nici să acționez, nici măcar să transform în certitudine îndoiala care mă copleşea. Tânăra fată stătea mereu cu spatele la mine şi, deşi privirea-mi lacomă n-o părăsea nici o secundă, n-am reuşit să-i văd chipul. Nimic altceva nu mai conta pentru mine. În toată mulțimea aceea nu existau decât tânăra fată şi bărbatul căruia i se spunea *Înălțimea Sa.* Ei procedau la fel ca mine. Se izolaseră. El o ținea în brațe, îi zâmbea cu pasiune şi o atrăgea mereu la pieptul său. Fata răspundea mângâierilor. În gesturile amândurora se citea o dragoste care nu semăna nici pe departe cu pantomima lascivă jucată de celelalte perechi. Frumosul călugăr se purta delicat şi curtenitor, fata îşi păstra candoarea, deşi se lăsase sedusă. Oh! Stephen, cât de mult aş fi dorit să nu fie asemeni celorlalte, vicioasă, experimentată în subtilitățile desfrâului!… Spune-mi, crezi că o biată fată, luată cu forța din culcuşul ei, transportată prin galerii imense, necunoscute, la lumină

roşietică a forțelor, şi azvârlita în brațele unor bărbați hidoşi, poate să-şi piardă deodată rațiunea şi să cadă pradă demenței?

La această întrebare neaşteptată, Stephen, care înțelegea prea bine starea lui sufletească, dar dorea cu încăpățânare să nu priceapă, îl interogă pe Frank, cu privirea.

— Nu eşti în stare să-mi răspunzi? adăugă, pe-un ton aspru, Perceval.

— Fără-ndoială — răspunse în cele din urmă Stephen. Spaima, iubirea... au existat cazuri...

Frank îl întrerupse cu un gest şi-şi luă capul în mâini.

— Iartă-mă, Mac-Nab — spuse el apoi — amintirea aceea mă face să delirez... De altfel, ce nevoie am de avizul ştiinței? Nu-l cunoştea deloc pe bărbatul acela: ori cât de frumos ar fi fost, fascinația nu putea să-şi exercite forța într-o jumătate de oră...

— Deci ea era? şopti Stephen.

Frank sări ca ars.

— Ea! Cine? strigă el. Vorbeşti cumva despre Harriet Perceval?

O străfulgerare de furie i se ivi în priviri.

Dar mânia se stinse la fel de repede cum venise. În timp ce-o lacrimă i se prelingea încet pe obrazul palid, spuse:

— Iartă-mă, Stephen. Eşti un băiat bun... N-ai să mi-o iei în nume de rău... Scena aceea îngrozitoare se află aci, în fața ochilor mei... Doamne! Cât de mult o iubeam!... La ce bun să-ți ascund? Ea era! Blânda mea Harriet, sora mea dragă, surioara mea, neprihănită ca un înger, Stephen!

Frank plângea.

— Şi închipuieşte-ți — continuă el cu-o voce pe care lacrimile o făceau aproape de neînțeles — era sfâşietor!... Plângi şi tu! Doamne! Am văzut toate acestea cu ochii mei şi n-am murit!... Harriet, nefericita copilă, îşi încolăcea

brațele în jurul gâtului acelui bărbat pe care-l luă drept Henry Dutton, logodnicul ei!... Se credea fără îndoială la ceremonia de căsătorie... Ar fi fost atât de feri cită cu Henry, care-i un suflet nobil! Oh! Stephen, cum să te mai miri că trezirea a ucis-o după un asemenea vis oribil!... Dar încă nu ştii totul. Sărmana Harriet a rămas nerăzbunată.

Capitolul XIX - Sabbat

Frank Perceval se opri o clipă. Durerea evocată fusese prea violentă pentru starea lui de slăbiciune, nu putuse suporta şocul amintirilor brusc reînsuflețite.

După câteva momente, continuă:

— Se părea că uitaseră de prezența mea. Nimeni nu mă lua în seamă. Festinul nocturn îşi urma cursul. Starea de beție a fiecăruia se accentua, iar larma era uneori atât de stridentă, încât acoperea complet acordurile orchestrei. Însă şi Înălțimea Sa era din ce în ce mai însuflețit. Paharul de cristal trecea mereu de la buzele sale la buzele tinerei fete ale cărei trăsături continuau să rămână invizibile pentru mine. El o privea, Stephen, cu nişte ochi în care strălucea flacăra unei dorințe aprinse, exaltate, pătimaşe. Tremuram pe pernele unde fusesem azvârlit. Îmi voi aminti întotdeauna de clipa aceea de groază supremă când vălul a căzut, descoperind cutremurătoarea realitate. A fost o suferință cumplită, Doamne! Eu care, în clipa aceea, mă temeam să văd risipindu-se ceea ce-mi mai rămăsese din speranță, jur că nici o lovitură nu va putea vreodată să-mi zdrobească în chip atât de crud inima. Suntem o familie ilustră, Stephen, şi-un neam orgolios. Onoarea mi-a fost inoculată încă din leagăn, iar cel crescut în gânduri orgolioase suportă mult mai greu ruşinea. Şi-apoi, dac-ai şti cât de mult o iubeam!... S-a-ntâmplat într-unul din

momentele de tăcere care întrerupeau vacarmul orgiei, ca nişte clipe de acalmie în timpul unei furtuni. Până şi orchestra tăcu. Am văzut-o pe tânăra fată, pe care-o urmăream tot timpul, ridicând paharul în dreptul buzelor şi-aproape numaidecât o voce blândă mi-a răsunat în urechi spunând: "Henry, scumpul meu stăpân, beau în sănătatea ta!" Era glasul Harrietei. Am scos un țipăt groaznic şi m-am zvârcolit drăceşte, făcând eforturi disperate să mă eliberez. Vocea îmi spunea tot, tot ce ți-am mărturisit, Stephen, prezența ei pe marginea prăpastiei şi nebunia care o făcea să ia prăpastia drept un pat de flori. Strigătele mi-au fost acoperite de zgomotul paharelor şi-al toasturilor. Cuvântul Harrietei fusese un semnal. Totuşi, întrucât îmi continuam eforturile de-a o face pe sora mea să mă audă, unul dintre convivi se ridică şi mă lovi cu un şervet peste față. Un acces de furie îmi dădu forța de-a rupe una din funiile cu care eram legat şi m-am rostogolit la câțiva paşi de perne. "Afurisit băiat!" spuse călugărul. "Ce-urlete!... Cred c-ar trebui să-i punem un căluş în gură." "Nu! Oh! Nu"! am strigat, implorând. "Lăsați-mă, fie-vă milă!... Dacă sora mea îmi aude glasul, poate că-şi va reveni în fire..." "Ha! ha!..." — bodogăni călugărul. "S-ar putea, la naiba!... Dar n-ar fi deloc pe placul Înălțimii Sale!..." Spunând aceasta, împături şervetul şi mi-l legă zdravăn la gură, în ciuda eforturilor mele neputincioase. Am încercat din nou să strig. Dar mizerabilul îşi cunoştea meseria: aveam un căluş în gură. Mă azvârli din nou pe perne, unde am rămas ca un obiect neînsuflețit. Ceilalți convivi nu-şi dăduseră osteneala să se-ntoarcă.

"Milorzi şi gentlemeni", spuse în clipa aceea unul din falşii călugări, în persoana căruia l-am recunoscut numaidecât pe Smith, stăpânul casei Randal, "aşteptam astă-seară o pradă frumuşică şi întrucât ne despărțim mâine, probabil că tânărul duce de *** şi doamna sa vor trece fără dificultate pe lângă castel... Dar, din fericire, am făcut o altă captură ce pare să fie pe gustul Înălțimii

Sale!" Discursul fu întâmpinat cu urale. Se bău: începură cuvântările. Acestea erau ținute într-un fel de argou al cărui sens îmi scăpa de cele mai multe ori. Totuşi am înțeles câteva fraze, suficiente spre a mă convinge că-n fata mea se aflau câțiva din membrii cei mai marcanți ai unei vaste asociații organizate, fără îndoială, pentru furturi, răpiri şi crime. Înălțimea Sa era şeful suprem al asociației, al cărui sediu permanent se afla la Londra, dar care avea şi ramificații în străinătate şi-ale cărei galerii de la Sfânta Maria din Crewe erau în acelaşi timp loc de refugiu, în caz de pericol, şi vilă de țară.

— Şi n-ai încercat deloc să-i pui pe magistrați pe urmele acestei bande redutabile? îl întrerupse Stephen.

— Am încercat, prietene — răspunse Perceval. Dar domnul Mac-Farlane e judecător de pace al comitatului Dumfries... A fost însărcinat să facă ancheta şi de două ori cercetările au ajuns la un punct mort.

Stephen se căia poate că-l întrerupse. Părea stingherit.

— Înălțimea Sa — continuă Frank — era, după câte am înțeles, în străinătate de mai mulți ani şi apărea numai arareori, pentru scurt timp, în Anglia. Dar, în anul următor, Înălțimea Sa urma să se stabilească la Londra, spre a pune în aplicare un gigantic plan de jefuire. Astfel încât omul acela trebuie să fie acum aici — adăugă Perceval încruntându-şi deodată sprâncenele.

Stephen ciuli urechile, dar Frank nu trase nici o concluzie.

— Am avut impresia — continuă el — că unii oratori făceau aluzie, în *speech*-ul lor, la planuri întocmite cu multă vreme înainte; toți băură cu entuziasm în sănătatea unui anume Saunders Elefantul care trebuia, singur, să umple cu aur toate casele de bani ale organizației. Numele Saunders şi Fergus au fost singurele rostite în prezența mea. Sindrofia la care asistăm era de altfel ultima desfăşurată în Scoția. Asociații urmau să se disperseze, ducând cu ei instrucțiunile care fuseseră

discutate pe îndelete în cadrul tenebroasei reuniuni. Lucrurile acestea, Stephen, ți se vor părea poate imposibile, de necrezut. Ah! De-aş fi putut şi eu să cred că totul nu era decât un vis! De n-aş fi avut o dovadă copleşitoare a realității amintirilor mele!... Dar, celor care se vor îndoi, prietene, le voi arăta un mormânt... Înălțimea Sa răspunse pe scurt şi cu-o stranie autoritate tuturor oratorilor. Părea extrem de plictisit de această obligație şi se întorcea mereu spre Harriet, de parcă subordonații săi ar fi săvârşit o crimă, răpindu-i câteva clipe din fericirea sa. La sfârşitul ultimului discurs, se ridică şi salută adunarea cu-o alură regească. "Milorzi şi gentlemani", spuse el zâmbind, "fiecare lucru la timpul lui. Am deliberat toată săptămâna, am discutat, am plănuit... Acum să ne distrăm!" Un tunet de aplauze răsună sub bolțile de zece ori seculare ale capelei. "Fergus! Fergus trăiască în veci"! se strigă frenetic. În acelaşi timp, la un gest al înălțimii sale, orchestra se trezi. Toate instrumentele care o alcătuiau izbucniră în acelaşi timp, iar naosul se umplu de-un cântec zgomotos şi însuflețit. Câteva perechi se ridicară. Preludiul fu urmat de un vals. După cinci minute, jumătate din convivi se învârteau în jurul mesei. După alte cinci minute, nu se mai aflau pe scaune decât şeful bandei şi sora mea. Ceilalți, furați de ritmul mereu mai accelerat al valsului, se învârteau, se învârteau într-un cerc fără sfârşit. Obosisem privindu-i... Dansul continuă, într-un tempo din ce în ce mai frenetic. Femeile deveneau tot mai palide: ochii bărbaților scăpărau flăcări. Înălțimea Sa. O ținea tot timpul în brațe pe tânăra fată. Buzele lor se atingeau: îşi vorbeau în şoaptă, iar biata mea soră, amăgită, părea nespus de fericită. În clipa când valsul atinsese un ritm amețitor, şeful se aplecă asupra mâinii surorii mele şi-o sărută, apoi, strângându-şi cordonul rasei, o luă pe biata fată în brațele sale vânjoase şi-şi părăsi jilțul. Orchestra îşi încetini ritmul, cântând un vals mai lent. Abia atunci am putut zări chipul surorii mele.

Căci ea era, Stephen!… Oh! Disperarea mea nu mă-nşelase… Surâdea biata neştiutoare, fericită că dansează la balul ei de logodnă: zâmbea şi zâmbetul ei îmi sfâşia inima. Înălțimea Sa o invită la dans; se supuse, docilă, amestecându-se printre ceilalți dansatori. Încetul cu încetul, în jurul lor perechile se răriră, ceilalți dansatori, obosiți sau dornici să privească, deveniră spectatori. Curând Harriet şi cavalerul ei rămaseră singuri. O văd şi-acum, Stephen, trecând prin fața mea, surâzătoare şi fericită, pe lângă mine care zăceam zdrobit, legat fedeleş şi lipsit de grai… Am şi-acum în fața ochilor legănatul grațios al siluetei ei mlădioase care se lăsa, încrezătoare, purtată de brațele viguroase ale acelui bărbat… Oh! Bărbatul acela!… Îl urăsc! Îl urăsc! Stephen! Şoapte de admirație se auzeau de pretutindeni, căci amândoi erau frumoşi. Totuşi, Harriet abia mai respira. Îşi sprijinea, plină de iubire, fruntea palidă de umărul Înălțimii Sale care se opri deodată s-o aşeze, jumătate leşinată, pe-o canapea încăpătoare aflată la capătul mesei. Orchestra continuă să cânte în surdină. Înălțimea Sa se aşeză pe canapea lângă Harriet. Era un semnal. Se stârni un zgomot strident şi miile de luminări se stinseră în acelaşi timp. Totul se cufundă într-o beznă adâncă. Orchestra tăcu. Frânghiile cu care eram legat îmi intrară în carne, în urma efortului disperat de a-mi salva sora în momentul acela suprem. Dar totul era zadarnic. Am căzut la loc, învins, mut, zdrobit. Dumnezeu a avut milă de mine: mi-am pierdut cunoştința.

— Sărmane prieten! murmură Stephen strângându-i mâna lui Perceval.

Acesta se afla de câteva secunde într-o stare de dureroasă uitare. Vocea lui Mac-Nab îl făcu să tresară.

— Unde-am rămas? întrebă el brusc. Căci trebuie să termin cruda povestire, Mac-Nab… Ți-am spus că după valsul blestemat, călugărul se aşezase lângă sora mea, iar luminările fură stinse de-o suflare infernală?… Da! Trebuie să-ți fi spus, căci mă compătimeşti prea tare, ca

să nu-mi cunoşti nenorocirea... E vorba de-o Perceval... jură-mi pe sănătatea ta că vei păstra secretul!

— Oh! Frank! exclamă Stephen. Mai e nevoie să jur?

— Nu — răspunse Frank cu privirea rătăcită — ți-am cerut să juri, Stephen?... Nu... trebuie să-ți fie milă de mine... Ascultă! Cred c-o iubeam pe sora mea mai mult decât pe Mary... Mary... singura mea iubire de-aci înainte... Oh! O cred din toată inima! Nu ştiu cât a durat leşinul meu — adăugă el aproape numaidecât. Când mi-am venit în fire, era tot întuneric şi-o tăcere adâncă domnea în sală. După aproximativ un ceas, am auzit un zgomot răzbătând dinspre galeriile prin care rătăcisem în cursul nopții. Uşa pe unde intrasem se deschise şi îşi făcură apariția mai mulți bărbați ținând în mâini torțe aprinse. Lumina dădu la iveală, destul de nedesluşit însă, urmările orgiei: călugări şi femei dormeau laolaltă. Dar nu asta mă interesa. Ochii mi s-au îndreptat numaidecât nerăbdători spre canapeaua pe care şeful se aşezase lângă sora mea. Harriet era întinsă pe perne. Dormea. În ce-l priveşte pe călugăr, era în picioare, cu brațele încrucişate pe piept, absorbit de meditații profunde. Lumina torțelor îl smulse reveriei. Prima lui privire fu îndreptată spre sora mea, pe care-o contemplă o clipă cu compasiune şi dragoste. Se apleacă şi-o sărută pe frunte. Apoi, scoțându-şi rasă de mătase, o acoperi cu ea. Oare exista vreo urmă de delicatețe în inima acestui bărbat, Stephen? După aceea, înaintă până în mijlocul celor ce dormeau şi strigă cu-o voce tunătoare: "Deşteptarea, domnilor, deşteptarea!" Bărbații se ridicară, femeile dispărură ca prin farmec. Vechiul naos îşi schimbase cu desăvârşire aspectul. Strălucirea luminărilor făcuse loc luminii fumegânde şi împurpurate a torțelor. Vast, sumbru, misterios, naosul părea redat adevăratei sale înfățişări. Masa cu resturi de mâncare era tot ce mai amintea de orgia din ajun. Muzicanții plecaseră îndată după femei, astfel încât în capelă nu se mai aflau decât călugării adunați în cerc în jurul Înălțimii Sale. "Milorzi şi

gentlemeni", spuse el, "a sosit clipa despărțirii… Sunt mulțumit de realizările dumneavoastră… Cât despre mine, am încă multe lucruri de făcut pe continent, dar cred că-mi va ajunge un an pentru rezolvarea lor… Peste un an, mă voi întoarce la dumneavoastră, împreună cu câțiva prieteni buni şi credincioşi… Până atunci, nu uitați nici o clipă instrucțiunile mele; nu uitați nimic şi supuneți-vă". Călugării se înclinară. "Totul e gata?" întrebă Înălțimea Sa pe unul din purtătorii de torțe. "Trăsurile aşteaptă lângă castel", răspunse acesta. "Să mergem, domnilor, noroc şi la revedere!" Se produse o învălmăşeală în direcția uşii. În clipa aceea, unul dintre călugări se îndreptă spre şef şi mă arătă cu degetul spunând: "Ce să fac cu el?" Înălțimea Sa îşi coborî privirea spre mine. "Fratele bietei fete!" murmură el. "Să-l…?" continuă călugărul încheindu-şi gândul cu un gest expresiv. "Vai! Doctore, vai!… La ce bun această moarte inutilă?" "Nu-i inutilă, milord", răspunse doctorul ridicând vocea, "şi dacă i-am consulta pe frații noştri…" Era, evident, un apel. Călugării se apropiară. "Doctore", răspunse şeful îndreptându-şi talia înaltă, "nu sunt de acord să discutăm acest lucru… Plecați, domnilor." "Dar omul acesta ne poate nenoroci!" strigă doctorul. "E-adevărat! E-adevărat!" se auziră murmure. Înălțimea Sa îşi înăbuşi un gest de mânie violentă. "Milorzi şi gentlemeni, spuse el, ştiți bine că refugiul nostru-i de negăsit… în momentul de față, locul prin care a pătruns acest tânăr nu mai există… şi-apoi, cum îşi va putea aminti altceva decât de nişte galerii întortocheate…" "Dar a venit o dată!"… îl întrerupse o voce. "Rog să nu fiu întrerupt, domnilor! Vă cer viața acestui tânăr." Un murmur străbătu mulțimea. "Țin la sora lui", continuă şeful. "Vreau ca noaptea care a trecut să nu-nsemne pentru ea decât o amintire de dragoste…" Rumoarea se înteți. "Doresc ca-n memoria ei să nu existe, alături de imaginea mea, un gând îndoliat." "Fir-ar să fie, milord!" strigă o voce aspră. "Puneți asemenea nimicuri în balanță

cu siguranța noastră?..." N-ai văzut nicicând, Stephen, o transformare mai neaşteptată şi mai înspăimântătoare ca aceea care se petrecu pe figura calmă şi mândră a Înălțimii Sale. Ochii săi aruncau săgeți, în timp ce muşchii feței îi tresăreau violent. Fruntea i se înroşi deodată şi linia albă a unei cicatrice se ivi atât de clară, încât ai fi zis că-i pictată cu pensula…

— De la sprânceana stângă până la rădăcina părului?… îl întrerupse Stephen.

— Întocmai! spuse Frank. Ți-aduci aminte de visul meu?…

— Mi-aduc aminte de ceea ce am văzut, Perceval! răspunse încet Stephen. Mi-aduc aminte de asasinul tatălui meu… E acelaşi om! Oh! El e!

Capitolul XX - Pact între două porniri de ură

— Ascultă-mă, Frank, acum ascultă-mă tu — continuă Stephen. Trebuie să obținem din toate acestea o certitudine… Îți vei continua după aceea povestirea… Oh! Crede-mă, el e, acelaşi om care, într-un interval de doisprezece ani, a aşternut doliul atât în familia ta, cât şi-n a mea… Nu-i posibil să ne-nşelăm: pe lângă semnul cu care mâna Domnului i-a însemnat fruntea, pentru a-l supune răzbunării noastre, e vorba de-acelaşi orgoliu ciudat în mediul ruşinii, de-aceeaşi mândrie în lumea crimei, de-acelaşi curaj neînfricat în sânul josniciei. Eram încă un copil. Pătucul meu se afla instalat într-un colț al aceleiaşi camere, din casa Randal, unde nefericita ta soră s-a culcat în acelaşi pat în care dormise tatăl meu în noaptea despre care ți-am vorbit. Uşa prin care-ai coborât tu în galerie se deschise. Apărură doi oameni. Unul din ei lăsă pe masă făclia pe care-o ținea în mână şi veni la mine să-mi astupe gura cu-o batistă. În acelaşi timp, se aşeză între mine şi pat, în aşa fel încât să mă-mpiedice să

văd. Dar nu-mi acoperise bine vederea, privirea mea putându-se strecura între brațul şi trupul său. Am văzut tot. Celălalt, care era mai înalt, avea în mână două pumnale; se îndreptă direct spre patul tatălui meu şi-i strigă cu voce tare numele. Tata se trezi tresărind. La vederea străinului care se afla la căpătâiul lui scoase un țipăt. "Taci, Mac-Nab, taci!" spuse omul mascat. "Eu sunt." "O'Breane!" murmură tata lăsând capul în piept. "Mă aşteptam la asta!... Mi-am jucat viața, am pierdut!..." "încă nu, Mac-Nab... Scoală-te! Ştii bine că eu nu ucid!... Scoală-te, îți spun! Am adus două pumnale." Tata se ridică încet. Groaza mea ajunsese la culme, dar continuăm să privesc. Când tata fu în picioare, cel pe care-l numise O'Breane îi întinse unul din pumnale. Tata îl luă şi se puse în gardă. Lupta a fost scurtă şi tăcută. Tata căzu după câteva secunde. "Peste un ceas voi fi răzbunat!" îngână el. O'Breane se aplecase să lovească. În timp ce se ridica, masca îi căzu de pe față. I-am văzut chipul timp de-o secundă, Frank... i-am văzut fruntea aprinsă de focul luptei şi, în mijlocul frunții, o cicatrice albă întrutotul asemănătoare celei pe care-ai descris-o. "Copilul te-a văzut, milord!" strigă omul care mă păzea. În acelaşi timp îşi ridică asupra mea cuțitul, dar O'Breane, care-şi pusese din nou masca, îi smulse arma din mâini şi se-aplecă deasupra culcuşului meu. "Biet copil!" murmură el cu-o voce blajină şi plină de milă "Dumnezeu mi-e martor c-aş fi vrut să-ți cruț tatăl... Dar îmi stă în cale... şi eu trebuie să merg înainte!" Deschise fereastra şi sări împreună cu însoțitorul lui afară. La țipetele mele, toată casa a fost în picioare şi-aproape numaidecât au sosit nişte soldați din Dunfries. De altfel, fuseseră chemați chiar de tatăl meu. Le-am arătat uşița. Au deschis-o.

În spatele ei era zidul acela despre care ți-am vorbit, Perceval, un zid masiv, fără nici o deschizătură, care evident fusese construit cu câteva secole în urmă.

— Ciudat — murmură Frank. Iar împrejurarea

aceasta, asupra căreia voi fi silit să revin la sfârşitul povestirii mele, nu constituie nici singurul, nici cel mai mic mister al locului acela funest, Stephen... Dar ne-am străduit în zadar să-nţelegem, căci în toate acestea există ceva şi mai straniu... Povestea ta seamănă nu numai cu-a mea, Mac-Nab, ei şi cu cea istorisită de lady Ophelia...

— Cum!... exclamă Stephen.

— Secretul contesei de Derby nu-mi aparţine — îl întrerupse Frank — şi n-am voie să mă folosesc de el decât într-un anumit fel şi faţă de anumite persoane... Dar am cel puţin dreptul să mă slujesc de el faţă de mine însumi şi-această revelaţie, care concordă, cu cuvintele tale, cu-amintirile mele, îmi risipeşte îndoielile în asemenea măsură, încât le preschimbă aproape în certitudine. Stephen, cred că ştiu numele mascatului care l-a ucis pe tatăl tău şi numele brigandului care mi-a pângărit sora... Extraordinară coincidenţă! Ca şi cum totul trebuia să semene, ţie ţi-a salvat viaţa în camera din casa Randal, iar mie în capelă. Poate chiar m-a cruţat o dată mai mult decât pe tine... Dar mărinimia e prea neînsemnată în comparaţie cu răul făcut.

— Nu vrei să-mi spui numele lui? întrebă Stephen.

— Prietene — răspunse Perceval — ţi-l voi spune Dar ascultă ce s-a întâmplat cu sora mea. Mânia subită a şefului avu un efect magic asupra aşa-zişilor călugări. Se dădură înapoi îngroziţi, lăsând un mare spaţiu gol între ei şi el. Îl priveam cu uimire şi admiraţie. O tăcere profundă domnea în capelă. "Tânărul acesta va trăi", spuse Înălţimea Sa, stăpânin-du-şi vocea care voia să izbucnească. "E dorinţa mea!" Nimeni nu îndrăzni să răspundă. Fără să-şi piardă expresia de trufie inflexibilă şi dominatoare, chipul Înălţimii Sale redevenise calm. Sprâncenele-i negre schiţau pe fruntea acum palidă o linie hotărâtă şi pură. Cicatricea dispăruse. "Milorzi şi gentlemeni", spuse el, "nu vă mai reţin... Puteţi pleca." Cu toţii se înclinară respectuos, în tăcere. În clipa următoare, în capelă nu se mai afla decât un singur călugăr pe care

şeful îl oprise printr-un gest. "Doctore", îi spuse el, "toarnă câteva picături de opium pe buzele sărmanei fete care doarme acolo... E-o copilă frumoasă şi blajină... Trebuie să fie iubită, şi-aş vrea... Dar e-o nebunie să regreți trecutul, doctore." Călugărul scoase dintr-o trusă pe care-o purta cu el o fiolă şi umezi buzele surorii mele. "Dar gentlemanul?" se interesă falsul monah. "Tânărul trebuie adormit şi el, doctore." "Dar dacă refuză să bea?" "Încearcă." Doctorul, a cărui barbă semăna cu-o mască, acoperindu-i aproape în întregime fața, veni lângă mine şi-mi scoase căluşul. Înălțimea Sa se plimba agale pe lângă masă. Am răsuflat din greu. "Vrei să bei?" îmi spuse doctorul. Am luat fiola şi-am băut. "Oricine ai fi", am țipat eu apoi, adresându-mă şefului, "te consider un laş, un mizerabil... Primesc viața pe care mi-o dăruieşti, dar numai ca să mă răzbun... Să nu-ți închipui că eşti atât de bine mascat încât să nu te pot recunoaşte..." "îl auziți, milord?" spuse doctorul. "Îl aud, doctore, dar fii liniştit, cei ce-au vrut să se răzbune pe mine au murit..." Se apropie de mine şi mă privi drept în față. "Şi eu te voi. recunoaşte", murmură el "dar dacă va fi posibil, te voi cruța iarăşi." Dacă omul acela este cel pe care-l cred eu, Stephen, şi-a ținut făgăduiala căci, lunea trecută, viața mea s-a aflat din nou în mâinile lui.

Stephen bănuia, dar voia o certitudine.

— Lunea trecută...? repetă el.

Frank îşi arătă rana.

— El e autorul!

— Rio Santo! exclamă Mac-Nab. Aproape că m-aşteptam la asta! Dar nevăzându-l vreodată, nu puteam şti... Oh! Trebuie să dau de el! Nici nu bănuieşti până unde a-mpins hazardul asemănarea dintre nenorocirile noastre... nu ştii că ura noastră are aceleaşi motive şi-aceeaşi măsură... ştii cât de mult seamănă suferințele noastre din trecut... Ei bine! Până şi prezentul ne apropie! Omul care stă între tine şi Miss Trevor e-acelaşi care mă-mpiedică să mă apropii de inima Clarei.

— Oare-i cu putinţă?… îl întrerupse Frank.

— Pe el îl iubeşte Clary, cu pasiunea aceea a cărei explicaţie constituie un mister, ca de altfel tot ceea ce-l înconjoară… el a răpit-o, poate…

Stephen povești cu lux de amănunte scena de la Temple Church şi Frank îşi dădu seama, din descrierea făcută frumosului visător, că era vorba de marchizul de Hi o Santo.

— Da — spuse el după un moment de tăcere — ai drepturi egale cu-ale mele. Iar asemănarea pe care ai găsit-o între omul de la Temple Church şi asasinul tatălui tău este o dovadă în plus. Căci fără să fi vorbit împreună despre el, l-am recunoscut amândoi…

Stephen se ridică şi se îndreptă spre uşă.

— Unde te duci? îl întrebă Frank.

— Să-l înfrunt pe marchizul de Rio Santo — răspunse tânărul medic a cărui mânie îl scosese din calmul său obişnuit. Poate voi avea mai mult noroc decât tine, Perceval… dacă nu… va trebui să răzbuni şi-un frate în afară de sora ta…

— Stai! se adresă Frank cu o nuanţă de reproş. Dacă vrei să profiţi de rana mea! Ah! Stephen!… Pentru prima oară eşti egoist şi nedrept!

Stephen se întoarse lângă pat şi-i strânse mâna lui Perceval.

— Iartă-mă, Frank — şopti el — dar mă-nnebuneşte gândul să nu ştiu nimic despre Clary…

Perceval dădu plapuma la o parte şi puse atât de rapid picioarele pe covor, încât Stephen nu-l putu opri.

— Vezi, prietene, vezi! spuse el. M-am înzdrăvenit şi n-am să te fac să m-aştepţi mult… Oh! Sărmana mea Harriet! adăugă, întinzându-şi mâinile împreunate spre portretul surorii sale. Tu eşti în ceruri şi-acolo totul se iartă… dar, pe pământ, lumea se răzbună… Oh! Ţineai la onoare, Harriet… Chiar sub privirea lui Dumnezeu vei zâmbi când omul acela va fi pedepsit. Încă vreo câteva cuvinte şi povestirea mea se termină, Mac-Nab —

continuă el cu glas violent, sugrumat de-un accent de durere neaşteptat. Şeful şi cel căruia îi spunea doctor se retraseră. Am rămas singur cu Harriet care dormea. Nu mai eram atât de strâns legat. M-am târât până la sora mea şi-am ridicat vălul de mătase cu care era acoperită. Avea un surâs pe buze şi rostea, în vis, numele iubit al lui Henry Dutton. Biata surioară! M-am aşezat lângă ea. M-a prins somnul. În clipa când am sărutat-o pe frunte, am simțit că-mi pierd cunoştința. N-aş putea spune cât timp am rămas sub influența narcoticului, dar de la Crewe până la Dudley-Castle, care se află între Peebles şi Middleton, e cale lungă. A fost desigur nevoie de mai mult de-o zi pentru acoperirea acestei distanțe pe drumurile desfundate ale Scoției de Sud. Şi totuşi, când m-am trezit, Stephen, mă aflam în apropierea castelului mamei mele. Ne aflam, eu şi sora mea, în trăsura noastră. Harriet continua să doarmă. Trăsura era părăsită; caii fuseseră deshămați şi dispăruseră împreună cu surugiul. Am ajuns la grilajul parcului şi-am strigat. Sora mea fu transportată în casă. Se trezi. Prima ei privire mi-era adresată mie. "Frank", spuse ea, "îmi aduc aminte de tot… ştiu… Va trebui să mor." Din ziua aceea, Stephen, n-am mai auzit-o niciodată pe biata mea Harriet scoțând vreo vorbă. S-a stins încet lângă noi, ucisă de ruşinea care-i apăsa conştiința. Cât au fost zile frumoase, se ducea uneori să se aşeze la umbra unui stejar în parc. Orele treceau; că stătea nemişcată. Mama era tot timpul după ea şi plângea, văzând-o cum se stinge. Când veni toamna, puterile o părăsiră. Nu se mai putea duce în parc. Nu mai avea suflu, într-o seară, ne chemă printr-un gest, pe mine şi pe mama, lângă şezlongul ei. Ne-am aşezat alături. Şi-a pus mâinile în ale noastre şi-a început să zâmbească pentru prima oară după şase luni. Apoi şi-a ridicat ochii mari spre cer. Mama căzu în genunchi şi începu să se roage. Stephen, Harriet murise! Nu aşteptasem această clipă ca să acționez în justiție, şi chiar a doua zi după sosirea mea la Dudley-Castle

scrisesem unchiului tău, domnului Mac-Farlane, în calitatea sa de magistrat al comitatului Dumfries, o scrisoare precisă, amănunțită, scoțând la iveală latura stranie a aventurii noastre care n-avea nici o legătură directă cu onoarea numelui Perceval. Unchiul tău, Stephen, mi-a răspuns printr-o scrisoare — aş numi-o evazivă, ca să n-o calific mai sever — prin care se eschivă să deschidă o anchetă asupra unui fapt considerat de el nu numai straniu, ci şi imposibil... Am stăruit într-un mod categoric şi fără drept de replică. Ancheta a avut loc. A început şi s-a încheiat în casa lui Randal Graham, între pereții camerei în care dormise sora mea. Cazul s-a clasat pe loc, declarația mea fiind considerată, încă de la primele rânduri, eronată. Într-adevăr, scara despre care arătasem că-mi slujise să cobor în galerii nu exista. În locul ei, îndărătul uşii, se înălța un zid de piatră de-o vechime incontestabilă. Cât despre galeriile înseşi, douăzeci de martori au declarat că nu auziseră niciodată vorbindu-se despre aşa ceva.

— Aş fi procedat şi eu la fel ca martorii aceia, Frank, — spuse Stephen.

— Te cred, Mac-Nab. Poate sunt nedrept față de domnul Mac-Farlane... Şi totuşi, capela aceea blestemată se găseşte chiar sub castelul lui din Crewe!... Dar n-avem timp de asta acum, trebuie să ne gândim la alte lucruri, nu să dezlegăm enigme... Mai eşti hotărât să-l înfrunți pe marchizul de Rio Santo?

— Nu! răspunse Stephen.

Frank îşi exprimă printr-un gest satisfacția.

— Dar eu — întrebă el — crezi că voi putea lua în curând lucrurile de la capăt?

— Tu, Perceval? spuse nepăsător Stephen. Ca şi mine, nu vei mai încrucişa de-aci înainte spada cu-acest om. Spada, prietene, este o armă doar împotriva unui braț loial... Cu marchizul de Rio Santo trebuie folosite alte mijloace... Nu-ți dai seama că scena diabolică jucată la căpătâiul tău, pentru a-l induce în eroare pe James

Trevor, era o invenție a Senioriei Sale?

— Crezi!… spuse Frank.

— Şi mai cred ceva. O bănuială pe care a trebuit s-o resping, devine acum pentru mine certitudine… L-ai recunoaşte pe călugărul acela căruia i se spunea doctorul, în galeriile din Crewe?

— Nu ştiu… Dar de ce mă-ntrebi?

— Imaginația mea lucrează prea repede — şopti Stephen în loc să răspundă. Şi, în definitiv, nu pot crede că doctorul Moore… unul din savanții noştri de seamă… să fie în stare să bea şi să danseze cu nişte bandiți sub ruinele Sfintei Maria… Încercarea de asasinat rămâne totuşi o realitate… Dar de ce oare să fi-ncercat doctorul Moore să te ucidă, Frank? adăugă tânărul medic, adresându-se deodată lui Perceval!

— Mi-ai mai vorbit despre asta, Stephen, dar marchizul de Rio Santo care-mi cruțase viața…

— Oh! Orice mare actor — îl opri Mac-Nab — are infinite nuanțe în jocul său… Cred că marchizul e-un mare actor… În orice caz, este un duşman redutabil, care nu ezită să folosească orice armă…

— N-avem împotriva lui decât ură şi bănuieli — spuse Frank.

— Multă ură şi bănuieli teribile, Perceval!… Dă-mi mâna… pulsul e bun… vei fi în stare să-ncepi încă din seara asta bătălia!…

— Fii mai explicit, Stephen.

— Am să-l sun pe Jack… E şapte şi jumătate… La opt vom fi în Regent Street.

Jack apăru în prag.

— Ajută-l pe stăpânul dumitale să se-mbrace — îi spuse Stephen.

Frank, uimit, se supuse. Rana nu-l mai supăra. Resimțea doar slăbiciunea pe care i-o stârnise.

După ce bătrânul valet îl ajută pe Frank să-şi îmbrace costumul, Stephen continuă:

— Cheamă o trăsură, Jack.

— Te-ai hotărât în sfârşit să-mi spui ce plan ai, MacNab? îl întrebă Frank.

Stephen îi luă mâna şi i-o strânse puternic.

— Prietene — spuse el cu o fermitate calmă — vom începe lupta, mai întâi în folosul tău... Va veni şi rândul meu... Trebuie să ai o întrevedere particulară cu domnişoara Mary Trevor.

— Aş vrea... aş vrea din tot sufletul, Stephen, dar...

— Te rog să m-asculți... această întrevedere va fi prima lovitură dată duşmanului comun... Mijlocul de-a o obține? N-am nici o certitudine; dar lady Ophelia-i geloasă, aşa că mergem acasă la ea.

Capitolul XXI - O mică reuniune

În aceeaşi seară, la Trevor-House avea loc o mică recepție. Lord James juca whist cu doctorul Müller care-i cucerise prin aerul său flegmatic, cu lord Stewart şi sir Arcadius Bombastic, poetul laureat.

Lady Campbell era înconjurată de escorta ei, din care lipseau doar marchizul de Rio Santo şi frumosul cavaler Angelo Bembo.

De cinci zile, Mary Trevor nu ieşise din camera ei: în seara aceea, coborâse în salon să stea de vorbă cu miss Diana Stewart, cea mai bună prietenă a ei.

Sărmana Mary era foarte slăbită şi mult schimbată. Silueta ei firavă părea încovoiată sub povara unei agitații prea mari şi nu puteai să-i priveşti tenul palid fără să-ți inspire milă.

Între ea şi prietena ei exista un vizibil contrast. Miss Stewart era o galeză cu tenul uşor bronzat, cu ochi adânci, cu gura trandafirie, cam mare, şi-un surâs malițios care-i dădea un farmec deosebit. Strălucea de sănătate, veselie, ironie, tinerețe, viața şi bunătate.

Mary te întrista dacă o vedeai lângă ea. Frumusețea

ei distinsă, de-un tip superior, dispărea în umbra strălucirii, pline de prospețime, a prietenei. Şi-apoi, trăsăturile-i palide purtau pecetea suferinței: era atâta deznădejde în privirea stinsă, iar ochii-i cerniți păstrau urma atâtor lacrimi!

Cele două tinere stăteau de vorbă într-un colț. Toți ceilalți se aflau în jurul prestanței lady Campbell.

Conversația se desfăşura sărindu-se de la un subiect la altul, abordându-se teme actuale sau trecute.

Lady Campbell ținea în mâinile sale experimentate frânele discuției şi, cum avea ideea ei fixă, conversația revenea periodic la marchizul de Rio Santo.

— Nu l-am mai văzut la Park — spuse lord John Tantivy — de... stați... să mă gândesc... de cinci zile, pe onoarea mea!

— Nu mai e văzut nicăieri — adăugă lady Margaret — nici în Park nici în altă parte.

— O eclipsă totală! murmură Lantures-Luces. Vorbesc serios.

— Scumpule, dumneata vorbeşti întotdeauna serios — replică un gentleman sportiv, aranjându-şi cravata... Acum cinci zile marchizul călărea pe Kitty-Bell, iar iapa lui albă care-a câştigat penultimul *handicap* la Epsom... În ziua precedentă încălecase pe... Erai acolo, sir Paulus?

— Da, milord... Cu siguranță, miladies, marchizul n-apare nicăieri dacă s-a exilat şi de cercul iubitei noastre lady Campbell (sir Paulus se înclină în fața surorii lordului Trevor) şi trebuie să presupunem că-i vorba de-o indispoziție...

— Fir-ar să fie! bodogăni sportivul. Am impresia că baronetul ăsta de doi bani m-a luat peste picior prin răspunsul lui.

Onorabila Cicely Kemp interveni şi dânsa:

— Marchizul de Rio Santo nu-i bolnav — spuse ea muşcându-şi buzele — iar în ceea ce priveşte imensa lui locuință din Belgrave-Square se povestesc lucruri ciudate.

— Şi-anume, ce se spune, iubito? întrebă

nerăbdătoare lady Margaret.

— Oh! Doamnă — răspunse onorabila Cicely Kemp, care-şi muşca din ce în ce mai tare buzele — înainte de căsătorie fetele nu trebuie să se-arate prea inițiate în astfel de probleme…

Lantures-Luces se înclină curtenitor şi spuse:

— Miss, aveți un evantai minunat, vorbesc…

— …Foarte serios! completă, răzbunător, sportivul.

— Lord John m-a ghicit, doamnelor… Apropo, scumpul nostru Rio Santo nu-i singurul transfug… Nici Brian de Lancester nu se mai arată nicăieri… Cei doi aştri au dispărut deodată.

— Viconte, eşti totdeauna modest — spuse surâzând lady Campbell.

— Vai, doamnă, sunteți prea bună. Voiam să spun… Haide, lord John, termină!

Tantivy se strâmba şi mormăi: "La naiba". Dacă Lantures-Luces ar fi fost un pursânge, i-ar fi aplicat o pedeapsă exemplară. Dar micuțul şi zglobiul franțuz n-ar fi putut să parcurgă, la trap, nici jumătate din lungimea hipodromului din New-Market.

— Serios! adăugă el triumfător. Lord John n-a vrut să m-ajute… A mai auzit vreuna din dumneavoastră, stimate doamne, vorbindu-se despre scumpul Brian de Lancester?

— Nu, de la faimoasa reprezentație pe care ne-a dat-o la Covent-Garden — răspunse lady Campbell.

— În urma căreia — adăugă lady Margaret — contele de White-Manor a stat la pat două zile.

— Se spune că-i îndrăgostit — îngână Cicely Kempy roşind peste măsură.

— Shoking! mormăi *in petto* lady Margaret.

— Dragostea-i singurul bun adevărat pe acest pământ, miladies — declamă de departe poetul laureat. O emanație imaterială care fuge dintr-o inimă spre a fermeca alta, un suflu insesizabil, un polen al sufletului…

Hotărât lucru, onorabila Cicely Kemp folosise un

adjectiv nepotrivit. Să vorbeşti despre dragoste la şaptesprezece ani fără unsprezece luni!...

— Închipuiți-vă, frumoase doamne — continuă vicontele la Lantures-Luces — în aceeaşi seară, Brian a vrut să mă bată...

"Bună idee!" gândi Tantivy.

— În fața teatrului. Eram cu... cu-o doamnă, miladies.

— Cu signora Briotta — spuse incorigibila Cicely Kemp. Dansează bine, dar are nişte rotule cam dizgrațioase.

— Vai, doamnă! exclamă Lantures-Luces scandalizat. Adevăru-i, doamnelor, că mi-a pus mâna în gât. Încă o secundă şi-aş fi fost pe jos.

— Teribil, original! spuse lady Margaret cu admirație.

— Povesteşte-ne, domnule de Lantures-Luces — adăugă lady Campbell — trebuie să fiți de acord, doamnele mele, fără viconte... şi fără lord John Tantivy, ne-am simți ca nişte biete abandonate.

Doamnele se înclinară.

— Haide, scumpule, povesteşte! spuse sportivul cu un aer de tristă resemnare.

Domnul viconte de Lantures-Luces se lăsă rugat, în limitele de timp tolerate, declară că, serios vorbind, povestea nu merita să fie istorisită şi sfârşi prin a spune totul pe îndelete, fără a uita pierderea lornionului.

Întâmplarea primi calificativul de delicioasă, iar John Tantivy fu singurul care nu se amuză deloc.

"Fir-ar să fie!" gândi el. "Ca să fi fost amuzant, trebuia măcar să-i fi stâlcit mutra cu-o lovitură de pumn!"

— Ştiu şi altele mai nostime — exclamă Lantures-Luces, pe care aplauzele îl stimulau. Scumpul nostru Brian, slavă Domnului, ar putea aproviziona singur, cu anecdote, toate saloanele Londrei!...

— Împreună cu marchizul de Rio Santo, şi cu

dumneata, viconte — spuse sora lordului James, pe-un ton în care-o imperceptibilă nuanță de persiflare se ascundea sub bonomia cea mai curtenitoare. Dânsul ne-nveseleşte într-adevăr toate reuniunile... N-am dreptate doamnelor?

— Vai! Doamnelor!... Vai! Miladies...! exclamă franțuzul salutând vioi în dreapta şi-n stânga, — mă copleşiți!... Nu merit atâta... pe-onoarea mea, nu... vorbesc...

"Vorbeşti prea mult, poney afurisit!" gândi sportivul care avea chef să povestească un *steeple-chase*{2} în cursul căruia douăzeci şi doi de cai fuseseră ucişi, fără a-i mai pune la socoteală pe gentlemenii călăreți.

— Suntem numai urechi — continuă lady Campbell.

— Pe-onoarea mea, doamnelor, nu-i ceva nou... S-a-ntâmplat acum cel puțin trei săptămâni, dar ziarele n-au suflat nici un cuvânt, după câte ştiu... Iată povestea... Scumpul nostru Brian a luat masa în seara aceea la club, între patru ochi, cu prințul Dimitri Tolstoi, ambasadorul Rusiei...

"Ah! Ce-aş mai vrea să fiu ambasadoare!" gândi onorabila Cicely Kemp.

— Trebuie să vă spun că Excelența Sa bea zdravăn şi, când e "făcut", devine foarte melancolic... La al şaselea pahar de şampanie începe să suspine, la al doisprezecelea varsă lacrimi, la al optsprezecelea plânge în hohote, şi-aşa mai departe. În ziua aceea, Lancester era tocmai într-una din pasele lui proaste. Îi ținu isonul prințului până la al optsprezecelea pahar inclusiv. După aceea, doamnele mele, Excelența Sa obişnuieşte să spargă farfuriile şi, în general, tot ce se găseşte pe masă... De altfel, Excelența Sa plăteşte a doua zi dimineața toate pagubele. Brian refuză să-l urmeze pe acest tărâm, oprindu-se la hohotele de plâns. De-aci s-a iscat o gâlceavă în toată regula. Şi-au dat întâlnire pentru a doua zi în Greenwich. Avea să urmeze un duel nemilos. Prințul era furios.

— Şi s-au bătut? întrebă miss Cicely Kemp.

— Ai puţină răbdare, scumpa mea! replică lady Margaret.

— Plictisit, prinţul, care-şi dădea seama că nu va putea distruge nici un fel de veselă în seara aceea, se ridică dând să plece. Brian îl opri. "Milord", îi spuse el, "Nu cunosc nimic mai plicticos decât un duel cu spada sau pistolul. Ar mai fi lancea... V-ar place lancea, milord?" "Ce vrei să spui, domnule?" strigă prinţul, care credea că vrea să-şi bată joc de el. "V-am întrebat, milord, dacă v-ar place lancea... Nu, nu merge! Ar semăna prea mult cu nevinovatele turniruri pe care le organizează anumiţi lorzi scoţieni... Luaţi loc, prinţe! Să căutăm împreună un mijloc de-a ne ucide cât mai puţin stupid posibil." Excelenţa Sa se aşeză iar la masă. Se aduse şampanie şi se bău zdravăn. Prinţul era beat turtă. Lancester nu-şi pierduse busolă. "Milord", îi spuse el după o jumătate de oră, "trebuie să ne spânzurăm". "Foarte bine!" exclamă prinţul. "Să ne spânzurăm, pe sfântul Nicolaie!... *Waiter!*{3} Două funii, te rog." "De ce două, milord?... Ştiţi, e-un duel... ajunge una singură. Dar avem nevoie de nişte zaruri. Trebuie să tragem la sorţi, să aflăm care dintre noi îl va spânzura pe celălalt."

— Ah! O idee tipică pentru Lancester – exclamă lady Margaret.

— Şi-a existat vreun spânzurat? întrebă onorabila Cicely Kemp.

— Aşteaptă puţin, frumoasa mea scumpă!...

— Prinţul a strigat: "Bravo!" continuă Lantures-Luces. Brian şi prinţul deveniseră din clipa aceea cei mai buni prieteni din lume. Au fost aduse zarurile. Brian a pierdut şi-a fost condamnat la spânzurătoare. Prinţul Dimitri Tolstoi nu-şi mai încăpea în piele de bucurie. Era către miezul nopţii. Brian şi Excelenţa Sa au ieşit din club, braţ la braţ, şi s-au îndreptat spre Portland-Place...

— Va să zică – spuse onorabila Cicely Kemp, – domnul de Lancester n-a fost spânzurat, de vreme ce...

— Te implor, sufleţelule, ascultă! exclamă lady

Campbell. Nu oricine poate povesti ca domnul de Lantures-Luces!...

— Vai! Doamnă! bolborosi vicontele. Mă copleşiţi, pe cuvântul meu, şi nu mai îndrăznesc... Ajunşi în Portland-Place, în faţa locuinţei contelui de White-Manor, căci vă-n-chipuiţi, stimate doamne, şi contele era amestecat în toată povestea asta, Brian îşi dezlegă cravata şi-şi scoase haina. "Haide, prinţe" — spuse el — "puneţi-mi, vă rog, funia de gât." Prinţul nu se lăsă mult rugat. N-a fost prea uşor, dar, cu puţină bunăvoinţă, doamnele mele, reuşeşti orice. Câteva minute mai târziu, Brian de Lancester se clătina spânzurat de bara unui felinar cu gaz, iar Excelenţa Sa prinţul Dimitri Tolstoi se prăpădea de râs privindu-l.

— Cum! exclamă în cor grupul doamnelor. Lucrurile au mers atât de departe?

— Da, miladies.

— Dar, de fapt — obiectă Cicely Kemp — domnul de Lancester n-a fost spânzurat de-a binelea?

— S-ar spune că-ţi pare rău, iubirea mea! observă cu asprime lady Margaret.

— Oh! Nu, doamnă — răspunse onorabila miss — dar orice poveste trebuie să aibă un sfârşit.

— Ei bine — spuse lady Campbell surâzând — pun rămăşag că vicontele ne rezervă o surpriză.

— Fireşte, doamnă — răspunse Lantures-Luces modest. Povestirea mea are un sfârşit-surpriză... Iată-l! Brian ţinea funia cu-amândouă mâinile şi, înainte de-a se avânta în eternitate, îşi blestemă fratele cu-o voce tunătoare. Discursul lui scotea treptat, la ferestre, pe oamenii din cartier, astfel încât, murind, bietul Lancester putea să aibă cel puţin consolarea de-a fi dat ultima lovitură contelui de White-Manor. "Haide, Brian, haide, prietene", îi spunea în timpul acesta prinţul care se aşezase pe trotuar. "Dă-i drumul, fii băiat cuminte... Nu mă ţine aici... simt c-am şi răcit!" Brian continua să vorbească, acuzându-şi fratele de moartea lui şi invocând

asupră-i toate blestemele cerului. În timpul acesta, îşi făcură apariţia nişte poliţai. Oamenii de la ferestre le strigară să-l salveze pe nenorocitul care voia să se spânzure. Brian se grăbi să-şi dea drumul, dar nu mai era vreme. Poliţiştii îi scoaseră laţul, în ciuda împotrivirii prinţului Dimitri Tolstoi care-şi pierdu doi dinţi în cursul acelei memorabile încăierări. Dar când Brian fu repus pe picioare, lucrurile îşi schimbară aspectul. Ştiţi ce teribil e scumpul nostru Brian când se mâniază, stimate doamne?… Ei bine, s-a făcut roşu ca racul văzând nişte necunoscuţi îngăduindu-şi să-l salveze. Erau patru poliţai. Brian se năpusti asupra lor şi, rând pe rând, îi doborî de parcă ar fi fost nişte soldaţi de plumb. După aceea, îl salută grav pe Excelenţa Sa ambasadorul Rusiei care zăcea şi el în noroi şi se duse liniştit la culcare.

— Delicioasă nebunie! spuse lady Margaret.

— Într-adevăr, miladies — adăugă sora lordului Trevor — dacă numai domnul de Lancester poate inventa şi pune în aplicare asemenea *eccentricities*, cred că veţi fi de-acord, numai vicontele ştie să le nareze cum se cuvine.

— Vai! Doamnă! Vai!… bâlbâi Lantures-Luces, umilindu-se în pene de satisfacţie.

— Şi ce s-a întâmplat cu ambasadorul Rusiei? întrebă Cicely Kemp.

— Ei! Scumpa mea, nu mai contează!… Dar ce părere are Lord John Tantivy despre această delicioasă întâmplare?

— Părerea mea, doamnă — răspunse grav sportivul — este că-n curând nu vom mai avea libertatea de-a ne mişca la Londra!… Poftim! Patru poliţişti nătângi împiedică un gentilom să se spânzure când are chef!… Parc-am trăi în Turcia, pe onoarea mea!

— Tantivy vorbeşte serios, stimate doamne — observă Lantures-Luces căruia triumful îi dăruia un grăunte de inteligenţă. Ca să răspund domnişoarei — adăugă el salutând-o pe miss Kemp — voi adăuga încă două amănunte: nici prinţul Dimitri Tolstoi n-a murit,

dar l-a costat o mie de lire că ziarele să muşamalizeze aventura.

Subiectul a mai fost discutat câteva minute, apoi conversaţia şi-a reluat cursul obişnuit, în salturi. Hotărât lucru, lady Campbell poseda în cel mai înalt grad ştiinţa de-a dirija situaţiile în societate, dar care-i pilotul iscusit care să nu fi eşuat o dată în viaţă din cauza mareei şi a vântului potrivnic? Lady Campbell n-avea decât o dorinţă: să împiedice abaterea discuţiilor asupra lui Frânte Perceval.

Se ajunse aci, fatalmente, deoarece la o serată în cerc restrâns trebuie să abordezi toate subiectele, absolut toate.

Onorabila Cicely Kemp, jucând rolul pe care pictorul francez Gavarni îl dă *Copiilor teribili* în fermecătoarele sale schiţe de moravuri, rosti numele lui Frank. Lady Margaret întrebă ce s-a întâmplat cu el…

Lady Campbell aruncă o privire neliniştită spre nepoata ei. Numele lui Frank produsese efectul de care se temuse. Biata Mary îşi plecă fruntea palidă pe umărul Dianei Stewart.

— Frank e tot bolnav — răspunse Lantures-Luces. Nu iese din casă şi nu primeşte pe nimeni.

— Dă-mi voie, dragă — replică Tantivy, bucuros că are prilejul să-l contrazică pe fericitul său rival. Poate că nu primeşte, dar iese din casă. L-am întâlnit în Regent Street, la uşa contesei de Derby.

— Ah!… gândi cu voce tare lady Campbell. Prima lui vizită a fost la lady Ophelia… Nu-i ştiam în relaţii atât de strânse.

— Contesa de Derby, e-n căutare de distracţii — spuse Cicely Kemp, *copilul teribil.*

În clipa în care-şi termină fraza, repetând, poate, doar ceea ce auzise de la vreo lady ajunsă la vârsta înţelepciunii, uşa salonului se deschise şi-un valet anunţă:

— Contesa de Derby!

Capitolul XXII - Curiozitățile inimii

În timpul conversației frivole pe care am relatat-o în precedentul capitol, miss Mary Trevor şi Diana Stewart se izolaseră de grupul principal, purtând o discuție cu totul diferită.

— Mary — spunea Diana, care văzându-şi prietena deprimată, devenise serioasă — buna mea Mary, nu vrei să-mi spui ce ai pe suflet?... Îți aduci bine aminte că ne-am făgăduit să n-avem secrete una față de cealaltă... eu n-am nici un secret, dac-aş avea, l-ai şti... Nu mai ții la mine, Mary?

— Ba da, Diana... oh! Te iubesc atât de mult... ca şi altădată... mai mult decât altădată, de când cei ce mă iubeau m-au dat uitării!... Dar n-am nici un secret.

— Atunci de ce eşti atât de palidă, Mary? De ce nu mai ştii să zâmbeşti?

— Ştiam oare să zâmbesc odinioară? murmură miss Trevor. Diana, nu te mai gândi la asta... eu, să zâmbesc!

— Oh! Da, trebuie să zâmbeşti! Să fii fericită, Mary...

Miss Trevor îşi plecă ochii.

— Să fiu fericită! repetă ea, ca şi cum acest cuvânt ar fi fost un termen dintr-o limbă necunoscută.

— Erai, pe vremuri, Mary...

— Diana, nu-mi mai aduc aminte.

Mary rosti aceste cuvinte în şoaptă. Erau expresia simplă şi sinceră a unei descurajări atât de profunde, încât miss Stewart îşi simți ochii podidiți de lacrimi.

— Dragă Mary — spuse ea — nu vorbi aşa... Nu-i cu putință să fi uitat înflăcăratele noastre discuții de la castelul mamei şi lungile plimbări în pădurea de la Trevor-Castle!... Ce visuri frumoase de viitor ne făceam amândouă!

— Simple visuri, Diana…

— Visuri ce se pot schimba în realitate, Mary!… Nu-i oare totul la fel că-nainte? Uite, şi vărul meu Frank s-a-ntors din călătorie…

— Te rog să nu-mi vorbeşti despre Frank – spuse miss Trevor încruntându-şi uşor sprâncenele delicate.

— De ce, Mary? Nu-l mai iubeşti?

— Nu.

Mary întoarse capul. Când îşi privi din nou prietena, un surâs forțat îi urâțea fața.

— Nu ştiai? continuă ea. Îl iubesc pe marchizul de Rio Santo!

— Şi tu! exclamă miss Stewart. Oh! Ia seama, sărmana mea Mary! Eu m-am temut să-l iubesc!… Cred că l-am iubit… cred chiar…

Diana se opri. Apoi deodată un zâmbet îi înflori pe buze.

— Dar eu, eu iubesc în felul meu şi nu mă las furată de tristețe… în definitiv, e regele bărbaților!… Ah! Îl iubeşti, Mary… Ei bine! N-am cuvinte să-ți spun cât sunt de fericită că te-aud glumind…

— Nu glumesc, Diana! Mint!

Miss Stewart îşi pierdu surâsul şi-şi contemplă prietenă al cărei glas jalnic se umpluse deodată de amărăciune.

— Minți?… repetă ea fără să înțeleagă.

— Sufăr!

Diana îşi trecu brațul în jurul taliei firave a prietenei sale.

— Asta se vede, biată Mary! replică ea oftând. Dar rândurile tale îmi scapă… cuvintele pe care le rosteşti nu mai au nici o noimă pentru mine…

— Cu-atât mai bine, Diana! Înseamnă că eşti fericită.

— Aş fi, Mary, dacă nu te-aş mai vedea suferind… Aş vrea atât de mult să te-ajut!… Doamne! Dar nu-ți mai înțeleg inima… Fie-ți milă de tine şi de mine, răspunde-mi fără ocol… Nu-l mai iubeşti pe Frank Perceval?

— Mă mărit cu marchizul de Rio Santo, Diana.

— Am auzit… Dar nu-mi vine să cred… Bietul Frank!

Mary aspiră adânc mirosul acru al sticluței sale cu săruri.

— Sper să mor curând! spuse ea.

Domnişoara Stewart rămase uluită.

— Să mori! Oh! Îl mai iubeşti, Mary!… Cum ai fi putut să-l uiți! O inimă nobilă ca a ta nu se schimbă şi nu iubeşte decât o singură dată… Dar ce tiranie stranie îți siluieşte astfel voința? Lord Trevor e cel mai bun dintre părinți, lady Campbell…

— Ascultă! o întrerupse Mary înfiorată de spaimă.

— Ce este? întrebă miss Stewart.

— N-auzi?

Diana ascultă cu luare-aminte dar nu auzi nimic, în afară de vocea pițigăiată a vicontelui de Lantures-Luces povestind, în modul agreabil pe care l-am relatat, o *sccentricity* a lui Brian de Lancester.

Nervii sărmanei Mary păreau violent zdruncinați.

— Oh! Eu aud – spuse ea – şi zgomotul acesta mă-n-spăimântă… E-o trăsură, Diana, care aleargă pe asfaltul din Park-Lane: dacă-i a lui!…

În vocea domnişoarei Trevor se simțea o groază de nedescris.

— Trăsura cui? întrebă Diana.

— A lui!… O aud din depărtare: când nu-i lângă mine, ceva din el se transmite nervilor mei şi-i torturează. Mătuşă-mea spune că-l iubesc… poate că-l iubesc. Diana… să nu iubeşti niciodată, oh! Niciodată! Tu, care eşti atât de plină de prospețime şi drăgălăşenie, tu, care zâmbeşti atât de voioasă, Diana, tu, care cânți atât de frumos la harpă şi care dansezi la bal cu-o bucurie atât de sinceră; tu, care eşti liberă oriunde şi fericită, să nu iubeşti niciodată, ar însemna să suferi prea mult!… Înveți să plângi, Diana, devii palidă şi nespus de tristă… cântecul te irită, dansul te plictiseşte… iar noaptea… oh? Noaptea, Dumnezeu, care n-are deloc milă de tine, îți

trimite visuri de fericire... Visuri, atunci când fericirea este imposibilă, iar la trezire te pândeşte neliniştea!

Mary îşi ridică spre cer ochii ei mari secătuiţi de lacrimi; vocea îi era înăbuşită, stăpânită de disperare.

— Sărmană Mary! suspină miss Stewart care bănuia vag proporţiile straniului ei martiriu.

— Au trecut şase zile de când n-a mai venit — continuă Mary Trevor. Oare doresc să se reîntoarcă!? Sufăr la fel de mult şi când e departe de mine, fiindcă gândul lui e-ntotdeauna prezent... Ah! Nădăjduiesc să mor cât mai curând!

— Dar, odinioară, Mary — spuse miss Stewart contrariată — când îl iubeai pe Frank Perceval, nu sufereai deloc!

O sclipire fulgerătoare lumină fruntea fetei.

— Odinioară, murmură ea, odinioară!... Ce bucuroasă eram când ştiam că trebuie să vină! Cum urmăream mersul prea încet al acelor pe cadranul pendulei! Ce nerăbdătoare eram să-l văd, ce fericită eram de prezenţa lui, ce atentă eram la vorbele sale nobile, ce geloasă eram pe fiecare din privirile lui! Dar nu-i asta dragostea, Diana... Mătuşă-mea mi-a explicat pe-ndelete... pe-ndelete şi de multe ori... atât de mult, încât o ceaţă s-a aşternut peste propriile-mi gânduri... Vezi tu, dragostea-i un supliciu, iar ceea ce simţeam pentru Frank era un sentiment plin de speranţă şi fericire... Oh! Pe marchizul de Rio Santo îl iubesc!

Mary rosti această concluzie, care părea o glumă amară şi disperată, pe un ton convins.

— Dar e-o nebunie, scumpa mea Mary! strigă Diana. Ai înţeles-o greşit pe lady Campbell, sau fascinaţia exercitată de-acest om ţi-a tulburat minţile... Tu îl iubeşti pe Frank, nu l-ai iubit niciodată mai mult ca acum.

— Eşti o copilă, buna mea Diana — spuse miss Trevor scuturând din cap — şi nu te pricepi la lucrurile astea... e-adevărat că nici eu... şi-am să mor fără să le cunosc.

Între cele două prietene se lăsă o clipă de tăcere. Domnul de Lantures-Luces îşi terminase povestirea. Conversaţia încetase şi în celălalt colţ al salonului. Diana se uita la prietena ei cuprinsă de-o dureroasă curiozitate. Mary părea să mediteze sau, mai bine spus, îşi lăsa gândurile fără apărare în faţa asalturilor tristeţii ei obişnuite. O umbră de melancolie amară coborî deodată peste fruntea ei.

— Ştii, Diana — spuse ea — e nespus de frumoasă femeia care mi-a răpit inima lui Frank Perceval!

— Ce tot spui acolo, Mary? replică numaidecât Miss Stewart izbită brusc de un gând. Frank să iubească altă femeie!... Oh! Tare aş vrea să nu mă-nşel şi să cred că numai gelozia-i cea care te tulbură! Te asigur... eşti victima unei erori, Mary!... Şi cine ştie dacă bietul Frank n-a fost calomniat faţă de tine?

— Am văzut-o — răspunse Mary — e nespus de frumoasă!

— Ce-ai putut să vezi! strigă Diana regăsindu-şi vioiciunea. Frank e vărul meu şi nu-ngădui... Biata Mary! se stăpâni ea. Iartă-mă! Cred că-nţeleg acum suferinţa ta... Dar cine-i oare, în casa lui James Trevor, duşmanul lui Frank Perceval?

— Eu! răspunse miss Trevor, cu o privire în care licărea mânia.

— Tu, Mary!... Cum vrei să te cred? Te ştiu atât de nobilă şi bună!... Oh! Doamne, totul e foarte ciudat... O clipă am crezut că-nţeleg, dar acum văd că toate aceste lucruri bizare sunt mai presus de biata mea putere de-nţelegere... E ca o fatalitate pentru tine!

— Poate, Diana... dar ce importanţă are?... Doar ştiu că voi muri curând!

În clipa aceea, contesa de Derby îşi făcu apariţia în salonul de la Trevor-House. Pe vremuri, înainte de sosirea lui Rio Santo la Londra, lady Ophelia era foarte intimă cu lady Campbell. Dar legătura ei bine cunoscută cu marchizul făcuse ca relaţiile lor să se răcească. Totuşi,

aceste relații nu încetaseră cu totul; într-o anumită lume nu-i uşor să rupi definitiv o legătură, deoarece o ruptură devine prilej de bârfa. Am văzut că lady Ophelia participase la balul de la Trevor-House.

Dar se întâmpla foarte rar ca lady Ophelia şi lady Campbell să-şi facă vizite fără protocol şi mai ales în zilele rezervate intimilor. Un zid de etichetă se înălțase între cele două. Nu se mai iubeau.

Dimpotrivă, lady Ophelia păstrase pentru Mary Trevor un fel de prietenie, sau mai degrabă de compasiune tandră. Mary era totuşi rivala ei; dar sufletul nobil al contesei de Derby nu putea urî un adversar atât de slab şi inofensiv pe care i-l scosese în cale hazardul. Şi-apoi spiritul ei minunat, monden, subtil care ştia să distingă nuanțele cele mai imperceptibile, vedea clar, sau aproape, în adâncul inimii fetei.

Îşi dădu seama că adevărata rivală nu era biata copilă ci mătuşa ei, lady Campbell, a cărei încăpățânare constituia o pasiune. Aceasta iubea, până la nebunie, în contul şi în locul nepoatei sale.

Apariția contesei de Derby stârni o oarecare nedumerire printre obişnuiții salonului de la Trevor-House. Fiecare din ei cunoştea perfect relațiile existente între frumoasa vizitatoare şi amfitrioană. Vicontele de Lantures-Luces îşi mângâie energic lanțul lornionului; sportivul bodogăni: "La naiba!", iar miss Cicely Kemp era pregătită să pronunțe o enormitate, *shoking* din cale afară, când lady Margaret avu bună inspirație de a-i impune printr-un gest tăcerea.

În ceea ce-o priveşte pe lady Campbell, care nu era fireşte cea mai puțin surprinsă, se ridică cu zâmbetul pe buze şi porni jovială în întâmpinarea fostei prietene, ceea ce oferi lordului John Tantivy prilejul de a mormăi în gând această judicioasă reflecție:

— Într-o împrejurare asemănătoare, două iepe s-ar lua la bătaie! Astea se hârjonesc!

De altfel, termenul *astea*, în intenția lordului John,

nu implică nici o comparație jignitoare pentru cea mai frumoasă jumătate a speciei cabaline.

Jucătorii de whist se ridicaseră. O primire în toată regula.

Dar pe cât de încântată şi agitată părea lady Campbell, pe-atât de stingherită şi tulburată se simțea contesa de Derby. Faptul părea ciudat, căci lady Ophelia se bucură în toată Londra de renumele de-a fi incomparabilă în ştiința comportării în societate. Rivalele îi copiau ținuta, deoarece ştiau că nu pot obține rezultate mai bune procedând altfel decât ea.

Era foarte palidă. Frumoşii ei ochi aveau câteva urme de oboseală sau poate de lacrimi. Privirea îi era distrată, aproape pierdută.

— N-o văd pe miss Trevor — spuse ea înainte de-a lua loc. E cumva bolnavă?

Mary se afla în fața ei.

— Ah!... continuă lady Ophelia zărind-o. Te-ai schimbat foarte mult, dragă Mary!

O sărută pe frunte şi, cu un gest involuntar, îi strecură mâna la piept. O retrase apoi repede şi roşi, de parcă ar fi săvârşit un gest urât.

Apoi se îndepărtă brusc de Mary şi se duse în mijlocul grupului.

— Doamnă — îi spuse Lantures-Luces — cred că nu v-am văzut niciodată purtând o agrafă atât de minunată!

Trebuie să precizăm că lady Ophelia nu avea nici un fel de evantai pe care franțuzul să-l poată admira, cum îi era obiceiul.

— Nu vreți — continuă el — să ne dați vreo ştire despre scumpul nostru Frank Perceval?

Lady Ophelia se schimbă la față.

— Vai, cum ați roşit, milady! exclamă onorabila Cicely Kemp. Şi ce palidă sunteți acum!

— Te rog, iubito, te rog — murmură lady Margaret.

— Frank Perceval! bâigui lady Ophelia. Nu ştiu nimic... într-adevăr nimic... domnule.

— Probabil că lord John s-a-nşelat — interveni franțuzul care, în fond, avea o inimă bună.

Prevenită în acest fel, contesa făcu un efort să se

stăpânească şi continuă:

— L-am văzut, într-adevăr, pe domnul Frank Perceval… Suferă încă de pe urma rănii şi în plus… suferă mult, domnule.

Mary o luă de braţ pe miss Stewart. Cele două prietene se îndepărtară. Lady Ophelia le urmări cu-o privire îngrijorată.

Restul vizitei, care de altfel n-a durat mult, a fost penibil, în ciuda eforturilor depuse de lady Campbell cu admirabilul ei talent de-a anima o conversaţie. Evident, contesa suferea şi, lucru ciudat, indispoziţia ei semăna cu ruşinea sau remuşcarea.

În cele din urmă se sculă în picioare. Fiecare se grăbi s-o imite, căci, spre deosebire de alte dăţi, prezenţa ei devenise apăsătoare pentru toţi.

După ce dădu mâna cu lady Campbell şi-l salută pe lord James, în loc să meargă spre uşă, se îndreptă c-un pas grăbit spre Mary, care scoase un ţipăt înăbuşit.

Era, fără îndoială, din pricina surprizei.

În ciuda repetatelor invitaţii de a-şi ţine gura, pe care i le adresă lady Margaret, miss Cicely Kemp susţinu că vizitatoarea scosese din sin o hârtie şi-o aruncase pe genunchii feţei în timp ce-o îmbrăţişase.

Lady Campbell aruncă o privire bănuitoare în direcţia aceea. Dar nu văzu nimic.

E-adevărat că mâna albă a Dianei Stewart se întinsese, retrăgându-se apoi repede. Din fericire, onorabila Cicely Kemp nu observase mişcarea.

Contesa de Derby plecă.

Evident, nu era nici o pierdere. Cercul se formă la loc şi începu să comenteze acea vizită neaşteptată.

În timpul acesta, Mary, emoţionată, primea pe furiş din mâinile Dianei Stewart o scrisoare pe adresa căreia recunoscuse dintr-o privire scrisul lui Frank Perceval.

Miss Cicely Kemp avusese dreptate.

Capitolul XXIII - Întâlnirea

Frank Perceval se prezentase singur la domiciliul contesei de Derby. Stephen îl aşteptase în trăsură.

A fost nevoie de multe rugăminți, pentru ca lady Ophelia, înzestrată cu-o mare delicatețe sufletească, dar şi îmbibată de-acea orgolioasă şi demnă rezervă ce ține ioc de morală în lumea saloanelor, a fost nevoie deci de multe stăruințe spre a fi convinsă să încerce demersul echivoc care încheie capitolul precedent.

Să transmită o misivă clandestină unei tinere fete! Ce ruşine!

Dar cazul frumoasei lady Ophelia nu era deloc un caz obişnuit.

Într-adevăr, nu ştia ce amenințare întuneca viitorul domnişoarei Trevor, nu cunoştea drepturile lui Frank de-a lua apărarea sărmanei năpăstuite?

De asemenea, principalele ei scrupule erau determinate de silă, firească oricărui suflet integru, de-a săvârşi un lucru echivoc. Dacă lady Ophelia ar fi socotit demersul ruşinos sau numai condamnabil din punct de vedere al onoarei, nimic pe lume n-ar fi putut-o hotărî să-l îndeplinească. Şovăiala ei avea o cu totul altă pricină. Se temea să nu-i facă vreun rău marchizului de Rio Santo.

Dezvăluise deja secretul marchizului. Se căia pentru că, oricât de sigură era de dreptatea lui Frank, se temea de o luptă în care ea însăşi ar fi furnizat nişte arme împotriva bărbatului iubit. Trebuia oare să meargă mai departe şi să dea într-un fel semnalul, deschizând ostilitățile?

Prezentată sub acest aspect, chestiunea era uşor de rezolvat. La primele cuvinte ale lui Frank, contesa deveni inflexibilă şi refuză categoric.

Dar Frank avea lecția învățată. Stephen vorbi, Frank îşi aminti şi pledă ca un avocat, dragostea derutată tăcu.

Secretul încredințat de lady Ophelia nu-i aparținea decât ei, dar Frank era legat şi el prin onoare să vegheze asupra domnişoarei Trevor. Era de datoria lui să păstreze tăcere, atâta timp cât va fi posibil. Dar împrejurările sufereau modificări. Lordul James, în sufletul căruia secretul încredințat ar fi rămas închis ca într-un mormânt, refuzase orice explicație. Avea doar două soluții.

Prima era să se ducă acasă la marchiz, să-l amenințe, să-l silească să-şi abandoneze planul, arătându-i arma pe care indiscreția contesei o făurise împotriva lui.

Cealaltă era mai simplă. Să stea de vorbă cu Mary.

Dar Mary nu ieşea din casă, iar Frank nu se putea înfățişa la Trevor-House.

Aceasta a fost, în esență, pledoaria lui Perceval.

Putea oare lady Ophelia să mai ezite în fața celor două posibilități oferite? Folosind-o pe cea de-a doua, Rio Santo nu afla nimic, iar secretul rămânea între Frank şi Mary Trevor.

Ea se resemnă, iar Frank scrise o scrisoare. Contesa porunci să i se pregătească trăsura şi plecă la Trevor-House.

Tulburarea ei excesivă în clipa remiterii biletului lui Perceval către Mary, rezulta din cele două motive arătate mai sus. Dar acolo, sub privirile duşmănoase ale prestanței lady Campbell, ruşinea era mai mare decât temerile ei de îndrăgostită. Contesa roşise: tremura, nu pentru Rio Santo, ci pentru sine.

Când părăsi Trevor-House, fruntea îi era îmbrobonată de sudoare. Se ghemui, înspăimântată, într-un colț al trăsurii. O povară uriaşă îi apăsa pieptul. I se părea că întreaga Londră vă citi a doua zi pe chipul ei crima de les-bunăvoință pe care o săvârşise.

Or, Londra, atât de îngăduitoare cu viciul acceptat, stabilit, normal, e nemiloasă față de orice vină nedefinită.

Acolo poți săvârşi orice, însă într-un anumit mod.

Trebuie să păstrezi aparenţele şi să nu te tăvăleşti în noroi decât după etichetă.

Când trăsura se opri în faţa lui Barnwood-House, contesa era încă tulburată.

— N-aş fi făcut-o! murmură ea tremurând. Vai, nu, n-aş fi îndrăznit, Doamne!… Dar biata copilă era atât de palidă şi părea să sufere atât de mult!…

* * *

Scrisoarea lui Frank nu conţinea decât câteva rânduri.

Ea solicita domnişoarei Trevor, în termeni respectuoşi, dar hotărâţi şi presanţi, o întâlnire acasă la prietena ei miss Diana Stewart, verişoara lui Frank Perceval.

Mary citi şi rămase o clipă absorbită.

— Crezi că un bărbat poate iubi două femei, Diana? întrebă ea după un timp.

— Nu ştii, Mary? replică nechibzuit Diana. Marchizul de Rio Santo nu iubeşte niciodată mai puţin de patru deodată!

O lacrimă se prelinse pe obrazul domnişoarei Trevor.

— Fără îndoială că-i şi Frank la fel – îngână ea – mă iubeşte pe mine, dar o iubeşte şi pe femeia aceea… Eu nu-l mai iubesc.

Întinse scrisoarea Dianei.

— Ascultă, Diana – continuă ea. Mâine, când va veni acasă la tine să mă vadă, spune-i că sunt foarte fericită… spune-i că-i o plăcere să m-auzi cântând, să mă vezi surâzând… Spune-i că nu mă poţi întrece în veselie, atât sunt de bine dispusă…

Se întrerupse, epuizată. Diana, care nu înţelegea nimic, aruncă o privire asupra scrisorii.

— Cum! Mary – strigă ea – ai curajul să-l refuzi pe bietul Frank care-i rănit şi suferă?

— Oare suferă cât sufăr eu? replică miss Trevor, a

cărei voce se stingea. Spune-i… îţi aminteşti, nu-i aşa, Diana?… Spune-i orice… Ei bine! Când voi fi moartă, va şti cât am suferit… dar până atunci să mă creadă fericită!

— Oh! Mary, biată Mary! murmură miss Stewart. Ce influenţă nefastă te-apasă! Ce mână ţi-a legat ochii cu-atâta cruzime, încât te-a orbit!… Ai milă de tine şi nu respinge rugămintea lui Frank. Vino mâine, fie măcar pentru a-ţi lua rămas bun de la el!

— Dacă ai fi văzut-o, Diana – răspunse Mary, recăpătându-şi oarecum forţele prin gelozie – dacă ai şti ce frumoasă-i!… Nu, oh! Nu, nu mă duc!

Ca toate firile slabe, Mary era excesiv de încăpăţânată. Miss Stewart renunţă s-o convingă.

A doua zi, la ora stabilită, Frank Perceval alergă la întâlnire. Diana era singură în salonul mamei ei. Fu nevoită să-i transmită lui Frank trista veste a refuzului.

Dar Frank n-avu răgazul să-şi mistuie tristeţea. Diana abia terminase de vorbit, când miss Trevor îşi făcu apariţia, fără să se anunţe.

Deşi era dimineaţă şi miez de iarnă, purta o rochie albă. Una din acele graţioase pălării de paie, pe care doamnele din lumea bună le poartă în orice anotimp, îi ţinea strâns părul din care câteva bucle se resfirau muiate de aerul umed de afară.

Străbătu salonul cu pasul ei suplu şi uşor de altădată şi-i întinse mâna mai întâi Dianei, apoi lui Frank.

După aceea, se aşeză între ei doi, cum obişnuia pe vremuri, înainte de plecarea lui Perceval în călătorie.

— Toată noaptea v-am visat pe amândoi – spuse ea. V-am visat cu ochii deschişi, căci de multă vreme am uitat ce-nseamnă somnul… M-am gândit că Diana mă va socoti rea la suflet şi-am vrut să-l văd pe Frank… aş spune chiar pe dragul meu Frank – adăugă ea c-un zâmbet – ca să-l asigur că Mary Trevor continuă să-i dorească fericirea.

Rosti aceste cuvinte cu glas obişnuit, ferm şi

netulburat de nici o emoție.

— Ajută-mă, Frank — continuă ea. Pălăria asta-i prea grea pentru capul meu, îmi apasă fruntea... Mulțumesc, Frank — continuă ea cu-o amărăciune imperceptibilă, când Perceval îi îndeplini rugămintea — în timpul călătoriei tale n-ai uitat arta de-a sluji doamnelor.

Părul ei lung, eliberat din strânsoare, îi căzu în bucle uşoare pe umeri încadrându-i cu reflexe aurii contururile palide ale chipului. Era încă frumoasă, dar frumusețea ei părea să nu mai aparțină acestui pământ. Semăna cu una din acele fecioare pe care ni le înfățişează poezia cețoasă a lui Ossian, ieşind din mormânt şi dăruindu-se vântului din nord ce le ia cu el, făcând să le fluture în depărtare cosițele bălaie şi vălurile diafane.

Se uită rând pe rând la Perceval şi la Miss Stewart care rămăseseră amândoi muți de uimire.

— Pari tristă, dragă Diana — spuse ea. Şi tu, Frank, te-ai schimbat mult... Nu ştiu dacă am să mor sau am să-mi pierd mințile...

Aceste cuvinte ciudate fură rostite cu degajarea pe care-o foloseşti atunci când schimbi idei obişnuite într-o conversație banală, dar ele căzură ca plumbul pe inima lui Frank şi-o făcură pe Diana să tremure.

Mary nu luă seama la impresia dureroasă pe care o stârnise şi-şi scutură capul, cu un soi de cochetărie copilărească.

— Diana — continuă ea deodată — ți-ai uitat rolul?... Când ne aflăm astfel, tustrei împreună, după câteva minute îți venea cheful să cânți la pian... Ai uitat, dragă Diana?... Frank şi cu mine rămâneam atunci singuri...

Miss Stewart stătea nemişcată. Mary bătu cu piciorul în covor.

— Ei bine! Diana! strigă ea nerăbdătoare. Cât timp vei sta aici, Frank nu-mi va spune că mă iubeşte!...

Diana se ridică, parcă acționată de-un resort mecanic şi se îndreptă încet spre pian. Mary îi oferi mâna lui Perceval care-o contempla impresionat. Culorile fugare

pe care nerăbdarea recentă i le adusese în obraji dispărură. Îşi lăsă capul pe piept şi nu mai scoase o vorbă.

Diana îşi plimbă maşinal degetele pe claviatura pianului din care îşi luară zborul câteva note la întâmplare.

Aceste sunete neaşteptate avură pentru Mary Trevor efectul unui şoc. Tresări violent, îşi ridică brusc capul şi-şi retrase mâna.

— Oh! exclamă ea suspinând prelung.

Apoi, privindu-l pe Frank de parcă l-ar fi văzut atunci pentru prima oară, se îndepărtă de el adăugând:

— Ce cauți aici, milord?

— Mary! Draga mea Mary! strigă Frank. Pentru numele lui Dumnezeu, ascultă-mă... nu fi crudă ca tatăl tău... nu mă respinge înainte de a-mi fi ascultat justificarea... Te iubesc, Mary! N-am iubit niciodată pe altcineva decât pe tine!

Miss Trevor făcu un efort vizibil pentru a-şi păstra pavăza de răceală cu care se apăra.

— Milord — spuse ea — cuvintele dumitale mă uimesc. De ce să te justifici? Nu te-acuz de nimic... Ar însemna să dăm prea multă importanța unui trecut îndepărtat, pe care suntem pe cale de a-l renega amândoi.

— Amândoi, Mary!... Oh! Nu... cel puțin eu, nu! Acest trecut va fi de-a pururi cea mai scumpă amintire a mea... Doamne! e deci adevărat că nu mă mai iubeşti!...

— Da, milord.

— Şi poți să mi-o spui în față, fără tulburare şi fără păreri de rău, Mary?

— Pot şi trebuie s-o spun, milord, pentru că sunt logodnica marchizului de Rio Santo.

Capitolul XXIV - Confidența

Numele marchizului de Rio Santo, rostit de Mary Trevor, străpunse inima lui Frank ca un pumnal; trăsăturile lui, chinuite de febră şi de urmările rănirii, îi exprimau elocvent durerea cumplită din suflet. O clipă, nu reuşi să răspundă nimic.

Inima fetei, în momentele acelea, se avânta spre el. Biata Mary se învinuia pentru suferința lui Perceval. Eliberată pentru moment de obsesia inexplicabilă exercitată asupra ei de lady Campbell, simțea că iubeşte.

Dar una din principalele trăsături de caracter ale lui Frank era o mândrie excesiv de susceptibilă. Odată trecută prima clipă de durere, se retrase în orgoliul său, acoperindu-şi rana cu un văl.

Cursul ideilor i se schimbă. Furat de dragostea pe care o nutrea, era pe punctul de-a uita adevăratul scop al vizitei sale. Venise să acuze. Dacă i-ar fi explicat prezența Susannei la Dudley-House, biata copilă, înduioşată şi căindu-se pentru răul pe care-l săvârşise, ar fi cedat imediat bucuroasă!

Dar Perceval nu găsi de cuviință să continue în momentul acela explicația anunțată.

— Doamnă — spuse el cu o voce gravă şi hotărâtă, oare o silea să-i acorde atenție — nu ştiam că eşti logodnica marchizului de Rio Santo, dar dacă aş fi ştiut, m-aş fi grăbit şi mai mult să te-ntâlnesc... Acum, nu mai vorbesc din punctul meu de vedere. Orice s-ar întâmpla, pe buzele mele nu vor mai apare nici plângeri, nici rugăminți... Voi încerca să uit, ca şi dumneata, amintirile scumpe de dragoste care au fost cea mai prețioasă comoară a mea... Între noi nu mai există jurăminte; te dezleg, doamnă, de cele pe care mi le-ai făcut.

Mary asculta, păstrându-şi atitudinea distantă de la începutul convorbirii, dar deja învinsă în adâncul inimii şi înfrângându-şi cu greu lacrimile care voiau să izbucnească.

Miss Stewart, care continua să se afle la pian, îşi lăsă degetele să alerge la întâmplare pe clape, cântând,

fără să-şi dea seama, refrenul naiv al unui cântec galez.

— Dar dacă nu mai am nici o speranță — continuă Perceval a cărui voce se îndulcise — încă iubesc şi n-am făcut nimic care să mă priveze de dreptul de-a te ocroti şi de-a înlătura, pe cât îmi stă în putere, groaznica nenorocire ce atârna asupra capului dumitale…

— Nu te-nțeleg, milord — bâigui Mary.

— Am să mă explic, doamnă… Oh! Nu te teme că vei găsi în cuvintele mele amărăciune sau reproşuri… Sentimentul de mânie pe care mi l-a stârnit primirea dumitale indiferentă nu-mi mai tulbură inima… Ai suferit, Mary, ai suferit mult şi încă mai suferi… Dumneata care, când am plecat, erai atât de plină de tinerețe şi de viață… Ah! Biată Mary, te iert…

— E-adevărat c-am suferit mult, milord… şi trebuie să-ți par schimbată — spuse miss Trevor. De când nu te mai iubesc, zilele îmi sunt lipsite de bucurie, iar nopțile mi se scurg în lacrimi… De ce?… Nu ştiu… Îl iubesc pe marchizul de Rio Santo care, la rândul lui, mă iubeşte… Ar trebui să mă simt nefericită?

— Sărmană Mary! repetă Frank, uitându-se la ea cu o compasiune de nedescris. Spui că iubeşti?… Nu… Dac-ai iubi, n-ai spune-o… te-ai teme că-mi zdrobeşti inima…

— Oh! Nu, milord — îl întrerupse Mary ai cărei ochi se umeziră. E mai frumoasă decât mine… Lacrimile nu i-au stricat tenul… Oh! Nu, nu mă tem să-ți spun că nu te mai iubesc.

— Prin urmare ai văzut-o şi dumneata, doamnă? întrebă Perceval.

— Da milord, am văzut-o… Nu ştiu de ce, văzând-o am simțit că mor… Vai! Frank, mintea mi-e la fel de slabă ca şi inimă… Am crezut că, poate, te mai iubeam încă… Da, am văzut-o… urcă scările în Dudley-House… Tata a urmărit-o… Şi astfel am devenit logodnica marchizului de Rio Santo.

Îşi duse mâna la frunte şi închise ochii.

— Deci ai devenit a lui silită şi luată prin

surprindere? strigă Frank.

— Cine ți-a spus asta milord? întrebă Mary ridicându-şi capul. Oare nu orice femeie trebuie să fie mândră de dragostea marchizului de Rio Santo?

În loc să răspundă, Frank îşi întoarse privirea.

— Sunt o proastă — continuă miss Trevor. M-am frământat cumplit, deşi ar fi trebuit să mă bucur… Nu trebuia să mă simt fericită că fusesem dată uitării, când eu însămi nu mai iubeam?

— Doamnă — spuse Perceval încercând pentru a doua oară să scape de sub influența slăbiciunii sale sentimentale — nu mi-e dat să-nțeleg ce se petrece în adâncul inimii dumitale… În ce mă priveşte, n-am încetat nici o clipă să te iubesc şi aş putea să mă justific c-un singur cuvânt…

— Justifică-te — murmură miss Trevor.

Frank îi luă mâna şi-o sărută.

— Cei ce ți-au orbit astfel inima loială şi bună, Mary, sunt nişte oameni nespus de cruzi — spuse el. Oh! Da, te-am iubit întotdeauna… te voi iubi mereu!

— Dar femeia aceea, milord?

— N-o cunosc, Mary… Femeia aceea a jucat la căpătâiul meu o comedie perfidă şi infamă… femeia aceea era plătită.

— De cine, Frank?… Doamne! De ce nu pot s-o cred?… De cine?

— Fără-ndoială, de cel care a-ncercat să mă otrăvească atunci când am fost rănit…

— Of! Frank!… murmură biata copilă înspăimântată.

— De singurul om din lume care avea interes să mor sau să fiu nefericit.

— Oh Doamne! Doamne! izbucni în plâns Mary. Au încercat să te ucidă, Frank, dragul meu Frank… Şi eu care te respingeam!…

Se opri. Privirea ei deveni mohorâtă şi fixă.

— Şi eu care sunt acum logodnica lui! adăugă ea. Destul, milord, nu te cred.

— Sărmana copilă! murmură Frank din ce în ce mai emoționat. Cine-a putut să-şi bată joc de ea în halul ăsta?

— Ascultă — continuă el deodată. N-am venit aici nici pentru a-ți reproşa purtarea, nici ca să mi-o justific pe-a mea... Am venit să te opresc pe marginea unei prăpăstii... Ceea ce voi face pentru dumneata, aş face-o pentru oricine, căci procedând astfel îmi îndeplinesc datoria de gentilom... Ascultă-mă.

Mary îl privi cu teamă, subjugată de solemnitatea cuvintelor sale.

— Există la Londra o femeie cu suflet nobil care a avut milă de dumneata şi de mine — continuă Perceval. Mi-a dezvăluit taina ei, ca să te salvez. Juri că vei păstra acest secret, Mary?

— Ce mă priveşte asta pe mine, milord?

— E vorba despre trecutul omului care îți este impus spre a-ți deveni soț cu de-a sila.

— Milord, nu pot s-ascult nici un cuvânt jignitor la adresa marchizului de Rio Santo.

— Totuşi, ai să m-asculți Mary — strigă Frank — ai să m-asculți, dacă te rog...

Îşi trecu brațul în jurul taliei fetei a cărei frunte se însenină.

— Ai să m-asculți — continuă Frank — căci mă mai iubeşti, Mary, în ciuda lor şi-a ta!

— E-adevărat! gândi cu voce tare biata fată. Frank, odinioară te iubeam mai puțin ca acum!... Dar sunt logodnica lui...

Îşi încolăci brațele în jurul gâtului lui Perceval, cu nepăsarea grațioasă a unui copil şi începu să-l privească surâzând blajin.

— Nu trebuie să te bucuri, dar nici să te-ntristezi, iubitul meu Frank — adăugă ea. Vezi tu... nu mai am nici o putere... în îndurarea lui, Dumnezeu cel milostiv îmi trimite moartea...

— Nu, nu vei muri, Mary! strigă Frank simțindu-şi

inima copleşită de tulburare. Fericirea îți va reda viața… Voi împiedica să se încheie această căsătorie odioasă. Jură-mi Mary, jură-mi că vei păstra secretul pe care mi l-a încredințat lady Ophelia.

— E bună şi suferă ca şi mine — spuse Mary. Jur!

Frank o trase la pieptul lui.

— Mary — continuă el în şoaptă — ştii că lady Ophelia trebuia să fie soția marchizului de Rio Santo?

— Ştiu că-l iubeşte — răspunse Mary.

— Ți-aduci poate aminte de-un străin venit la Londra, odată cu marchizul, şi pe care deci eu n-am avut cum să-l cunosc. I se spunea cavalerul Weber.

— Mi-aduc aminte, Frank… după trei luni a plecat în India.

— Nu, Mary… cavalerul a plecat mult mai departe şi nu se va mai întoarce niciodată din călătoria sa… cavalerul a fost asasinat.

Frank o simți pe biata copilă tremurând în brațele sale.

— Era tânăr — continuă el — bogat şi distins. La unul din balurile de la Almack, din stagiunea trecută, s-a-ndrăgostit nebuneşte de contesa Ophelia care, prinsă încă de pe atunci în mrejele marchizului, a trebuit să respingă la început stăruințele noului precedent. Dar Weber nu s-a lăsat descurajat. I-a scris contesei o scrisoare pasionată în care-o conjura să nu-şi unească soarta de cea a lui Rio Santo. În scrisoarea aceea vorbea, pe ocolite, despre nişte primejdii teribile care o aşteptau din partea marchizului şi se oferea să dea în vileag unele fapte atât de grave, încât contesa ar fi trebuit să fie nebună dacă acceptă să se mărite cu el. "Dacă nu voi primi nici un răspuns, milady" — spunea el în încheiere — mâine la orele unsprezece dimineața mă voi prezenta la dumneavoastră acasă". Contesa nu luă în seamă cele scrise şi, în primul moment, nici nu se gândi să răspundă. Totuşi, seara, îşi aminti de ultima frază şi hotărî să-i scrie câteva rânduri, spre a evita vizita

anunțată de cavalerul Weber. Dar, ca să răspundă, avea nevoie de adresa cavalerului. Contesa căută scrisoarea pe care-o aruncase, desfăcută, pe covor. Scrisoarea dispăruse. În ziua aceea, doar marchizul de Rio Santo intrase în budoarul ei...

Inima fetei bătea în salturi neregulate lângă pieptul lui Frank. Acesta încercă o teamă nedesluşită şi-şi luă mâinile din jurul taliei ei pentru a se îndepărta şi-a o privi mai bine. Mary era foarte palidă, atâta tot. Nu părea să sufere mai mult ca de obicei. Diana Stewart cânta un vals a cărui armonie discretă se înălța ca o barieră între urechile ei şi confidenta lui Perceval.

Acesta continuă:

— Contesa petrecu o noapte neliniştită şi agitată. A doua zi, la orele zece, marchizul de Rio Santo era acasă la ea. Lady Ophelia nu mi-a povestit amănuntele întrevederii. Tot ce ştiu e că marchizul de Rio Santo adusese două spade sub mantaua sa şi că lady Ophelia, cedând rugăminților lui, îl lăsase singur în salon, după ce dăduse dispoziția ca domnul Weber să fie introdus acolo când va veni. Nimeni nu poate şti exact ce s-a petrecut între marchiz şi cavaler, deoarece întrevederea lor n-a avut martori. Contesa, care se prăbuşise pe jumătate moartă, pe-a sofa în camera învecinată, a auzit doar nişte şoapte. Marchizul poruncea; cavalerul părea că se apără şi imploră. Apoi s-a făcut tăcere şi, după un timp, contesa a auzit zăngănitul unor spade ce se încrucişau. În mai puțin de-o jumătate de minut, unul dintre combatanți căzu greoi pe covor. Contesa sări de pe canapea; se temea pentru Rio Santo. Dar, când deschise uşa, marchizul de Rio Santo se afla în picioare, nemişcat, în fața cavalerului neînsuflețit, întins pe jos. "L-ai ucis, milord!" strigă ea. "Doamnă" se mărgini să răspundă Rio Santo "voia să ne despartă"!...

— Mă asculți, Mary?

Frank puse această întrebare neaşteptată, deoarece, de câteva secunde, întreaga înfățişare a fetei era ciudată.

Stătea țeapănă pe scaun; pieptul ei, ce se agitase mai înainte, nu mai tresărea. Ochii mari deschişi păreau să nu vadă nimic. Îmbrăcată toată în alb, nemişcată; semăna cu-o fermecătoare statuie de marmură.

Nu răspunse la întrebarea lui Frank.

Speriat, acesta îi luă mâna. Era de gheață…

— Mary! Mary! strigă Frank. Ce-i cu tine?… Răspunde-mi.

Aceeaşi tăcere, aceeaşi nemişcare.

— Oh! Diana! strigă Perceval. Vino, te implor… Mary a murit!

Miss Stewart sări ca arsă de la pian şi rămase fără grai văzând-o pe Mary.

— A murit! murmură ea în sfârşit. Nu se poate… Priveşte! Spatele ei nici nu se mai sprijină de spătarul scaunului… Mary! Pentru numele lui Dumnezeu, Frank, ce i-ai făcut?

— I-am spus cine-i Rio Santo, logodnicul ei — răspunse Perceval… Oh! Diana! Nu cuvintele mele au zdrobit-o… şocul e mai vechi… Sărmană martiră! Cu câtă cruzime i-au torturat inima! Nădăjduiesc că Dumnezeu ne-o va reda… Dar cine-o fi oare vinovat de-acest lent supliciu, ce călău neînduplecat?…

— Ascultă! îl întrerupse Diana. Aud un zgomot. Nimeni nu trebuie să afle…

Se repezi la uşă, dar era prea târziu: se trezi față în față cu lady Camphell.

— Mary şi Frank! exclamă aceasta pe un ton plin de mânie. Cum, Miss Stewart — adăugă ea dând vocii o inflexiune de dispreț amar — casa mamei dumitale găzduieşte asemenea întâlniri?

— Doamnă — răspunse Diana roşind, nu-i momentul…

Arătă printr-un gest spre Miss Trevor care continua să stea nemişcată, țeapănă, ca împietrită.

— Întotdeauna-i momentul potrivit să te indignezi împotriva unei acțiuni josnice şi de neiertat, domnişoară

— continuă sec lady Campbell care nu bănuia ce se întâmplă cu Mary.

— Ah! Doamnă! Doamnă! strigă Miss Stewart, neputând să-şi mai stăpânească ciuda. Frank Perceval întreba adineauri cine-o fi călăul, neînduplecatul călău în stare s-o tortureze până la moarte pe această blândă şi dulce copilă!...

— Deci ea-i! murmură Frank, săgetând-o pe lady Campbell cu-o privire plină de ură.

Aceasta arboră o mină de demnitate jignită şi trecu prin fața Dianei şi-a lui Frank, cu capul sus, îndreptându-se spre Mary.

— Vino, copila mea — spuse ea — să ieşim din casa asta în care n-ar fi trebuit să intri...

Cum Mary nu răspundea nimic, încercă să-i ia mâna, dar venind în contact cu degetele ei de marmură, scoase un țipat şi căzu înspăimântata pe-un fotoliu.

Frank se-apropie cu paşi uşori.

— Când am plecat, am lăsat-o tânără, frumoasă, fericită — spuse el c-un glas în care indignarea se amesteca cu lacrimile — fericită, mă-nțelegeți?... Şi acum, iată unde ați adus-o!... Ah! Va trebui să dați socoteală, dar nu în fața oamenilor, doamnă... Dumnezeu să vă ierte...

Capitolul XXV - Catalepsie

Portretul înaltei doamne, lady Campbell, ar trebui retuşat la fiecare pagină a povestirii. Caracterul ei avea mai multe părți bune decât rele, iar răul pe care-l făcea nu era voit. Numai că nu trebuia să i se dea pe mâna fete tinere, deoarece excesul de bune intenții o îndemna să devină nefastă pentru elevele ei. Asemenea femei aleg pentru ele, iubesc pentru ele şi, poate — cine ştie? — s-ar mărita bucuroase în locul lor.

În fond, lady Campbell nu merita cuvintele aspre adresate de Perceval. Şi totuşi, Perceval era îndreptăţit să i le adreseze. Aceasta ar putea să pară o contracţie, dar este adevărul adevărat. Spirituală femeie îşi ucisese nepoata din prea multă prietenie, fără alt gând decât acela de-a o face cea mai fericită dintre domnişoarele din West End. Avea inima uşoară, conştiinţa împăcată.

Ce altceva urmărise decât binele? Şi cu cât efort, Doamne! Câte strădanii pentru a duce la bun sfârşit căsătoria proiectată!…

De aceea, ultimele cuvinte ale lui Frank nu avură efectul la care se aştepta el. Nu le înţelese.

De altfel, în momentul acela era pradă unei nelinişti atât de reale, unei dureri atât de adevărate, încât lipsa ei de judecată nu trebuie să surprindă deloc. Lady Campbell o iubea sincer pe Mary şi, ca s-o înţelegem mai bine, entuziasmul ei excesiv pentru marchizul de Rio Santo se datora tandreţei nutrite faţă de Mary. În mintea ei, erau căsătoriţi de mult.

După ce Frank plecă, luă mâna domnişoarei Stewart.

— Scumpa mea copilă — spuse ea — ştiu că eşti bună şi-mi vei ierta ieşirea de adineauri… Ţin la tine, fiindcă ştiu că o iubeşti pe sărmana mea Mary şi n-am vrut să te jignesc… Dar, fie-ţi milă, nu-mi ascunde nimic! Ce s-a petrecut între ei?

— Nu ştiu, doamnă — răspunse Diana — şi chiar dacă aş şti, aş ruga-o pe înălţimea voastră să-şi amâne întrebările pentru altă dată… Cred că cel mai urgent lucru este să venim în ajutorul fetei.

— Ai dreptate, copila mea… ai dreptate, domnişoară — murmură lady Campbell — am s-o transport pe nepoată-mea la Trevor-House.

— Mă tem că nu veţi putea face acest lucru, doamnă… Oricum, ar trebui avizul unui medic… Să trimit după doctorul mamei?

— Nu, frumoasă scumpă, nu… Fiindcă eşti atât de

bună... trimite după doctorul Moore în Wimpole Street 10... Marchizul de Rio Santo ni l-a pus la dispoziție.

Un groom plecă numaidecât în Wimpole Street spre a-i aduce pe doctorul Moore, care ocupa locuința din imediata vecinătate a celei rezervate Susannei, sub numele de prințesa de Longueville.

În aşteptarea doctorului, lady Campbell şi miss Stewart se agitară, fără zgomot, în jurul bolnavei. Această boală ciudată le umplea de uimire şi de spaimă. Bănuiau că miss Trevor trăia, dar nu puteau fi sigure, căci Mary n-avea nici respirație, nici puls, nici căldură. Dezolată, lady Campbell acuza cerul, întâmplarea, pe Frank, tot ce există pe lume, în afară de ea însăşi. Diana, îngenuncheată lângă Mary, îi ținea una din mâinile reci şi plângea în linişte.

În sfârşit, Moore îşi făcu apariția. Acest medic avea o siguranță în aprecierile de la prima vedere, încât devenise aproape proverbial în lumea confraților săi. O singură privire îi fu de ajuns spre a-şi da seama ce se întâmpla cu domnişoara Trevor. Fața lui placidă nu exprima nici surprindere, nici nelinişte, dar pentru un ochi atent, accelerarea subită a pasului, de obicei atât de măsurat, ar fi fost o dovadă a gravității situației.

— Domnule, oh! Domnule! exclamă lady Campbell. Spuneți-ne cât mai degrabă, de ce anume trebuie să ne temem şi ce putem spera?

Printr-un gest, doctorul îi recomandă să tacă.

Diana, care stătea deoparte, privea cu atenție chipul de nepătruns al lui Moore şi încerca să-i ghicească gândurile; dar pe trăsăturile acelea de bronz nu era scris nimic. Doctorul luă un fotoliu şi se aşeză drept în fața lui Mary. După aceea, se lăsă pe spate şi-o privi atent vreme de-un minut.

— Milady, vă rog să pregătiți numaidecât nişte făină de muştar şi apă — spuse el continuând să privească bolnavă. Dar mai întâi, un lighean şi nişte apă.

Abia atunci apăru ceva pe fața doctorului care părea

muncit de gânduri profunde şi curiozitate.

Se ridică şi-şi apropie obrazul de gura bolnavei. Ceea ce nu simţiseră Diana şi lady Campbell, descoperi Moore: Mary respira. O răsuflare imperceptibilă şi rece izbi uşor obrazul doctorului. Îi puse mâna pe piept: inima bătea, dar atât de încet încât era nevoie de nişte degete experimentate pentru a simţi slabele pulsaţii.

— Asta-i! Da, asta-i! murmură el cu un fel de satisfacţie.

Lady Campbell şi Diana se îmbrăţişară la auzul acestor cuvinte care le bucurau nespus.

Doctorul îşi frecă mâinile şi se aşeză iar.

Se aduse ligheanul cu apă. Doctorul îşi scoase trusa şi luă o lanţetă.

— Ia să vedem – spuse el.

Întinse braţul ţeapăn al bietei Mary. Vena deschisă lăsă să cadă picătură cu picătură câteva lacrimi de sânge.

— Bun! spuse doctorul.

Abia dăduse drumul braţului domnişoarei Trevor, când acesta, descriind o curbă uşoară, îşi reluă poziţia iniţială.

— Afecţiune rară, misterioasă, teribilă – murmură Moore că şi cum ar fi citat ceva – care în viaţă are toate caracteristicile morţii, iar în moarte principalele trăsături ale vieţii… Asta-i!… Eter, miladies, eter şi opium, vă rog!

Îi dădu feţei o mică doză de eter şi alta de opium şi continuă:

— Leac băbesc!… Dacă izbuteşte, va trebui să-mi rup diplomele… dar copila rezistă… bravo!… Eram sigur!

— O va salva, doamna – spuse miss Stewart împreunându-şi mâinile.

— Oh! Draga mea – răspunse lady Campbell – marchizul de Rio Santo ni l-a pus la dispoziţie.

În clipa aceea, o cameristă aduse muştarul cu apă. Moore aplică compresele fierbinţi pe picioarele delicate şi micuţe ale domnişoarei Trevor. Apoi se aşeză din nou şi, punându-şi ochelarii, reîncepu s-o privească.

— Pregătiți un pat, vă rog, doamnelor — spuse el după câteva minute. Un pat tare, fără perne, înclinat... Oh! De mult doream să-ntâlnesc un asemenea caz!

Diana şi Lady Campbell se priviră uimite.

— Aşa-s toți doctorii, scumpa mea copilă — spuse cu timiditate lady Campbell.

— Veniți! strigă deodată Moore. Veniți să vedeți: e ciudat, pe onoarea mea, mai ciudat ca orice pe lume!... Compresele astea ar fi străpuns şi pielea unui taur. Apropie de nări şervetul îmbibat. Muştarul a fost excelent, apă clocotită de mi-am ars degetele... Ei bine, priviți!

— Are picioarele albe ca varul, domnule doctor — spuse lady Campbell. E semn bun?

— Cred, milady... m-am temut la-nceput să nu fie vorba de-o isterie obişnuită, dar e cazul unei straşnice şi minunate catalepsii! O catalepsie! continuă el entuziasmat. O afecțiune rară, misterioasă, teribilă! Care în viață are toate caracteristicile morții, iar în moarte principalele trăsături ale vieții... Ah! De douăzeci şi cinci de ani de când profesez e pentru prima oară când văd aşa ceva!

— Omul ăsta-i nebun, milady — exclamă miss Stewart îngrozită.

Moore tresări şi-şi coborî privirea.

— Doamnă — spuse el Dianei pe un ton de aspru reproş — cei ce se consacră ştiinței, pentru a-i dărui toate clipele existenței lor, nu cunosc legile tranzitorii şi convenționale care rânduiesc viața lumii... Uneori, li se-ntâmplă să gândească cu voce tare şi, cum gândurile lor sunt mai presus de puterea de-nțelegere a vulgului, aud foarte adesea murmurându-se în jurul lor: "Omul ăsta-i nebun!" Dar ei nu se lasă deloc impresionați, doamnă, deoarece ştiu să dispreţuiască jignirea şi să ierte ignoranța.

Diana, biata fată, bâigui nişte scuze.

Între timp, Mary Trevor continua să stea nemişcată,

împietrită. Nici sângerarea, nici opiumul, nici eterul, nici compresele nu izbutiseră să aibă vreun efect, cât de mic, asupra toropelii ei.

Două cameriste o luară pe Mary în brațe şi-o aşezară pe patul pregătit după indicațiile doctorului Moore. Acesta o culcă el însuşi şi reuşi, după mari eforturi, să-i îndoaie membrele înțepenite.

— E-un lucru foarte simplu — murmură el pentru sine. Tânăra era de multă vreme într-o stare cu totul împotriva firii… cunosc multe femei mai viguroase decât ea, care n-ar fi rezistat atâtea zile. Sistemul nervos îi era excitat la culme… Tot timpul trecea prin stări epuizante, alternate, de surexcitare şi atonie… Pe scurt, era supusă, într-un alt mod, unui tratament analog celui aplicat copilei drăguțe pe care mi-a vândut-o Bishop cu-o sută de guinee şi pe care fac experiențe în Wimpole Street… Astăzi a suferit un şoc violent… Sângele i s-a coagulat în vine… iar creierul i-a fost atins de paralizie… Dar asta nu-i totul. Trebuie să caut, să observ, să descopăr…

Încearcă să-nchidă pleoapele bolnavei. Cedară fără prea multă rezistență la presiunea degetului, dar se redeschiseră încet.

— Doamnă — continuă el cu glas tare — trebuie să cunosc de ce natură-i evenimentul care-a precedat, care-a declanşat, fără-ndoială, leşinul domnişoarei Trevor.

— Deci nu-i vorba decât de-un leşin, doctore?

— Moarte-i un leşin prelungit la infinit, doamnă… Dați-mi voie să vă repet că trebuie să-mi spuneți…

— Nu ştiu, domnule, habar n-am… Doar dacă miss Stewart ar vrea…

— Tot ce ştiu — răspunse Diana — este c-a stat de vorbă foarte mult timp cu Frank Perceval.

— A-ah!… făcu doctorul, prelungind această elastică silabă.

— Încă de dimineață, când a venit, părea tulburată şi stăpânită de idei ciudate…

— Perfect, doamnă… Şi… care-a fost motivul venirii

dânsei?

Diana roşi şi tăcu.

— Doamnă – continuă Moore autoritar. Miss Trevor e foarte grav bolnavă… trebuie să-mi răspundeți.

— Primise o scrisoare de la Frank – spuse încet Diana.

— Era deci un complot! exclamă lady Campbell.

— Ah!… făcu doctorul. Onorabilul Frank Perceval s-a vindecat foarte repede!… Am avut şi eu o oarecare contribuție, doamnelor… Prin urmare, nu putem afla ce s-a petrecut între miss Trevor şi el?

— Nu, domnule – răspunse Diana.

Moore îi aruncă o privire scrutătoare.

— Doamnelor, vă prezint omagiile mele – spuse el întorcându-se spre Mary.

Diana îl privea cu spaimă şi dispreț. Cât despre lady Campbell, privirea îi era atrasă, printr-un soi de fascinație, către ochii sticloşi şi ficşi ai bolnavei.

Doctorul se ridică după câteva minute şi salută în tăcere, luându-şi rămas bun.

— Oh! Nu ne părăsiți astfel, domnule doctor – exclamă lady Campbell. Spuneți-ne cel puțin că există speranțe!

— Miss Trevor n-a murit, doamnă – răspunse rece doctorul.

Îşi trase mănuşile cu grijă şi adăugă:

— Am să vi-l trimit pe Rowley, asistentul meu, care-i va aplica bolnavei o ventuză… Voi reveni diseară!

— Doamne! Doamne! murmură lady Campbell descurajată, după plecarea doctorului. Ce nenorocire îngrozitoare!… Tocmai când era atât de-aproape de fericire!… Uite, draga mea, ce privire înspăimântătoare are Mary!… Oh, dacă mai rămân mult lângă biata fată simt că mor!

— Doamnă – răspunse miss Stewart – dacă doriți, rămân eu singură de veghe…

În timpul acesta, Moore se afla în trăsura sa, gonind

spre Wimpole Street.

— Rowley să coboare în cabinetul meu — porunci el groomului care-i deschise uşa.

Asistentul-chirurg-farmacist-asasin apăru aproape numaidecât.

— Ei bine, Rowley! întrebă doctorul. Ce mai face drăgălaşa noastră păsărică?

— Tot în colivie, domnule — răspunde ciudatul personaj rânjind cu-o oarecare bonomie. Zău, dacă micuța nu şi-ar da un picior să poată alerga şontâcăind cu celălalt spre libertate…

— E tot la regim?

— O jumătate de uncie de pâine la două zile.

— Camera-i ferită de lumină?

— Ca un horn. În locul fetei, aş fi murit până acum de douăzeci de ori.

Moore ridică din umeri.

— Ah! — continuă Rowley — nu trebuie să vă faceți griji, e mult schimbată, prăpădită… dar se ține bine! Asta mm cam încurcă… Azi-dimineață am lăsat-o să doarmă, în loc s-o trezesc din zece în zece minute, cum ne-am înțeles… Când a adormit, am intrat s-o văd… ce vreți, eram curios… Ah! Pe legea mea, treaba merge grozav! Nu mai are pe ea decât pielea şi oasele… Ce gâfâieli, ce tremurături… Ah! E-o experiență grozav de izbutită!

Rowley îşi scoase ceasul.

— Fir-ar să fie! strigă el. I-am îngăduit să doarmă treisprezece minute, afurisită! Formidabil! Am s-o trezesc cu trâmbița…

Asistentul-otrăvitor ieşi în mare grabă.

O clipă mai târziu, se auzi o voce tunătoare mugind la etajul superior. Îi răspunse un țipăt stins de femeie.

Capitolul XXVI - Tenebre

Trecuseră cinci zile de când — Clary Mac-Farlane căzuse în mâinile lui Bob Lantern care o *cedase* lui Bishop. Acesta o adusese doctorului Moore.

De atunci, Moore o ținea închisă în casa lui din Wimpole Street.

Acolo se trezise după îndelungatul somn artificial provocat de lichidul furnizat de domnul Bishop, din care drăgălaşa şi prea bună doamnă Gruff vărsase o doză zdravănă în faimosul *scotch-ale* de la hanul *Regele George*.

Deşteptarea nu se lăsase mult aşteptată. Abia trecuse un sfert de ceas, din clipa în care asistentul Rowley închisese uşa camerei amenajată pentru primirea ei, când fata deschise ochii.

La început nu-şi dădu deloc seama de situația în care se afla. Credea că doarme încă un somn greu şi fără vise, dat fiindcă un întuneric dens, compact, de nepătruns o înconjura. Amintirea însă o trezi de-a binelea.

— Tata! murmură ea. L-am văzut pe tata…

Scena de pe Tamisa reapăru în mintea ei nedesluşit, confuz, în sfârşit aşa cum o înregistrase în scurtul interval de timp când îşi venise în fire, între somnul letargic şi leşin.

Un singur lucru îi apărea clar pe fondul întunecat al memoriei: figura palidă a lui Angus Mac-Farlane luminată de razele lunii.

Amintirea evenimentelor anterioare era mai vie şi mai completă. Îşi amintea de camera încăpătoare de la hanul *Regele George*, de sora ei dormind şi de lupta îndârjita cu somnul.

Gândul acesta o copleşi.

— Sărmana Anna! spuse lăsându-şi capul în piept. Or fi omorât-o… Dar de ce nu m-au ucis şi pe mine?…

Se opri brusc. O undă de speranță coborâse în sufletul ei.

— Anna! rosti ea în şoaptă, întinzându-şi brațele în

stânga şi în dreapta. Dacă o fi aici!... Anna!

Brațele întâlniră pretutindeni vidul, nici un răspuns.

"Oh! gândi ea. Anna a murit... Dar eu?... Noaptea asta adâncă, tăcerea... Şi eu... De ce nu m-or fi ucis?"

La început era o idee vagă, mai degrabă o nădejde decât o teamă; apoi prinse rădăcini. Se credea transformată, dacă nu zdrobită. Avea impresia că nu se mai recunoaşte.

— Moartă!... Asta-i deci moartea! continuă ea. O noapte veşnică, fără stele... Oh! Mi-amintesc! Am blestemat în casa aceea afurisită... Cu ce-am păcătuit față de Dumnezeu, am spus, să merităm un martiriu atât de crud!... Am spus-o... Şi Dumnezeu m-a pedepsit!

Rămase câteva clipe tăcută şi cufundată în gânduri. După cinci-şase secunde, adăugă cu-o voce liniştită:

— Anna, scumpa mea Anna, trebuie să fie în cer...

Îşi încrucişă brațele pe piept; contactul cu propriu-i trup o făcu să tresară.

— Nu, n-am murit! îşi spuse ea. Am fost îngropată de vie. Noaptea!... Noaptea asta-mi arde ochii... Oare cât timp trebuie să suferi astfel înainte de-a muri!...

Energia ei înnăscută o făcu să nu se lase copleşită fără luptă. Inima îi bătea. Se ridică vrând să sondeze până în adâncul chinului ei şi să-şi cunoască, pe cât posibil, mormântul.

După trei sau patru paşi, mână-i întinsă întâlni un obstacol. Era o barieră ciudată care cedă la presiunea mâinii, dar numai până la un anumit punct; dincolo se afla un zid de netrecut. Părea să fie un perete căptuşit cu lână de sus până jos.

Clary schimbă ruta. Un obstacol absolut identic îi bară din nou drumul.

La dreapta, la stânga, în toate direcțiile, acelaşi lucru.

Era într-un fel de cutie imensă, căptuşită peste tot. În ce scop? Clary nu-şi putea da seama, dar când în sfârşit spaima crescânda îi smulse din piept un țipăt

ascuțit, acesta se pierdu în juru-i, fără nici un ecou, devenind un murmur…

Pereții aceia căptușiți erau o măsură de precauție împotriva zgomotelor dinăuntru, un zid împotriva zgomotelor dinafară. Datorită lor, tăcerea era desăvârşită. Tot grație lor, strigătele prizonierei aveau să moară, închise împreună cu ea.

Cele douăzeci şi patru de ore ale zilei se scurseseră.

Nici un zgomot, cât de voalat, nici o lumină, cât de slabă, nu ajunseră până la biata prizonieră. Tenebrele din jur nu erau din acelea cu care ochiul se poate obişnui. Mereu aceeaşi noapte, opacă, lugubră, apăsătoare.

Când cea dintâi senzație de foame se făcu simțită, tortură îi lăsă o clipă de răgaz. Trecuseră mai bine de două zile de când nu mâncase nimic. Îşi duse mâna la piept. Dacă o minune ar fi putut risipi întunecimea aceea absolută, ar fi văzut zidurile închisorii ei. La capătul suferinței sale se afla moartea. O întâmpina ca pe o prietenă generoasă, ale cărei brațe deschise reprezentau o supremă consolare. Pe măsură ce foamea făcea progrese, mii de gânduri confuze se învălmăşeau în mintea ei: gânduri dureroase şi gânduri fericite se amestecau într-un ritm amețitor.

În acelaşi timp, trupu-i slăbit căpătă o sensibilitate exagerată. Tremura din senin, îi venea să alerge, să se rostogolească, să danseze…

Se frământă tot timpul pe patul de paie şi, pe neaşteptate, izbucniri de râs cu hohote tulburau liniştea de moarte a criptei.

Biata copilă era *disecată, după* îngrozitoarea expresie a doctorului Moore. Sistemul nervos începea să-i cedeze în fața atacurilor ascunse ale foamei, beznei, tăcerii. Deodată, o groază de nedescris o țintui, pe jumătate moartă, în culcuşul ei. Trecu încă o zi. Ajunse atât de slăbită, încât nu se mai putea mişca.

Sora, tatăl, Stephen îi treceau prin fața ochilor fără s-o vadă. Voia să-i strige, dar cuvintele i se opreau în

gâtlejul uscat şi umflat.

Apoi, o altă imagine i se înfăţişa în depărtare. Clary îşi acoperea atunci, cu mâinile, ochii obosiţi de-atâta plâns; lacrimi îmbelşugate îi şiroiau printre degete, iar vocea-i stinsă murmura:

— Edward!... Edward!...

Capitolul XXVII - Halucinaţii

Era o agonie înspăimântătoare! Nimic nu se poate compara cu-acest supliciu lent, ucigător. Numai când te gândeşti la o astfel de tortură nemiloasă ţi se strânge inima şi te trec fiori.

De asemenea, nu era cazul să se-afirme că, până atunci, Clary Mac-Farlane nu ştiuse ce-i suferinţa. De şase luni suferea, deoarece o iubire puternică, irezistibilă, îi pătrunsese în inimă, împotriva voinţei ei, şi-i tulbura conştiinţa; suferea de asemenea pentru că dragostea aceea, ascunsă de toate privirile, umbrea încrederea fără margini care existase până atunci între ea şi sora ei; în sfârşit, suferea fiindcă dragostea ei, care devenea cu-atât mai pătimaşă cu cât se străduia mai mult s-o înăbuşe, ardea ca o flacără tăcută şi solidă, nealimentată de altceva decât de speranţe vagi, de-o imensă dorinţă necunoscută şi, din când în când, de câteva ceasuri de contemplare mută a feţei omului iubit.

Există la Londra o fată debilă şi nefericită care se stingea în urma unei maladii necunoscute, iar Clary, robustă, plină de viaţă, sănătate şi frumuseţe, fusese silită să-şi schimbe forţa în vlăguire, seva în atonie. Pe liniile perfecte ale corpului ei se aruncase un văl de nepătruns, că taina morţii. Prin singurătate şi tăcere i se nimiceau simţurile; în acelaşi timp i se distrugeau trupul şi sufletul; în mod ştiinţific, corpul şi mintea erau supuse unui proces de exterminare.

Toate acestea de dragul unor experiențe medicale, cadavrul urmând să fie folosit pentru disecții.

De obicei, membrii lui Royal-College își făceau experiențele pe animale. Doctorul Moore se temuse fără îndoială să nu dea la iveală o cățea isterică.

L-am auzit explicându-i foarte liniştit marchizului de Rio Santo sistemul lui.

Clary era supusă unui regim de înfometare şi claustrare absolută în întuneric.

După primele două zile de *regim şi clastrare*, Clary Mac-Farlane prezenta deja toate simptomele unei afecțiuni nervoase foarte avansate. Nu-şi mai dădea seama de starea ei, decât în momentele de luciditate care deveneau din ce în ce mai rare. Foamea, care era acum factorul cel mai activ al suferinței ei, nu se mai mărginea să-i distrugă stomacul prin suferințe de nesuportat, îi ataca întregul organism.

Uneori, simțea că se sfârşeşte, alteori, se gândea cu disperare c-ar mai putea trăi aşa încă multă vreme. Nu îndrăznea să se mai roage. Între ea şi Dumnezeu, pe care şi-l închipuia crud, neiertător, se intercala cu încăpățânare o imagine umană: pe buzele ei, se afla necontenit uri nume.

Era Edward, Edward pe care-l iubea, care era totul pentru ea; care-i umplea atât de bine şi-i domina atât de energic ultimele licăriri de rațiune, încât sufletul ei pios nu-şi mai aducea aminte de Dumnezeu…

Întinsă pe patul de paie, Clary avu în cursul nopții ei fără sfârşit nenumărate viziuni teribile; unele erau plăcute, în altele durerea şi bucuria se împleteau în mod bizar.

O dată zâmbi: era un zâmbet fericit şi liniştit în mijlocul unui spasm. Clary se văzuse deodată în brațele lui Edward care străbătea, în goana unui cal minunat, străzile aglomerate ale Londrei. În toate direcțiile, lumea se dădea la o parte îngrozită. Calul zbura. Edward, ferm şi calm în şa, îi cuprinsese talia. Simțea atingerea uşoară

a brațului aceluia a cărui mână se oprea chiar în dreptul inimii ei.

Cu capul lăsat pe spate, îl privea. Respirația ei urca până la gură. Îl simțea cu tot trupul şi era în culmea fericirii.

La rândul lui, Edward o privea şi-i zâmbea. Clary vedea în surâsul acela o întreagă lume. Era în acelaşi timp zâmbetul unui stăpân care se umileşte iubind şi-al unui sclav care adoră şi slujeşte. Era distant şi impunător, dar şi tandru şi supus.

Frumosul cal gonea mereu. Tropotul paşilor săi elastici răsuna pe caldarâm. Casele cenuşii ale Londrei dispăreau că prinse într-un vârtej.

Din când în când, brațul lui Edward se mişca pentru a o ajuta să stea măi comod în şa. Atunci se simțea mai aproape şi mai bine. Ochii ei înlăcrimați exprimau recunoştință, în timp ce el se apleca surâzând şi-i săruta părul.

Această himeră de fericire acționa atât de puternic asupra simțurilor ei frământate, încât broboane mari de sudoare îi inundau tâmplele, iar pieptul apăsat scotea gemete de durere…

Londra se pierduse undeva în depărtare. Acum peisajul era câmpenesc, frumoasele privelişti râdeau în soare şi-şi desfăşurau vastele bogății în zarea luminoasă. Ce plăcut e să iubeşti în aer liber! Cât de frumoasă-i dragostea în fața imenselor splendori ale naturii şi cât de mult se înfrumusețează natura sub privirile vrăjite ale dragostei!

Clary se lăsa purtată în voie sau se cufunda frenetic în fericirea care-o înconjura din toate părțile. Privirea ei alunecă de pe chipul mândru al lui Edward asupra minunățiilor peisajului şi revenea, spre a se pierde în privirea iubitului ei.

Cu braț neobosit, el zorea mereu pasul frumosului animal. Orizonturile dispăreau ca, odinioară, casele Londrei. Peisajele se schimbau. Defilau, rând pe rând,

munți, lacuri, păduri, lanuri bogate. În depărtare, se zăreau profilul sumbru al unei cetăți, turnurile cenuşii ale unui vechi castel, linia de azur a unui fluviu schimbându-şi cursul sinuos printre câmpii. Iar peste toate acestea, soarele îşi revărsa valurile aurii.

Dragostea şi soarele, cele două făclii ale lumii! În viața reală nu se moare de prea multă bucurie; dar Clary era în afara realității. Deznădejdea, ca şi bucuriile ei, depăşeau limitele omeneşti. Avea să moară de fericire…

Deodată, cursa luă sfârşit. Frumosul cal se opri. Clary îl căută, dar nu-l mai văzu. Soarele îşi cobora încet discul înroşit şi se ascundea după un munte.

Fata se afla întinsă pe iarbă. I se părea că recunoaşte peisajul din jur. Se uită cu atenție. Era într-adevăr natura întunecată a Scoției meridionale. Era țara ei. Toate lucrurile pe care le îndrăgise în copilărie se aflau în jur: casa locuită de tatăl ei înainte de-a cumpăra castelul din Crewe, fermă din Leed, pădurile din Sfânta Marie, în mijlocul căreia se înălța solitară căsuța lui Randal Graham, torentul din Blackflood, şi ruinele acoperite cu muşchi ale vechii mănăstiri.

Lângă ea, întins pe iarbă, se afla Edward, mut ca şi ea, vorbindu-i doar cu ochii lui vrăjiți.

Îşi lăsă capul pe umărul lui Edward. De jur-împrejur, o linişte suavă, un calm nesfârşit. Briza serii trecea tăcută, încărcată de parfumurile proaspete pe care le răspândesc câmpurile la asfințit.

Voluptățile zilei trecuseră. Lumina şovăielnică a serilor este preferabilă razelor orbitoare ale soarelui de amiază. Odihna-i mai plăcută decât alergătura. Spre a atinge apogeul senzualității, dragostea are nevoie de lenevie şi umbră.

Cât de înflăcărată era iubirea ei şi totuşi cât de departe de sensul pe care-l exprimă cuvântul! Era neprihănită şi nu putea visa decât mângâieri pure, dar pasiunea îi strecură o senzație necunoscută printre gândurile-i feciorelnice! Iubea, iubea…

O tresărire dureroasă; de data aceasta, nu mai era vorba de nervii ei zdruncinați. Era tot visul. Zărise, aşezată, întocmai ca şi ea, pe iarbă, în cealaltă parte a lui Edward, o femeie.

Inima îi îngheță.

Nu distingea trăsăturile acelei femei, o siluetă cu-o formă nedefinită, în întunericul nopții. Se ghemui lângă Edward, care nu răspunse elanului ei.

Geloasă, lovită în iubirea-i fără margini, Clary privi din nou la femeie, la umbra aceea, rivala ei.

O recunoscu pe sora ei şi-i rosti deznădăjduită numele.

Anna se întoarse, surâzătoare. Edward se uită la una, apoi la cealaltă, ca şi cum ar fi ezitat, apoi, respingând-o pe Clary cu un gest rece, căzu în genunchi la picioarele Annei.

Clary, biata fată, izbucni într-un hohot de plâns sfâşietor şi se prăbuşi, țeapănă, pe patul ei de paie.

În temniță, tăcerea era, ca şi întunericul, desăvârşită. Nu se auzea nici cea mai slabă respirație a nefericitei prizoniere.

Visul ei, cu un început atât de frumos şi-un sfârşit scăldat în lacrimi, nu avea probabil să se realizeze vreodată, deoarece viitorul fetei părea că nu va depăşi câteva ceasuri. Totuşi, conținea un adevăr şi facultatea misterioasă de a ghici, care precede, pare-se, moartea, îi revelase dragostea lui Edward pentru sora ei.

Timp de aproximativ o jumătate de oră în celula ei domni o tăcere absolută. După aceea, se auzi un zgomot slab venind din tavan. În aceeaşi vreme, o rază de formă conică spintecă întunericul, scoțând la lumină pulberea suspendată în atmosfera densă a închisorii.

Raza proiectă mai întâi un cerc de lumină pe paiele de jos, apoi începu să înainteze, de parcă ar fi vrut să lumineze succesiv întreaga suprafață a duşumelei. După câteva tatonări, Clary se trezi deodată în plină lumină.

Zăcea pe paie, lipsită de orice senzație. Cele două zile

de tortură o făcuseră aproape de nerecunoscut. Chipul ei, slăbit de suferinţă şi foame, purta de asemenea pecetea, durerii pe cărei i-o stârnise sfârşitul visului.

Nici un călău n-ar fi putut privi fără milă efectele acestui supliciu barbar, aplicat unei fiinţe umane. Şi-un călău s-ar fi înduioşat văzând mâinile acelea albe apăsând cu-o mută disperare pieptul care nu mai palpita, obrajii palizi, marcaţi de suferinţă, ochii holbaţi şi trişti, ridurile din jurul gurii!

Dar omul care mânuia de sus felinarul avea o inimă de piatră. Nu era călău. Era maestrul Rowley, asistentul-farmacist aflat în slujba doctorului Moore.

El plimbă grijuliu lumina felinarului asupra chipului domnişoarei Mac-Farlane şi, după ce termină examinarea, spuse:

— Oribil!... Dacă te gândeşti bine, nu merită o sută de guinee... Dar, din moment ce-au fost plătite, nu trebuie irosite... cred că fetiţa vrea să moară fără să ne ceară-ngăduinţa... Ei, asta-i bună!... Am adus noi la viaţă un spânzurat, o s-o împiedicăm să ne scape printre degete... Ta, ta, ta, fetiţa mea, ne-ai costat o sută de guinee şi-ai să mai trăieşti un pic pentru banii noştri...

Capitolul XXVIII - Asistentul-farmacist

Maestrul Rowley închise cu grijă ferestruica prin care proiectase lumina felinarului, apoi se ridică în picioare şi aşeză la loc colţul de covor, acoperind astfel deschizătura.

Maestrul Rowley era la el acasă, la etajul al doilea din locuinţa doctorului Moore. Odaia, ca şi persoana sa, avea un aspect oribil. O mulţime de fiole de toate mărimile, majoritatea acoperite de praf, ofereau o imagine respingătoare. În plus, exista un miros de medicamente atât de acru şi pătrunzător, încât te puteai otrăvi numai

aspirându-l.

Nu se poate spune că această atmosferă pestilențială nu-i pria maestrului Rowley. Era slab şi noduros, dar se simțea foarte bine. Mirosul drogurilor şi-al diabolicelor preparate îi gâdila în mod foarte plăcut nările nasului subțire şi coroiat; fiolele prăfuite îi încântau ochii cenuşii ascunşi în spatele unor ochelari rotunzi cocoțați pe nas.

Era arsenalul, biblioteca şi, în acelaşi timp, pivnița lui; căci maestrul Rowley îşi pitea ginul în flacoane medicinale şi nu bea niciodată mai cu poftă decât atunci când dădea pe gât conținutul unei sticle pe a cărei etichetă sta scris: Laudanum, Acid cianhidric sau alte asemenea denumiri infernale.

N-avea în casă decât o singură carte, *Toxicological Amusements* a doctorului Vernon, care te învăța cum să otrăveşti pisicile, canarii, cârtițele, țiparii şi, la nevoie, oamenii.

Maestrul Rowley citea în fiecare seară, înainte de culcare, câte un capitol. În felul acesta adormea uşor, de parcă ar fi ascultat o odă în cinstea lui Wellington sau un discurs imprimat al lordului Stanley.

Nu se simțea bine unde era aer curat şi nu respira normal decât într-o atmosferă viciată.

Fusese însărcinat de Moore s-o păzească pe Clary Mac-Farlane. Doctorul fixase el însuşi regimul strict sever al prizonierei. Cele două zile se scurseseră. Rowley voise să vadă efectul.

Înfățişarea fetei, care zăcea leşinată pe patul de paie, nu-i făcuse nici un fel de impresie. Era lucrul cel mai firesc din lume. Nici măcar nu se mira, fiindcă în previziunile lui lucrurile trebuiau să se petreacă întocmai.

Alese din arsenalul său o jumătate de duzină de fiole şi coborî în cabinetul doctorului. Pentru o mie de motive, acesta nu permitea nimănui să intre, în timpul absenței sale, în sanctuarul savantelor şi tenebroaselor lui lucrări; dar Rowley era un fel de trup fără suflet şi nu conta deloc. De altfel el aparținea cu totul lui Moore, care-l

agrea pentru veninul lui, aşa cum ar fi iubit un şarpe cu clopoţei. "E-o treabă destul de gingaşă", mormăi el când ajunse în cabinet. "Să iroseşti un *subiect* de-o sută de guinee!... Dar de ce să dai o sută de guinee? L-ar fi putut obţine cu cincizeci... Şi câte lucruri bune am fi putut cumpăra cu celelalte cincizeci!"

Maestrului Rowley îi lăsa gura apă, ca unui gurmand care vorbeşte despre nişte mâncăruri gustoase. *Lucruri bune* însemna, pentru el, droguri şi otrăvuri.

Străbătu cabinetul doctorului şi deschise o uşă care scârţâia. Aceasta era căptuşită pe dinăuntru şi lipită aproape de-o alta, de-asemenea căptuşită cu lâna, prin care se intra în închisoarea fetei.

Maestrul Rawley continua să ţină în mână felinarul. Celula fu brusc luminată.

Era o încăpere foarte mică, făcând parte din apartamentul particular al doctorului, şi amenajată evident pentru a fi folosită în scopul pe care-l avea de trei zile încoace. Capitolele precedente au dat cititorului o idee despre această odaie. Pereţii erau, cum am spus, căptuşiţi cu grijă. Singura mobilă: un scăunel fără spătar.

Ar mai trebui să adăugăm doar că stofa care acoperea lâna de pe pereţi era neagră, fără îndoială cu ţelul de-a opri orice lumină din interior.

Era un adevărat mormânt. Raza felinarului, absorbită din toate părţile de tapetul negru, părea să-şi fi pierdut proprietatea de-a lumina. Scosese la iveală doar chipul alb al domnişoarei Mac-Farlane.

Maestrul Rowley aşeză felinarul pe scaunul pe care-l apropie de Clary.

— Bună, copila mea, bună — spuse el — frumos păr, pe cinstea mea... frumoasă dantură... Dar o sută de guinee!... În definitiv, nu mă priveşte... Trebuie să re cunosc, văgăuna asta afurisită nu-i prea plăcută!

Îşi roti, pe sub ochelari, privirea în jurul camerei.

— Dar — mormăi el — stofa neagră-i de cea mai bună calitate... s-ar putea croi din ea nişte costume grozave, cu

vestă şi pantaloni!... Iar cu lâna de dedesubt, ai putea burduşi o jumătate de duzină de perne... Ta, ta, ta. Toate astea au costat bani, nu glumă! Haide, copila mea, haide — continuă el după aceste reflecții cu caracter economic. Deşi arăți cam leşinată... Ha! He!... Inimioara nu ne mai bate... Hai, copila mea, să respirăm ceva bun, să ne venim în fire.

Mirosi, una după alta, cu-o evidentă satisfacție, toate sticluțele şi, în cele din urmă, trecu una deschisă pe la nasul bolnavei.

Era fără îndoială un preparat puternic, căci Clary scoase numaidecât un geamăt slab şi răsuci nervoasă firele de paie care i se strecuraseră printre degete.

— Bine, bine, copila mea! murmură maestrul Rowley care avusese grijă să-i ferească ochii de lumină. N-ai vrea să mănânci ceva?

Clary căzu iar în nesimțire.

— Cine tace consimte — continuă asistentul-farmacist eu-o oarecare bonomie. La drept vorbind, fata mea, trebuie să-ți fie foame... Aşteaptă-mă o clipă.

Se reîntoarse numaidecât cu-o bucățică de pâine.

Îi puse pâinea în mână.

Apoi, îi trecu din nou sticluța pe la nas.

— Când se va trezi, nu-şi va mai găsi cina, asta-i precis îşi spuse el. Dar va căuta... Hai, copila mea.

Clary se agită tresărind uşor, apoi deschise ochii. Rowley stinse repede felinarul.

— O, Doamne! murmură prizonieră. Am crezut că văd!...

Auzi zgomotul unei uşi care se închise la loc, apoi totul se cufundă iar în linişte.

Stimulată de-acest sunet, primul pe care-l auzea de trei zile, avu puterea să se repeadă spre locul de unde părea că pornise, dar nu dădu decât de salteaua uniformă ce acoperea pereții peste tot.

"Iar am visat?" gândi ea prăbuşindu-se din nou toropită.

Maestrul Rowley se urcase în odaia lui şi deschisese încet ferestruică.

— Şi-a ratat cina, fireşte! îşi spuse el, urmându-şi ideea de adineauri. Şi totuşi trebuie să mănânce!... Mărturisesc că problema asta mă pune în încurcătură.

Maestrul Rowley îşi scărpină o secundă urechea. Timp mai mult decât suficient pentru o minte strălucită spre a concepe un plan. El spuse:

— Caută, fetița mea, caută!... Dumnezeu, care dăruieşte hrană păsărilor, ți-a lăsat la picioare o bucățică de pâine...

Clary ridică imediat capul şi zări deasupra ei o lumină şovăielnică, care însă dispăru numaidecât. Era ferestruica ce se închidea la loc.

Clary pipăi în jurul ei căutând pâinea.

O găsi şi căzu în genunchi, pentru a mulțumi mâinii divine care-i venea în ajutor. Credința ei, reînsuflețită de rugăciune, mai mult chiar decât de hrana neîndestulătoare, îi dădu iar linişte şi chiar putere.

Dar foamea, foamea şi epuizarea reveneau. Odată cu ele, reapăreau principalele simptome ale febrei şi nervozității ei.

Doctorul Moore zăbovea cam mult! Cine putea şti dacă Clary avea să se mai trezească din acest somn dureros şi morbid? Dar doctorul Moore îşi petrecea o parte din timp la Irish-House, unde făcea grijuliu inventarul cabinetului secret al marchizului de Rio Santo.

Iar Rowley inventase un preparat, cu totul nou, care omora un câine de patru luni în trei secunde. Rowley trăgea concluzia că otrava respectivă ar ucide un om într-un sfert de minut. Era un rezultat destul de mulțumitor.

Clary îşi reveni totuşi. Deşteptându-se, se trezi culcată pe-un pat deasupra căreia se încrucişau nişte perdele de damasc închis, într-o încăpere necunoscută, slab luminată de o lampă cu abajur aşezată pe-o măsuță îndepărtată de pat. În fața acestuia, se afla o fereastră ale cărei geamuri lăsau să pătrundă o rază oblică de lună

care, înfruntând lumina lămpii, trasa o linie albicioasă pe covor.

Lângă măsuță şedea, cu spatele la Clary, un om care frunzărea încet paginile unei cărți *in-quarto*. Omul avea un cap lunguieț, chel, cu două smocuri mari şi stufoase la tâmple. Din pat, nu-i zărea decât profilul: un obraz plat, din care se ivea vârful ascuțit al unui nas ca un cioc de ibis, un colț de sprânceană şi-un sfert dintr-o pereche de ochelari.

Clary nu putea distinge toate acestea. O trezise foamea. Îşi duse amândouă mâinile la pieptu-i care ardea şi gemu:

— Doamne! Cât sufăr!

Omul cu volumul in-quarto puse un semn la cartea care era tomul întâi din *Toxicological Amusements* şi se întoarse spre pat, înfățişând în întregime fața fioroasă a maestrului Rowley, asistentul-farmacist.

— Ah! Drace! răspunse el. Ah! Drace! Copila mea!... Zici că suferim?... Ei bine! Porumbița mea, vom avea un medic... un medic vestit...

— Puțină pâine! murmură Clary. Pentru numele lui Dumnezeu, domnule, puțină pâine!

— Ta, ta, ta! făcu Rowley. Puțină pâine, fata mea!... Nu dăm aşa, cu una cu două, pâine bolnavilor noştri...

În gândurile fetei se făcu oarecare rânduiala. În clipa aceea vru să întrebe unde se afla, să se informeze, dar nu mai avea putere.

Rowley îşi pusese sub braț volumul şi se apropiase de pat cu lampa în mână.

Clary îşi închise ochii obişnuiți cu întunericul. Rowley privi la ea o clipă.

— E rezistentă față! spuse el, în sfârşit, cu convingere. Extrem de rezistentă!... Mai mult ca sigur, o simplă doză de laudanum n-ar reuşi s-o...

Se opri pentru a schița un zâmbet.

— Ta, ta, ta! continuă el ridicând din umeri. Dar şi laudanumul e răsuflat... Ah! Tare-aş vrea să-mi încerc

descoperirea pe cineva... Trei secunde!

Buzele bolnavei se albiseră, iar pleoapele îi tremurau.

— Oh! Oh! exclamă maestrul Rowley, punând la loc în buzunar sticluța pe care-o scosese şi-o mângâiase, timp de câteva clipe, cu afecțiune. Copila o să aibă o criză... treaba doctorului.

Capitolul XXIX - Trezire

Există lucruri pe care pana refuză să le descrie. Am spus destul pentru ca cititorul să ghicească sau să înțeleagă care trebuie să fi fost misiunea doctorului Moore la căpătâiul domnişoarei Clary Mac-Farlane. El nu venea acolo spre a alina cu ştiința lui suferința; venea să experimenteze, cu riscul de-a ucide.

Iar expresia de care ne folosim aci este prea blândă; nu acuză destul. Într-adevăr, pentru doctor, moartea lui Clary mizera o probabilitate, ci o certitudine. Astfel încât se prezentă în fața ei cu chipul descoperit. Or, doctorul Moore era un om prudent. Ca să procedeze astfel cu victima sa, trebuia să fie foarte sigur de tăcerea ei.

Doctorul o condamnase pe Clary şi această sentință era fără drept de apel. Avea să-şi târască viața de chin atâta timp cât va fi necesar experiențelor lui Moore, apoi...

Moore îşi petrecu toată noaptea la căpătâiul bolnavei, în clipa când îl chemase Rowley, biata copilă era pradă unei furibunde crize de nervi. Doctorul se folosi de toată experiența lui vastă. Nu era nevoie de atât de mult pentru a-i cruța viața. Moore nu voia deloc s-o salveze. Spre dimineață se duse în cabinetul său, unde aşternu în grabă câteva observații pe hârtie.

Clary avea acum un somn bun, liniştit.

— Ce-i de făcut? întrebă maestrul Rowley care se

gândea la noul lui preparat.

— Trebuie să determinăm alte accidente — răspunse doctorul meditând. Noaptea asta a fost prețioasă. Sunt mulțumit… Dar nu cunosc decât o anumită ipostază a bolii domnişoarei Trevor.

Reflectă câteva minute, apoi continuă:

— Să i se ducă patul în camera neagră, Rowley… De-aci înainte, va avea încontinuu nevoie de somn… Din când în când vei deschide ferestruica şi-o vei trezi brusc.

Rowley ieşi. Din clipa aceea, Clary a fost hărăzită celui mai barbar supliciu. În mod periodic era trezită brusc din somnul ei greu, irezistibil, de tunetele unei voci teribile care-i răsuna deasupra capului. Căci maestrul Rowley îşi făcea datoria conştiincios.

După trei zile, Clary ajunse aproape în starea dorită acum pentru noi experiențe. Organismul ei robust, total dezechilibrat, nu mai avea pic de putere. În schimb, sensibilitatea-i nervoasă, accentuată excesiv, continua să reacționeze, să fie iritată necontenit în urma nemiloaselor surprize ale trezirii periodice.

Dar, după cum am văzut, boala domnişoarei Trevor îşi schimbă complet aspectul. În fața acestei maladii necunoscute, doctorul Moore se opri nehotărât. Nu mai avea rost s-o creeze artificial altcuiva, din moment ce trebuia s-o combată la miss Trevor. O clipă, doctorul încetă să se ocupe de Clary, devenită inutilă, lăsând-o în grija maestrului Rowley care-şi împărțea orele libere între ea şi ale sale *Toxicologicul Amusements*.

Acum ştim ce voise să spună Moore vorbind marchizului de Rio Santo despre noile simptome şi despre criza teribilă încercată de miss Trevor. Conversația lor şi evenimentele care au precedat-o avuseseră loc a doua zi după ce Frank Perceval şi Diana se întâlniseră în casa amabilei lady Stewart.

Trecuseră douăzeci şi patru de ore de când Mary se găsea în starea aceea de catalepsie.

În timpul acestor douăzeci şi patru de ore, Moore

epuizase toate mijloacele pe care i le furnizau ştiinţa lui profundă şi vasta-i experienţă.

Încercase să acţioneze asupra simţurilor prin metode extramedicale; organizase un concert în camera bolnavei deoarece unii autori pretind că muzica este suverană în astfel de afecţiuni.

Dar boala rezista cu încăpăţânare. Aşa cum am văzut-o în salonul ladyei Trevor aşa rămăsese, cu chipul alb, nemişcat, cu ochii ficşi şi strălucitori, cu membrele ţepene, ca o statuie.

Părăsindu-l pe marchiz, Moore se duse la ea. Nici o schimbare nu se petrecuse în starea domnişoarei Trevor de la ultima sa vizită. Diana Stewart şi lady Campbell, care stăteau tot timpul lângă ea, erau disperate. Conform obiceiului său, doctorul nu răspunse la întrebări şi plecă prescriind o reţetă, de la care nu aştepta nici el vreun efect.

Întorcându-se acasă în Wimpole Street, îl chemă pe Rowley şi-l întrebă ce se mai întâmplă cu Clary.

— Pe legea mea — răspunse Rowley — trebuie să batem fierul cât e cald şi s-o observăm cât mai are viaţă în ea... E pe ducă, domnule, dacă vreţi să bateţi fierul, trebuie să vă grăbiţi, căci se răceşte.

— S-a ivit vreun simptom noii?

— Da, da... sigur, domnule, există un simptom nou... şi mâine va mai apărea unul... Va fi moartă!

— Trăieşte? întrebă Moore.

— Da... puţin... A leşinat... Tocmai încercam s-o fac să-şi revină când m-aţi chemat... Mă-ntorc la ea.

Doctorul îl apucă de braţ în momentul în care se pregătea să plece.

— Lasă asta — spuse el încet — şi pregăteşte bateria voltaică... cea mare.

Rowley îl privi uimit. Apoi plecă murmurând:

— Ta, ta, ta! Ce de fasoane! Micuţa se va bucura de tot ceremonialul!...

Între timp, se făcuse ora la care marchizul de Rio

Santo poruncise să fie trezit. Cavalerul Angelo Bembo, căruia îi revenise această misiune, intră în camera moşierului, unde adormise Rio Santo.

Acesta se afla în fotoliul în care l-am lăsat. La prima atingere a lui Bembo, deschise ochii, dar îi închise numaidecât la loc.

— S-a şi făcut ora? murmură el plictisit. Ange, somnul ăsta m-a zdrobit.

— Trebuia negreşit să vă odihniți câteva ore, milord, credeți-mă — spuse Bembo privind cu-o solicitudine filială trăsăturile obosite ale marchizului. Aveți timp până mâine, când vă veți relua misiunea…

Rio Santo îşi ridică privirea asupra tânărului maltez şi zâmbi trist.

— Misiunea mea! repetă el încet. Ai ochiul ager al unei femei geloase, Ange… Ştii tot, deşi nu pui niciodată întrebări… Cât timp prezența ta este inutilă, nu te arăți deloc, dar în ceasul primejdiei te afli acolo…

— Vă jur pe fericirea mea, don José — îl întrerupse Bembo, — că nu o curiozitate indiscretă m-a îndemnat să veghez asupra dumneavoastră.

— Ştiu, dragul meu! replică Rio Santo întinzându-i mâna pe care Bembo o strânse timid. Când n-ai pe lume decât un singur prieten, Ange, îl cunoşti şi-l judeci… Te-asigur că-n clipa când am căzut victimă furiei acestui om, m-am gândit la dumneata. O vagă speranță mi-a trecut prin minte… Mi-am spus: probabil că bunul meu Ange veghează…

— Oh! Milord — spuse trist Bembo — îmi părăsisem postul!…

— Am auzit totul când m-am aflat acolo, întins pe jos… Ştiu că străjuiai de câteva ceasuri… Ai o inimă nobilă şi caldă, Ange!… Când mă gândesc la devotamentul tău, mă simt mai sigur de izbândă.

Bembo roşi de mândrie. Privirea lui avea ceva din entuziasmul cavaleresc pe care-l stârneşte în sufletul credincios al unui ostaş lauda unui comandant iubit.

— Dumnezeu ține cu tine, Bembo — continuă marchizul al cărui surâs avea o nuanță de tristețe. Între tine şi Dumnezeu nu există amintiri ascunse... Eu însă... oh! Eu — adăugă el deodată avântat — aş vrea, cu prețul sângelui meu, să pot ține spada de luptă într-o mână curată ca a ta, tinere prieten, atunci m-aş simți cu-adevărat puternic!...

Angelo păstra o tăcere respectuoasă. Rio Santo continuă cu-o voce calmă şi profundă:

— Dar, oricum, mă simt puternic!... Ce importanță are, la urma urmei, mâna care-o îndeplineşte, dacă misiunea-i sfântă!... Ah! Nu merit marile satisfacții ale triumfului, o ştiu prea bine.

Îşi împreună mâinile cu-o ardoare pasionată:

— Nu mă tem de moarte, Doamne! Oh! Pot să mor! continuă el. Dar, ca şi Moise, vreau să-mi văd țelul atins... să mor biruitor... să mor pe pământul duşmanului, dar ultima-mi privire să vadă strălucind la orizont vremuri mai bune pentru patria mea! Să mor! N-am nimic împotrivă să mor, dar greutatea cadavrului meu să zdrobească Anglia învinsă, iar sufletul meu, părăsind această lume, să sărbătorească renaşterea Irlandei!

Bembo scoase un strigăt de uimire.

— Irlanda — spuse el — patria dumneavoastră!... Signore, signore! Ştiam că războiul dumneavoastră împotriva englezilor e-un război legitim!

Rio Santo păru o clipă absorbit de profunde meditații.

— Ange — spuse apoi atât de blând, încât inflexiunea vocii schimba aproape adevăratul sens al cuvintelor sale — dacă un altul, în locul tău, ar şti jumătate din ceea ce cunoşti, l-aş ucide... Dar între tine şi ceilalți există o prăpastie. Îmi deschid inima în fața ta fiindcă ştiu că nu-mi vei înşela încrederea. De-ai fi fost fiul sau fratele meu, n-aş fi putut face mai mult, căci tainele mele sunt sau scoase la iveală de succes sau pecetluite de moarte sub piatra unui mormânt.

— Mulţumesc — murmură Ange — mulţumesc, milord! Nu vă cunosc viaţa, dar vă cunosc inima generoasă… Secretele dumneavoastră vă aparţin. Ceea ce ştiu… şi ştiu foarte puţin… mă umple de admiraţie şi respect… Ah! Sunteţi irlandez! Veţi învinge, milord! Puteţi să vă bizuiţi pe mine şi să lăsaţi în seama mea o parte din primejdie!

— Partea ta-i demult dată, signor Angelo Bembo — răspunse marchizul grav. De multă vreme mă bizui pe tine.

Privirea tânărului italian se lumină. O întrebare nerăbdătoare i se ivi pe buze. Rio Santo îl opri c-un gest.

— Vei avea un rol de frunte în bătălie, Ange — continuă el surâzând. Dar n-am ajuns încă pân-acolo… M-am gândit că ţi-ar face plăcere să mă-nsoţeşti astăzi.

Angelo se înclină.

— Trimite-mi-l pe Ereb — continuă marchizul. Sunt încă foarte slăbit, dar trebuie să recâştig timpul pierdut.

De îndată ce Angelo plecă, marchizul încercă să se ridice. Într-adevăr, era foarte slăbit. Încercă de trei ori, prăbuşindu-se de fiecare dată greoi în fotoliu. În sfârşit, reuşi să se ţină pe picioare şi făcu câţiva paşi, clătinându-se. Se îndreptă spre patul ale cărui perdele lăsate îl ţineau ascuns pe Angus Mac-Farlane.

Moşierul dormea adânc.

— Bietul frate! murmură Rio Santo. Şi el suferă, fiindcă m-a iubit!… Ah! Trebuie să mă grăbesc să-nving, pentru a avea dreptul de-a muri!

Un zgomot de paşi vesti intrarea lui Ereb în cabinetul alăturat. Rio Santo lăsă perdelele patului lui Angus şi părăsi încăperea.

Ereb era negrul micuţ pe care l-am văzut slujind drept pupitru frumosului Edward în salonul clădirii din Cornhill. Avea vreo paisprezece ani.

Rio Santo îl găsi în picioare, nemişcat, în mijlocul cabinetului.

— Dă-mi ceva de băut! spuse marchizul sprijinindu-

se de birou.

Ereb luă o cheiţă pe care-o ţinea atârnata la gât, de-un cordon de mătase, şi deschise o casetă admirabil încrustată ce să aflat pe-o etajeră. Scoase un pahar de cristal şi-o sticlă pe jumătate goală. Turnă în pahar apă şi două picături din conţinutul sticlei.

Apa deveni acidulată şi căpătă culoarea aurului.

Rio Santo bău puţin.

— E bună — spuse el. Valetul să-mi pregătească hainele.

Se aşeză şi goli paharul. Când, după un minut, se sculă în picioare, avea foc în privirea stinsă mai-nainte, iar sângele, stimulat, îi colora obrajii. Îşi recăpătase înfăţişarea falnică. Se îndreptă cu pas sigur spre apartamentul său.

Iar când, după alte câteva minute, apăru îmbrăcat cu-acea eleganţă distinsă cu care numele său devenise sinonim, n-ai fi putut recunoaşte în el pe omul de adineauri, pe bolnavul doborât de oboseală şi de agitaţia a şapte nopţi de veghe.

Era din nou magnificul Rio Santo, regele saloanelor somptuoase din West End, cavalerul frumos prin excelenţă, irezistibil, fără rival, chiar în amintirea femeilor trecute de vârsta dragostei.

Era semizeul la picioarele căruia cercurile mondene se prosternau, înălţând un piedestal viu gloriei sale. În sfârşit, era Rio Santo aşa cum l-am cunoscut: calm în faţa duşmanilor săi zeloşi, omul puternic, frământat de gânduri.

Trăia din nou; fruntea îi strălucea. Sub lumina stăpânită a privirii sale exista o lume de promisiuni şi ameninţări.

Cavalerul Angelo Bembo îi oferi mâna spre a-l ajuta să urce în caleaşca sa cu patru cai minunaţi. Rio Santo îl privi surâzând. Bembo, care nu-l examinase încă, se dădu îndărăt, copleşit de-o admiraţie amestecată cu teamă în faţa exuberanţei şi-a forţei de neîmblânzit ce

emană din corpul acela atât de vlăguit cu câteva clipe mai-nainte.

— Oh! Don José! spuse el. Ceea ce pe-alți oameni robuşti i-ar doborî, pe dumneavoastră abia vă atinge, fără a lăsa vreo urmă... V-am văzut murind... şi iată-vă sprinten, vioi, în stare să înfruntați alte oboseli care pe mine m-ar istovi ca pe-un copilaş... Oare sufletul dumneavoastră posedă o putere supraomenească menită să vă reînvigoreze trupul?

Rio Santo zâmbi din nou şi urcă dintr-un salt în trăsură.

Bembo continuă, adresându-se sieşi, cu convingere:

— Veți învinge, milord, veți învinge!

Când trăsura porni, din caldarâm țâşniră scântei, apoi eleganta caleaşcă alunecă, grațioasă şi uşoară, printre copacii desfrunziți ai pieții, pătrunzând în galop pe şoseaua largă din Grosvenor-Place.

Capitolul XXX - Nici Messalina, nici Magdalena

Caleaşca marchizului de Rio Santo străbătu Green-Park, de unde vremea rece şi ceața alungaseră pe cel ieşiți la plimbare, o luă pe Picadilly şi se avânta în Regent Street. Se opri în dreptul lui Barnwood-House.

— Ne întâlnim peste un sfert de oră, Ange — spuse marchizul înainte de a coborî. Plimbă-te cu trăsura, ca să nu fie văzută staționând în fața locuinței acestei doamne, lady Ophelia.

Contesa de Derby era singură, pradă unor gânduri întunecate. Nu cunoştea rezultatul nefast al întrevederii dintre Frank şi miss Trevor, iar impresia penibilă care-i rămăsese în urma demersului din ajun n-ar fi fost de-ajuns ca să aştearnă pe chipul ei fermecător semnele de amară descurajare. Stătea ghemuită într-un jilț, în fața unui foc muribund. Lady Ophelia suferea; obosită de

lupta ei împotriva suferinței, nu mai avea putere să reacționeze. Se lăsa purtată pe panta gândurilor ei dureroase. Întreaga-i ființă le urmă, docilă. Regrete şi temeri se iveau rând pe rând; erau receptate de-o inimă obosită care-şi jelea trecutul, într-un prezent lipsit de orice bucurie şi nu întrezărea nici un fel de consolare în viitor.

Fapta săvârşită în ajun se afla acum în fața judecății. Voise să ridice un obstacol între Mary Trevor şi Rio Santo, deoarece acesta îi spusese cândva că dacă ar suferi un eşec în fața fetei s-ar reîntoarce fericit la picioarele ei.

Aşa spusese. Dar oare Rio Santo putea suferi vreun eşec? Existau oare obstacole pe care să nu le poată răsturna?

Lady Ophelia era ultima ființă de pe lume care ar fi putut răspunde afirmativ la această dublă întrebare. Rio Santo era pentru dânsa un zeu. Cu toate acestea, la un moment dat, începu să se teamă pentru zeul ei. În fața temerilor nemărturisite, el recăpătă deodată proporțiile unui om, iar lady Ophelia îşi reproşa acum faptul că-i dezvăluise secretul, punându-i viața în primejdie. Căci, în avântul ei nesăbuit, îşi alesese drept confident, pentru acest secret funest, tocmai pe rivalul marchizului, pe omul care avea tot interesul să-l distrugă cu orice preț!

Omul acesta era leal. Avea o inimă deschisă şi sinceră de adevărat gentilom; dar omul iubea, cu înfocare, din adâncul sufletului. Şi Lady Ophelia era loială, şi ea era sinceră! Şi totuşi, nu-şi trădase oare jurământul, făcut de-atâtea ori lui Rio Santo, de-a trece sub tăcere funebra aventură a cavalerului Weber?

Dragostea este asemeni ambiției: adoarme conştiința şi aruncă vălul uitării asupra celor mai sfinte făgăduinți.

Dar dacă Frank Perceval avea să-şi uite jurământul! Dacă o indiscreție…

Biata Ophelia nu îndrăznea să ducă până la capăt această teribilă ipoteză formulată în gând. Se căia

amarnic şi se considera nespus de vinovată!…

Când Joan, camerista, anunță sosirea marchizului de Rio Santo, toate aceste gânduri întunecate îşi luară zborul ca prin minune. Se ridică radioasă, consolată, şi făcu un pas spre uşă. Dar nu îndrăzni să înainteze mai mult; deasupra omului care avea să apară şi pe care-l iubea cu atâta pasiune atârnase dezonoarea sau moartea.

Îşi pierdu brusc curajul şi se prăbuşi în fotoliu.

Rio Santo intră. Când îi luă mâna pentru a o săruta, îi simți tremurul.

Emoția contesei se dovedi contagioasă. Cuprins de-o tulburare extraordinară, Rio Santo îi lăsă mâna să cadă, fără a o mai duce la gură şi îndreptă spre lady Ophelia una din acele priviri care interoghează inimile slabe sau subjugate. Ophelia îşi plecă ochii, dar prin pleoapele coborâte simțea privirea marchizului apăsând-o ca o povară. Avea senzația că, scrutând-o implacabil, fără cuvinte, îi sfredelea conştiința. Rio Santo îşi încruntă uşor sprâncenele. Văzu o lacrimă prelingându-se din genele Opheliei.

Acum ştia ce voia să cunoască, ceea ce se temea să afle. Luă din nou mâna contesei, o sărută cu răceală şi se îndreptă spre uşă.

— Oh, milord! milord! strigă Ophelia ale cărei lacrimi până atunci stăpânite izbucniră. Nu mă părăsi astfel!

Rio Santo se opri. Privirea lui era plină de tandrețe şi milă.

— Te căieşti, nu-i aşa? spuse el. Oh! Te cred! Ai vrea să-ți răscumperi cu orice preț imprudența…

— Cu prețul sângelui, milord! îl întrerupse Ophelia împreunându-şi mâinile şi ridicând spre el o privire rugătoare.

— Cred, biată Ophelia, cred – repetă Rio Santo. Eşti bună şi mă iubeşti… Regretele tale sunt sincere… dar un cuvânt odată rostit nu mai poate fi luat înapoi…

— Deci ştii tot! murmură contesa.

— Mă temeam, milady, dar nu ştiam nimic. Te-ai

trădat singură… Altădată erai atât de bucuroasă când mă vedeai! Iar azi mă întâmpini cu lacrimi…

Se opri, apoi continuă calm:

— Ne-aşteaptă o mare nenorocire, doamnă!

— Cum! strigă contesa disperată. Primejdia s-a apropiat… şi viața ta!…

— Viața mea! o opri Rio Santo zâmbind trist. Nu-i vorba de viața mea, doamnă… Oare nu era de-ajuns cea a domnului Weber?…

Contesa simți cum i se usucă lacrimile pe obrajii aprinşi.

— Oh! Milord – murmură ea îngrozită – mă tem că te-nțeleg.

— Într-adevăr, mă-nțelegi, milady… indiscreția dumitale a condamnat un om, dar nu stă în puterea dumitale, nu stă în puterea nimănui să mă condamne pe mine!

Ophelia se ridică şi îngenunche.

— Îndurare, don José! Îndurare pentru el! spuse ea.

Rio Santo o luă de mână şi se aşeză lângă ea.

— Biata Ophelia! murmură el. Câte neajunsuri ți-a pricinuit dragostea mea!… Eşti într-adevăr cea mai nobilă şi mai frumoasă dintre femeile pe care le păstrez în amintire… Te iubesc la fel de mult, mai mult chiar decât altădată, nu se va putea spune c-ai îngenunchiat zadarnic în fața mea… Aşează-te la masă, Ophelia, ia o pană, şi scrie-i onorabilului Frank Perceval.

Contesa se supuse numaidecât. Rio Santo se sprijini de spătarul fotoliului ei.

— Aş vrea să-ți pot spune pur şi simplu: Perceval n-are de ce să se teamă de mine; aş vrea, căci cele mai infime dorințe ale tale sunt pentru mine porunci… Dar eu nu-mi aparțin şi ceea ce pare că-i voința mea nu-i decât destinul meu… N-am fost oare silit atunci să părăsesc viața minunată pe care o duceam în preajma ta?… Scrie, te rog.

Lady Ophelia îşi muie până în călimară, iar

marchizul continuă:

— Scrie-i onorabilului Frank Perceval că-l aştepţi mâine seară în trăsura ta, în faţa teatrului Saint James, colţ cu Duke Street… Mâine seară, la orele nouă.

Ophelia scrise.

— Va trebui să merg acolo? întrebă ea.

— Trăsura ta, milady… pe Frank Perceval îl voi întâmpina eu.

Ophelia se întoarse brusc şi-aruncă spre Rio Santo o privire neliniştită.

— Îţi dau cuvântul meu de gentilom — încheie marchizul, răspunzând privirii ei — că viaţa lui Perceval va fi cruţată… Scrie adresa, căci orele noastre sunt numărate.

Lady Ophelia mai şovăia. Îşi amintea de cavalerul Weber.

În timp ce contesa ezita, Rio Santo se uită la ceas, apoi îşi luă pălăria de pe mobilă.

— Doamnă — spuse el înclinându-se — numai o datorie imperioasă mă sileşte să mă-ndepărtez atât de repede… Îmi face impresia că vrei să te mai gândeşti. Gândeşte-te. Mâine, îmi vei comunica ce-ai hotărât… Ţi-am spus care-i singurul mijloc de-a izbăvi viaţa onorabilului Frank Perceval.

Ieşi. Ophelia rămase pe gânduri. Avea, în mod cert, motive serioase să mediteze.

Se gândea oare la primejdia care-l ameninţa pe Frank Perceval?

Vai! Lady Ophelia era o femeie generoasă. În sufletul ei se afla tot ce poate fi mai demn, mai sensibil, mai bun. Dar o dragoste care suferă nu se poate gândi decât la ea însăşi. Ophelia uitase de scrisoare, iar gândurile ei rătăceau printre numeroasele amintiri ale unui trecut prea scump.

Scrisoarea neterminată o trezi în cele din urmă. Amintirile pledaseră cu multă elocvenţă, fără ca ea să-şi dea seama, cauza marchizului: semnă scrisoarea fără să

mai reflecteze, scrise adresa şi-o aruncă în cutia pentru corespondență din care Joan avea s-o ia a doua zi.

— Îndoielile acestea, îndreptățite şi jignitoare — murmură ea — îndoielile acestea îl îndepărtează de mine… Toți bărbații se bat în duel… iar domnul Weber a murit cu spada în mână… Oh! Dar duelul acela a fost straniu, Doamne!…

Rio Santo urcase de mult în trăsură. Bembo observase un nor pe fruntea lui în clipa în care se aşezase pe pernele de mătase, iar când vizitiul întrebă încotro s-o ia, marchizul îi răspunse distrat:

— Nu ştiu.

— Ne întoarcem la Irish-House, nu? întrebă atunci Angelo.

— Nu… nu… — răspunse marchizul care părea absorbit. Când ne vom întoarce la Irish-House, Ange, se va fi lăsat de mult întunericul…

Apoi, adresându-se vizitiului, adăugă hotărât:

— Cornhill, magazinul Falkstone!

Caleaşca porni numaidecât.

— Ange — continuă Rio Santo cu emoție în glas — vorbeai adineauri de primejdie… primejdia s-a ivit.

— Cu-atât mai bine, milord! exclamă Bembo. Pe toți îngerii, călăuzitorii mei, cu-atât mai bine!

Marchizul scutură încet din cap.

— Ah! spuse el. Dacă n-aş fi irosit cele şase zile!… Dar poate c-au lucrat alții pentru mine. Am să aflu. Corespondența mea secretă m-aşteaptă la casa de comerț… Oricum, clipă a sosit, Ange. Un cuvânt scăpat din imprudență… Ah! Să nu-ți împărtăşeşti niciodată secretele unei femei, Bembo!.. Un singur cuvânt poate grăbi deznodământul… slab sau puternic, va trebui să lupt.

— Voi fi alături de dumneavoastră, milord! spuse Bembo cu vioiciunea caldă a devotamentului său.

— Îți mulțumesc… Ştiu că viața ta îmi aparține, Ange.

Îi luă mâna şi-o ţinu multă vreme într-ale sale, ca şi cum s-ar fi cufundat el însuşi în adâncile-i meditaţii.

— Zarurile au fost aruncate — murmură el în cele din urmă. Dumnezeu aibă în pază Irlanda!

— Dumnezeu aibă în pază Irlanda! repetă Bembo fericit.

Marchizul tresări la auzul acestei voci străine care-i reproducea gândul, până atunci atât de bine ascuns în el. Privirea îi sclipi, învăluindu-l pe Bembo care, tulburat de strălucirea aceea extraordinară, îşi plecă ochii.

— Îţi mulţumesc — spuse din nou Rio Santo, a cărui voce părea plină de-o melancolică amărăciune. M-ai speriat, Ange, căci aceste cuvinte rostite la Londra sună ca un teribil semnal de război… iar cincisprezece ani de eforturi, prietene, mi-au conferit dreptul de-a da eu însumi acest semnal.

Caleaşca se opri în Finch Lane, colţ cu Cornhill.

Rio Santo continuă pe-un ton degajat:

— Prin urmare, iată-te aghiotantul meu, care… Nu ţi-am spus nimic, dar te-am lăsat să bănuieşti: şi asta-i o dovadă de încredere…

— Am înţeles perfect, milord, şi-aştept să mă folosiţi.

— Nu vei aştepta mult, Bembo… Mai întâi, îţi încredinţez misiunea de a-i aduna pe toţi Lorzii Nopţii în sala din White-Chapel, chiar în seara asta… Eu voi fi acolo peste două ore… Trebuie să-i găsesc pe toţi laolaltă…

— Îi veţi găsi, milord.

— La aceeaşi oră trebuie, de asemenea, să am informaţii despre stadiul lucrărilor din Prince Street… căci vom avea nevoie de munţi de aur, Bembo.

— Veţi avea informaţii precise peste două ore.

— Pe curând, deci! spuse Rio Santo sărind din trăsură şi cotind pe Finch Lane, pentru a ajunge în străduţa noroioasă unde se afla întreprinderea Edward and Co.

Trăsura continuă să staţioneze în faţa magazinului

de bijuterii Falkstone.

Bembo ieşi pe uşa cealaltă şi urcă într-o altă trăsură.

În magazinele Edward and Co., ale căror obloane erau ermetic închise, nu exista nici un fel de lumină; dar Ereb, micuţul negru, care-şi părăsise scaunul de la spatele trăsurii de îndată ce Rio Santo pusese piciorul pe trotuar, scoase din sin o cheie cu orificiul pătrat, cu ajutorul căreia răsuci o plăcuţă de aramă, făcând să iasă în afară broasca uşii principale. Cu-o a doua cheie, mai mică, sili uşa să se răsucească în ţâţâni.

— Du-te şi bate gongul în salonul din mijloc — spuse Rio Santo.

— De câte ori?

— O singură dată.

Negrişorul o luă înainte. Rio Santo îl urmă şi pătrunse curând în salonul fără ferestre, cu şase uşi, în care l-am văzut, sub numele de Edward, împreună cu domnul Smith, doamna Bertram, domnul Falkstone, zaraful Walter şi maestrul Peter Practice, telal şi cămătar.

Ecoul gongului mai răsuna, când una din cele şase uşi se deschise şi Fanny Bertram îşi făcu apariţia.

Este un lucru stabilit: oricărei femei care a păcătuit i se spune fie Messalina, fie Magdalena. Nu se vorbeşte decât de extreme: desfrâul sau căinţa: acesta-i verdictul oamenilor.

Fanny Bertram îşi permitea să nu fie de acord. Nu era nici Messalina, nici Magdalena. Desfrâul ar fi dezgustat-o, căinţa nu se potrivea cu firea ei indolentă de creolă. Se simţea plictisită şi obosită, iar dacă uneori sufletul i se reînsufleţea, regăsindu-şi elanurile tinereţii, se avânta spre-o amintire.

Fanny nu mai iubea, pentru că iubise prea mult, sau poate fiindcă ultimul bărbat pe care-l îndrăgise o făcea să-i dispreţuiască pe ceilalţi pe care i-ar mai fi putut iubi.

Se cufundă, toropită, în apatia ei, resemnându-se să-l dea uitării pe bărbatul care trecuse prin viaţa ei ca

un meteor. După fericirea pe care i-o aruncase în treacăt, nu mai dorea altă fericire.

Şi totuşi, Fanny păcătuise mult înainte de-a fi iubită marchizului de Rio Santo, care-o răpise într-o zi, pentru a se descotorosi de ea în cea următoare.

Acum îşi depăna amintirile şi acea unică zi era de-ajuns pentru a-i umple viața. De multă vreme nu-i mai iubea pe marchiz cu-acea dragoste care atâta poftele şi stârneşte gelozia, dar îşi simțea inima la adăpost de orice ispită.

Când intră în salonul din mijloc, Fanny Bertram avea în mână o casetă încrustată.

— Dă-mi-o, Fanny, dă-mi-o! strigă marchizul luând repede caseta. Sunt multe scrisori?

— Multe – răspunse creola, aşezându-se lângă marchiz.

— Unde-i cheia?

— Lasă-mă pe mine s-o deschid, Edward, ție-ți tremură mâna...

Într-adevăr, mâna lui Rio Santo tremura. De îndată ce Fanny răsuci cheița în broască, marchizul deschise capacul privi înăuntru.

Erau vreo douăzeci de scrisori. Dintr-o singură privire Rio Santo descoperi un plic din hârtie de proastă calitate purtând pecetea poştei irlandeze.

Scoase un strigăt de bucurie şi desfăcu plicul.

Capitolul XXXI - Scopuri nobile

Fanny Bertram continua să şadă calmă lângă Rio Santo, deşi scrisoarea din Irlanda, dorită cu-atâta înfocare, şi deschisă acum, se afla la dispoziția privirii ei.

La rândul său, Rio Santo nu se gândea deloc să se ferească. Citea cu lăcomie, fără să se teamă. El care se priva de orice sprijin numai să n-aibă nici un confident,

îşi dezvăluia acum o parte din taină unei femei!

Rio Santo era singurul om din lume care-o cunoştea pe Fanny Bertram mai bine decât se cunoştea ea însăşi. Era femeia ideală spre a-i sluji drept confidentă, jucând de minune rolul unei casete a cărei cheie o avea el, Rio Santo.

Acolo se concentra vasta sa corespondență venită din aproape toate colțurile globului. Numai ei îi erau adresate scrisorile acelea pline de evenimente şi de uneltiri, din care cea mai insignifiantă ar fi motivat zece acuzații capitale. Ştia oare Fanny Bertram acest lucru? După toate aparențele, nu. Dacă ar fi ştiut, probabil că şi-ar fi jucat rolul la fel de bine, deoarece curajul este o calitate care nu lipseşte nici unei femei.

Între timp, Rio Santo îşi devora scrisoarea din Irlanda. Pe măsură ce citea, privirea-i strălucea tot mai mult, iar fruntea i se lumina de bucurie.

— Zece mii! exclamă el în cele din urmă entuziasmat. Zece mii de inimi curajoase şi cinstite!

Fanny, care-l privea cu admirație, tresări la această izbucnire neaşteptată.

— Vrei să te războieşti cu cineva, milord? întrebă ea.

Credea că-i departe de adevăr.

Rio Santo nu răspunse. Un nou gând îi trecu prin minte. Fruntea i se întunecă deodată.

— Dar scrisoarea datează de-acum zece zile! murmură el. Oamenii trebuie să fi venit… şi eu încă nu sunt gata!

— Scrisoarea a sosit chiar în ziua când ți-am numărat zece mii de lire – spuse creolă.

— Trebuie să mai fie una.

Rio Santo răsturnă caseta. Două scrisori îi izbiră privirea. Una de la Londra, datată în aceeaşi zi, avea adresa scrisă de-aceeaşi mâna ca prima scrisoare. Cealaltă purta un timbru din Irlanda. Scrisul acesteia din urmă nu trezi curiozitatea lui Rio Santo. O desfăcu pe cea de la Londra.

Scrisoarea era un fel de corolar al celei dintâi, vestind plecarea a zece mii de irlandezi ce se îndreptau spre Londra în grupuri mici şi pe diverse căi şi-l înştiinţa pe marchiz de sosirea acestei armate.

La ora aceea, Rio Santo avea la Londra zece mii de soldaţi irlandezi, adică nişte oameni foarte curajoşi şi înfometaţi, aprigi şi gata de orice.

Se răsturnă în fotoliu, iar Fanny Bertram îl auzi murmurând:

— Oh!... Cele şase zile irosite!...

Rio Santo îşi reveni şi trecu rapid în revistă celelalte scrisori. Erau de toate soiurile, multe scrise în argouri pe care savanţii de la Royal-Society ar fi avut mult de furcă încercând să le tălmăcească.

Citi toate misivele şi în fiecare găsi o veste bună pentru planurile sale. Totul mergea strună în ziua aceea. Din fiecare punct al globului i se trimitea o armă împotriva puternicului său inamic.

Astfel, când aşternu în faţa lui toate acele scrisori care, într-un consens unanim, îi făgăduiau succes şi victorie, un imens orgoliu îi cuprinse sufletul. Chipul mândru îi fu iluminat de-o aureolă de atotputernicie. Se simţea, ca şi arhanghelul rebel, în stare să lupte şi împotriva lui Dumnezeu.

Fanny îşi plecă ochii suspinând.

Rio Santo se ridică şi făcu un pachet din toate scrisorile. Atingându-le, degetele sale fremătau de-o plăcere aproape războinică. Simţea în mâini un explozibil capabil de-a sfărâma un imperiu.

— La treabă! spuse el, fără să-şi dea seama că vorbea.

În clipa când se îndrepta spre uşa ce ducea spre birourile Edward and Co., vocea blândă a doamnei Fanny îl opri.

— Milord — spuse ea — ai uitat o scrisoare.

Rio Santo se întoarse în grabă.

— Într-adevăr — spuse el sărutând mâna femeii care

devenise palidă. Tu eşti geniul meu bun, Fanny... Veghezi zi şi noapte asupra tainelor mele, fără a-ncerca să le pătrunzi vreodată... Mi-eşti cel mai bun prieten.

Fanny întinse scrisoarea lui Rio Santo care o luă şi-o deschise.

— Să uit eu o scrisoare din Irlanda! îngână el surâzând.

Fără să se oprească la prima pagină, căută mai întâi iscălitura. Abia o descifrase, când o expresie de respect grav i se întipări pe faţă. Se aşeză din nou şi citi scrisoarea de la un capăt la altul, de două ori.

Iată care era conţinutul scrisorii:

"Milord,

Deşi părerile noastre se deosebesc în esenţă, şi cu toate că avem idei diametral opuse asupra mijloacelor prin care im putea oferi scumpei noastre Irlande rangul ce i se cuvine printre naţiuni, nobilul dumneavoastră devotament, dragostea fierbinte de patria comună n-au putut lăsa indiferent pe omul a cărui întreagă viaţă este închinată Irlandei, omul a cărui pasiune este fericirea poporului irlandez.

Diferitele prilejuri pe care le-am avut de-a discuta cu Senioria Voastră m-au umplut de admiraţie pentru profunzimea de gândire, justeţea extraordinară a ideilor şi puternicele resurse ale spiritului dumneavoastră cutezător.

Fireşte, milord, dacă războiul efectiv pe care Senioria Voastră avea atunci de gând să-l declare împotriva *** s-ar fi sfârşit printr-o izbândă, aceasta s-ar fi datorat exclusiv Senioriei Voastre. Aveţi geniul de-a pregăti, curajul de-a duce la îndeplinire.

Dar luptă este prea inegală, milord. Poate va veni o zi când şansele se vor echilibra între cele două ţări. Aceasta se va întâmpla atunci când ruşinoasele nedreptăţi ale Angliei, vizibile până şi pentru englezi, ne vor oferi aliaţi

prețioşi chiar în rândurile duşmanilor noştri; aceasta se va întâmpla atunci când un strigăt prelung de dezaprobare se va ridica din toate colțurile Europei, transformându-se într-o condamnare a unui guvern egoist şi mizerabil ai cărui proconsuli necinstiți îşi întind mâinile lacome spre nefericita noastră patrie...

Dar până atunci, milord, trebuie să aşteptăm. Învinşi, vom decade şi mai mult; învingători, va trebui să colaborăm cu foştii noştri tirani.

Milord, nu mi-ați vorbit niciodată despre planurile dumneavoastră, dar cunoscându-vă bine inteligența deosebită, nu-mi pot închipui altceva decât că urmăriți să înarmați străinătatea împotriva Angliei. Credeți că în felul acesta slujiți Irlanda, milord?

Îndrăznesc să cred că sunt un patriot tot atât de înfocat ca şi Senioria Voastră; singura diferență dintre noi, în această privință, este că, deşi îmi iubesc mult țara, nu nutresc nici un fel de ură. Consider că Dumnezeu n-ar fi de acord să doresc pieirea Angliei, a acestui popor mare şi sănătos.

Milord! Nu este întotdeauna necesar să distrugi pentru a clădi.

Eu vreau ca Irlanda să fie liberă, atâta tot; dumneavoastră, milord, vreți ca Irlanda, cucerindu-şi libertatea, să îngenuncheze metropolă, făcând-o, la rândul ei, sclavă. Senioria Voastră nutreşte multă ură.

În scrisoarea pe care îmi faceți cinstea de a mi-o adresa, îmi solicitați sprijinul şi părerile. Sprijinul, fie că e puternic, cum susțineți dumneavoastră, sau slab cum cred eu, nu vi se poate acorda, milord, decât dacă urmați calea legală şi paşnică pe care am păşit eu însumi. Irlanda mi-a acordat încrederea ei: mă străduiesc din răsputeri s-o merit; dar, din ziua când vă veți alătura nouă, milord, şi veți merge cot la cot cu soldații "Deşteptării", nu voi mai fi decât aghiotantul său ministrul dumneavoastră, deoarece am încredere în capacitatea pe care o aveți şi sunt convins că într-un

geniu ca al dumneavoastră stă salvarea unui întreg popor, salvarea şi gloria lui!..."

— Deşteptarea! murmură Rio Santo nerăbdător. Nu-i decât un cuvânt!

"Deşteptarea! continua scrisoarea, de parcă ar fi vrut să dea un răspuns acestei întreruperi. Aşteptaţi cinci ani, milord, cel mult zece şi ecourile lumii întregi vă vor retrimite acest cuvânt amplificat, ameninţător şi atât de înfricoşător încât Anglia se va cutremura din temelii numai când îl va auzi.

Cât despre sfatul pe care binevoieşte să mi-l solicite Senioria Voastră, iată-l: Nu îngăduiţi că ura să vă domine patriotismul. Aşteptaţi.

Nu sunt considerat un om cu prea multă răbdare, milord. Dimpotrivă, foarte mulţi îmi reproşează violenţa, pasiunea, pripeala şi aceste acuzaţii glăsuiesc adevărul. Îmi fierbe sângele în vine când mă gândesc la robirea Irlandei, dar, în secolul nostru, legea este o armă mai tăioasă decât spada. Vreau să înving după lege, cu legea, prin lege. Violenţa, pasiunea, mânia mea, toate acestea pot fi înăbuşite. Ştiu să aştept..."

Rio Santo închise brusc scrisoarea şi-o azvârli, mototolită, în casetă.

Venind în contact cu raţiunea aceea rece, entuziasmul lui Rio Santo îngheţase subit. Rămase câteva minute nemişcat, absorbit de gânduri.

Fanny, biata femeie, se căia că-l silise să citească scrisoarea aceea care-i schimbă bucuria în tristeţe.

— Acest om e-un avocat! spuse în sfârşit marchizul cu amărăciune şi mânie.

Apoi, îşi reveni numaidecât, ca şi cum şi-ar fi reproşat cele spuse:

— Este o minte luminată — adăugă el — şi-un mare

cetățean, dar nu-mi cunoaşte posibilitățile… El nu ştie că…

Surâsul lui triumfător reapăru, în timp ce cântarea în mână pachetul de scrisori aflat mai înainte în casetă.

— El nu ştie — continuă Rio Santo — că armata mea îşi are nenumăratele sale batalioane dispersate în sânul tuturor popoarelor aliate sau inamice Angliei! El nu ştie c-am propovăduit peste tot, pretutindeni, cruciadă împotriva Marii Britanii!… S-aştept, spune el… Dar am aşteptat cincisprezece ani… El nu ştie asta!… Ah! Totuşi într-un punct are dreptate… Urăsc Anglia aproape tot atât de mult pe cât iubesc Irlanda… De aceea căile lui legale şi paşnice nu-mi sunt suficiente; de-aceea vreau să distrug ca să clădesc; de-aceea nu vreau să mai aştept!…

După câteva minute, marchizul de Rio Santo solicita să fie primit de Excelența Sa prințul Dimitri Tolstoi, ambasadorul Rusiei.

Diplomatul îşi terminase toaleta. Pleca la curte. Costumul lui de feldmareşal strălucea de-atâta aur şi diamante, scoțându-i şi mai mult în relief trăsăturile aspre.

Văzându-l pe Rio Santo, arboră o înfățişare afabilă şi porunci să nu i se mai aducă trăsura.

— Domnule marchiz — spuse el — vizita dumitale mă bucură nespus. Sper că vom avea multe de discutat…

— Foarte multe, milord — răspunse Rio Santo.

Prințul se înclină grațios şi-şi conduse oaspetele până în apropierea şemineului.

Rio Santo luă loc, prințul la fel.

— Domnule marchiz — continuă această din urmă — problema noastră merge bine… Am urmat întru totul instrucțiunile Senioriei Voastre şi nu m-ar mira deloc dacă peste două sau trei luni…

— Prințe — îl întrerupse blând Rio Santo — cu sau fără ajutorul Excelenței Voastre, totul se va sfârşi peste două sau trei zile…

Capitolul XXXII - Diplomatul

Uimit, prinţul Dimitri Tolstoi îl privi pe Rio Santo cu o figură care părea să spună: oare omul ăsta e-n toate minţile?

— Fireşte, milord — declară el după o lungă tăcere — vă sunt foarte devotat, dar nu se poate să ignoraţi tărăgănelile inerente negocierilor diplomatice... De şase zile am început o serie de demersuri...

— Milord — îl opri Rio Santo — dumneavoastră le veţi continua, dar eu n-am timp s-aştept rezultatele. Am nevoie de-un avans asupra lor... Excelenţa Sa nu crede că o promisiune politică poate fi scontată întocmai ca o poliţă?

— Dacă Senioria Voastră ar binevoi să fie mai explicit...

— N-aţi înţelege mai bine, prinţe, pentru c-aţi înţeles perfect... Dar Excelenţa Sa are timp să reflecteze... Reflectaţi, milord.

Diplomatul ajunse la concluzia că n-avea altceva mai bun de făcut decât să profite de-această îngăduinţă. După câteva secunde, continuă cu-o evidentă proastă dispoziţie:

— Pe legea mea, milord, cu riscul de-a vă face impresia unui spirit obtuz şi opac, trebuie să recunosc că nu vă-nţeleg.

— Dumnezeu n-ar fi de-acord să pun la-ndoială cuvântul Excelenţei Voastre, aşa că am să mă explic... între complici, milord, trebuie să existe sinceritate.

Tolstoi îşi reţinu un gest de violentă negare.

— Complice sau... colaborator, milord — continuă marchizul — termenul n-are nici o importanţă. Sunt absolut convins că n-aveţi de gând să negaţi participarea dumneavoastră la o operă pe care împăratul, stăpânul dumneavoastră, o onorează cu înalta sa aprobare... Iată

despre ce-i vorba. Cred că v-am mai spus, bătălia în care mă veți ajuta nu-i decât o părticică din planul meu de luptă… principalul nu este deci să se reuşească efectiv şi complet, ci să se-ajungă la un rezultat care, real sau fictiv, să se poată combina cu alte arme şi să ajute lupta ce se va da… Mai târziu, când se va obține succesul deplin, când se va-ncercui Anglia, această gigantică tarabă, cu-o barieră de netrecut pentru produsele sale, faptul nu va fi deloc inutil, căci colosul nu se va prăbuşi deodată. Dar, în momentul de față, e vorba de-o fantomă, de-o aparență, de-o amenințare… Ați început să mă-nțelegeți, milord?

— Voi înțelege mai bine, domnule marchiz, dacă-mi veți explica mai pe larg.

— Fie… Aş vrea, milord, ca măsura pe care Excelența Voastră crede c-o vor lua, peste vreo două sau trei luni, domnii ambasadori ai puterilor străine, să constituie subiectul tuturor conversațiilor, mâine, la Bursă…

— Cum, domnule! strigă prințul încruntându-şi sprâncenele. Un asemenea subiect să fie colportat la Bursă!…

— Aş dori, milord.

— Dar Senioria Voastră nu se gândeşte că există primejdia ca astfel să fie compromis numele împăratului.

— Ba da… numele împăratului trebuie rostit. Lucrul mi se pare absolut indispensabil.

— Iar mie îmi e absolut imposibil — răspunse prințul pe un ton hotărât.

— Nu-i posibil ca acesta să fie ultimul dumneavoastră cuvânt, milord, căci scrisoarea împăratului…

— Considerați deci că Maiestatea Sa ar consimți la imprudentul demers pe care mi-l propuneți? strigă Tolstoi.

— Nu, milord, fireşte că nu — răspunse rece marchizul. Nu pot crede aşa ceva. Maiestatea Sa

Imperială este un prea fin politician ca să…

Diplomatul se ridică şi-şi împinse scaunul cu violență.

— Atunci — spuse el, dând frâu liber furiei stăpânite data trecută şi mâniei actuale — atunci, domnule, propunerea dumitale trebuie considerată ca o jignire evidentă…

— Vai, prințe! Vai! rosti grav Rio Santo. Devotamentul dumneavoastră, nemărginit nu poate trezi nici măcar umbra unei îndoieli… Niciodată Maiestatea Sa n-a avut un slujitor mai sigur, mai de nădejde…

Furia lui Tolstoi se domoli încă o dată. Un fel de teroare instinctivă îi apăru în privire.

— Milord — spuse el, aşezându-se din nou — am crezut… mă gândeam… accept cu plăcere explicațiile Senioriei Voastre.

— Dar Excelența Voastră e de-acord cu scopul vizitei mele?

Tolstoi interogă cu-o privire fugară chipul marchizului. Calmul desăvârşit, împins până la indiferență, pe care-I descoperi pe fața lui, părea să-i schimbe din nou cursul gândurilor. Îşi reluă tonul peremptoriu:

— Nu, milord, nu — răspunse el. Scrisoarea Maiestății Sale, care se află în mâinile dumneavoastră…

— E clară, gândiți-vă, prințe.

— Nu îndeajuns ca să autorizeze o trădare, milord!

Cu un surâs involuntar, Rio Santo răspunse:

— Înțeleg oroarea Excelenței Voastre numai la gândul unei trădări…

— Ce vreți să spuneți, domnule? strigă iar Tolstoi, reluându-şi atitudinea de spadasin. E pentru-a doua oară când cuvintele dumneavoastră au un accent de persiflare…

— Departe de mine acest gând, milord… Vă rog să fiți convins, vă conjur, n-am vorbit niciodată mai serios… Îmi închipui, spuneam, că Excelența Voastră are oroare

numai la gândul unei trădări, cu-atât mai mult cu cât aceasta nu i-a reuşit odinioară.

Tolstoi se făcu roşu de furie. Izbucnind într-un râs amar, spasmodic, îşi dezvălui dinţii ascuţiţi şi albi că ai unei jivine sălbatice. Avea ceva din atitudinea ameninţătoare a tigrului, gata să se repeadă asupra prăzii sale.

— Cine v-a spus asta? întrebă el cu glas sugrumat.

— Nimeni… Am ştiut-o.

— De unde?

— Este o povestioară, milord — răspunse Rio Santo opunând brutalei vioiciuni a lui Tolstoi excesul unei curtoazii exagerat de ceremonioase. Mi-ar face plăcere s-o istorisesc Excelenţei Voastre. După câte îmi amintesc, era în 182… Mă aflam la Petersburg, sub numele de contele Policeni…

— Policeni! repetă Tolstoi.

— Da… În viaţa mea am purtat mai multe nume… Exista, pe vremea aceea, un tânăr gentilom destul de bine văzut la curte, contele Dimitri Spraunskov care, pentru un motiv sau altul, a fost acuzat de înaltă trădare…

— Dar a fost judecat, milord — îl întrerupse Tolstoi agitat — judecat şi absolvit de acuzaţia aceea calomnioasă… Aţi greşit mizând pe această tristă amintire.

— Contele Dimitri a fost achitat din lipsă de dovezi, milord.

— Calomnia n-are niciodată dovezi, domnule… Şi, pe sfântul Nicolae, contele Spraunskov, devenit prinţul Tolstoi, n-a încetat de-atunci să ţină capul sus, mă auziţi, deoarece a fost acuzat odinioară pe nedrept.

— Fiecare îşi ţine capul cum crede de cuviinţă, milord… Spuneam deci că Excelenţa Voastră a fost achitată din lipsă de dovezi.

— Şi, mă rog, la ce concluzie vreţi s-ajungeţi, domnule? întrebă trufaş Tolstoi.

— Dacă Excelenţa Voastră binevoieşte să-mi

îngăduie, îmi voi continua povestirea… Pe vremea aceea, contele Spraunskov avea ca amantă o foarte frumoasă italiancă, foarte frumoasă, milord, trebuie să recunosc, pe nume signora Palianti…

— Într-adevăr – murmură diplomatul.

— Nu ştiu cum s-a făcut… Se pare că Spraunskov, în timp ce se afla închis, a-nceput să regrete faptul că avusese prea multă încredere în frumoasa lui amantă, temându-se de nişte mărturisiri, ba mai mult, de dezvăluirea unor documente… a unor piese importante… nişte dovezi…

— Bine, domnule, dar!… vru să-l întrerupă ambasadorul.

— Dați-mi voie, milord – continuă calm Rio Santo – spuneam că era vorba de nişte dovezi. Într-adevăr… Fie că făcea sau nu parte din complot, signora Palianti se afla în posesia unor scrisori, a unor liste, a unor registre cu partidă dublă ale conspirației… Să nu uităm că ne aflam în Rusia. Oh! Milord! Aş pune rămăşag că prințul Dimitri Tolstoi n-ar săvârşi astăzi o asemenea nesăbuință!…

— Vreți să spuneți că…

— Permiteți, milord… contele Spraunskov, încercând să repare greşeala printr-o stângăcie, i-a scris Laurei…

— Pretindeți c-ați fost amantul ei! exclamă Tolstoi spumegând.

— Vai! Milord – răspunse Rio Santo cu-o atât de perfectă stăpânire de sine, încât înfumurarea prostească a afirmației prințului trecu aproape neobservată. Acesta-i lucrul cel mai puțin important, iar Excelența Voastră nu-mi poate cere să-mi amintesc exact… Dacă am avut fericirea, trebuie să se fi petrecut în perioada despre care vorbim, căci scrisoarea contelui mi-a trecut prin fața ochilor…

— Infamie! bâigui Tolstoi. În timp ce eu eram închis!

— Nu cred să fi spus – îl întrerupse Rio Santo – că signora a aşteptat arestarea Excelenței Voastre.

Îşi încheie fraza printr-o înclinare uşoară, însoțită

de-un surâs binevoitor.

Diplomatul se ridică a doua oară, tremurând de mânie şi făcu un pas spre marchiz.

Acesta, fără să-şi piardă zâmbetul, îi aruncă o privire de sus. Tolstoi avea ochii aprinşi sub sprâncenele-i încruntate.

Se opri, copleşit de mânie dar şi de-un sentiment de teamă. Îi trecu prin minte ideea că omul cu care stătea de vorbă avea o putere supraomenească.

Rio Santo îşi puse coatele pe fotoliu.

— Da, milord — continuă el — scrisoarea contelui Supraunskov n-a ajuns numai în mâinile signorei. Din mâinile ei a trecut în ale mele...

— Şi-aţi citit-o?

— Am săvârşit această indiscreţie, milord.

Tolstoi lăsă să-i scape un blestem şi începu să străbată: cu paşi mari salonul, murmurând imprecaţii înăbuşite. Rio-Santo părea să nu se sinchisească de această plimbare furibundă, în timpul căreia prinţul îşi oferi plăcerea de-a izbi de bronzul aurit al şemineului o Toglioni de marmură pe care-o cumpărase în ajun cu-o sută de lire.

Acest gest îi aduse o uşurare vădită.

— Pe onoarea mea, domnule marchiz — spuse el după câteva secunde, pe-un ton care voia să pară foarte degajat — nu ştiu ce fel de joc jucăm în seara aceasta. Dar, la urma urmei, ce mă privesc pe mine toate astea? Presupun că nu mă mai credeţi gelos pe signora Palianti, iar în ceea ce priveşte scrisoarea mea, aceasta vă dă dreptul doar să mă socotiţi vinovat, atâta tot.

— Daţi-mi voie, milord — continuă Rio Santo, a cărui voce deveni gravă. Excelenţa Voastră greşeşte: nu-i tot... Dacă ar fi tot, povestioara mea ar fi lipsită de sare şi m-aş vedea silit s-o închei cu-o maximă banală, ca, de pildă, aceasta: e nebun cel ce-şi încredinţează secretele în mâinile unei femei... Am un sfârşit mai bun decât acesta, milord.

— Ce mai e? îngână prinţul.

— Am venit în vizită la Excelenţa Voastră c-un scop precis. Cererea mea a şi fost o dată respinsă şi revin asupra ei.

— Inutil, domnule! spuse Tolstoi nerăbdător.

— Iartă-mă, milord, e nu numai foarte util, dar şi absolut indispensabil… Trebuie să vă spun că, de când mă ştiu, am fost întotdeauna stăpânit de-o manie ciudată… De altfel, v-o recomand şi dumneavoastră, milord, căci mi-a folosit întotdeauna. Mânia mea constă în a nu scăpa nici un prilej ce mi se oferă de-a pătrunde în adâncul unei taine, fără a şti la ce-mi vor sluji informaţiile culese… Vedeţi dumneavoastră, milord, eu numesc asta a însămânţa la întâmplare… şi nu cunosc sol mai fertil decât hazardul. Recolta se lasă uneori aşteptată, dar sămânţa uitată încolţeşte într-o bună zi pe neaşteptate, iar recolta întrece cele mai optimiste aşteptări.

Tolstoi îşi simţea inima cuprinsă de-o vagă nelinişte, înţelegea că Rio Santo descoperise la el un punct vulnerabil şi nu ştia cum să braveze. Stătea în picioare, cu braţele încrucişate, în faţa marchizului care şedea, într-o atitudine nepăsătoare, tolănit în fotoliu. Neliniştea crescândă a diplomatului era zugrăvită pe chipul său aspru.

Rio Santo continuă pe-un ton tăios:

— Nu vreau să vă mai pun răbdarea la-ncercare, milord. După ce-am citit scrisoarea dumneavoastră, mi-a trecut prin cap fantezia de-a vedea dovezile acelea pe care le-aţi încredinţat signorei Palianti…

— Ce imprudent! Imprudent şi smintit! murmură prinţul mânios pe sine însuşi.

— Eu n-aş fi îndrăznit niciodată să atribui acest ultim epitet Excelenţei Voastre — continuă Rio Santo. La început, signora a refuzat să-mi satisfacă curiozitatea. Trebuie să adaug c-a rezistat multă vreme rugăminţilor mele, cel puţin cinci minute, milord. Dar, oricât de

încăpățânată ar fi fost, orice rezistență are un sfârşit. Signora a cedat. Am avut în mâinile mele acele faimoase piese care mi-au adus la cunoştință că erați în relații cu asociațiile secrete din Germania... Nimic nu lipsea din dosarul dumneavoastră. Cuvântări solemne, jurăminte scrise cu sânge şi până şi clasica listă a conjuraților!...

Rio Santo începu să râdă. Tolstoi fierbea.

— Pe onoarea mea, era şi lista acolo! continuă marchizul. O listă lungă, plină de nume simandicoase, printre care figura, la loc de cinste, şi cel al dumneavoastră...

— Şi ce-a făcut Senioria Voastră cu toate hârțoagele acelea? întrebă timid Tolstoi care abia mai putea să respire.

— Le-am restituit signorei, milord.

Din pieptul prințului, care-şi înălță capul, izbucni o răsuflare zgomotoasă.

— Aha! Le-ați restituit signorei? spuse el cu glasul acela înăbuşit care tindea să devină provocator şi amenințător.

— O, da, milord.

— Pe toate?...

— Aproape...

Tolstoi se dădu îndărăt, ca şi cum ar fi primit o lovitură în piept.

— Milord, n-am păstrat decât una — continuă Rio Santo cu implacabilul său aer curtenitor. Una singură, cea mai mică din toate, trei rânduri scrise şi semnate cu sânge.

— Jurământul! bolborosi Tolstoi năucit.

— Exact, milord.

— Jurământul prin care... Doamne! Doamne!

— Prin care jurați să împlântați pumnalul în inima Maiestății Sale...

— Doamne! Doamne! repetă bietul diplomat devenit neputincios ca un copil.

— Milord — continuă marchizul — n-aveam de unde

să ştiu atunci că Spraunskov, prizonier al statului, care încredințase unei aventuriere secrete teribile, va deveni într-o bună zi floarea diplomaților europeni… M-a împins puterea obişnuinței… Am însămânțat la întâmplare… După cum vedeți, recolta n-a întârziat prea mult.

Tolstoi nu răspunse imediat. Se trânti, doborât, într-un fotoliu. Avea halucinații. Mii de imagini amenințătoare şi bizare îi treceau prin fața ochilor. Întrezărea celule întunecate, nesfârşitele întinderi înghețate ale Siberiei, paloşul strălucitor al călăului…

După câteva minute, îşi împinse fotoliul pe covor şi se apropie de Rio Santo.

— Prin urmare – spuse el cu glas înăbuşit – dețineți scrisoarea aceea, domnule marchiz?

— Asemenea lucruri se păstrează, milord.

Privirea lui Tolstoi, scânteind deodată, părea să-l măsoare pe Rio Santo, cântărind şansele unei lupte disperate. Rio Santo, care înțelegea perfect sensul acestei priviri, rămase neclintit.

— O aveți – continuă prințul – la dumneavoastră?

— Nu, milord.

Dinții lui Tolstoi i se înfipseră în carnea buzei de jos. Privirea i se stinse.

— Nu! repetă Rio Santo surâzând. Excelența Voastră credea… Nu cunosc un portofel atât de vast, încât să poată cuprinde toate micile talismane pe care le-am colecționat astfel în cursul vieții mele… Jurământul dumneavoastră se află la loc sigur.

— Unde? întrebă prințul, fără speranța de-a obține un răspuns.

— La Petersburg, milord.

Tolstoi ridică asupra lui Rio Santo o privire de ură neîmpăcată.

— Domnule marchiz – spuse el, strângându-i mâna tremurând – să vă ferească Dumnezeu să fiți vreodată în puterea mea, aşa cum sunt eu acum în a dumneavoastră!… Porunciți: mă voi supune.

Capitolul XXXIII - Sifoneria

Marchizul de Rio Santo îşi abandonă atitudinea nepăsătoare şi schimbă numaidecât tonul.

— Nu mai avem decât foarte puțin timp la dispoziție, ca să discutăm despre afaceri, milord — spuse el uitându-se la ceas. Vă voi arăta ce-aştept de la bunăvoința dumneavoastră îndatoritoare şi care va fi rezultatul.

— Ei! Domnule marchiz! replică diplomatul cu un zâmbet amar. În ce priveşte rezultatul, mă bizui pe Senioria Voastră... Ați *însămânțat* atât de bine, încât vă veți atinge țelurile în ciuda aliaților dumneavoastră înşişi.

— Prefer să nu iau în seamă această mărturisire, milord — spuse sever Rio Santo — care m-ar putea duce la gândul că Excelența Voastră se numără printre adversarii mei...

Tolstoi tăcu.

— Milord — continuă marchizul, dând vibrații profunde notelor grave şi sonore ale vocii sale — nu credeți că unul dintre numeroşii dumneavoastră duşmani de la Curte ar fi fericit să intre în posesia scrisorii despre care vorbeam adineauri?

În fața acestei amenințări, trăsăturile lui Tolstoi se contractară.

— Loviți un om învins, domnule marchiz — spuse el anevoie. Vă repet, porunciți: mă voi supune.

— Nu va trebui să depuneți nici un efort, milord. Zvonul despre interdicția aplicată produselor engleze se va răspândi de la sine la Bursă. Îmi asum eu această misiune. Rolul dumneavoastră se va mărgini să negați cu stângăcie, atunci când vreun bursier înspăimântat va veni la dumneavoastră acasă să vă ceară amănunte... înțelegeți, milord?... Va trebui să răspundeți în aşa fel, încât negațiile dumneavoastră să poată echivala cu-o

mărturisire.

— Destul — spuse prinţul — veţi fi satisfăcut.

— Dar Excelenţa Voastră nu doreşte deloc să cunoască scopul?

— Nu, milord.

— Mi-ar fi făcut plăcere să-i încredinţez acest secret... Scăderea va fi subită şi violentă, cu-atât mai mult cu cât alte zvonuri vor veni să se alăture acestei ştiri fatale.

— Ah!... făcu prinţul care-şi regăsi curiozitatea diplomatică.

— Da, milord... Guvernul a primit chiar astăzi şi în decursul ultimelor săptămâni o mulţime de depeşe copleşitoare...

Rio Santo îşi scoase pachetul cu scrisori şi le parcurse continuând:

— Trei aşezăminte ale Companiei au fost devastate de afghani...

— Fleac! spuse prinţul.

— Daţi-mi voie... întregul Sindhy a pus mâna pe arme, la îndemnul unor agenţi misterioşi care se crede c-au venit din Europa...

— Ah! exclamă Tolstoi.

— Canada de Sus (Nord) se află în plină revoltă; trupele regelui au fost înfrânte în două bătălii...

— Oh! Oh! Şi cine-a pus la cale această revoltă, domnule marchiz?

— Nişte răsculaţi... oameni veniţi din Europa...

— Ah!... spuse pentru a treia oară Tolstoi, a cărui privire deveni temătoare şi respectuoasă.

— Împăratul celest — continuă Rio Santo — a interzis comerţul cu opiumul pe tot teritoriul ţării sale, sub pedeapsa cu moartea.

— Bravo! exclamă involuntar diplomatul. Cine naiba i-a dat maimuţoiului o idee atât de strălucită?...

— Oameni îndatoritori, milord, veniţi din Europa.

— Sunteţi un mare politician, domnule marchiz —

murmură Tolstoi.

— Altceva. Statele Unite ridică pretenții în legătură cu Oregonul; vorbesc despre un război şi o spun foarte răspicat...

— Tot grație dumneavoastră?

— Milord, Excelența Voastră este prea binevoitoare atribuindu-mi toate acestea. Cred că însăşi lăcomia americanilor ar fi de-ajuns ca să explice o astfel de acțiune... Se susține totuşi că nişte oameni veniți din Europa...

Diplomatul îşi arătă dinții lungi hohotind sincer şi zgomotos.

— Domnule marchiz — îl întrerupse el, — toți aceşti oameni veniți din Europa seamănă teribil cu comis-voiajorii dumneavoastră politici, trimişi acolo să însămânțeze la întâmplare.

— După cât se pare, vă place termenul — se mărgini să răspundă marchizul. Dar asta nu-i tot... În Irlanda s-a constituit un partid cu mulți adepți care, renunțând la acea politică a păcii, a petițiilor inofensive şi-a temporizării, al cărei apostol se cheamă Daniel O'Connell, vrea să scuture efectiv jugul şi să-şi câştige printr-o bătălie drepturile ce nu i se recunosc.

— Aşteptam această ultimă acțiune — spuse Tolstoi. Senioria Voastră n-a uitat nimic!

— Oamenii aceştia curajoşi, milord — continuă Rio Santo — consideră că marele agitator ezită prea mult să treacă la acțiune. Ei spun că sufletului său generos, leal, îi repugnă ideea de-a recurge la *ultima ratio* a popoarelor oprimate. Ei gândesc că Daniel O'Connell, în ciuda geniului cu care-a fost dăruit, îşi face iluzii sperând să cucerească libertatea unei mari națiuni cu ajutorul câtorva subtilități legale. Legea engleză este şi-n favoarea lui şi împotriva lui, are texte pentru fiecare şi, în timp ce el tărăgănează, un juriu corupt n-ar putea oare să-i reteze de la rădăcină proiectele, închizând în urma lui porțile unei închisori?...

— Aceşti oameni curajoşi vorbesc despre aur, domnule marchiz… Nu cumva mai e vorba şi de-altceva?

— Nu, milord. Asta-i tot, în afară de câteva dezastre minore care vor trece neobservate, când guvernul va intra în panică.

Rio Santo îşi puse scrisorile la loc în buzunar.

— Am uitat totuşi să informez pe Excelența Voastră – adăugă el – despre creditul Companiei care-i zdruncinat de fuga simultană a jumătate din contabilii ei din India, unde s-a ivit un fel de epidemie neaşteptată de falimente…

— Oh!… Oh… Oh!… strigă prințul frecându-şi mâinile. Asta pune capac la toate!… Pe sfântul Nicolae! milord, dac-ați fi un agent al Maiestății Sale Imperiale, în loc să acționați într-un scop necunoscut, care-mi scapă şi mă nelinişteşte, v-aş sluji ca valet!

— Vă mulțumesc, milord. Dar nu acesta-i capacul… Capacul constă în mică operație financiară la care veți binevoi să m-ajutați… Un singur loc a rămas deschis creditului Angliei, Europa, unde comerțul ei, violent atacat în cele patru colțuri ale lumii, ar putea încerca o retranşare… Acesta-i locul în care Excelenta Voastră va sta de strajă… Lovitura pe care-o veți da, fără să vă stingherească prea mult, va desăvârşi dezastrul… scăderea de mâine… sau de poimâine – căci îmi lipseşte o ultimă informație care trebuie să fixeze data – va avea toate aspectele unei catastrofe. Mă veți înțelege, milord, când vă voi spune că am la dispoziție cinci sute de mii de lire… Or, după câte ştiu, Trezoreria n-are în casă mai mult de-un milion…

— Dar mai e Compania Indiilor – spuse prințul.

— Compania Indiilor nu poate s-ajute pe nimeni în clipa de față.

— Dar banca?

— Banca?… Milord, la oră despre care vă vorbesc, Banca va trece de partea noastră şi nu va face plăți decât pentru noi.

— Cum aşa? spuse Tolstoi uimit.

Rio Santo se ridică.

— Milord — replică el salutând în semn de rămas bun — nu stă-n puterea mea să vă satisfac curiozitatea... Mâine, voi avea cinstea să vă dau veşti noi.

— Domnule marchiz, voi aştepta ordinele dumneavoastră.

Tolstoi îşi conduse oaspetele până la ultima treaptă a peronului. Urmări cu privirea trăsura purtată în galop de caii ei minunați şi-n privirea lui nu mai scânteia nici un fel de ură.

— E de prisos să-ncerci a te lupta cu-acest om! — murmură el în timp ce se întorcea încet în salon! Preferabil e să nu-i ieşi din vorbă... În sfârşit! Trebuie să mă duc la Curte... Pe sfântul Nicolae! Poate-i ultima mea vizită!

La colțul străzii, trăsura lui Rio Santo se opri. Surugiul coborî şi-o luă pe jos spre Irish-House. Ereb se urcă în locul lui şi, fără să întrebe în ce direcție trebuia să meargă, lansă cei patru cai în galop.

În timpul acesta, cavalerul Angelo Bembo îşi îndeplinise o parte din misiune, şi-i convocase pe Lorzii Nopții. După aceea, se îndreptă spre Prince's Street (Bank).

La colțul format de această stradă şi Poultry, vizavi de colțul Cornhillului, exista, la parter, o clădire curată şi proaspăt spoită, care jumătate era ocupată de frumoasa prăvălie de fructe deschisă spre Poultry şi Price's Street.

Bembo se opri în fața acestei clădiri.

Totul avea acolo un aspect onest, serios, lipsit de agitație. Era, evident, locuința unui quaker sau a unuia din acei presbiterieni scoțieni, de viță veche, care se hrănesc cu texte din evanghelie şi visează, în nevinovăția sufletului lor, capete tăiate de regi şi-alte fleacuri biblice.

Se exercita, doar pentru întreținerea trupului şi spre a nu se lăsa spiritul pradă demonului trândăviei, un comerț foarte modest de sifonerie.

Muşteriii erau rari. Înfăţişarea gravă, rece, taciturnă a patronului, sau mai bine spus a patronilor, căci la tejghea se aflau două persoane, îndepărta mai mult decât atrăgea şi dacă n-ar fi fost băiatul de prăvălie, un irlandez lung şi slab, cu o fire acceptabilă, *prăvălioara ar fi rămas fără clienţi*.

Dar asta îl interesa prea puţin pe sfântul Jedediah Smith care, nepreocupat de micile probleme ale acestei lumi, îşi petrecea viaţa, cum spunea el, "în cele ale sufletului şi chinuindu-şi trupul".

Bembo era grăbit. Intră repede în biroul în care domnul Smith citea cu voce tare şi fornăitoare un capitol din Biblie.

— Ce doreşti? întrebă acesta din urmă, întrerupându-şi lectură, dar fără să-şi ridice privirea protejată de-o imensă apărătoare verde pentru ochi.

— M-a trimis domni Edward…

Domnul Smith închise repede Biblia.

— Încet, signor, încet! spuse el. Spune-mi Jedediah Smith… Vezi doar că-i un local public.

— Ei bine! Domnule Jedediah Smith – continuă Bembo – am fost trimis să aflu în ce stadiu se află lucrările…

— Vorbeşte mai încet, signore… Lucrările? Dumnezeu ne-a binecuvântat eforturile şi suntem foarte aproape de ţintă.

— Milord doreşte un răspuns mai precis – spuse Bembo.

— Milord va fi mulţumit, signore… Te rog să iei loc o clipă.

Jedediah Smith îi întinse Biblia in quarto cavalerului Angelo Bembo, aşa cum este obiceiul să oferi o revistă sau un ziar cuiva care urmează să aibă răbdare şi să aştepte. În acelaşi timp, trase cu putere de cordonul unei sonerii care însă nu se auzi zbârnâind.

Bembo luase loc, după ce atrăsese atenţia că era grăbit.

După un minut, se auzi un pas greoi izbind la intervale regulate scândurile scării oficiului.

— Haide, domnule, haide! strigă Jedediah Smith.

— Mii de tunete, la naiba! răspunse o voce cu timbru viguros. Sosesc îndată...

— Cartea sfântă glăsuieşte: să nu blestemi! rosti patronul cu glasul lui fornăit.

— Trăsni-m-ar Dumnezeu, domnule Smith! replică bravul căpitan Paddy O'Chrane, care-şi făcu în clipa aceea intrarea şi-al cărui trup slăbănog ieşi atât de încet din cuşca scării, încât ai fi putut crede că n-o să apară întreg niciodată. Lua-m-ar dracu, domnule! Dacă aşa scrie în cartea sfântă, în definitiv e-o carte bună, trăzni-m-ar!...

— Te-am chemat — spuse Smith — să dai un răspuns acestui gentleman.

Paddy se întoarse — spre Bembo şi-l salută milităreşte.

— Şi ce doreşte să ştie onorabilul gentleman? întrebă el.

Bembo îi repetă în puține cuvinte întrebarea pe care i-o pusese lui Smith. Paddy se îndreptă şi-şi schimbă aspectul de băiat de prăvălie, luându-şi o înfățişare demnă de om conştient de propriul său merit, pe care i-l cunoaştem.

— Prin urmare, pentru numele lui Belzebuth! Să mă bată Dumnezeu, să mă bată ca pe-un păgân! spuse el. Pot aduce la cunoştința acestui gentleman, pe legea mea, că nu vorbeşte unui băiat de prăvălie dintr-un *public-house*{4}, ci căpitanului Paddy O'Chrane, fost comandant al şalupei *Hareng*, al casei "Gween şi Gween" din Carlisle, mii de trăsnete!

— Nu-i vorba de-asta — spuse Smith — răspunse domnului.

— Să-i răspund, putrezi-mi-ar oasele! Să-i răspund!... exclamă căpitanul. Foarte bine, domnule Smith, foarte bine! Nici eu nu vreau altceva, sau să fiu

ars, fără milă, pe vecie!...

— Cartea sfântă glăsuieşte: să nu blestemi — murmură Smith în virtutea obişnuinţei.

— Foarte bine, domnule, ce dracu! Foarte bine! Cartea nu spune nimic; dumneata o faci să vorbească... Gură de iad! Aş vrea să ştiu, pe legea mea, cui poate să-i strice!... Cât despre întrebarea gentlemanului, nimeni n-ar putea răspunde mai bine ca mine, în afară de nenorocita aia de namilă din carne, oase şi gin, preacinstitul Saunder Elefantul... Dar s-ajung în ştreang dacă Saunder ştie să se poarte şi cunoaşte bunele maniere, pentru a răspunde cum se cuvine la întrebarea gentlemanului.

Bembo bătu din picior nerăbdător.

— Mă grăbesc! repetă el.

— Oh! Drace! Domnule!... De ce n-aţi spus-o de la-nceput!... Ei bine! Treaba merge-ncet. Dublinul n-a fost construit într-o singură zi, de Dumnezeu! Ştiţi ce distanţă e de-aci până-n incinta Băncii? Saunder e-un cretin ticălos, dar e băiat cinstit... munceşte... şi bea conştiincios.

— Dar în sfârşit, unde-i acuma puţul?

— Puţul, domnule?... Vreţi să spuneţi tunelul, pentru numele lui Scaraoţchi!... Pe legea mea, e-aici, sub picioarele dumneavoastră şi-ale mele, mii de trăsnete!... Şi sub ţurloaiele lui Mr. Smith, lua-m-ar dracu!

— Nu pot să cobor acolo, împreună cu dumneavoastră? întrebă Bembo.

— Dacă puteţi?... Cred că da, domnule... Şi totuşi, nimeni în afară de mine nu-şi prea vira acolo nasul... Ce părere aveţi, domnule Smith?

— Gentlemanul vine din partea Înălţimii Sale — răspunse domnul Smith.

— Ah! Bate-m-ar dracu-n cap, să mă bată! exclamă Paddy, scoţându-şi respectuos pălăria şi salutând până la pământ. Sunt sluga gentlemanului şi-a celui ce-l trimite... pe legea mea, se schimbă chestia... Tunelul e-aproape

gata, domnule, din moment ce înălțimea Să vrea să ştie şi, dacă busola nu minte, mai avem cel mult trei picioare pentru a năvăli ca nişte oameni cumsecade în subsolurile Băncii… Era şi timpul, zău aşa, căci nefericitul ăsta de Saunder, făptură cretină şi ticăloasă, nu mai bate decât dintr-o aripă şi miroase a mort de la o poştă… Vedeți dumneavoastră, domnule, au trecut nouă luni de când face pe cârtița sub pământ şi de-atunci a-nghițit mai multă băutură decât ar trebui ca să dobori zece creştini… Să ne pedepsească Dumnezeu!… Adică să ne ierte, pe mine şi pe dumneavoastră, domnule… ca şi pe Mr. Smith, de altfel!… Dar de vreme ce veniți din partea Înălțimii Sale, consemnul gândesc că nu-i pentru dumneavoastră şi dacă vreți să vizitați tunelul…

Bembo nu-şi putu înăbuşi primul impuls al unei curiozități întărâtate.

— Răspunsul meu către milord va fi mai precis — spuse el. Accept propunerea dumneavoastră, domnule.

Paddy O'Chrane îşi îndreptă talia, scoase, ca să-şi curețe gâtlejul, un "trăsni-m-ar Dumnezeu" tunător, care-l făcu pe Smith să tresară, şi-o porni, cu pasul lui obişnuit, spre pivniță, în care cele şase picioare ale înălțimii sale dispărură puțin câte puțin.

Cavalerul Angelo Bembo îl urmă.

La capătul de jos al scării se afla o mică sifonerie, întru totul asemănătoare celor obişnuite din comerț. Căpitanul Paddy străbătu oficiul fără să se oprească şi, ajuns la extremitatea opusă, dădu la o parte un butoi uriaş care camuflă o uşă.

Acolo începea tunelul săpat de Saunder Elefantul.

— Fir-ar să fie! Domnule — spuse căpitanul — iertați-mă că v-o iau înainte. Mi-s la mine acasă.

Capitolul XXXIV - Saunder Elefantul

În 183..., exista la circul din Astley un clown pe nume Saunder Mass sau Saunder Elefantul, care stârnea admirația tuturor cetățenilor de la periferia Londrei prin vigoarea sa extraordinară. Acest Saunder era originar din Namur şi se numea pur şi simplu Alexandre. Era un bărbat de-o înălțime colosală, un gigant limfatic, greoi, tont, o replică belgiană a lui Goliath. Se spunea despre el că era în stare să săvârşească isprăvi cu totul ieşite din comun: l-am auzit doar pe Snail afirmând că Saunder putea să ridice un cal.

Oricum, Saunder Elefantul era unul din cele mai populare personaje ale Londrei, în primăvara anului 183..., an ce precede epoca în care se desfăşoară povestea noastră, când deodată obişnuiții circului s-au trezit privați de clownul lor favorit. Saunder dispăru şi nimeni nu ştia unde.

În timp ce lumea se preocupă de soarta lui, Saunder Elefantul îşi petrecea timpul în mod nespus de agreabil, în compania căpitanului Paddy O'Chrane, care, cu-acest prilej, îşi făcuse de cap timp de trei zile, schimbând băutura sa ieftină pe gin curat, ca să-i cânte în strună "matahalei ăleia nenorocite, preacinstitului şi bravului Saunder".

Toate acestea s-au petrecut în casa din Prince's Street, transformată în sifonerie. După trei zile, festinul prelungit la care fusese invitat Saunder Elefantul luă sfârşit. Căpitanul îi puse în mână o sapă de forare şi diverse instrumente de oțel, potrivite pentru scormonirea pământului fără a produce surpări şi, chiar în încăperea în care am găsit butoiul acela uriaş mişcat din loc de Paddy, Saunder se puse pe treabă.

La început lucrul merse foarte încet, căci omul habar n-avea de această muncă şi inteligența lui nu era în stare să suplinească experiența. Pe de altă parte, din exces de prudență şi ca să nu trezească atenția vecinilor, n-avea voie să lovească şi să desprindă pământul sau temeliile prin şocuri violente, aşa cum se procedează de obicei

când se fac săpături. Trebuia să sape în tăcere, precum pătrunde viermele în fructul unde se cuibăreşte; doar forța brațelor sale de atlet şi greutatea extraordinară a trupului său trebuiau să-l sprijine în uriaşa misiune ce urma să fie îndeplinită cu îngerească răbdare.

Saunder vâra în pământ sapa de forare, din oțel, bine ascuțită, apoi o împingea cu toată greutatea corpului. Era metoda cea mai înceată, dar cea mai sigură. Nu se auzea nimic afară, nu se auzea nimic nici chiar în biroul unde Mr. Smith se stabili curând cu Biblia şi apărătoarea lui verde, neabsentând decât foarte puțin în zilele de plată ale întreprinderii comerciale Edward and Co.

Spre a se înțelege mai bine proporțiile imense ale operației la care era folosit astfel un singur om, trebuie ştiut că nu era vorba de străpuns un simplu drum îngust şi lung în care cineva să se poată strecura pe burtă. Lorzii Nopții aveau nevoie de-o galerie, o galerie în care să se poată umbla şi alergă în voie.

Încă de la început, căpitanul Paddy O'Chrane slujise drept etalon viu. Odată atinsă adâncimea la care urma să fie continuată, paralel cu planul străzii, galeria trebui scobită în aşa fel încât să-i îngăduie lui Paddy să stea drept. Asta însemna o înălțime de şase picioare.

Cât despre lățime, chiar dimensiunile enorme ale gigantului stabiliră în chip fatal măsura. Pretutindeni pe unde trecea el, doi oameni aveau putința să pătrundă în urma lui, unul lângă altul.

După străpungerea fundațiilor casei, treaba începu să meargă ceva mai repede. Saunder căpătase experiență. Ori de câte ori târnăcopul lui fără coadă pe care-l mânuia cu ambele mâini se afunda în pământ, o porțiune uriaşă se desprindea şi cădea.

În timpul nopții, nişte căruțe veneau la uşa sifoneriei şi încărcau pământul scos în butoiaşe uşor de mânuit pe care Paddy le ridică el însuşi din fundul galeriei.

Aceasta era partea cea mai primejdioasă a operației,

deoarece vecinii s-ar fi putut mira văzând agitația extraordinară din prăvălioara fără prea multă clientelă; dar prăvăliile din Poultry trag obloanele devreme, iar în Prince's Street zidurile înalte ale Băncii constituiau ele însele o pavăză.

Cât despre paznicii de noapte care mai reprezentau pe-atunci poliția din City, aproape nu mai e nevoie să spunem că vedeau tot, dar treceau mai departe.

În văgăuna lui, Saunder ducea o existență perfect pusă la punct. Bineînțeles, nu ieşea niciodată: această necesitate a sechestrării fusese cauza principală a alegerii lui. Într-adevăr, prima condiție a unei asemenea operații era secretul ei inviolabil şi absolut; or, ce garanție poate fi mai bună, pentru păstrarea secretului, decât captivitatea omului de-a cărui indiscreție te poți teme? Saunder se afla acolo pentru a înlocui munca a zece oameni, care n-ar fi putut fi ținuți închişi decât cu forța.

El nu se plângea în nici un fel de soarta lui. Se poate spune chiar că se afla acolo de bună voie, căci fascinația n-a fost socotită nicicând violență. Un imens castron, întotdeauna plin cu gin, înlocuia cu folos orice altă atracție.

Pe de altă parte, Paddy O'Chrane, cu elocvența lui sentențioasă şi împănată cu înjurături artistic formulate, căpătase o influență excepțională asupra minții necoapte a *Elefantului*. Saunder avea o încredere oarbă în tot ce spunea Paddy, iar bravul căpitan nu-şi mai făcea griji că uriaşul s-ar putea gândi la o eventuală evadare.

Dimpotrivă. În termeni care ar fi stârnit gelozia celor mai abili oratori ai Camerei, căpitanul scotea în relief fericirea de care era înconjurat Saunder. Ce-i lipsea? N-avea un pat bun în văgăuna lui? Nu i se dădea la masă carne de vită şi băutură din belşug? Toate acestea, fără a mai vorbi de cinstea de-a ciocni din când în când un pahar c-un gentleman de talia căpitanului Paddy O'Chrane, fostul comandant al şalupei *Hareng!*

Exista totuşi un punct asupra căruia Elefantul şi

mentorul lui nu se puteau pune de acord. Elefantul voia uneori să ştie ce scop urmărea munca lui.

— Mii de trăznete! fulgera atunci Paddy. Ceea ce vom descoperi acolo ne va-mbogăţi, atât pe mine cât şi pe tine, namilă ticăloasă, la naiba! Bunul meu prieten… Vei avea, trăsnească-ne Dumnezeu pe-amândoi… o casă cu trei etaje în Lambeth; toate femeile, cretin scelerat, scumpul meu camarad, îţi vor face curte, iar în pivniţă vei avea o mie de litri de gin, o mie de litri de bere, Saunder, o mie de litri de whisky şi o mie de litri de… legăna-te-ar dracu, o mie de nenorociţi!

Argumentul era mai mult decât convingător. Elefantul se lingea pe buze gândindu-se la toate miile de litri de lichid, iar chipurile femeilor, devenite şi mai seducătoare prin cele câteva luni de singurătate, îi zâmbeau dansând într-un ritm ameţitor în jurul ochilor săi holbaţi.

— Minunat!… Minunat!… mormăi el. Domnule Paddy… o să bem împreună.

— Fără-ndoială, mârlane, fără-ndoială, gingaşul meu prieten. O să bem împreună… sau o să bei singur singurel… Haide! Acum la treabă, fiule, arză-te-ar focul iadului!

Iar Saunder îşi înfigea unealta în pământ cu un avânt sporit.

De altfel, nu trebuie să se creadă că muncea peste măsură. Nu era îmboldit de la spate. Nimeni nu-l zorea vreodată. Tactică era înţeleaptă, căci altminteri întreaga elocvenţă a lui Paddy s-ar fi izbit de lenevia sa apatică. Avea orele lui de lucru şi orele lui de odihnă. În total, nu lucra niciodată mai mult de opt ore pe zi.

Dormea şaisprezece ore.

Aşa se explică de ce Paddy se putea consacra şi altor îndeletniciri, găsind timp şi pentru a împuia cu şoapte de amor urechile doamnei Burnett de la *Armele Coroanei*.

Saunder dormea de obicei opt ore în şir, după care muncea fără să se lase rugat timp de patru ceasuri. Se

obişnuise cu acest program. De aci încolo, uriaşul era reglat ca un ceasornic. Odată treaba terminată, îşi relua somnul sau fuma şi bea.

Desigur, această viață nu era la fel de grea ca aceea pe care-o dusese odinioară la circul din Astley; şi, totuşi în cele din urmă, îi fu fatală. Odihna aproape constantă, întreruptă de-o muncă ce punea în mişcare şi obosea doar anumiți muşchi, se dovedi nefastă ca şi acțiunea ucigaşă a atmosferei umede şi viciate din galerie. Abuzul de băuturi tari jucă şi el un rol în operă de distrugere lentă a robustului organism al lui Saunder. Pe scurt, la opt luni de la deschiderea galeriei, gigantul, după expresia căpitanului Paddy, *nu mai bătea decât dintr-o aripă*. Altul, în locul lui, n-ar fi rezistat nici atât teribilului regim.

Munca mergea totuşi mai departe, înaintând nu repede dar continuu, şi nimeni la Londra nu bănuia nimic despre extraordinara operație. Succesul nu mai părea umbrit de nici o îndoială. Încă vreo câteva tone de pământ scoase şi-un drum larg avea să se deschidă din colțul lui Prince's Street până în subsolurile Băncii.

Era un tunel larg, de formă semicilindrică, susținut la scurte intervale de cercuri de fier şi atingând, în unele locuri, mai bine de patruzeci de picioare sub nivelul străzii. Calculul Lorzilor Nopții fusese exact. În ciuda leneviei sale, *Elefantul* realizase ceea ce şase oameni n-ar fi izbutit.

În ziua când Paddy O'Chrane îl introduse pe cavalerul Angelo Bembo în galeria subterană, treaba era aproape terminată. Busola indicase direcția exactă ce trebuia urmată şi, după părerea căpitanului, doar câțiva metri îi mai despărțeau de subsolurile Băncii.

Bembo străbătu uimit galeria, suficient luminată de nişte felinare. Nu-i venea să-şi creadă ochilor că un om a făcut toate astea.

— Nu se-aude nimic – spuse Bembo: Pesemne că omul dumneavoastră doarme, sau se odihneşte.

— Omul meu! repetă Paddy. Ei! ei! Omul meu nu doarme, pe ce-am mai sfânt!... Omul munceşte, dacă se poate spune că-i om... Nu-i ora lui de somn, altmiteri l-aţi auzi sforăind, pe veşnica mea sănătate!... Face mai mult zgomot când doarme, decât când munceşte... dar, trăsni-m-ar Dumnezeu, milord! Şi-o să mă trăsnească! O să-i auziţi numaidecât muzica.

Bembo ciuli urechile şi prinse sunetele grave şi înăbuşite ale unui horcăit îndepărtat.

— Aşa scânceşte el — continuă căpitanul cu-o înjurătură aleasă pe care n-avem voie s-o transcriem. Se pare că asta-l amuză, fiindcă nu mai conteneşte... Poftim iată patul şi sticla lui.

Paddy arătă o adâncitură în peretele galeriei, unde se afla un pat adevărat şi confortabil. Cât despre *sticlă*, era un cogeamite ulcior în care încăpeau cel puţin şase căni.

După câţiva paşi, începură să urce o pantă destul de abruptă şi, curând, căpitanul, oprindu-se deodată, se lipi de perete.

— Dacă Senioria Voastră, la naiba, vrea să-şi dea osteneala să privească — spuse el — îl va vedea pe Saunder Elefantul, cel mai umflat şi, în acelaşi timp, cel mai deşirat ticălos de pe întinsul celor Trei Regate, trăsni-ne-ar Dumnezeu!

Bembo ridică ochii şi văzu într-adevăr în faţa lui un colos masiv care, horcăind şi răsuflând, îşi ridica şi-şi lăsa braţele ritmic, ca o maşină. Nu auzise paşii vizitatorilor şi-şi vedea mai departe de treabă, fără să bănuiască prezenţa lor.

Pământul pe care-l desprindea în bucăţi enorme, la fiecare efort, cădea într-o ladă aşezată înaintea lui şi, din când în când, golea lada plină într-unul din butoaiele despre care am pomenit. La câţiva paşi în urma lui, exista un ceas, o busolă, un instrument pentru verificarea poziţiei şi câteva instrumente de calcul. Era postul căpitanului Paddy O'Chrane.

Bembo contemplă câtva timp, cu-o surprindere mută maşina umană despre a cărei forţă extraordinară vorbea tot ceea ce-l înconjura. Gigantul era pe jumătate despuiat. Lumina ultimului felinar cădea puternică pe umerii săi scăldaţi de sudoare. I se vedeau muşchii ţâşnind în afară, apoi dispărând, iar proporţiile atletice ale torsului său depăşeau într-atât dimensiunile omeneşti, încât Bembo avea senzaţia că visează. Aştepta pătruns de-o curiozitate plină de teamă, că gigantul să se întoarcă.

Paddy se bucură în sinea lui de uimirea oaspetelui. Saunder îi aparţinea şi era, trebuie să recunoaştem, un animal destul de rar, pentru a nu simţi un sentiment de mândrie arătându-l oamenilor.

— Ei, ce părere aveţi, milord?... spuse el, în sfârşit, cu acea modestie vanitoasă a sportivului care-şi expune cel mai bun cal. Pe toţi dracii!... Ei, cum îl găsiţi pe micuţul meu Saunder?

— De-neînchipuit! murmură Bembo. Cum despică pământul, fără nici un zgomot... fără nici o izbitură...

— De parc-ar fi un pudding, fir-ar să fie! Milord, nu-i aşa? îl întrerupse căpitanul. Ar trebui să cauţi multă vreme, vă jur pe-onoarea mea, în numele lui Dumnezeu şi-al diavolului, să fiu spânzurat de-o drăcoaică, mii de trăsnete! Ar trebui să cauţi multă vreme până să găseşti un ticălos, de talia lui, atât de bine strunjit... Eu l-am dresat, milord.

— Pare foarte obosit! spuse Bembo.

— Îndată se va odihni, milord.

În clipa când Paddy rosti aceste cuvinte, mica pendulă începu să bată orele unsprezece. Elefantul lăsă numaidecât unealtă din mână şi răsuflă mulţumit.

— Foarte bine, Saunder, foarte bine! exclamă Paddy pe-un ton părintesc. Ştii să numeri, huidumă trândavă, copilul meu... Bea paharul ăsta de gin, nefericită făptură, la naiba! În sănătatea Senioriei Sale.

Saunder se întoarse şi Bembo fu cât p-aci să scoată

un țipăt de uimire la vederea chipului istovit, suferind, blând al gigantului. Văzându-l din spate, ți-l închipuiai pe Saunder cu una din mutrele acelea care bagă spaima în cei slabi de înger şi chiar în cei mai curajoşi. Văzut din față, nu era decât un copil de proporții colosale, care, prin lipsa lui totală de inteligență şi voință, îşi anulă avantajul forței fizice.

Văzându-l pe Bembo, Saunder începu să zâmbească nevinovat şi-şi lăsă ochii în pământ, ca un copil ruşinos.

— E strunjit — spuse trufaş căpitanul — strunjit şi dresat, trăsni-m-ar Dumnezeu!... Dresat de mine.

Saunder înghiți dintr-o sorbitură conținutul enormului pahar de gin oferit de Paddy.

Figura lui palidă şi buhăită nu se însufleți deloc. Se mulțumi să murmure lingându-şi buzele:

— Bun... Domnule Paddy, bun!

— Te cred, bețivan borțos, prietene, butoi de gin — replică blând căpitanul. Te cred, lua-te-ar dracu!... V-ați săturat de mutra lui, milord?

Bembo schiță un gest de milă pe care Paddy îl luă drept afirmație.

— Du-te la culcare — spuse el — burete nenorocit, prietene... Somn uşor şi lua-te-ar- dracu! Să nu visezi urât.

Saunder se strecură grijuliu între Bembo şi perete, în clipa următoare sforăia.

Paddy îl pofti pe Bembo la masă sa şi umplu două pahare cu gin.

— Milord — spuse el — ați văzut tot... Beau în sănătatea Senioriei Voastre, aştepta-m-ar iadul!... Să m-aştepte mult şi bine...

— Dar n-am aflat care-i stadiul lucrărilor — replică Bembo.

Paddy îşi luă cel mai grav aer cu putință şi spuse pe tonul cel mai sentențios de care era capabil:

— Mii de trăsnete! spuse el arătând o hârtiuță acoperită cu cifre destul de prost rânduite. În chestiuni

de calcul, ce naiba, noi, marinarii, suntem doctori... Pe *Hareng*, întreit uragan! Pe legea mea! Am făcut operații mai grele decât asta... Suntem sub pivnițe, milord, la zece paşi de tezaur.

Cum Bembo n-avea nici un mijloc de-a verifica această aserțiune şi cum timpul îl zorea, se reîntoarse pe drumul pe care venise, urmat de căpitanul O'Chrane, care-l conduse curtenitor până în stradă şi-i ură cordial afurisenie veşnică.

Domnul Smith plecase.

Bembo se urcă în trăsură şi porunci vizitiului să se îndrepte în goană spre White-Chapel-Road. La răspântia cu Osborn Street, plăti cursa şi coborî pentru a-şi continua drumul pe jos, până în Bakers-Row.

Ajuns acolo, ciocăni nervos la uşa unei vaste clădiri, uşă care se deschise numaidecât. În spatele acesteia, se aflau doi oameni aparent neînarmați, dar al căror aspect, era destul de grăitor în privința faptului că, odată uşa deschisă, mai rămânea o barieră de trecut.

— Pe cine căutați, domnule? întrebă unul dintre ei.

— Consiliul Familiei — răspunse Bembo.

— Cine sunteți?

— Un Lord al Nopții.

— Seniora Voastră a-ntârziat — spuse celălalt uşier sau paznic, dându-se la o parte pentru a-i face loc să treacă — Lorzii s-au întrunit de-o oră.

Bembo urcă în grabă o scară mare, bine luminată, fu curând introdus în salonul acela spațios unde lady Jane B..., la ieşirea din pivnița fetidă a *purgatoriului*, schimbase cele douăzeci de mii de lire ale protectorului ei regal cu diamantul coroanei.

În jurul imensei mese acoperită cu-o catifea verde, se aflau instalați vreo douăzeci de oameni.

În mijloc, pe-un fotoliu mai înalt decât celelalte, semănând oarecum cu jilțul pe care şedea în capela subterană Sfânta Maria din Crewe călugărul cu anteriul de mătase, se afla marchizul de Rio Santo.

Capitolul XXXV - Cavalerul Angelo Bembo

Dar nu numai jilțul semăna cu scaunul căpeteniei falşilor călugări. Între această gravă reuniune de astăzi şi orgia de pomină a banditților existau şi alte puncte comune.

Introdus pe neaşteptate în salonul strălucitor luminat, Frank Perceval ar fi recunoscut fără îndoială multe chipuri şi, dintre vocile acelea, câteva l-ar fi făcut să tresară.

Cum spuneam, în jurul mesei se aflau instalate vreo douăzeci de persoane. Aproape toți erau oameni distinşi având acel lustru pe care-l conferă frecventarea lumii aristocratice. E-adevărat, unii din ei pătrunseseră în această lume cu ajutorul unor titluri false şi-al unor nume dubioase, dar majoritatea posedau prin naştere dreptul de-a face parte din ea.

Coborâseră, treaptă cu treaptă, acea scară a viciului la capătul căreia se afla crima.

Cei mai mulți erau aşa-zişi hoți "de elită". Îi vom trece rapid în revistă, păstrând tăcere doar asupra şefului lor, marchizul de Rio Santo, a cărui poveste nu poate fi descrisă într-un singur capitol.

La dreapta lui se afla doctorul Moore care trecea drept confidentul şi prietenul său. Lângă Moore, pe care cititorul îl cunoaşte prea bine, se găsea un gentleman cu-o înfățişare semeață şi un aspect milităros, care vorbea foarte tare şi uneori încerca, fără succes însă, să țină piept marchizului. Era sir George Montalt, colonel în regimentul ***, la fel de celebru prin noblețea manierelor şi generozitatea fastuoasă a ospitalității sale, ca şi prin nenumăratele sale datorii. Sir George tocase, de altfel cu multă eleganță, o avere de aproximativ o jumătate de milion de lire, şi nu mai poseda decât bunuri ipotecate,

ceea ce nu-l împiedica să azvârle banii pe fereastră cu-o dărnicie realmente cavalerească. Acestei dărnicii îi era necesară o sursă de alimentare: sir George devenise hoţ, după ce fusese victimă.

După el venea bancherul Fauntlevy care avea să preocupe peste câteva luni întreaga Londră şi să adune în jurul eşafodului său cele mai frumoase flori ale saloanelor mondene. Fauntlevy era prietenul intim al unuia dintre fraţii regelui, se bucura de încrederea întregului West End şi-o merita, căci nu-şi lăsase nobila clientelă să piardă nici o părăluţă. Doar comerţul avea să se plângă de el, dar nu te puteai teme de-acest ciudat şi strălucitor hoţ, de vreme ce numele lui era înscris în almanahul nobilimii şi chiar al baronilor Regatului-Unit.

Era un tânăr frumos, cu părul blond, cu surâsul feminin, cu talia elegant strânsă într-un frac negru de-o croială impecabilă.

Ducea o viaţă la fel de fastuoasă ca şi sir George, iau locuinţa lui din Pimlico făcea să pălească de ruşine palatul Saint James.

Dosarul procesului său conţinea paisprezece mii de falsuri. Fratele regelui solicită graţierea lui şi veni să-I viziteze la închisoare. Dar, totuşi, era vorba de paisprezece mii de falsuri! Fermecătorul bancher fu în cele din urmă spânzurat.

Lângă bancherul monden se afla un tip spătos care duhnea tot timpul a rom de Antile. Dacă facem abstracţie de slăbiciunea lui în a-şi însuşi bunul altuia, personajul putea fi considerat un sfânt. De câteva luni se vorbea despre el că va fi promovat în postul rămas vacant prin decesul decanului de Westminster, şi, fie spus cu tot respectul cuvenit clerului protestant al Angliei, nu avea cu mult mai puţine drepturi decât altul. Reverendul se numea Peter Boddlesie. Pe atunci nu avea decât un beneficiu modest de vreo două sute de lire, iar superiorii săi, cu care lucra în cârdăşie, încasau pe lună mii de guinee.

Trebuia deci neapărat ca reverendul Boddlesie să găsească un mijloc de a-şi spori veniturile.

Reverendul Peter Boddlesie era unul din membrii cei mai utili ai Familiei: nu mai e nevoie să spunem în ce fel.

Lângă reverend, se afla John Peaton, fiul cel mai mic al marchizului de ***.

John Peaton era un tânăr înalt ale cărui trăsături bolnăvicioase şi obosite nu exprimau nimic, în afară de acea apatie stupidă pe care desfrâul şi beţia le aştern atât de des pe chipul tinerilor lorzi. El intervenea numai la nevoie, atunci când Familiei îi trebuia un nobil pentru a interpreta un rolişor într-o intrigă; dar era un actor destul de slab.

Pe cât de util era onorabilul John, pe-atât de indispensabil era organizaţiei vecinul său. Acesta, un bărbat de patruzeci de ani, care se uita pieziş şi întotdeauna pe furiş la oameni, având de la bărbie până-n creştetul capului fizionomia unui *observator*, nu era altul decât S. Boyne, inspectorul-şef al poliţiei metropolitane. Graţie lui, şi unui subcomisar din City, care şedea puţin mai încolo, Familia trăia în pace (sau aproape) cu poliţia. Dar această pace o costa foarte scump.

S. Boyne era poate singurul Lord al Nopţii care putea să emită fără teamă o părere opusă celei aparţinând lui Rio Santo. Reprezenta o forţă în consiliu, deşi, în fond, era un om de nimic. Totuşi, opoziţia lui nu depăşea niciodată anume limite, deoarece S. Boyne avea motive temeinice să fie convins că Rio Santo, domnul Edward, putea, c-un singur cuvânt, să-l facă şomer.

Or, S. Boyne era foarte prudent. Ştia că, în ziua când îşi va pierde funcţia de poliţist, întreaga lui influenţă va dispare.

Lângă magistrat, se lăfăia un lord…

Un lord? Vai, da. Un adevărat lord, purtând coroana de viconte deasupra blazonului său normand, un lord nobil, Rupert Bel… viconte Cle…

În stânga lui stătea un gentleman care purta, pe un nas subțire şi palid, o pereche de ochelari de aur, şi abia atingea fotoliul cu spatele, având ținuta rigidă specifică etichetei britanice. Gentlemanul era personajul cel mai important al adunării, deoarece calitatea lui de subcasier central al Băncii îi oferea posibilitatea de-a furniza toate informațiile necesare marelui act de spoliere pe care-l plănuia Familia. Se numea William Marlew şi nu se arăta binevoitor decât cu cei care-i spuneau sir William.

După el veneau mai mulți funcționari guvernamentali şi un judecător.

În partea cealaltă a mesei se afla grupul cu adevărat militant al consiliului Familiei. Cu excepția doctorului Moore, cei pe care i-am numit participau mai mult cu poziția decât cu acțiunile lor; ceilalți erau adevărații bandiți care acționau, unelteau şi puneau în mişcare cele o sută de mii de brațe ale asociației.

Acolo, îi regăsim pe bietul orb, sir Edmund Mackensie, pe domnul Smith, lipsit de apărătoarea verde şi de aerul lui fățarnic, care n-ar fi cadrat deloc cu titlul belicos de maior Borougham, pe sir Paulus Waterfield, doctorul Müller, în persoana căruia cititorii noştri l-ar fi recunoscut pe bijutierul Falkstone şi alți doi-trei ticăloşi îndrăzneți şi inteligenți care, ca şi Jedediah Smith şi Müller, veneau direct de la ocnă.

În această ciudată adunare, fiecare discuta pe-un ton grav şi cu-o bună-cuviință care ar fi făcut de ruşine întrunirile parlamentare.

Când Bembo fu introdus în sală, la cuvânt se afla William Marlew, subcasierul central al Băncii.

— Afirm — declama el, afectând o gravitate care mirosea a pedanterie — şi, dacă pot îndrăzni s-o spun, susțin că s-a ales în chip foarte judicios momentul pentru a se opera sustragerea despre care-i vorba… Cred că, prin poziția mea, sunt îndreptățit să vorbesc despre acest punct cu-o oarecare autoritate… aş spune chiar cu-o oarecare consistență…

— Ascultați! Ascultați! murmură lord Rupert care căsca lenevos, crezându-se la o întrunire a Camerei…

— Mulțumesc nobilului lord pentru binevoitoarea sa întrerupere — continuă birocratul — şi mențin… Mai mult, susțin că tezaurul administrației noastre n-a avut niciodată cantități atât de mari de aur…

Un murmur aprobator străbătu adunarea, ceea ce-l făcu pe lord Rupert să repete:

— Ascultați! Ascultați!

— Mulțumesc sincer Senioriei Sale pentru îndatoritoarea sa încurajare şi afirm… domnilor, cifrele vorbesc… Banca posedă peste douăzeci şi cinci de milioane lire sterline în tezaurul ei…

Ca şi cum anunțarea acestei sume uriaşe ar fi avut puterea de-a străpunge zidurile, pentru a ajunge până la gloata murdară care zăcea la câțiva paşi de locul consiliului, în Purgatoriu, tubul acustic începu să reverse un murmur înăbuşit şi fremătător, căruia i se alătură rumoarea adunării, saturată de aviditate.

— Douăzeci şi cinci de milioane! repetă orbul Tyrrel ai cărui ochi scânteiară.

— Frumuşică sumă — spuse S. Boyne, frecându-şi mâinile.

— Bine folosită în comerț — adăugă bancherul Fauntlevy — această sumă s-ar putea dubla în şase luni.

— Şi cât ne va reveni, fiecăruia din noi? întrebă foarte mulțumit reverendul Boddlesie, viitorul decan de Westminster.

— E-o problemă de aritmetică, domnule — răspunse casierul — o simplă împărțire…

— Sir William — interveni Rio Santo — vă rog să ne spuneți care este suma, în valori la purtător, care se poate afla în tezaurul băncii.

— Faptul acesta mi se pare lipsit de interes, milord, dat fiind că valorile la purtător nu vor mai reprezenta în curând decât neantul… Totuşi, spre a o satisface pe Senioria Voastră, voi răspunde… dați-mi voie…

Marlew numără pe degete şi continuă:

— Seifurile personale şi depunerile de portofolii pot conține, în valori la purtător, pe care n-aş da nici şase pence, dublul aurului din tezaur.

— Foarte bine, domnule – spuse Rio Santo.

Bembo se apropiase de el pentru a-i da raportul.

— Milord – continuă aproape numaidecât marchizul, nerăbdarea dumitale firească va fi în sfârşit satisfăcută... poimâine noapte ne vom afla în bancă.

Gravitatea adunării nu rezistă acestei fericite vesti şi-un strigăt de veselie făcu să răsune pereții sălii.

Cei din Purgatoriu auziră fără îndoială aceste aclamații, căci tubul acustic revărsă în sală, drept răspuns, un vaiet amar şi batjocoritor.

— Trebuie luate unele măsuri – continuă Rio Santo – pentru care, sper, consiliul îmi va acorda puteri depline...

— Desigur! Desigur! se răspunse din toate părțile.

Doar lord Rupert folosi o variantă personală la această replică spunând:

— Ascultați! Ascultați!

— Sir William va avea amabilitatea de-a se deplasa la fața locului – continuă Rio Santo – pentru a masca planul tezaurului şi-a furniza oamenilor noştri toate informațiile necesare... căci e nevoie să se acționeze iute şi cu maximă prudență... Sir William va indica de asemenea depozitele de valori la purtător, deşi pare să disprețuiască acest aspect...

— Din moment ce bancă va fi ruinată... începu casierul.

— E-adevărat, domnule, dar veți face ceea ce vă cer. Cât despre măsurile de prevedere, asta-i treaba domnilor de la poliție: ne putem bizui pe zelul lor. De altfel, îmi asum misiunea de-a mobiliza toate forțele Familiei pentru a provoca, la nevoie, mai multe răzmerițe în diferite puncte şi-a da astfel de furcă forței armate... Să nu vă mire deci, milorzi, dacă toți oamenii noştri vor fi convocați

în acelaşi timp.

Moore, care nu rostise încă nici un singur cuvânt, aruncă pe furiş marchizului o privire pătrunzătoare; ultimele cuvinte i se păreau că ascund un plan secret.

Oricum, dacă Moore şi Tyrrel bănuiau că marchizul de Rio Santo îşi păstra pentru sine o bună parte a gândurilor, nu se înşelau deloc. Jefuirea băncii nu reprezenta decât un element secundar al marelui său proiect, un detaliu al planului. Valorile la purtător, despre care vorbise casierul, dobândeau pentru Rio Santo o valoare nepreţuită prin faptul că, în mâinile lui, deveneau o armă şi determinau brusc falimentul primului aşezământ financiar al Angliei, prăbuşirea unuia din cele mai solide puncte de sprijin ale guvernului.

În proiectul său, nu era vorba numai de jefuirea fondurilor de garanţie ale Băncii; aceasta trebuia silită să proclame pierderea fondurilor sale, să suspende plăţile, să recunoască în sfârşit că toate bancnotele răspândite din belşug pe întreg teritoriul celor Trei Regate nu mai erau decât nişte petice de hârtie, fără nici o valoare.

În ceea ce priveşte convocarea generală a oamenilor Familiei, aceasta reprezenta o altă poveste. Era într-adevăr vorba de-o răscoală, dar nu tocmai pentru a proteja răpirea aurului Băncii. Răzmeriţa trebuia să se întindă mai departe şi urmărea un alt scop.

Lorzii Nopţii se despărţiră şi, fără îndoială, avură în noaptea aceea frumoase visuri de îmbogăţire.

Moore se întoarse la locuinţa lui din Wimpole Street. În ziua aceea, nu se ocupase deloc de Clary Mac-Farlane, iar noaptea, o dădu uitării spre a-şi frământa creierii încercând să descifreze lucid proiectele lui Rio Santo. În timpul celor douăzeci şi patru de ore, biata Clary, căreia i se schimbase regimul, nu avu de suferit decât din pricina singurătăţii, a temerilor şi regretelor ei. Rowley primise poruncă să-i dea de mâncare, pentru a fi în stare să suporte şocul electric la care doctorul urma s-o supună. Un moment de răgaz, o pauză între torturile ei şi ultimul

act al martirajului.

Marchizul de Rio Santo se urcă în caleaşcă împreună cu cavalerul Angelo Bembo. Era atât de absorbit, încât uitase să se informeze la doctorul Moore despre starea sănătăţii domnişoarei Trevor.

Tăcu tot drumul, murmurând doar din când în când vorbe fără şir din care nu se puteau deduce decât frânturi ale gândurilor sale.

În clipa când caleaşca se opri în Belgrave-Square, Rio Santo luă mâna lui Bembo şi-o strânse puternic.

— Ange — îi spuse el — se apropie ceasul. Voi avea absolută nevoie de tine... Dacă există pe lume cineva la care ţii, dăruieşte-i gândurile şi noaptea asta şi mâine, căci, după aceea, vei fi numai al meu, Ange, nu-i aşa?

— Vă aparţin, don José, — răspunse Bembo — vă aparţin întru totul...

Apoi, când Rio Santo îl părăsi spre a se retrage în apartamentul său, Bembo, rămas singur, repetă încet şi trist:

— Dacă există pe lume cineva la care ţii... sărmana fată!

În loc să urce în camera sa, se strecură încet de-a lungul coridorului pe care se; află camera lui Angus Mac-Farlane şi se aşeză în dreptul ferestruicii situate peste drum de *lord's corner*.

Anna era tot în camera în care am mai văzut-o, instalată în acelaşi jilţ care-i slujea drept pat. Dar era nespus de palidă şi mult schimbată. Ochii ei înroşiţi trebuie să fi plâns mult. Până şi în somnul care o furase, avea întipărită pecetea durerii şi-un aer înspăimântat.

Flacăra unei lumânări îi lumina uşor obrazul pe care se furişau, vizibile ca într-o oglindă, temerile copilăreşti ale visurilor ei. Bembo o contemplă multă vreme în tăcere.

— Dacă există pe lume cineva la care ţii... — murmură el în cele din urmă. Oh! Da... o dragoste de ieri, pe care va trebui s-o dau uitării mâine... O dragoste fără

trecut şi fără viitor... Dar o iubesc... O iubesc aşa cum n-am iubit încă şi cum nu voi mai iubi vreodată.

Era una din rarele înserări când iarna Londrei îmbracă mantia de promoroacă a ținuturilor polare. Chiciura scânteia pe ramurile desfrunzite ale copacilor care ascundeau Irish-House, reflectând, bizar colorate, în nenumărate nuanțe, razele mohorâte ale lunii în amurg. Strada era pustie. Se auzea doar din depărtare, în Grosvenor-Place, zgomotul înăbuşit al unei trăsuri întârziate.

— N-am la dispoziție decât noaptea asta — continuă Bembo — noaptea asta care-i pe sfârşite... Biata copilă! Nu voi avea nici măcar timpul să mă bucur de fericirea mamei ei când o va revedea...

După o jumătate de oră, uşița prin care prințul Dimitri Tolstoi fusese introdus în Irish-House se deschise fără zgomot şi cavalerul Bembo se furişă în stradă. Era clipa în care Londra întreagă se cufundă în somn, când până şi trăsurile încetează să tulbure caldarâmul. Nici un sunet nu se auzea în tăcerea desăvârşită a nopții. Bembo măsură din ochi distanța care-l despărțea de fereastra odăii unde ardea lumânarea Annei şi încercă să azvârle pe balcon o scară de mătase rămăşiță a unei tinereți aventuroase şi nepăsătoare.

Dar nu izbuti.

Din fericire, era agil şi om de acțiune. Pumnalul înfipt între cărămizi îi sluji drept scară şi ajutat de-acest punct de sprijin, ca şi de unele fisuri, reuşi să se cațere pe balcon.

Odată ajuns acolo, legă solid scara de mătase de barele din fier, căci, după ce urcase, trebuia să şi coboare, şi încă însoțit.

Anna Mac-Farlane se trezi brusc. Pumnul lui Bembo, înfăşurat într-o batistă zdrobi unul din geamurile ferestrei. O clipă mai târziu, Bembo se afla în cameră.

Aerul rece de afară năvăli înăuntru odată cu Bembo şi flacăra lumânării se aplecă, nemailuminând decât

foarte vag obiectele. Anna, care a început schițase un gest de fugă, se avântă spre el, scoțând un strigăt de bucurie. Căzu în brațele lui Bembo care rămase uimit.

— Stephen! Oh! Dragul meu Stephen! țipă ea. În sfârşit Dumnezeu mi te-a trimis într-ajutor.

Un frison de durere îi străbătu tot trupul lui Bembo. Simțea că leşină la auzul acelui nume care sfărâma dintr-o singură lovitură speranțele lui înaripate.

— M-am rugat atâta! continuă Anna cu-o voce care se-mplânta până în adâncul inimii lui Bembo. M-am rugat atâta, scumpul meu Stephen...! Dumnezeu s-a-ndurat de mine. Ştiam că salvarea îmi va veni de la tine.

Flacăra lumânării îşi reveni. Anna îşi descoperi greşeala care-şi avea rădăcina nu atât în asemănarea dintre cei doi tineri cât în gândurile ei închinate tot timpul lui Stephen. Se desprinse, îngrozită, şi se refugie alergând în celălalt colț al camerei. Acolo se ghemui lipindu-se de perete.

Bembo nu făcu nici o mişcare. Cu cât o privea mai stăruitor pe frumoasă fața cuprinsă de-o spaimă naivă, cu-atât inima i se strângea şi mai tare.

"Stephen! îşi spuse el în gând. Unde-o fi acest Stephen pe care ea îl iubeşte şi care-o lasă în mâinile răpitorilor?... Oh! Ce nebun sunt! Iată, acum îl urăsc pe omul ăsta necunoscut... Nu trebuia oare să m-aştept la surprize?... E-atât de frumoasă!..." Se opri şi încheie, suspinând prelung o părere de rău: "Doamne! Cât de mult aş fi iubit-o!"

Între timp, spaima Annei sporea, văzându-l pe străinul acela nemişcat care se uita tot timpul la ea şi-avea pe chip o expresie ce nu putea fi definită. Tremurul ei, la început uşor, deveni din ce în ce mai puternic, ochii i se umpluseră de lacrimi. În sfârşit, izbucni într-un hohot de plâns şi îngenunche spunând:

— Vă implor!... Vă implor, fie-vă milă de mine.

Bembo tresări la auzul acestei rugi care schimbă caracterul emoției sale. Într-adevăr, i se făcu milă, se

simțea stăpânit de-acea milă caldă şi tandră ce reprezintă una din măştile iubirii şi poate înlăcrima, pe neaşteptate, ochii unui bărbat. "O voi reda lui Stephen al ei", gândi el simțindu-şi inima topindu-i-se. "Îi voi spune s-o facă fericită... Dar o va iubi, aşa cum o iubesc eu?"

Nu era un răspuns pentru ea. Anna îşi împreună deznădăjduită mâinile micuțe şi se clătină.

Bembo alergă spre ea.

— Nu vă fie teamă de nimic — spuse el pe-un ton atât de blând, încât Anna îşi recăpătă brusc încrederea — nu trebuie să vă temeți de mine, doamnă, prezența mea n-are de ce să vă inspire spaimă.

Îi luă mâna, adăugând cu tristețe:

— Dintre noi doi, nu dumneavoastră aveți motive să vă temeți sau să implorați.

Anna nu înțelese ce voia să spună, dar se simțea din ce în ce mai liniştită privind chipul acela nobil, şi deschis, pe care nu-l văzuse până atunci sub influența tulburării primelor ei clipe de spaimă.

— Atunci ce căutați aici, domnule? întrebă ea păstrând totuşi o oarecare suspiciune.

Bembo aproape că uitase. Această întrebare îl readuse deodată la realitate. Măsură obstacolele care-i mai rămâneau de învins, îşi aminti de locul unde se afla. Valeții lordului, treziți din întâmplare, s-ar putea opune destul de lesne plecării lui. Cel mai mic zgomot, cea mai mică rezistență din partea sărmanei prizoniere, puteau să-i închidă la loc porțile de la *lord's corner*.

Oh! Ce repede ar fi ieşit din impas Bembo dacă n-ar fi auzit numele acela afurisit de Stephen, aruncat ca un văl apăsător şi rece pe speranțele lui arzătoare. Dar tristețea-l un rău sfetnic. Imaginația îşi retrage aripile când simte atingerea ei de gheață. Bembo păstră timp de-un minut o tăcere plină de şovăieli.

Totuşi, trebuia să acționeze. Fruntea Annei se întunecă din nou, iar privirea ei grăia limpede că era din nou pradă neliniştii.

— Doamnă — spuse în sfârşit Bembo — mă aflu aici spre a vă salva.

Şi, biruind cu greu o repulsie instinctivă, adăugă, încercând să zâmbească:

— Nu ghiciți?… Vin din partea lui.

— Din partea lui? exclamă domnişoara Mac-Farlane al cărei chip exprimă deodată o încredere nemărginită.

— Din partea lui Stephen — spuse încet cavalerul Bembo.

Anna sări în sus de bucurie. Râdea şi plângea în aceiaşi timp.

Bembo întoarse capul; Anna nu observă acest lucru.

— Ați venit să mă luați — spuse ea. Am să-l revăd deci… am s-o revăd pe Clary… tot ceea ce iubesc… Vă mulțumesc! Oh! Şi pe dumneavoastră vă voi îndrăgi…

Bembo suferea îngrozitor; dar avu puterea de-a folosi până la capăt generoasa lui stratagemă.

— Să mergem! murmură el. Stephen vă aşteaptă.

O ridică în brațe pe tânăra fată care nu opuse nici un fel de rezistență şi începu să coboare cu precauție scara de mătase.

Bembo se afla cu spatele la Irish-House, pe care Anna o privea din față.

Coborau foarte încet, deoarece scara se clătina la fiecare mişcare. La jumătatea drumului dintre fereastră şi pământ, lui Bembo i se păru că aude în spatele lui, în locuința marchizului de Rio Santo, zgomotul unei ferestre care se deschide.

Continuă să coboare.

Câteva trepte mai jos, o simți pe Anna tremurând în brațele sale.

— Priviți… priviți!… spuse ea îngrijorată. O umbră se strecoară printre ramurile copacilor…

Bembo încercă zadarnic să se întoarcă. Anna continua să privească umbra care cobora şi ea de-a lungul unuia din trunchiurile copacilor plantați îndărătul lui Irish-House. Ajunsă în dreptul zidului curții, umbră se

lipi de el şi rămase nehotărâta o clipă.

Era un om pe jumătate gol căruia i se zăreau în bătaia razelor oblice ale lunii picioarele jigărite şi pieptul păros.

Anna încremenise.

În sfârşit, Bembo puse piciorul pe ultima treaptă a scării. În aceeaşi clipă se auzi căderea unui corp pe pavaj. Era umbra care sărise în stradă.

Astfel încât cei doi fugari şi umbra atinseră în acelaşi timp pământul şi se treziră faţă în faţă.

Bembo şovăi. Omul se sprijini, epuizat, de zidul pe care-l escaladase şi-o voce tremurată se ridică în tăcerea nopţii. Aceasta cânta:

Moşierul din Killerwan
Avea două fete
Nicicând n-au existat
Atât de frumoase în Glen-Girvan.

— Tata! strigă Anna desprinzându-se din braţele lui Bembo pentru a se îndrepta spre cel ce cântă. E glasul tatii!

Angus! Era într-adevăr el. Făcu un pas în direcţia fiicei sale căreia îi recunoscu glasul; dar, aproape numaidecât, cuprins de-o oroare ciudată, se dădu îndărăt, clătinându-se.

— Iar mă urmăresc umbrele celor ce-au murit! murmură Angus deznădăjduit.

— Tată! Scumpul meu tată! exclamă din nou Anna.

— Lăsaţi-mă! Lăsaţi-mă! ţipă Angus. Le-am văzut cu ochii mei…

Iar când Anna încercă să-şi încolăcească braţele în jurul gâtului său, o respinse violent şi-o rupse la fugă strigând:

— Amândouă!… Amândouă!

Bembo îl pierdu din vedere la răspântia din

Belgrave-Lane. O luă din nou în brațe pe Anna care leşinase şi plecă cu ea.

A doua zi, marchizul de Rio Santo găsi gol patul moşierului. N-avu cui împărtăşi îngrijorarea sa, căci cavalerul Angelo Bembo nu se arătă la Irish-House în tot cursul zilei.

Capitolul XXXVI - Înger păzitor

Până aci, povestirea noastră s-a desfăşurat în cadrul riguros al unei săptămâni.

Dar se apropie momentul când trebuie să sărim peste timp şi spațiu, suntem siliți să punem câteva luni distanța între scenele dramei noastre, acțiunea urmând a-şi stabili desfăşurarea în peisajul sălbatic al Scoției de sud.

Între timp, am reluat unul câte unul toate personajele noastre lăsate în umbră în a doua parte a acestei povestiri, unde atenția cititorului era aproape exclusiv îndreptată spre Susannah şi Brian de Lancester; am urmărit pe fiecare din ele în acțiunile lor bune sau rele, analizându-le sentimentele şi aventurile. Cursul acestor întâmplări îndreptându-se în mod firesc spre acelaşi scop, ne readuce la ziua în care Brian de Lancester îl omorâse pe Ruby, frumosul lui cal, şi înfruntase gloanțele străjilor călare pentru a depune o floare la picioarele Susannei.

Într-adevăr, în ajunul acelei zile, marchizul de Rio Santo se aflase în pericol de moarte din pricina atacului furibund dezlănțuit de Angus Mac-Farlane; în aceeaşi dimineață, pe la orele trei după miezul nopții, cavalerul Bembo o răpise din închisoarea ei pe cea mai mică din fiicele moşierului.

Prin urmare, era seara aceleiaşi zile în care Frank Perceval trebuia să se ducă, în fața teatrului Saint James,

la întâlnirea fixată de contesa Ophelia.

Dar între primirea acestei scrisori şi ora întâlnirii, la care marchizul de Rio Santo avea să-şi aştepte zadarnic partenerul, se petrecuseră multe: lucruri.

Între doctorul Moore şi Tyrrel Orbul exista o legătură secretă, o legătură strânsă. Orbul îi era îndatorat doctorului pentru un serviciu, unul din cele care nu pot fi plătite şi-avea faţă de el un soi de recunoştinţă. De altminteri, ţelul lor îi apropia foarte mult: cei doi voiau să împartă succesiunea marchizului de Rio Santo. Amândoi locuiau în Wimpole Street: Tyrrel la numărul 9, Moore la numărul 10; casele lor erau lipite una de alta.

În plus, comunicau între ele printr-un coridor bine mascat, coridor a cărui existenţă nu putea fi bănuită de nimeni, că-atât mai mult cu cât Moore şi Tyrrel se serveau de el pentru contactele lor obişnuite, astfel încât nu erau niciodată văzuţi intrând unul la altul.

Prin acest coridor se evacuaseră cei din casă de la numărul 9, în timp ce Brian de Lancester se dusese să ceară sprijinul poliţiei.

Moore era absent şi nu venise acasă toată ziua. Locuinţa se afla deci în grija lui Rowley, asistentul, care se distra copios cu *Toxicological Amusements*, lăsând-o în pace pe biata Clary Mac-Farlane. Fusese scoasă din celula ei, deoarece doctorul avea nevoie ca fată să-şi recapete forţele înainte de-a o supune teribilei încercări a şocului electric. Stătea culcată, încă slăbită şi suferind, într-o cameră învecinată cu cabinetul doctorului.

Pasajul care lega cele două case se termină printr-un scurt coridor ce dădea chiar în cabinetul doctorului. Acolo se refugiară la început fugarii de la numărul 9. Susannah nu intenţionase să pună vreo rezistenţă, deoarece nu ştia că era transferată dintr-o casă într-alta.

Imediat după ce intră în cabinetul doctorului, Tyrrel o luă deoparte pe ducesa de Gêvres şi-i spuse:

— Maudlin, te duci în White-Chapel-Road şi-i avertizezi că locuinţa mea se află în mâinile poliţiei… S-ar

putea ca cineva să vină acolo şi să fie luat ca din oală… În seara asta sunt ocupat, căci smintitul de Brian, până mâine dimineață, trebuie făcut să-şi țină gura.

— Neplăcută treabă, milord — răspunse întristată micuța franțuzoaică. Aveam o locuință tare drăguță acolo… — Tyrrel ridică din umeri.

— Mâine vom avea poate un palat, Maudlin, — replică el. Haide! Grăbeşte-te!

Ducesa de Gêvres aruncă pe furiş o privire spre Susannah.

— O lăsăm singură aici? întrebă ea.

— Răsucim cheia în broască — spuse orbul îndreptându-se în grabă spre uşă. Grăbeşte-te… Am să mă ocup de-ndrăgostit… Ai să mai auzi despre asta, doamnă ducesă.

Franțuzoaica se apropie de Susannah care şedea într-un colț.

— Drăguța mea — îi spuse ea — ai fost foarte imprudentă… dar, în sfârşit, trebuie să fim îngăduitori cu cei care păcătuiesc… Am să mă străduiesc să aranjez în aşa fel lucrurile, pentru tine şi pentru el, încât să nu laşa nimic rău din toată povestea asta… La revedere, scumpa mea.

Înainte de-a ieşi, se răzgândi.

— Dar n-ai mâncat nimic toată seara, frumoasa mea — continuă ea — şi poate am să lipsesc mult. Am să mă ocup de cina ta.

— Nu mi-e foame — spuse Susannah.

— Doamne! Te-nțeleg, ştiu ce simți, dragostea mea!… Când suferi, când eşti disperat… nu ți-e foame… totuşi, trebuie să mănânci puțin pui, inimioara mea… o bucățică, două… şi să bei un păhărel cu vin.

Ducesa de Gêvres, care părea să se simtă acasă la Moore ca în propria-i locuință, ieşi şi reaparu curând urmată de-un servitor care ducea un platou. Acesta conținea o gustare consistentă. Groomul o depuse pe-o masă, apoi micuța franțuzoaică se retrase, de data

aceasta definitiv, spunând:

— Poftă bună, inimioara mea!

Cheia se răsuri de două ori în broască, pe dinafară.

Susannah rămase singură.

Trecuse abia o jumătate de oră de când Lancester o părăsise. Între timp, evenimentele se succedaseră cu-o asemenea repeziciune, încât nu putuse aprecia cu luciditate situația din pricina gândurilor tulburate. Se afla încă sub impresia spaimei teribile pricinuite de apariția lui Tyrrel, tocmai în clipa în care se şi credea liberă şi fericită. Nu era în stare nici să se întrebe ce va urma, ce va face Lancester, ce avea de sperat, de ce trebuia să se teamă.

Îşi pusese capul între mâini şi încerca să-şi risipească, haosul din gândurile care-i frământau creierii. Primul lucru care-i trecu prin minte fu o frică nespusă. Îşi aminti de amenințările pe care Tyrrel i le adresase adesea, amenințări ce-l aveau întotdeauna drept țintă pe Lancester. Cât de imprudentă şi vinovată se socotea! Cât de-amarnic se căia pentru mărturisirile ei care-l înconjurau acum pe Brian de inamici invizibili, puternici, implacabil! Primejdiile acelea necunoscute, pe care le abătuse asupra capului lui Lancester, îi păreau cu-atât mai îngrozitoare, cu cât nu le putea împărtăşi cu el. În timp ce lui Brian i se vor întinde capcane la tot pasul, ea se va găsi la adăpost!…

Nu ştia nici măcar dacă avea să-l revadă!

Susannah era o fire tare; dar când venea vorba despre Brian, toate puterile o părăseau. Temperamentul ei viguros îşi pierdea dintr-odată caracterul neînfricat. Redevenea femeie, o femeie slabă.

După câteva minute, ochii i se umplură de lacrimi.

— Oh! Doamne! Eu l-am ucis! murmură ea copleşită.

Un geamăt slab se auzi în spatele ei, ca un ecou al propriei disperări. Susannah nu-i acordă nici o atenție şi încercă să se roage.

În timp ce se ruga, gemetele se întețiră. Susannah

le auzise şi se ridică în picioare, căci, în sufletul ei nobil şi generos, nici disperarea nu-i putea înăbuşi mila. Ascultă atentă. Tânguirile slăbeau treptat, apoi reveneau şi mai sfâşietoare.

Susannah luă lumânarea şi împinse cu putere uşa din spatele scaunului ei. Patul în care zăcea Clary se afla la vreo zece paşi.

Clary tăcu de îndată ce văzu lumina. Pesemne se temea să nu-şi fi trezit pe vreunul din călăi. Apoi, zărind în lumina lumânării fermecătorul chip al frumoasei fete, avu din nou impresia că visează şi, descurajată, închise ochii.

În cursul ultimelor trei zile văzuse doar atâtea chipuri de îngeri strălucitori şi blânzi aducându-i la căpătâi zâmbetele lor înşelătoare! Îşi împreunase de atâtea ori cu speranță mâinile slăbite şi implorase în van acele fantome iscate de febră delirului!...

Între timp, Susannah înaintase până în apropierea patului şi-şi aruncase asupra necunoscutei privirea plină de compasiune. Întâlnind trăsăturile bolnavei, fața frumoasei fete exprimă o emoție extraordinară. Ochii i se înlăcrimară şi deveniră neliniştiți, că privirea unei mame deasupra leagănului copilului; un surâs nehotărât, trist şi vesel în acelaşi timp, destinse arcul armonios al buzelor sale.

Apoi îngenunche pe covor, în timp ce frumoşii ei ochi îi erau ațintiți spre cer.

Simțind un sărut pe mâna, Clary deschise ochii. Visul continua; acesta fu primul ei gând; dar ce dulce, ce minunat vis! Îngerii din visurile de până atunci nu erau atât de frumoşi ca femeia aceasta cu zâmbetul prietenos, care părea întruchiparea geniului bun, al speranței şi îndurării.

Clary privea fermecată şi nu mai gemea.

— Pe dumneata — murmură în sfârşit Susannah cu glas stăpânit, care mângâie urechile lui Clary ca un acord învăluitor al unei muzici îndepărtate — pe dumneata te

caut de-atâta vreme!

O uimire mută apăru pe chipul domnişoarei MacFarlane.

— Nu-ți mai aduci aminte! continuă Susannah. Sufletele generoase uită faptele bune pe care le săvârşesc… Dar cei ce trag foloase de pe urma lor… Oh! Eu mi-amintesc şi, de când am învățat să mă rog, n-am contenit o clipă să mă rog pentru dumneata şi pentru celălalt înger cere-ți seamănă şi care fără îndoială ți-e soră… pentru Clary, nobila fata, şi pentru Anna, dulcea copilă.

— Dar cine eşti dumneata, doamnă? întrebă Clary.

— Nu-mi cunoşti numele… şi nici nu mi-ai cerut să ți-l spun, Clary, în ziua când brațul dumitale mi-a sprijinit trupul istovit pe Cornhill, în ziua când ai ajutat o biată fată necunoscută care se stingea de foame…

— De foame! repetă Clary apăsându-şi pieptul. Oh!… Acum şi eu mor de foame!

Susannah ieşi repede din cameră şi se întoarse numaidecât, aducând gustarea pregătită pentru ea. Ochii înlăcrimați îi râdeau naivi şi fericiți.

— Îi iert femeii aceleia tot răul pe care mi l-a făcut — spuse ea — pentru că mi-a adus gustarea asta cu care-ți pot veni în ajutor, Clary.

Îngenunche din nou pe covor şi-o ajută pe sărmana bolnavă să se ridice. În timp ce aceasta înfuleca lacomă, oprindu-se doar să scoată, din când în când, un oftat provocat de slăbiciune, frumoasă fată o încuraja, îi zâmbea, o alinta cu cuvinte calde şi-i săruta, ca o soră, mâinile palide, aproape transparente.

Clary se reînsuflețea văzând cu ochii, stimulată atât de hrană cât şi de blândețea mângâietoare a acelei dezmierdări nesperate care apăruse deodată în preajma patului ei de suferință. Se simțea fericită şi recunoscătoare, se întorcea la viață.

— Ce înfometată era, sărăcuța! spunea Susannah între două sărutări. Dacă ai putea vedea, Clary, cum ți s-

au îmbujorat obrajii!... Acum eşti iar frumoasă, ca altădată!... La-nceput, ca să te recunosc, a trebuit să privesc de două ori în adâncul inimii mele, unde-ţi păstram chipul... Pecetluisem acolo toate trăsăturile dumitale... Fruntea frumoasă, gravă şi gânditoare, ochii aceştia atât de buni care au zâmbit durerii mele, gura scumpă care mi-a grăit cândva cuvinte de-alinare... Deşi erai palidă, Clary, scumpa mea Clary, când te-am simţit aproape, ceva s-a trezit în mine; mi-am simţit inima prinzând aripi şi tresărind... Te iubesc atât de mult, surioară!...

Clary avea ochii înceţoşaţi de lacrimi.

— Îţi mulţumesc!... Îţi mulţumesc! îngână ea.

Apoi, cuprinsă de spaimă involuntară şi neaşteptată, adăugă tremurând:

— Dar nu vei putea rămâne mereu lângă mine, şi-atunci când nu vei mai fi aici, mă vor supune din nou la chinurile foamei.

Susannah se îndreptă instinctiv, ca şi cum ar fi vrut să se aşeze între Clary şi-o primejdie subit recunoscută. Pentru prima oară îşi dădu nedesluşit seama de situaţia lui Clary Mac-Farlane şi se întrebă de ce biata copilă era supusă înfometării într-o casă în care totul respira opulenţă.

Îi puse o serie de întrebări. Clary se strădui să dea răspunsuri cât mai limpezi, dar nici una nici cealaltă nu poseda cheia îngrozitorului mister. Susannah, neştiutoare şi neavând decât porniri generoase, Clary suflet pur şi nobil, se străduiau în zadar să dea de capătul acestei intrigi tenebroase.

Sigur era doar faptul că Miss Clary îndurase o suferinţă cumplită şi că temerile ei erau mai mult decât îndreptăţite.

— Mizerabilii! spunea Susannah. Să te-atace pe dumneata, Clary!... Pe dumneata care eşti un înger al bunătăţii şi blândeţii!... Am să te apăr... sunt dârză ca un bărbat!... Să îndrăznească a te mai chinui!...

Se opri, deoarece Clary păli deodată şi închise ochii cu groază.

Înainte de-a se întoarce, pentru a vedea care era pricina acestei spaime subite, o voce seacă şi aspră rosti la urechile ei:

— Ta ta ta ta!

Întorcând repede capul, văzu un omuleț pleşuv, având la tâmple două imense smocuri de păr. Omulețul, cu nasul prins în cleştele unei perechi de ochelari, ducea ud in quarto sub braț. Era maestrul Rowley, cu-ale sale *Toxicoloqical Amusements*.

Înaintase cu pas de lup, după obiceiul său şi nu-şi ascunse nemulțumirea văzând rămăşițele copiosului meniu al bolnavei.

— Ta ta ta ta! repetă el cu-o indispoziție crescândă. Şi, mă rog, cu ce drept se-amestecă această lady?... Fetița a mâncat ca un căpcăun... Şi, mă rog, ce-o să spună stăpânul?... Vă întreb, ce-o să spună?

De fapt, maestrul Rowley îşi adresa sieşi această întrebare şi stătea la o distanță respectuoasă, deoarece auzise ultimele cuvinte ale Susannei, şi n-avea deloc chef să înfrunte mânia acesteia.

Frumoasa fată se instalase între el şi patul bolnavei, cu brațele încrucişate pe piept. Îl privea țintă, pironindu-l cu privirile.

— Hm! Hm! bodogăni asistentul, dându-se un pas înapoi. Nu mă tem de-această amazoană... în definitiv, cu preparatul meu, nu mi-ar trebui decât trei secunde, cinci treimi şi o fracțiune ca s-o aranjez cum trebuie... Nu-mi pasă. Aş vrea totuşi s-o-ndepărtez de-aici înainte de sosirea doctorului.

Dar această dorință a lui Rowley n-avea să se realizeze, căci, aproape numaidecât, uşa se deschise brusc şi doctorul Moore, sumbru şi cu sprâncenele încruntate, intră în cameră.

— Ce-nseamnă asta, domnule? întrebă el pe-un ton aspru, adresându-i-se lui Rowley.

— Sir Edmund a trecut prin uşiță — replică încet asistentul — şi-a adus-o pe dânsa… pe această lady…

— Această lady n-are ce căuta aici… Retrage-te şi roag-o să te urmeze…

— N-am să plec nicăieri, domnule — spuse Susannah cu glas domol şi liniştit.

— Ta ta ta ta! făcu Rowley.

Doctorul înaintă până în dreptul patului.

— Doamnă — spuse el străduindu-se să-şi stăpânească mânia care-i încolțise în suflet — nu cunosc şi nici nu-mi pasă de formulele puerile pe care lumea le consideră galanterie… Totuşi, prevăzând un deznodământ supărător acestei situații, şi vrând să-l evit, îmi voi scoate pălăria în fața dumneavoastră, doamnă — îşi luă pălăria în mână — mă voi înclina ca un nerod şi astfel voi epuiza întreg fondul meu de curtoazie spunându-vă: vă rog, doamnă, vă implor să plecați numaidecât!

Pentru ca cititorul să înțeleagă dintr-odată situația, va fi de-ajuns să-l informăm că doctorul o părăsise cu câteva clipe în urmă pe Miss Trevor şi se întorcea acum să încerce asupra lui Clary teribila experiență amânată până atunci.

Susannah întoarse capul spre Clary.

— Oh! Nu mă părăsi! implora biata fată căreia i se păru că vede o şovăială în acest gest.

— Să te părăsesc! exclamă Susannah înconjurându-i talia cu brațele. Oh! Nu, Clary! Nu cunosc forță care m-ar putea despărți de dumneata.

— Încăpățânată! mormăi Rowley.

Doctorului îi scăpă o exclamație înăbuşită.

— Doamnă!… Doamnă!… spuse el cu voce tremurândă. Nu mă cunoaşteți!… Şi nu vă dați seama ce crimă ați săvârşit, în ochii mei, pătrunzând în acest apartament…

— Ştiu că s-a-ncercat distrugerea acestei ființe — răspunse Susannah fără să se emoționeze — şi vreau să veghez de-aci înainte asupra ei.

Uşa se deschise din nou. De data aceasta, intră Tyrrel Orbul. Nimeni nu se uită la el. În loc să înainteze în interiorul camerei, rămase nemişcat şi nepăsător în prag, privind scena cu-o indiferență totală, cu ochii lui mohorâți şi sticloşi.

Doctorul tresărise vizibil la răspunsul Suzannei.

— Ah!... Deci ştiți totul, doamnă! murmură el cu-o spaimă amenințătoare. Ei bine! Aş putea da uitării faptul că ştiți... aş putea chiar să vă iert pentru asta. Dar plecați!... Plecați numaidecât!

— N-am să plec nicăieri, domnule – repetă frumoasă fată a cărei privire senină, strălucitoare prin calmul ei sublim, înfruntă fără să se încovoaie sinistra fulgerare din uitătura lui Moore – va trebui mai întâi să mă ucideți pe mine, dacă doriți viața acestei copile.

Doctorul îşi vârî mâinile în vastele buzunare ale costumului; chipul lui, de obicei palid, se înroşise până la rădăcina frunții şi oferea o imagine respingătoare.

— Ieşi afară! îi ordonă el lui Rowley, furios. Doamna a vrut-o!

Nici unul din muşchii frumosului chip al Suzannei nu se contractă. Ridică doar ochii spre cer, fiindcă îşi dădea bine seama că avea să moară.

Dar Tyrrel Orbul se hotărâse în sfârşit să joace un rol în această scenă. În clipa în care Moore, cuprins de unul din acele accese de furie ce se ivesc mai cu seamă la oamenii a căror, pasiune se-ascunde în mod ipocrit sub un veşmânt de gheață, deci în clipa când se îndrepta spre Susannah care continua să stea nemişcată, brațul vânjos al lui Tyrrel îi opri brusc.

Doctorul încercă să se desprindă. Zadarnic.

— Cum! țipă el în cele din urmă, sleit de-acea luptă de-o clipă. Îndrăzneşti să foloseşti violența împotriva mea, tu!

— Părerea mea-i că femeia asta nu trebuie ucisă, doctore – răspunse liniştit Tyrrel.

— Şi dacă vreau eu?

— Voi încerca să te-mpiedic.

— De ce, nenorocitule, de ce?! urlă doctorul.

Clary era mai mult moartă decât vie. Susannah, pe care furia lui Moore nu izbutise s-o facă să tremure, se uita acum la Tyrrel cu nelinişte şi teamă.

Acesta continuă pe-acelaşi ton flegmatic:

— Doctore, din mai multe motive… Mai întâi, femeia aceasta-i fiica mea.

Susannah suferi un şoc imperceptibil şi deveni mai palidă, dar nu manifestă nici o mirare. Moore, dimpotrivă, se dădu înapoi uimit.

— Ah! Ah! Suky – continuă Tyrrel aruncându-i acea privire lungă, pătrunzătoare şi grea despre care frumoasă fată îi vorbise de-atâtea ori lui Brian de Lancester. Nu mă cunoşti?

— Te recunosc, domnule – rosti încet Susannah – şi totuşi…

— Şi totuşi, nu-nseamnă nimic, Suky, pentru un savant ca domnul doctor… Ai văzut când m-au spânzurat, nu-i aşa? Cine ştie? Poate mă vei mai vedea spânzurat… Doctore – adăugă Tyrrel întorcându-se spre Moore, a cărui mânie se potolise în fața acestei revelații, dar care continua să privească pe cele două fete cu-o şovăire ce nu prevestea nimic bun. Când spun: e fiica mea… mă-nțelegi bine, nu?… Pe vremea când purtam numele de Ismail Spencer, ea se numea Susannah Spencer, asta-i tot… dar nu acesta-i motivul pentru care am intervenit între voi.

— Atunci care-i? întrebă Moore.

— Marchizul de Rio Santo mi-a poruncit să veghez asupra ei.

— Ah! făcu doctorul plecându-şi capul.

— Mi s-a poruncit categoric! încheie Tyrrel.

— Şi totuşi – continuă Moore – a aflat… viața ei ar putea însemna condamnarea mea!

Tyrrel se înclină grav.

— Cine-şi va asuma misiunea de-a o readuce la

tăcere?… continuă doctorul. Dumneata, Ismail?

Tyrrel aruncă pe furiş o privire piezişă Susannei care leşinase pe pat şi-avea ochii închişi.

— Ei bine, da! răspunse el împrumutând deodată bonomia personajului Sir Edmund. Îmi asum această misiune, doctore.

Capitolul I - Două exemplare de "Soare" pentru o "Lună"

Faptele se petreceau în timp ce Brian de Lancester, întors în Wimpole Street, în fața casei cu numărul 9, însoțit de-un mic grup de polițişti, constata că scurta lui absență fusese de ajuns pentru ca locuința să rămână pustie.

Noaptea era minunată. Umezeala de peste zi, aşternută pe caldarâm de-un vânt înghețat din nord, făcea din fiecare stradă o oglindă lucitoare pe care trecătorii alunecau, se clătinau şi cădeau, spre marea satisfacție a tuturor Snaililor din capitala imperiului britanic.

În apropiere de Portland-Place, la mijlocul străzii Devonshire, se adunase, în ciuda frigului pătrunzător, o mulțime considerabilă în fața unei uşi deschise. Mulțimea era alcătuită numai din bărbați, care semănau oarecum între ei, deşi unii aveau numai nişte zdrențe pe ei, în timp ce alții purtau costume foarte decente. Erau, evident, confrați, căci se împingeau, se înghionteau, cu aerul cel mai prietenos din lume, fără a ține seamă de îmbrăcăminte.

Aproape toți aveau sub brațe teancuri enorme de ziare; doar cei mai eleganți făceau notă discordantă, însă pe ei îi urmau unul sau mai mulți groomi, încărcați ca nişte asini cu teancuri asemănătoare. Toți vorbeau în acelaşi timp. Strigăte ciudate țâşneau din această mulțime amestecându-se cu reflecții filosofice, cu vorbe de duh şi hohote de râs.

În fața uşii deschise se aflau patru sau cinci valeți în uniformă care azvârleau necontenit asediatorilor pachete cu hârtie jilavă, şi care răspândea acel miros scârbos pe

care Dumnezeu l-a dat ziarului ca să avertizeze fără îndoială publicul împotriva minciunilor sale neruşinate, aşa cum a agăţat o sfârlează de coada nelată a şarpelui cu clopoţei.

— O duzină pentru Pleydell şi Browne! se auzea o voce în mulţime.

— O duzină pentru Pleydell şi Browne! repeta unul din valeţi.

Aceste cuvinte treceau din gură în gură şi ajungeau până la un funcţionar care avea o faţă de fosilă, ca pergamentul, vârâta într-un registru.

Funcţionarul mâzgălea câteva cuvinte şi repetă încă o dată cu glas ascuţit:

— O duzină pentru Pleydell şi Browne. Daţi-i drumul.

Se livra un pachet.

— Patruzeci pentru Gilbert din Strand!

— Douăzeci şi cinci pentru doamna Dodson!

— Două sute pentru Howard şi Flower!

Vânzarea mergea strună. Pe măsură ce fosila constata rezultatele, pergamentul chipului său căpăta nuanţe aurii; iar atunci când, în cele din urmă, Howard şi Flower cerură două sute de exemplare, funcţionarul lăsă din mână pana pentru a-şi freca mâinile.

Dar nu avu mult timp. Strigătele de-afară se înteţeau.

— Şaptezeci şi cinci pentru Prior!

— Cincizeci pentru Goodrige!

— Optzeci pentru Samuel Lowter!

Răsunară sute de alte nume, sute de alte cereri, astfel încât, în cele din urmă, o voce ieşind din străfundurile biroului rosti triumfătoare:

— Tirajul s-a epuizat, domnilor.

Se stârni o zarvă generală.

— Mai trageţi un tiraj! Două mii, trei mii, zece mii!... Luăm tot!

— Zaţul a fost desfăcut şi-aruncat, domnilor.

Oamenii încercară să protesteze, dar cele două uşi mari batante se închiseră şi fața gălbejită a funcționarului dispăru.

Toate acestea se petreceau la uşa domnului Timothy Overflow, editorul ziarului *The Moon* (Luna), gazetă de seară. Mulțimea adunată în stradă era un *rush* de "jurnalişti" sau vânzători de ziare.

De obicei, fițuica *The Moon* îşi făcea apariția într-un anonimat absolut şi nu ajungea la vânzători decât dacă era transportată la chioşcuri; dar, în ziua aceea, cuprindea o anumită ştire, o ştire senzațională! Tirajul ediției din seara aceea se dovedise insuficient pentru afluența de cumpărători. Fiecare voia să ştie, să citească cu ochii lui.

De multă vreme, curiozitatea publică nu mai fusese astfel stârnită. Şi pe bună dreptate: nu era o ştire obişnuită, o excentricitate ridicolă.

De data aceasta, era vorba de istorie. În joc se afla un personaj regesc.

Într-adevăr, era relatată o crimă odioasă, un asasinat nelegiuit săvârşit, sau cel puțin încercat, pe terasa castelului din Kew.

Şi împotriva cui, Doamne! Împotriva unei copile grațioase şi neprihănite care, eventual, putea fi desemnată să urmeze la tron, împotriva speranței celor trei regate, împotriva prințesei Victoria, într-un cuvânt, fiica Alteței sale regale ducele de Kent, nepoata Maiestății Sale.

Era deci cazul să se cumpere, la orice preț, *Eveninq-Post*, *Standard*, *Evening-Mail* şi *Moon*, spre a se cunoaşte detaliile nemaipomenitei atrocități.

Lumea spera de altfel să găsească în toate aceste ziare, sau în unul din ele, numele mizerabilului a cărui mână săvârşise sacrilegiul etc.

Cei care, venind prea târziu, nu şi-au mai putut procura nici măcar un exemplar din *Moon*, fițuica atât de neglijată de obicei, au înregistrat o amară decepție. S-a

instituit imediat un fel de bursă, în fața ușii domnului Timothy Overflow. Unii voiau să cumpere, de la a doua mână, cu bani peşin, câteva numere din prea solicitata gazetă, alții propuneau schimburi.

— Un şiling pentru un exemplar din *Standard!* propunea unul.

— Ofer şase pence în plus, față de prețul curent, pentru fiecare *Evening-Post* — striga altul.

— Un *Times* pentru un *Evening-Mail!*

— Două *Suns* pentru un *Moon!*

Cumetrele "bine informate" începură să-şi dea drumul la gură:

— Vă jur pe sănătatea mea că ştiu tot... Mi-a spus doamna Footes, care ține pe cumnatul doamnei Crosscairn, care-i grădinar la *pleasure ground* din Kew... Era o amazoană pe-un cal uriaş... A tras asupra bietei copile douăzeci şi şapte de săgeți otrăvite! spuse una.

— Nu se poate! răspunse alta.

— Ba da! insistă prima. Oamenii de strajă, drăguții de ei, au venit şi-au tăiat-o, pe ea şi calul, bucățele-bucățele.

— Foarte bine i-au făcut! declară o persoană.

— Vă spun eu care-i adevărul — interveni o altă femeie. Criminalul e-un sălbatic din lumea mare... A lovit-o pe biata prințesă cu-o măciucă în cap...

— Nu-i adevărat! ripostă alta. E-un catolic irlandez, un cerşetor netrebnic de dincolo de canal, un...

— Da' de unde! E-un gentleman! I s-a găsit calul mort în mijlocul parcului din Regent... un cal minunat!

— Ce aiureli se mai născocesc la Londra! constată prima cumătră dând din umeri.

Povestea celor douăzeci şi şapte de săgeți otrăvite i se părea, fără îndoială, singura în măsură să ofere un grad suficient de verosimilitate.

Pentru a pune capăt agitației care se iscase şi a îndemna mulțimea să se împrăştie, funcționarul-fosilă coborî la parter, ducând cu sine singurul şi ultimul

exemplar din *Moon* care se mai afla în birou.

O voce lentă, monotonă, precisă se auzi în stradă, făcând să amuţească deodată ţipetele "jurnaliştilor" şi comentariile mulţimii.

Iată ce spunea glasul, vorbind de la ferestruica uşii:

— Detalii autentice privind oribilă tentativă de asasinare împotriva augustei persoane a Alteţei Sale Regale prinţesa Victoria de Kent, nepoata iubită a Maiestăţii Sale, regele, bunul nostru suveran. Azi-dimineaţă, la orele unsprezece treizeci şi cinci, un necunoscut, călărind un cal roib, a pătruns în *pleasure-ground* din Kew, deşi drapelul regal flutura deasupra clopotniţei. Gărzile pedestre însărcinate cu paza terasei nu l-au zărit decât atunci când se şi afla lângă marea seră japoneză. După alte versiuni, însăşi prinţesa l-ar fi descoperit în clipa când se îndrepta spre dânsa purtând un pistol burduşit cu gloanţe. Văzând temuta armă, tânăra prinţesă ar fi scos un ţipăt de groază... şi s-ar fi îndreptat spre palat cerând ajutor. Se pare că străinul nu s-a mai gândit la altceva decât cum să dispară. S-a îndreptat repede spre zidul la picioarele căruia îşi lăsase calul...

Fosila închise încet ghişeul şi se retrase.

Mulţimea, nemulţumită de informaţiile primite şi vrând să afle mai multe amănunte, se îmbulzi spre uşă încercând s-o forţeze. Unii cereau chiar să se dea foc casei. Alţii înjurau de mama focului.

În vreme ce mulţimea îşi manifestă astfel mânia într-un vacarm de ocări, o trăsură venind din Wimpole Street şi îndreptându-se spre Devonshire îşi croi cu greu drum prin gloată. Personajul din trăsură habar n-avea că era eroul dramei care se desfăşura în plină stradă, iar mulţimea nu-şi putea nici pe departe închipui că *necunoscutul* se afla în momentul acela în mijlocul ei...

Trăsura o coti în Portland-Place şi se opri în faţa locuinţei contelui de White-Manor.

Brian coborî în grabă şi urcă treptele peronului de

unde valeții îl izgoniseră într-o zi din porunca fratelui său.

Ciocăni puternic în uşă.

Valetul care veni să-i deschidă se dădu îndărăt înspăimântat, de parcă l-ar fi văzut pe dracul în persoană.

— Te rog să-l anunți pe contele de White-Manor — spuse Brian cu un calm imperturbabil — că domnul de Lancester solicită Senioriei Sale o audiență.

Capitolul II - Dreptul de primogenitură

Întreaga Londră cunoştea duşmănia dintre cei doi frați. Era deci mai mult decât firesc ca un valet de la White-Manor să n-o ignoreze. Groomul căruia i se adresase Lancester rămase o clipă pe gânduri, întrucât o întrevedere între conte şi fratele său mai mic i se părea un lucru extraordinar, de neconceput.

Totuşi, când Brian îi repetă porunca pe un ton hotărât se supuse.

După câteva secunde se întoarse, iar Brian fu poftit numaidecât în salonul de recepție.

Se trânti într-un fotoliu. Avea gândurile adânc tulburate. Ceea ce se petrecuse în casa din Wimpole Street, destăinuirile Susannei, dispariția ei neaşteptată, toate acestea erau încă vii în mintea lui şi nu căpătaseră limpezimea şi înțelegerea pe care le-o dau lucrurilor câteva zile de meditație. Era conştient că un inamic puternic, mai cu seamă prin faptul că nu putea fi identificat, voia să i-o răpească pe Susannah; venea la fratele lui să caute mijloacele de-a combate şi-a învinge duşmanul necunoscut. Acesta îi era scopul: s-o regăsească pe Susannah şi s-o ia sub aripa sa protectoare. Dar nu ştia încă nici ce mijloace să folosească pentru a obține acest rezultat, nici în ce fel

trebuia să acționeze pentru a dobândi sprijinul fratelui său, în momentul de față, asta avea mai puțină importanță. Nu se simțea oare sigur de el, în urma nenumăratelor victorii repurtate asupra lui White-Manor? Nu avea oare de partea lui oboseala şi plictiseala deznădăjduită a contelui, ajuns la disperare într-o luptă împotriva firii, în care era întotdeauna țapul ispăşitor?

De multă vreme Brian de Lancester nu mai pusese piciorul în casa strămoşilor săi. De la moartea tatălui lor, certurile continue cu White-Manor îl îndepărtaseră de casa familiei, devenită proprietatea exclusivă a fratelui mai mare. Deşi preocupat de gânduri străine emoțiilor obişnuite, Brian simți în suflet o tulburare gravă şi necunoscută. O voce, amuțită de ani, părea să-l îndemne la privirea şirului de portrete nobile şi austere de pe pereți, înfățişând alternativ chipurile mândre ale părinților şi trăsăturile demne, semețe şi blajine ale bunicilor dispăruți; iar vocea aceea clocotea, în adâncul lui, reproşuri în care amestecă şi numele detestat al fratelui său.

Sub ciudatul veşmânt de scepticism cutezător în care se înfățişa lumii, Brian avea sufletul nobil al unui cavaler. Acum, poate că se căia. Oricum, îşi plecă fruntea ca şi cum i-ar fi fost ruşine să înfrunte privirile tuturor generațiilor adunate acolo; venea în mijlocul lor cu gânduri ostile față de succesorul lor legitim, moştenitorul numelui comun, omul care purta titlul transmis din tată în fiu intact şi pur, stăpânul casei, într-un cuvânt, cel căruia o ramă goală îi aştepta portretul în continuarea tuturor acelor venerabile portrete.

Îşi aminti că răposatul conte de White-Manor îi unise pe patul de moarte mâna cu cea a fratelui său. Îşi aminti că ultimul cuvânt al mamei sale îl îndemnase la dragoste şi la iertare… Mama lui, ale cărei trăsături binecuvântate, fixate pe pânza de-un penel abil, păreau să-i surâdă încă…

O uşă laterală se deschise. Lordul White-Manor

apăru, sprijinit de brațul intendentului său, Gilbert Paterson.

Între conte şi fratele său există o foarte mare diferență de vârstă. Vigurosul temperament al lui Brian şi excesele lui White-Manor accentuaseră această diferență transformând-o într-un contrast izbitor. Într-adevăr, Brian îşi păstrase la vârsta virilității ceva din grația juvenilă, din supleţea elastică a membrelor, din spontaneitatea expresivă a mişcărilor feții, calități care aparțin, în general tinerilor.

Structura lui fizică, precum şi morală, erau neprihănite. Rămăsese tânăr în aparență şi în fond, mult mai tânăr decât acei lorzi de douăzeci de ani, pe care galopul unui cal îi face să pălească şi care-şi reînsuflețesc cu chiu cu vai, apelând la excitante, apetiturile stinse. Frumos, puternic şi pasionat, dincolo de aspectul flegmatic, era plin de îndrăzneală, iubire şi temperament. White-Manor, dimpotrivă, îmbătrânise înainte de-a fi depăşit limitele vârstei maturității. Inima lui, egoistă prin natură, devenise de piatră; trupul său, robust altădată, se prăbuşea sub povara unei decrepitudini precoce. Totuşi nu era una din acele ruine cărora vârsta sau excesele le distrug corpul: merg încovoiate, plăpânde, tremurânde, debile, rugind lumea să le facă loc pentru a-şi târî paşii nesiguri; lordul White-Manor îşi păstrase rigiditatea siluetei puternice; se ținea încă drept pe picioarele ca de plumb, iar torsul său sfrijit îşi ascundea defectele sub minciunile abile ale unui costum elefant. Dar, la fiecare pas pe care-l făcea, o tresărire dureroasă îi tulbura chipul; respira greu, gâfâit; sub artificiile părului de împrumut se zăreau câteva fire albe rare, presărate ici şi colo pe un craniu gol, ridat; avea paloarea înspăimântătoare acelor loviți de apoplexie.

Într-un fel era ruina unui organism robust.

Uneori, când mânia îi înfierbânta brusc şi-i dilua sângele îngroşat care-i astupa vinele, îşi regăsea pentru o clipă vigoarea de odinioară; putea încă să distrugă ceva,

un om sau un lucru, în furia sălbatică a impulsurilor sale.

Dar plătea repede şi scump asemenea izbucniri nesăbuite. Revenind pe neaşteptate, cu violență, în trupul acela uzat, înghețat, înțepenit, viața îl nimicea prin şocul ei formidabil. White-Manor cădea atunci ca o masă inertă sau, dacă şocul nu era prea puternic, creierul său se simțea cuprins de-o toropeală, de-un fel de îndobitocire prezentând caracteristicile imbecilității şi-ale nebuniei.

Viitorul său era supus — şi el ştia acest lucru — amenințării unei dileme implacabile: apoplexia sau demența.

Când fratele său, care înainta încet, sprijinit tot timpul de brațul lui Gilbert Paterson, se apropie, Brian se ridică şi se înclină ceremonios. Contele îi răspunse la salut încercând, dimpotrivă, să afişeze o expresie de bonomie cordială.

O dată mai mult, între cei doi bărbați, rolurile erau inversate. Teama îl domina pe cel puternic, siguranța se afla de partea celui slab. Fratele cel mare, stăpânul, posesorul unei averi imense, se temea de fratele cel mic, care nu avea nimic pe lume.

Cei doi frați rămaseră o clipă nemişcați şi se priviră în tăcere.

Chipul lui Lancester exprima răceală şi orgoliu: cel al contelui avea un aer din ce în ce mai binevoitor şi supus, dar cine ar fi judecat gândurile lor după aceste simptome exterioare s-ar fi înşelat amarnic.

În inima lui Lancester exista milă, o milă sinceră şi crescândă. Contele de White-Manor suferea şi mai mult ca de obicei; purta pe figură urmele ultimului atac care-l doborâse în noaptea precedentă, în camera Annei Mac-Farlane din *lord's corner*. Ochii săi care încercau să surâdă, aveau o privire fixă, stupefiată. O jumătate din corpul lui, potrivnică mişcării muşchilor, se târa aproape inertă, ca şi cum ar fi fost lovită de-un început de paralizie.

Brian nu putu să constate fără amărăciune şi compătimire schimbarea funestă intervenită la fratele său de la ultima lor întâlnire; şi trecuse multă vreme de atunci. Vocea sângelui care vorbise adineauri în sufletul său, în timp ce aştepta, singur, venirea lordului, se făcu din nou auzită, cu şi mai multă energie. O clipă fu ispitit să întindă braţele spre fratele său.

Dar o străfulgerare de ură care demască, pe furiş, bonomia simulată a lui White-Manor, fu de-ajuns să-l oprească pe Lancester. Îşi reluă aerul rece şi aşteptă.

În sufletul contelui nu exista decât aversiune profundă, dorinţă de răzbunare, ură implacabilă, nemărginită. Şi el era neplăcut impresionat de aspectul fratelui său; şi el încercă un sentiment de amărăciune privind trăsăturile acelea pe care nu le mai văzuse ani de zile, decât de departe, temându-se de ele că de-o ameninţare înfiorătoare. Dar ce mare deosebire între surprinderea lui şi cea a lui Brian!

White-Manor ar fi vrut să-l găsească pe acesta din urmă îmbătrânit ca şi el, zdrobit, ba chiar mai mult decât el! Or, îl revedea tot tânăr, tot puternic, tot plin de energie şi viaţă! Forţa şi energia lui nu constituiau oare o, insultă adusă epuizării sale, tinereţea aceea nu-şi bătea joc de decreptitudinea lui? Nu era, din partea acelui om sănătos la minte şi trup, o supremă ofensă faptul că se prezentă în faţa unui bolnav ameninţat de nebunie?

Pătimaşul răzbunător se afla acolo pentru a savura agonia victimei sale; moştenitorul venise să-şi dea seama câte zile mai trebuia să aştepte pentru a intra în posesia unor bogăţii incalculabile, a castelelor lui White-Manor, a parcurilor, a heleşteielor, a pădurilor lui White-Manor, a numelui, a titlului, a rangului lui White-Manor.

Nu mai avea nici un alt mijloc de a-i răpi această moştenire, nici unul, în afara hotărârii de-a rămâne în viaţă! Dar viaţa lui era pe sfârşite. Contele se simţea alunecând spre neant. Astăzi mai mult ca oricând, când îşi compara propria-i slăbiciune cu vigoarea fratelui său,

se vedea apropiindu-se de capătul drumului.

Brian se afla în, fața lui, mai viguros ca niciodată. Dădea impresia că se făleşte cu sănătatea lui de fier. Îşi cambra talia elegantă şi fermă părând a spune:

— Nu te grăbi, milord, fratele meu. Stinge-te în voie, mori liniştit… Am timp s-aştept.

White-Manor n-ar fi putut nutri asemenea gânduri şi să păstreze în acelaşi timp prefăcuta atitudine de bunăvoință ospitalieră pe care încercase până atunci s-o pună cât mai în evidență. Ura lui ieşi la suprafață şi-i scăpără în privire, în timp ce un surâs amar îi ridică colțurile buzelor făcându-le să tremure.

După câteva secunde, în care se studiară reciproc, şi înainte ca vreun cuvânt să fie rostit, cei doi frați ajunseră să se măsoare din ochi ca doi duşmani gata să se strângă de gât.

White-Manor rupse cel dintâi tăcerea.

— Ce vrei de la mine, frate? întrebă el cu-o voce dulceagă care contrasta puternic cu expresia chipului său. Ai venit să constați progresele supliciului lent la care mă supui?… Sunt foarte bolnav, Brian, aşa că poți fi satisfăcut.

— Milord – răspunse Lancester înclinându-se – am vrut să mă informez asupra stării sănătății Senioriei Voastre… îmi pare rău că te găsesc bolnav… Cât despre acuzația de-a fi cauza suferinței dumitale, cred că Senioria Voastră greşeşte față de viața fericită pe care-a dus-o altădată şi-mi atribuie mie, o putere de care nu dispun…

— Vipera care ucide, domnule, e obscură şi slabă. Până şi-un copil o poate strivi cu piciorul.

Brian rămase impasibil, iar contele regretând numaidecât această vorbă scăpată mâniei sale pline de ură, bâigui încurcat:

— Vroiam să spun… dar între frați nu eşti obligat să-ți cântăreşti fiecare cuvânt.

— Sunt de-aceeaşi părere, milord – spuse rece

Lancester — fraţii care se iubesc, îşi pot spune orice. Rog pe Senioria Voastră să nu se jeneze.

White-Manor îşi ascunse tulburarea sub o strâmbătură de om bolnav şi făcu semn lui Gilbert să-i aducă un fotoliu.

— Te rog să iei loc — îi spuse el lui Brian. În ce mă priveşte, îţi cer permisiunea de-a face acelaşi lucru… ei şi-acum, întrucât nu prea obişnuim să ne vedem foarte des, te rog încă o dată să-mi spui care este scopul vizitei.

— Am venit să discut cu Senioria Voastră între patru ochi — răspunse Lancester instalându-se — şi aştept să rămânem singuri.

White-Manor şovăi vizibil. Privirea lui părea să facă din nou o comparaţie între forţa fratelui său şi propria-i slăbiciune. O spaimă evidentă se putea citi pe obrajii lui căzuţi.

— Între patru ochi! repetă el. Gilbert Paterson e-un demn slujitor, frate. De obicei, nu mă părăseşte niciodată.

— Prin urmare nu erai departe, milord, în noaptea când Gilbert Paterson, acest demn slujitor, a pus valeţii dumitale, înarmaţi cu bice, pe urmele mele?

— A fost un lucru nespus de regretabil, Brian — îngăimă contele, Gilbert şi-a primit pedeapsa cuvenită…

— Dar n-a fost izgonit — îl opri Brian, a cărui voce calmă nu lăsa să răzbată amărăciunea din sufletul său. Milord, eşti stăpân în această casă şi n-aş cuteza să-ţi nesocotesc preferinţa pentru un servitor…

— Vrei să-l alung? spuse repede lordul.

— Mă interesează prea puţin — adăugă Lancester — dacă îl alungi sau nu pe acest slujitor atât de demn! Dar chestiunea care mă aduce este gravă… foarte gravă… pentru mine, milord, ca şi pentru dumneata. Prezenţa acestui valet mă stinghereşte.

Contele se gândi un minut, apoi se ridică singur şi se îndreptă spre uşă spunând:

— Urmează-mă, Gilbert… Brian, mă întorc într-o clipă şi vom fi singuri.

Într-adevăr, după câteva secunde, contele reapăru, dar în loc să se aşeze în faţa lui Brian, luă loc pe-un scaun de lângă masă ce se afla în mijlocul salonului şi depuse ostentativ pe cuvertura groasă care-o acoperea o pereche de pistoale.

— Asta-ţi dovedeşte, Brian — spuse el pe un ton scurt şi degajat — că vom discuta serios şi deschis. Te urăsc, o ştii prea bine. Mă tem de tine, s-ar putea s-o ştii şi pe asta. Te cred în stare de orice, de-aceea am adus doi martori care, deşi muţi, îl vor înlocui totuşi pe Gilbert Paterson… Te ascult.

Brian începu să zâmbească compătimitor.

— Ah! Milord — spuse el — don Quichotte lovea cu lancea în morile de vânt! Era o nebunie mai mică decât aceea pe care ar reprezenta-o ameninţarea mea cu pistoalele!… Nu-ţi dai seama ce pleaşcă ar însemna pentru mine să fiu asasinat de Senioria Voastră?

— Nu, domnule, nu-mi dau seama — răspunse contele pe un ton tăios. Vorbele dumitale batjocoritoare nu mă mai impresionează.

— Pe cinstea mea, ar fi mai grozav decât dacă m-aş spânzura sub fereastra dumitale… Nu, nu milord, pistoalele nu te vor apăra de atacurile mele şi vei avea nevoie de alte arme ca să duci mai departe lupta, dacă respingi propunerea de pace pe care ţi-o ofer.

— Cum! sări contele într-un prim elan de speranţă. Ai de gând să pui capăt urmăririi tale implacabile, Brian?

— Te voi graţia, milord — răspunse acesta coborând asupra lui White-Manor privirea lui indiferentă şi semeaţă. Închipuieşte-ţi că-mi inspiri milă, închipuieşte-ţi că vocea sângelui s-a rostit, c-am obosit să tot lovesc într-un frate, că m-am plictisit să zdrobesc un inamic care nu ştie deloc să se apere, în sfârşit, m-am plictisit să tot abat dispreţul lumii asupra omului ce poartă numele venerat al tatălui meu…

— Ah!… exclamă neîncrezător White-Manor, căruia meditaţia îi reducea bănuielile. Ai un fel foarte aspru de-a

propune pacea.

— Asta fiindcă am senzația c-ai atins ultimele hotare ale nenorocirii, milord. Deşi nu mă pot întoarce la dumneata cu brațele deschise, aşa cum te-ntorci la un frate, am capriciul clemenței. Ai decăzut atât de mult! Ți-e ruşine să mai fii dumneata însăți! Eşti atât de-nspăimântat în timpul zilei, când auzi în juru-ți vuietul prelung al lumii care noaptea te-asurzeşte, țipetele acelea atât de batjocoritoare, atât de amare, atât de sfredelitoare care-ți dau insomnii!... Nu sunt un călău şi vreau să pun capăt astăzi torturilor dumitale.

White-Manor se făcuse roşu că racul. Fiecare din acele cuvinte era ca o lovitură de măciucă pentru orgoliul său; mila aceea disprețuitoare îl sufoca. O clipă, mânia urcă în valuri atât de mari spre creierul său, încât mâna i se agită involuntar, în timp ce privirea se îndreaptă cu lăcomie spre pistoale.

În ce-l priveşte pe Brian, socotea că vorbise destul şi-acum răsfoia un album.

White-Manor se potolise întrucâtva, stăpânindu-şi oarecum furia împotriva acelui calm biruitor. I se părea cu neputință să-l atace pe omul care nici nu se sinchisea c-ar putea fi atacat şi care, fără să urmărească măcar mişcările inamicului său înarmat, îşi fixase atenția asupra unor imagini frivole.

Pistoalele rămaseră pe masă şi contele făcu un efort spre a-şi veni în fire.

— Prin urmare — continuă el după o tăcere — astăzi mă insulți în virtutea obişnuinței, pentru ultima oară?

— Te-nşeli, milord — răspunse Lancester continuând să acorde atenție imaginilor din albumul pe care-l răsfoia — n-o insult pe Senioria Voastră. Scot doar la iveală, tristele limite la care o văd redusă.

— Cu alte cuvinte, procedezi ca negustorii care depreciază o marfă, pentru a o putea obține la un preț mai scăzut.

— Nu tocmai... N-am impresia că negoțul e-n

măsură să-mi ofere o comparație convenabilă… Eu, milord, depreciez anume ca să obțin un preț mai bun.

— Prin urmare, ai venit să-mi propui un târg neruşinat?

— O capitulare, milord… Strămoşii dumitale şi-ai mei îşi răscumpărați prizonierii de război.

— Îmi este îngăduit, domnule, să-ți prezint cealaltă față a acestui tablou pictat cu abilitate în culori atât de sumbre?

— Fireşte, milord — răspunse Brian închizând albumul şi ascultând cu atenție.

— Constat din parte-ți multă condescendență — continuă contele încercând, la rândul său, să persifleze. Sunt foarte nenorocit, e-adevărat, foarte nenorocit, din pricina dumitale. Dar dumneata, care vorbeşti cu-atâta siguranță, crezi că eşti într-o situație mai bună? Cu cât mă faci pe mine mai nenorocit, cu-atât ies mai mult la iveală propriile-ți nenorociri, căci invidia este o mărturisire, un omagiu! Şi eşti gelos pe mine. Eşti sărac… Dumneata care, risipitor cum te ştiu, ai putea să cheltuieşti o avere, n-ai o para chioară… Eu sunt pair al regatului, gentleman şi milionar… Te-nțeleg şi bănuiesc, crede-mă, scopul vizitei dumitale. Găseşti că trăiesc prea mult!… Dar, slavă Domnului, frate, voi mai trăi încă destule zile ca să-ți pun la grea încercare răbdarea; venind la mine ca să facem pace, cum spui, şi să găseşti mijloace de a scăpa de această viață plină de lipsuri şi datorii pe care-o duci de-atâta vreme, ai procedat ca un om cuminte… Numai că, poate, ar fi mai prudent din parte-ți să rogi în loc să ameninți.

Brian nu răspunse numaidecât, ca şi cum ar fi vrut să ofere contelui posibilitatea de a-şi prelungi discursul.

— Milord — replică el în sfârşit — în tot ce ai spus e-un dram de adevăr, dar sunt şi multe erori. Sunt sărac şi nici nu mă gândesc s-o neg, dar vremea datoriilor a trecut pentru mine: nu mai am credit!

— Vrei să mă faci să cred că trăieşti din munca

dumitale? întrebă White-Manor sarcastic.

— Nu, milord; nu ştiu să fac nimic.

— Şi totuşi, trăieşti…

— Într-adevăr, spre necazul Senioriei Voastre. Dar nu-mprumut, mi se dă de pomană.

— Cum! țipă White-Manor, tresărind în fotoliu. Ai împins nebunia până acolo? Ai pătat într-atât numele pe care-l porți, încât să te pretezi la cerşit?…

— Milord – îl întrerupse Brian – trebuie să atrag atenția Senioriei Voastre că cerşitul e sever interzis, chiar şi fraților mai mici ai membrilor Parlamentului, față de care bunul-simț şi omenia cereau, după părerea mea, un amendament… Primesc pomană, dar n-o solicit… Dar nu crezi c-am vorbit destul şi c-ar fi cazul să trecem la fapte? Dintr-un motiv sau altul, îți ofer pacea. O accepți?

— Depinde de prețul la care te gândeşti.

— Prețul?… repetă Brian.

Şovăi. Evident, această întrebare îl luă prin surprindere.

— De cât ai nevoie? întrebă contele.

— Milord – răspunse în sfârşit Brian cu-o voce înceată şi gravă – nu prea ştiu de cât am nevoie… dar am nevoie de mult… Trebuie să scot din casă de bani a Senioriei Voastre până la concurența… bunului meu plac, milord.

Capitolul III - Fie-ți milă, frate!

Față de această cerere exorbitantă, contele rămase o clipă stupefiat. Îşi privi fratele drept în față, de parcă ar fi încercat să găsească pe chipul lui o explicație logică a extravagantelor sale pretenții. Acest examen nu-l putea satisface, deoarece trăsăturile lui Brian, calme şi hotărâte, confereau un aer foarte grav propunerilor sale.

— Deci îmi ceri toată averea, domnule! strigă în

sfârşit contele, mai mult uimit decât furios. Sper să nu-ți închipui că vei reuşi a mă sili s-accept aşa ceva…

— Într-adevăr, milord, e vorba de-ntreaga dumitale avere. Dar, gândeşte-te, s-ar putea să mă mulțumesc c-un sfert… cu jumătate… nu se ştie… Cât despre speranța pe care Senioria Voastră o consideră imposibilă, îți dau cuvântul meu de onoare că niciodată n-a avut un caracter mai real şi n-a fost mai bine întemeiată…

Se opri. Aproape imediat urmă pe-un ton simplu, calm, hotărât:

— Să nu-ți închipui, milord, că întreprind cu dumneata o acțiune diplomatică, c-am venit purtând în mine un gând ascuns, pe scurt, c-aş avea vreo metodă infailibilă, cu ajutorul căreia pot împinge de la spate pe Senioria Voastră, silind-o să sară şanțul cu ochii legați… Dacă n-aş disprețui astfel de mijloace, aş putea într-adevăr s-angajez bătălia pe acest tărâm, căci îți cunosc trecutul, milord, fratele meu, mult mai bine decât îți închipui…

— Trecutul meu — îl întrerupse contele — este trecutul unui gentilom şi degeaba ai încerca să mă sperii cu astfel de amenințări. Nu mă tem să-mi dau la iveală trecutul…

— Ba da, milord — spuse Brian — te temi şi eşti îndreptățit să te temi, dacă n-ai uitat că Senioria Voastră a avut o soție şi-o fiică. O soție al cărei martiriu ruşinos a fost uitat de lume, o fată, moartă sau vie, căreia numai ochiul lui Dumnezeu a putut să-i urmărească destinul misterios.

— Îndrăzneşti să presupui!… strigă contele.

— Cert e că nu presupun nimic bun, milord şi frate. Dar să lăsăm asta. Îți repet, n-am de gând să te-ameninț pe la spate. Am alte arme, mai puțin banale… Ce naiba! Milord ar însemna să-ți fac misiunea prea uşoară, angajând lupta pe un teren cunoscut!… Eşti destul de bogat ca să negi evidența, iar ironicii ar trece probabil de partea Senioriei Voastre… Nu! Nu! Fără acuzații! E trist şi

banal. Lumea mă aplaudă cu condiția să port acest duel până la capăt, fără să mă schimonosesc şi fără să-mi pierd sângele rece… Nu sunt un avocat, milord, sunt un gladiator.

White Manor asculta încordat şi obosit acest straniu discurs al cărui sens scăpa în mare măsură minții sale greoaie. Aştepta o concluzie, un atac direct şi încerca a-şi pregăti replica. Dar Brian îşi lăsa gândurile să se înlănțuie după capricioasa logică a spiritului său. În timp ce contele depunea eforturi să înțeleagă ultimele sale cuvinte, acesta schimbă brusc subiectul.

— Mi s-a povestit astăzi — urmă el — o istorioară bizară şi impresionantă. Închipuieşte-ți, milord, pe moment mi s-a părut că întrezăresc apropieri ciudate între aceste aventuri cu o biată fiică părăsită şi unele elemente, aflate în posesia mea, privitoare la viața particulară a Senioriei Voastre… Ferească Dumnezeu — adăugă el deodată cu emoție — să fie aşa cum am bănuit pentru o clipă. Ai aici un portret al contesei de White-Manor, Godfrey?

— De ce mă-ntrebi? declară contele tulburat.

— O nebunie de-a mea, milord — răspunse Lancester zâmbind. Vezi dumneata, de opt zile am senzația c-am redevenit copil. Parcă aş avea cu cincisprezece ani mai puțin; gândurile mele se-nlănțuie în aşa fel încât dau naştere unor visuri de necrezut; în capul meu e-un adevărat roman, iar speranțele mele țin de feerie… Pentru că această fată a fost dată pe mâinile unui mizerabil…

— Care fată? întrebă involuntar White-Manor.

Brian îşi privi fratele în față şi-şi încruntă sprâncenele mânios.

— Dacă ar fi aşa!… începu el năvalnic.

Dar nu termină, ci continuă pe-un ton rece.

— O tânără pe care-o caut, milord, o tânără pe care-o iubesc şi care mi-a fost răpită, o tânără pe care Senioria Voastră mă va ajuta s-o regăsesc.

— Domnule — spuse contele cu-o vădită indispoziție

— nu crezi c-ar fi cazul să-mi vorbeşti în sfârşit altfel decât prin parabole. Sufăr prea mult ca să-ți mai pot ghici enigmele.

— Te rog să binevoieşti a mă ierta, milord — replică Lancester înclinându-se. De vreme ce Senioria Voastră doreşte acest lucru, să trecem la fapte. Ți-am spus, cred, n-am venit în fața dumitale cu armele obişnuite ale discuției. Trec mai departe. Adaug c-am intrat în casa dumitale, fără să ştiu prea bine ce vreau să-ți cer…

— Prin urmare — îl întrerupse contele — cererea dumitale de adineauri a fost o improvizație. Te invit, frate dragă, să reflectezi mai bine, să-i dai o formă, s-o limitezi, de pildă — e-un sfat prietenos — la una sau două mii de lire.

— Îți mai spuneam — continuă Brian neluând în seamă această întrerupere — că, spre a-mi atinge scopul, voi urma calea mea obişnuită fără a coborî vreodată la mijloacele jalnice pe care le folosesc între ei eroii de tragedie. Urăsc aproape tot atât de mult bârfeala ca şi pumnalul sau otrava. Pe scurt, ți-am cerut un act întocmit în bună regulă, care să-mi permită a scoate orice sumă din casă de bani a Senioriei Voastre.

— Iar începi!

— Da, milord. Am absolută nevoie de asta.

White-Manor abia se mai putea stăpâni să nu curme brusc şi violent această întrevedere; dar teama pe care i-o inspira Brian îi ținea în frâu mânia. Se arătă dispus să discute, chiar pornind de la această premisă de neconceput.

— Domnule — spuse el — ar trebui să dau din umeri şi să tac, căci ar fi într-adevăr o nebunie să iau în serios cuvintele dumitale. Dar faptul mă amuză, aşa că, rogu-te, spune-mi ce-ai de gând să faci cu averea mea?

— E pentru fata aceea, milord — răspunse Brian simplu.

— Şi-ți închipui c-am să mă las pe mine fără un ban pentru o necunoscută?…

— Contez pe asta, milord.

White-Manor se agită în fotoliu, pradă unei mânii care avea şi-un aspect comic. Pentru el, Brian era invulnerabil, chiar în această discuţie, fără participarea unei mulţimi zeflemitoare care să aplaude pe unul dintre interlocutori şi să ridiculizeze fără milă pe celălalt. Brian era invulnerabil pentru că aruncase la întâmplare cererea lui extravagantă, susţinută doar de dorinţa sa şi nu de argumente care, eventual, să poată fi discutate sau combătute. White-Manor, ferm hotărât să nu acorde creditul exorbitant care i se cerea, avea să rămână fără replică, după ce-şi exprimase refuzul. Singurul mijloc de-a pune capăt acestui conflict ridicol era, evident, să arate musafirului uşa şi să uzeze de dreptul riguros pe care-l are orice om de-a fi lăsat în pace în casa lui; dar White-Manor era lipsit de apărare. Această situaţie bizară avea la bază un element real de teroare şi mijloacele burghezului obişnuit nu puteau fi folosite în mod eficient faţă de-un nepoftit ca Brian Lancester. La urma urmei, contele, în ciuda dorinţei sale de-a părea de neclintit, nu prea ştia dacă, în definitiv, nu trebuia să se încline. Nu cunoştea gândurile ascunse ale lui Brian, aflându-se în situaţia unui om cu mâinile legate în faţa unui inamic implacabil pe care-l vede învârtindu-se în preajma lui, râzând, dansând ca sălbaticii în jurul rugului pe care-şi ţintuiesc prizonierii, fără a putea ghici din ce parte va veni lovitură mortală, fără s-o poată preveni, fără să se poată apăra.

— Milord — continuă Brian — îţi cer iertare pentru slăbiciunea mea: sunt îndrăgostit… Nu zâmbeşti?… Cu-atât mai bine! M-aşteptam să te văd zâmbind… Sunt îndrăgostit aşa cum nu eşti decât o dată în viaţă, un îndrăgostit hotărât să jertfească totul iubirii sale, totul, milord, până şi viaţa!

White-Manor nu răspunse, dar chipul lui căpătă un aspect mai calm. Zări o speranţă. Platoşa unei inimi care iubeşte are nenumărate puncte slabe. White-Manor

deveni mai atent; privirea lui stinsă avea o licărire de ostilitate şi viclenie.

Lancester nu se sinchisea de expresia lui. Evocând amintirea iubirii abia născute, cu care inima să nu se obişnuise încă, trăsăturile lui energice căpătaseră un aer fericit şi visător. Obstacolele şi primejdia dispăruseră pentru el în clipa aceea, într-atât era de convins că le va face faţă. Zâmbea blajin imaginei absenţe a Susannei şi nu mai luă deloc în seamă prezenţa fratelui său.

— Oh, da, o iubesc! murmură el c-un elan atât de pătimaş încât White-Manor îşi potrivi lornionul ca să-l privească mai bine. În faţa primului ei surâs am simţit pentru întâia dată că trăiesc; sunetul glasului ei a făcut să vibreze o coardă mută într-un colţ neştiut al inimii mele. Ea mi-a arătat toate bucuriile pe care omul le poate avea pe pământ, bucurii pe care le dispreţuiam odinioară, orb şi nenorocit cum eram. Ăsta-i adevărul, milord. Acum, după atâtea încercări, viitorul mi se arată luminos. Sper, oh! Sper din toată inima. Sufletul meu a-ntinerit şi s-a purificat… Îţi dai seama, milord! Sunt în stare să nu te mai urăsc!

— Trebuie într-adevăr să fii foarte îndrăgostit — spuse cu răceală White-Manor.

— Foarte îndrăgostit! repetă Lancester, ca şi cum termenul i s-ar fi părut insuficient de expresiv. Mai mult de-atât, Godfrey! Ieri nu credeam că se poate iubi nici pe sfert cât iubesc eu. Iubesc conştient, cu voinţă, şi voi iubi în ciuda mea, dacă voinţa-mi se va arăta la un moment dat ostilă. Iubesc… Dar oare mă poţi înţelege?

La această întrebare bruscă, trăsăturile contelui se destinseră într-o veselie batjocoritoare şi grosolană.

— Da, domnule, da, domnule! răspunse el. Şi mărturisesc, pe sănătatea mea, că niciodată o confidenţă amoroasă nu mi-a făcut mai mare plăcere… Deci iubeşti atât de mult, domnule!

Tonul ipocrit al lui White-Manor se schimbă brusc, înainte ca Brian să fi putut răspunde. Continuă:

— Şi-ai venit la mine, să-mi impui nişte condiţii neruşinate, să-mi ceri averea, s-o spunem pe şleau, ai venit, cu ameninţarea pe buze, ca un tâlhar la drumul mare: "Banii sau viaţa"... Şi mai susţii că iubeşti atât de mult!

Brian se întorsese spre lord. Îl privea calm, deşi presimţea un atac violent.

— Dar bine, domnule, bine, domnule — continuă contele care se bâlbâia de furie şi de bucurie — nu-ţi dai seama că sclavia mea a luat sfârşit!... Nu vezi că rolurile noastre s-au schimbat, că eu sunt acum cel tare, iar dumneata cel slab!... Ah! Iubeşti... iubeşti...

Sângele năvălea în valuri spre creierul contelui care avea privirea din ce în ce mai tulbure. Vocea îi tremura, buzele tresăreau spasmodic. Brian îl examină în tăcere.

— Ai venit să-mi spui mie toate astea, ce imprudenţă! continuă White-Manor luând de pe masă pistoalele şi încărcându-le zgomotos. Aş fi dat o mie de guinee celui ce mi-ar fi adus vestea!... Când iubeşti atât de mult, domnule, ţi-e teamă de moarte, iar pistoalele au devenit acum o armă de care mă pot sluji împotriva dumitale!

Brian făcu un gest de dispreţ şi se îndreptă ca şi cum ar fi vrut să ofere o ţintă mai bună, mai sigură, împuşcăturilor fratelui său.

— Milord — spuse el — între gentlemeni nu se discută pe-acest ton, iar comportarea dumitale mă determină să forţez deznodământul întrevederii noastre... Vrei, da sau nu, să semnezi obligaţia pe care-o cer Senioriei Voastre?

— Nu, de o mie de ori nu! strigă contele. Vreau să ieşi din casa mea; vreau să pleci numaidecât pe uşa aceea, al cărei prag îţi interzic să-l mai calci vreodată... Te-alung, domnule... Şi, folosindu-mă de dreptul oricărui englez al cărui domiciliu e violat de-un intrus sau de-un hoţ, îţi atrag atenţia că dacă nu pleci imediat, trag...

— Iar eu susţin că n-ai curajul s-o faci — spuse

Lancester încrucişându-şi braţele pe piept şi înaintând încet spre fratele său căruia îi aruncă o privire intensă şi plină de răceală.

Contele ridică amândouă pistoalele deodată. Brian nu se mai afla decât la trei paşi de el. Trăsăturile apoplectice ale lui White-Manor exprimau dorinţa sălbatică de-a ucide, înfrânată doar de teamă.

— Stai pe loc! Stai pe loc! spuse el cu glas sugrumat.

Fără a lua în seamă porunca aceasta ameninţătoare, Brian făcu cei trei paşi, iar mâna să se sprijini, greoaie, pe-umărul fratelui său care căzu, îmblânzit, în fotoliu.

Luă cele două pistoale, unul după altul, din mâinile contelui care nu opuse nici o rezistenţă, şi le aruncă departe pe covor.

White-Manor era palid şi tremura. Ochii săi, eliberaţi de-un reflux neaşteptat al sângelui care-i inundase, îşi pierduseră reflexele roşiatice şi nu mai aveau decât o înspăimântătoare fixitate.

— Milord — continuă Lancester — te-ai înşelat amarnic. Dragostea despre care-ai luat cunoştinţă atât de bucuros, reprezintă cea mai mare nenorocire la care te puteai aştepta. Dacă aş fi fost singur, aş fi continuat, fără îndoială, să combat în dumneata pe reprezentantul şi beneficiarul unui principiu odios, nedrept, împotriva firii; dar nu m-aş fi grăbit deloc. Acum, am devenit pripit, intratabil… Nu mai poate fi vorba de nici un răgaz, de nici o păsuire din parte-mi faţă de Senioria Voastră… Vreau să devin bogat, milionar… Doresc acest lucru!

— Doreşti!… repetă White-Manor, cu-o furie neputincioasă.

— Da!

O clipă de tăcere urmă acestui cuvânt rostit de Brian pe un ton atât de plin de autoritate şi de încredere nestrămutată, încât contele îşi lăsă capul în piept şi murmură un refuz ininteligibil.

— Nu găseşti că-i cazul, milord? continuă Lancester după câteva secunde. Întrucât este cea mai bună, cea mai

sfântă, cea mai frumoasă, nu trebuie să fie şi cea mai strălucitoare, cea mai invidiată, cea mai fericită femeie?… O! Să nu-ţi închipui cumva că tot aurul dumitale ar fi de-ajuns să mă facă demn de ea!… Ţi-l cer, doar pentru ca ea să se bucure de toate satisfacţiile mondene, să fie egală ca rang şi avere cu toate femeile faţă de care Dumnezeu i-a dat însuşiri infinit superioare… Milord, suntem fiii aceluiaşi părinte. O vreme, te-ai bucurat singur de averea comună; de-acum înainte-i rândul meu!

— Legile sunt de partea mea — bâigui contele, cuprins de o spaimă vădită. Legile mă vor ocroti…

— Nu, milord; între noi doi legea n-are ce căuta… Îţi închipui cumva că am de gând să folosesc violenţa faţă de Senioria Voastră?… Fii liniştit, Godfrey! Ar fi jalnic! Atunci legile ar interveni într-adevăr, ocrotindu-te cu scutul lor orb… Oare nu pentru asta sunt făcute?… Suntem doi fraţi. Unul din noi este măcinat de viciu; excese de tot soiul i-au paralizat trupul şi mintea; e-o fiinţă nenorocită, fără credinţă, fără inimă, repudiată de trecutul ei, ducându-şi, sub un torent de blesteme, calvarul unei vieţi chinuitoare, atât pentru el cât şi pentru ceilalţi… Totuşi, el este pair al Angliei. Celălalt e tânăr, viguros, călit, nepătat, dar nu există loc decât pentru un singur conviv la banchetul privilegiilor politice. El este un nimic. Ce drept, nu-i aşa, are el să se revolte sau măcar să se plângă?… Ah! Ai dreptate; legea îl pândeşte; legea îl va strivi dacă va încerca să ridice capul; legea îi va înăbuşi ţipetele dacă va deschide gura. Legea e-alături de dumneata, care ai făcut-o, şi ea-i atotputernică… Dar, după cum bine ştii, milord, eu nu mă plâng şi nu atac. Am metodele mele de-a acţiona, metode care respectă întotdeauna, cu scrupulozitate, prevederile legalităţii… De pildă — sper că Senioria Voastră va fi de aceeaşi părere cu mine — nu cunosc nici o lege care să interzică unui englez să deschidă fereastra şi să-şi zdrobească creierii de asfaltul străzii.

Contele îşi privi buimăcit fratele. Acesta se îndreptă

spre fereastră.

— Dacă mor, va muri şi ea — continuă el încet, fără să se mai adreseze fratelui său. M-am gândit bine. Nu! Oh! Nu, nu vreau s-o leg de viața mea plină de lipsuri şi întuneric… Chiar de-ar fi s-o regăsesc prin propriile-mi forțe, chiar de n-aş avea nevoie de aur ca s-o smulg din mâinile răpitorilor ei, tot mi-ar trebui milioanele pe care acest om mi le-a furat, ca s-o împodobesc şi s-o arăt lumii atât de strălucitoare, încât lumea, orbită, să-şi plece fruntea în fața ei şi s-o divinizeze… Milord — continuă el cu glas tare — dincolo de fereastra asta-i o mulțime de oameni… m-auzi?

Într-adevăr, în Portland-Place se stârnise o animație intensă. O mulțime compactă ocupa trotuarele, comentând ştirea zilei, tentativa de asasinat de la Kew asupra persoanei Alteței Sale Regale prințesa Alexandrina-Victoria de Kent.

Lancester puse mâna pe mânerul ferestrei.

— E-o mulțime avidă şi curioasă, milord — urmă Lancester. N-am fi putut alege un public mai numeros şi mai potrivit pentru ultima noastră reprezentație.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce-ai de gând să faci? întrebă contele ridicându-se pe jumătate.

— Nu te mişca, milord… Ți-am spus: vreau s-o ştiu bogată şi fericită… În plus, ceea ce n-ai aflat încă, această tânără pe care o iubesc nebuneşte mi-a fost răpită acum un ceas, răpită de nişte oameni de temut şi puternici, da… trebuie să-mi închipui că sunt puternici… Aurul dumitale, aurul meu, Godfrey, căci în ultimii cincisprezece ani ți-ai mâncat partea din patrimoniul Lancester, aurul meu mi-ar fi slujit mai întâi s-o salvez, apoi să-i creez un paradis, aici pe pământ… Mă refuzi: o voi răzbuna.

Brian răsuci mânerul. Prin fereastra întredeschisă zgomotul străzii năvăli deodată în salonul lui White-Manor.

Contele se ridică, înnebunit de spaimă.

— Ia seama, domnule! strigă el. Te afli în casa mea. Dacă îmi rosteşti numele în faţa acestei mulţimi, cum, fără îndoială, ai de gând s-o faci, însoţit de calomnii şi de ultraje, pedeapsa nu va întârzia...

Brian se urcă pe pervazul ferestrei.

— Nu m-ai înţeles, milord – spuse el c-un calm sfidător. Nu voi pronunţa decât un singur cuvânt, şi acest cuvânt nu va fi numele Senioriei Voastre... Te-ntreb pentru ultima oară, vrei să semnezi obligaţia pe care ţi-o cer?

— Nu – răspunse White-Manor.

— Ei bine, Godfrey, atunci adio! Îţi jur că vei regreta de multe ori acest cuvânt înainte de a muri!

Brian se aplecă deasupra străzii.

— Ce de lume! murmură el. Aş paria că sunt peste o mie de oameni. Din aceşti o mie de oameni, nici unuia nu-i este necunoscut numele nobilului stăpân al acestei case; nici unuia nu-i este străină duşmănia care ne desparte... Căci tu şi cu mine am făcut tot ce ne-a stat în putinţă să devenim celebri.

— Parcă spuneai că pui capăt acestei comedii, domnule! rosti White-Manor pe un ton provocator şi batjocoritor.

Căci ameninţarea care întârzie să se realizeze dă curaj şi celor mai fricoşi.

— Te rog să mă ierţi, milord – răspunse cu răceală Lancester – caut un locşor unde să-mi zdrobesc creierii, dar nu văd nici unul gol.

Contele ridică din umeri.

— Nu-i nici o grabă – spuse el aşezându-se la loc.

— Îţi mulţumesc, milord... Cum spuneam Senioriei Voastre, faptul de-a mă vedea zdrobindu-mă de trotuarul din Portland-Place nu va surprinde pe nici unul dintre aceşti oameni de treabă... ne cunosc.

— Cine-ar îndrăzni să mă acuze pe mine de-un omor? rosti dispreţuitor White-Manor.

— Toată lumea, milord... dar parcă zăresc un loc

gol… Toată lumea, spuneam, căci strigătul de disperare al unui muribund e-un lucru pe care nimeni nu se gândeşte să-l pună la îndoială…

— Îndurare! strigă contele care înțelese dintr-odată şi rămase ca trăsnit. E-o perfidie infamă, Brian!

— Nu voiai adineauri să-mi zbori creierii?… Deci, nici măcar nu-i vorba de-o minciună… Nu-i voi atribui nici un epitet jignitor nobilului nume al Senioriei Voastre; voi… dar mulțimea se-nghesuie iar, milord: trebuie să profit de ocazie. De altfel, vei auzi, împreună cu toată lumea, vorbele pe care am să le rostesc.

Brian făcu un gest simulând că se pregăteşte să se-arunce.

— Stai! strigă White-Manor. Ce vorbe?…

— Voi striga: FIE-ȚI MILĂ, FRATE!!!

White-Manor căzu în genunchi. Broboane de sudoare îi şiroiau de-a lungul tâmplelor.

— Milă! răcni el pe-un ton sfâşietor. Eu îți cer să-ți fie milă de mine.

Capitolul IV - Un strigoi

White-Manor era învins. Mintea lui leneşă întârzia să priceapă, dar în cele din urmă înțelesese sensul cu-adevărat cutremurător al amenințării lui Lancester. Până atunci nu văzuse în acțiunea fratelui său decât o sinucidere şi simțise mai mult bucurie decât durere; dar această sinucidere avea să-l ucidă şi pe el, după ce-l va fi pus la stâlpul infamiei în ochii oamenilor.

Într-adevăr, nimănui nu-i era necunoscută ura învederată şi profundă pe care şi-o nutreau cei doi frați, iar Brian, căzând de la o fereastră a casei contelui, strigând îndurare, ar fi trecut în ochii tuturor drept victima unui odios asasinat.

White-Manor trebui să capituleze. Făgădui că va

accepta orice, fie chiar şi ruina lui completă şi-l imploră pe Brian, cu mâinile împreunate, să renunțe la sinucidere.

Brian închise fereastra cu-acelaşi calm cu care-o deschisese şi întinse mâna contelui pentru a-l ajuta să se ridice. Amândoi se îndreptară spre masă, unde White-Manor se aşeză pe un scaun şi-şi depuse agitat semnătura în josul unei file de hârtie albă.

— Ține, domnule — spuse el cu glas stins. Acum sunt la discreția dumitale… Eşti mulțumit?

— Milord — răspunse Brian — aş prefera ca Senioria Voastră să binevoiască a scrie deasupra semnăturii o obligație formală.

Tremurând, White-Manor luă înapoi fila de hârtie şi începu să scrie. În timp ce scria cu repeziciune, una din uşile salonului se deschise fără zgomot şi, Paterson, călcând pe covor cu multe precauții, străbătu odaia, având grijă să descrie o curbă mare în jurul fotoliului lui Lancester. Veni aproape de stăpânul său, înainte ca acesta să-l fi zărit, şi depuse pe masă, în fața ochilor săi, un petic de hârtie pe carte se afla un nume fals scris cu creionul.

Îndată ce desluşi numele, contele îşi împinse cu violență fotoliul îndărăt şi privi înspăimântat în jurul lui.

— Se-ntorc oare strigoii? murmură el cuprins de oroare. Sau mi-am pierdut capul?

— Gentlemanul care şi-a scris numele pe bilet doreşte să vorbească numaidecât Senioriei Voastre — spuse Gilbert Paterson.

— Trăieşte? bolborosi White-Manor fără să-şi dea seama ce spune.

Lui Paterson i se păru că nu auzise bine şi repetă mesajul. Agitația lui White-Manor depăşise orice limită.

— Trebuie să-l văd! spuse el în sfârşit ridicându-se. Trebuie să-l văd numaidecât… Oh! Dumnezeu să aibă milă de mine… Gândurile mi se tulbură… L-am văzut murind pe omul acesta… Brian, scuză-mă… Actul, aşa

cum e-ntocmit, îți va fi de ajuns să mă ții la picioarele tale ca pe-un sclav... Dar am să mă-ntorc, am să-l completez, ca să mă distrug definitiv... Aşteaptă-mă... Pe cinstea mea, şi eu am să-mi zdrobesc creierii, dar de-a binelea!

Se întoarse spre Gilbert Paterson, care-l ascultă cu-o curiozitate uimită şi adăugă brusc:

— Unde-i omul acela?

— În salon, milord — răspunse intendentul.

Contele se îndreptă spre uşă cu un pas grăbit, aşa cum nu mai făcuse de multă vreme.

Brian rămase singur.

Aşteptă un sfert, o jumătate de oră. Contele nu se mai întorcea. Răbdarea nu era însuşirea dominantă a lui Lancester. Ca să-şi omoare timpul, se apropie de masă să citească actul început. Privirea îi căzu întâmplător pe peticul de hârtie adus lui Gilbert Paterson pe care citi, scris cu creionul, numele lui Ismail Spencer.

Stupefacția şi tulburarea îi erau aproape la fel de intense ca ale fratelui său. Toate acele vagi bănuieli pe care i le trezise povestirea Susannei se înfățişară deodată în mintea lui. Îl văzu pe conte amestecat în drama tenebroasă de la Goodman's-Fields; vru să se repeadă afară, să ia parte la întrevederea celor doi. Dar era prea târziu. Contele reapăru surâzând, aproape vesel.

— Iartă-mă că te-am făcut să aştepți, frate — spuse el. Acum îți stau la dispoziție.

Iată ce se petrecuse în salon.

Părăsind încăperea în care-l lăsa pe Brian, contele era aproape complet zăpăcit. Sacrificiul nemaiauzit pe care fusese silit să-l facă, mânia, de-atâtea ori ațâțată în cursul convorbirii cu Lancester şi tot de-atâtea ori înăbuşită cu prețul unor mari eforturi, în sfârşit anunțarea extraordinarei vizite a unui om pe care-l văzuse urcând pe eşafod, al cărui corp inert îl văzuse cu ochii lui legănându-se în funia fatală, toate acestea se învălmăşeau în mintea lui chinuită, aducându-l într-o stare vecină cu nebunia.

Intră în salon cu o privire fixă şi mohorâtă, cu gura deschisă, neavând pe chip altă expresie decât o teamă nedesluşită. Gilbert Paterson venea în urma lui.

Dar omul care aştepta în salon nu dorea, fără îndoială, cum nu dorise nici Brian, să vorbească în prezența lui Paterson; îi ceru de la început contelui să poruncească intendentului să se retragă.

Gilbert ezită şi se uită la stăpânul lui; dar acesta nu era în stare să-şi exprime voința. Personajul care se afla în picioare, în mijlocul salonului, parcă-l împietrise; se trânti într-un scaun şi privi drept înainte cu ochi lipsiți de viață.

Tyrrel Orbul repetă ordinul încruntându-şi sprâncenele. Gilbert nu îndrăzni să-l înfrunte şi-o porni spre uşă bodogănind.

— Ei bine, White-Manor – spuse orbul – cred că nu te-aşteptai să mă revezi?

— Deci, dumneata eşti, Spencer? murmură maşinal lordul.

— În persoană, conte!

White-Manor îl cercetă din cap până-n picioare, cu o privire neliniştită şi plină de teamă.

— Oh! N-ai decât să mă priveşti cât vrei, milord – continuă Tyrrel bombându-şi pieptul larg. Sunt eu... Ismail Spencer, servitorul dumitale foarte devotat care, slavă Domnului, se bucură de-o sănătate deplină şi-i la fel de zdravăn ca orice om.

— Dar... îngăimă lordul.

— Aşa se miră toată lumea! îl întrerupse Tyrrel trăgând după el un fotoliu, aproape de conte. Dar... dar... Am devenit un fel de animal ciudat, de când am fost spânzurat... Totuşi, milord, nu-i nimic surprinzător în cazul meu. Doctorul Moore m-a vizitat la închisoare şi mi-a făcut o mică incizie la gât, folosind pentru susținerea pereților acestuia un mic tub... Operația asta are un nume foarte bizar... Faringotomie, mi se pare... Când funia mi-a strâns gâtul, respiram pe sub ea, grație

inciziei… Dar asta nu-i nimic, milord, doctorul a mai făcut ceva. Ți-l recomand călduros pentru iscusința lui… Incizia nu putea să-mpiedice o eventuală congestie cerebrală. Moore mi-a spus: "Ar trebui ca-n momentul critic, chiar în acel moment, mă-nțelegi, nu mai înainte, să simulezi o izbucnire de bucurie". Era destul de dificil, White-Manor, nu găseşti? Chiar în fața eşafodului, lângă sicriul deschis care-ți aşteaptă cadavrul, nu poți…

Tyrrel zâmbea, dar era palid.

— Ei bine! continuă el cu cinism. Tot frământându-ne creierii, Moore şi cu mine, am găsit un mijloc de-a sfida spânzurătoarea şi de-a lua un aer fericit, cu ştreangul de gât… Exista, în mulțime, un ticălos nenorocit pe care-l tratasem mult timp ca pe-un sclav şi care în cele din urmă mă trădase… Roboam — ăsta era numele lui — milord, se căia amarnic pentru răul pe care mi-l făcuse. Eram sigur că, dacă-l voi striga, va trece peste orice obstacol pentru a se apropia de mine… Doctorul îmi dăduse un pumnal… în clipa supremă, l-am strigat pe Roboam, el s-a avântat spre mine şi… l-am ucis…

Contele îşi exprimă printr-un gest oroarea.

— Faptul acesta a dat un impuls puternic circulației sângelui meu, milord — continuă Tyrrel. Trapa se clătină şi am fost spânzurat în momentul cel mai potrivit… Trebuie să recunosc, diavolul de Roboam mi-a fost foarte util.

— Şi cu ea ce s-a-ntâmplat? întrebă în şoaptă contele, oarecum timid.

— Cu ea?… Ah! Milord, despre asta vom vorbi altă dată… La naiba! Povestea ar fi lungă şi ne-ar îndepărta de la subiect…

— Mai trăieşte? îl întrerupse contele.

— Dacă Senioria Voastră îngăduie, îi voi spune totul în legătură cu *ea*, în altă *zi*… După cum ştiți, era foarte sănătoasă, dar, adesea, tinerele se ofilesc deodată ca şi florile…

— A murit, Ismail?

— Sunteți curios, White-Manor — declară Tyrrel c-un ciudat accent ironic, ca un tată bun care şi-a pierdut copilul… Răbdare!… Vă rog să nu ne ocupăm astăzi de-aceste nimicuri… Am venit pentru altceva…

— Dar spune-mi măcar un cuvânt, unul singur! stărui contele.

— A murit… începu Tyrrel.

Contele scoase un suspin echivoc, care putea fi foarte bine luat drept un oftat de uşurare.

— Dacă mai trăieşte cumva — termină orbul râzând — să fiu spânzurat a doua oară dacă ştiu ceva!… Dar să vorbim serios… De-un an, milord, am devenit om de treabă. Onorez West-Endul cu vizitele mele foarte frecvente şi dacă n-ați trăi ca un pustnic, ați fi avut de mai multe ori plăcerea să mă întâlniți în saloanele cele mai elegante… Acolo lumea mă cunoaşte sub numele de Sir Edmund Mackensie… Un gentleman onorabil, milord, bucurându-se de-o oarecare avere, blând, sociabil, inofensiv, care-a avut nefericirea să-şi piardă vederea în Lahore de unde descinde în linie directă… căci am uitat să vă spun, milord: sunt orb.

Ochii lui Tyrrel care, în cursul primei părți a acestei întrevederi, păreau să se bucure de-o mobilitate foarte obişnuită, deveniră deodată cenuşii şi lipsiți de viață, având fixitatea apăsătoare a ochilor atinşi de orbire. În ciuda aerului ironic cu care Tyrrel pronunțase cuvintele "sunt orb", contele se prinse în cursă şi spuse, silit de împrejurări:

— Te plâng, Spencer, te plâng.

— Sir Edmund, vă rog, milord — spuse Ismail rotindu-şi pupilele cu-o surprinzătoare agilitate. Cât despre compasiunea dumneavoastră, vă mulțumesc, dar n-am ce face cu ea… orbirea mea nu mă-mpiedică să văd trista schimbare pe care a suferit-o Senioria Voastră…

— Prin urmare nu eşti orb?

— Aveam nevoie de-o mască, milord. Nu cunosc o

metodă mai bună de-a observa lucrurile care scapă celor mai clarvăzători, decât aceea de-a fi orb… Dar să revenim la dumneavoastră... Într-adevăr, White-Manor, nu mai sunteți decât umbra celui care ați fost.

— Sufăr mult! spuse contele posomorât.

— Asta se vede, milord… Aş pune rămăşag că diavolul ăla de Brian…

— Brian! repetă contele ale cărui trăsături se contractară. E dincolo… m-aşteaptă!… Ah! Ismail! Ai rostit numele călăului meu.

Tyrrel îşi frecă mâinile.

— Ah! E dincolo!… murmură el.

— Tu cunoşti bine tristele taine ale vieții mele, Ismail – urmă lordul, lăsându-şi descurajat capul în piept. De altfel, ce rost mai are să vorbesc?… Omul ăsta m-a-nvins, m-a ruinat…

— Ruinat? întrebă Tyrrel ciulind urechile.

— M-a constrâns să semnez un act infam! exclamă White-Manor pe-un ton jalnic, aproape plângăreț. Un act care mă despoaie şi face din el moştenitorul meu în viață…

Tyrrel trase aer în piept.

— Nu mai spuneți! exclamă el oarecum nepăsător. Şi mai departe?

— Ce vrei mai mult, Spencer?… Mai trebuie s-adaug câteva rânduri pe acel act. Sunt ruinat.

— Vai, milord! murmură Tyrrel cu voce înăbuşită dar vibrantă. Aşa-i că l-ați binecuvânta pe Dumnezeu dacă fratele dumneavoastră s-ar prăpădi în seara asta de-o moarte subită?

White-Manor îşi ascunse capul între mâini.

— Nu!… Nu!… Nu!… spuse el de trei ori, cu dinții strânşi de furia care era pe cale să izbucnească. Are o viclenie drăcească, Ismail… Mâinile mi-s legate. Mă tem de moartea lui, căci ar arunca asupra capului meu o acuzație de asasinat!…

— Da' de unde! spuse Tyrrel. La Londra, morții sunt

dați repede uitării… Dar poate ați prefera ca Dumnezeu să-i lase trupul să trăiască şi să-i ia numai mințile!

— Să-nnebunească! Brian, nebun! strigă contele ridicând mâinile fericit. Oh! Aş da jumătate din zilele care mi-au mai rămas!…

— Astea-s fleacuri, White-Manor! îl opri Ismail. Mai bine precizați, limpede şi răspicat: aş da atâtea lire sterline…

— Jumătate din averea mea, Spencer!

— Banalități, milord!… Vi se cere o cifră.

— Aş da… Dar sunt nebun că te-ascult, Ismail!… Nebun să cred că un om are puterea de-a impune altuia demența!… Trebuie să mă reîntorc la Brian, care probabil a devenit nerăbdător şi pe care am toate motivele să-l menajez… Dacă vrei să-mi spui ceva, grăbeşte-te.

— Vreau să vă spun, milord, că tocmai pentru a sta de vorbă cu Senioria Voastră despre Brian de Lancester am venit astă-seară în Portland-Place. Aveam, într-adevăr, să vă propun o afacere… Cât despre chestiunea de adineauri, nu insist, deoarece o sumă prea mare ar necesita un contract şi dumneavoastră ați putea face uşor să vă puneți la adăpost prin inviolabilitatea demnității de pair, deşi identitatea mea de om spânzurat nu mi-ar lega mâinile… Prin urmare, vă cer pur şi simplu patru mii de lire bani gheață.

— Pentru ce?

— Pentru nebunia lui Brian de Lancester.

Contele ridică din umeri nerăbdător.

— Milord – spuse Spencer – nu suntem copii. Aduceți bancnotele şi vă voi da toate explicațiile… Vorbesc foarte serios…

Gravitatea lui Tynrel făcu o oarecare impresie asupra lordului. Omul care se îneacă nu încearcă adesea să se agațe şi de-un pai, în stare să susțină abia a suta parte din greutatea corpului său? În loc să apeleze la rațiune, White-Manor încercă să se îmbete cu perspectivele bizare pe care i le oferea Ismail. Respinse meditația şi, mulțumit

că are posibilitatea să mizeze totul pe-o şansă, oricât de slabă ar fi fost ea, agită un clopoţel.

Paterson apăru şi primi ordinul de-a aduce portofelul stăpânului său.

— Milord — continuă Ismail când rămase din nou singur cu contele, şi preluă bancnotele etalate în faţa lui — orice om care se bucură de plenitudinea facultăţilor sale poate fi izolat ca nebun… Este un punct de plecare fecund, care merită singur cele patru mii de lire.

Fruntea lui White-Manor se însenină.

— E-adevărat — spuse el — dar va fi nevoie de timp.

— Mai mult sau mai puţin, pentru orice e nevoie de timp. Nouă ne este de ajuns o oră.

— Te-ai şi gândit la asta?

— Mă gândesc de când s-a-nserat, milord, mai mult de-atât, eu acţionez… La ora când vă vorbesc, Brian de Lancester se şi află în drum spre Bedlam…

— Bine, dar e dincolo în salon! îl întrerupse White-Manor care luase ad-literam metafora oaspetelui său.

Un surâs de compătimire ironică se ivi pe buzele lui Tyrrel.

— Salonul Senioriei Voastre — murmură el — nu-i decât o etapă în drumul spre Bedlam… Menţin ce-am spus. Milord, ascultaţi-mă: azi-dimineaţă, un maniac a pătruns în castelul regal din Kew şi-a tras, după câte se spune, cu pistolul asupra prinţesei Victoria.

Contele îşi aduse aminte de vocile zgomotoase care se auzeau în salonul său, în momentul când Lancester deschisese fereastra şi care, toate, comentau această întâmplare stranie.

— Am auzit vorbindu-se despre asta — răspunse el — şi cred că ghicesc unde vrei s-ajungi. Dar cum se poate stabili că Brian…?

— Brian a avut singur grijă de asta, milord — îl întrerupse Tyrrel — căci el este omul care-a pătruns azi-dimineaţă în castelul din Kew.

— El a tras asupra prinţesei?…

— N-a tras asupra prinţesei… dar s-a încăierat cu străjile, a escaladat zidurile terasei, toate acestea pentru a lua cu asalt sera japoneză şi-a culege de acolo o camelie albă cu reflexe de azur…

— Eşti sigur că este vorba de el? întrebă contele căruia o speranţă aprigă îi electrizase inerţia.

— Absolut sigur, milord.

White-Manor se ridică brusc.

— Trebuie să trecem la acţiune! strigă el. Să-l denunţăm, să cerem arestarea lui!

— Staţi liniştit, milord – îl domoli Tyrrel. Senioria Voastră a şi făcut tot ceea ce trebuia să facă şi, la cererea sa, doisprezece poliţişti se află acum la uşa acestei vile.

— La cererea mea! bâigui contele uimit.

— Ăsta-i doar un amănunt, milord – continuă Spencer. Timpul mă presa şi nu ştiam dacă Senioria Voastră va fi de acord. De aceea am luat unele măsuri… Ştiţi, White-Manor, mă pricep să imit, cu oarecare precizie, tot felul de iscălituri… Am scris, în numele dumneavoastră, comisarului poliţiei metropolitane, l-am anunţat, cu toată mâhnirea de rigoare, că scumpul meu frate, Brian de Lancester, a înnebunit şi sminteala lui a pus în primejdie o persoană regală. În consecinţă, pentru a se evita nenorociri incalculabile, i-am cerut să acţioneze cu mână forte.

— Admirabil! strigă contele îndreptându-se în grabă spre Tyrrel, căruia îi strânse mâna într-o adevărată euforie. Oh! De data asta îl am la mână şi, ca şi el, voi fi neîndurător!… Spencer, prietene, eşti salvatorul meu! Voi dubla, voi tripla suma făgăduită!…

— Mulţumesc Senioriei Voastre şi-mi voi îngădui, până atunci, să bag în buzunar prima parte – spuse Tyrrel. Acum, duceţi-vă şi întocmiţi până la capăt actul despre care vorbeaţi adineauri… Lăsaţi-vă spoliat fără teamă, milord, veţi avea un straşnic atu împotriva internatului de la Bedlam… Internat al cărui nume va fi ţinut secret, căci am aranjat în aşa fel lucrurile, încât să

fie tratat ca un nebun de vază.

Capitolul V - La Bedlam

Cu aceste cuvinte, Tyrrel se despărţi de conte şi coborî în stradă unde poliţiştii se amestecaseră cu mulţimea. Lângă trotuar, în faţa intrării, un inspector de poliţie şi-un medic aşteptau într-o trăsură închisă în spatele căruia se aflau doi poliţişti.

Tyrrel privi satisfăcut pregătirile acelea minuţioase. Brian nu mai avea cum să-i scape, iar contele, prevenit, n-ar fi îndrăznit să-şi nege semnătura. Cât despre cele patru mii de lire, Tyrrel le socotea doar un acont asupra dărniciei viitoare a Senioriei Sale, căci White-Manor, descotorosindu-se de Brian, nu îndepărta pe cel mai periculos inamic al seifului său. Tyrrel avea împotriva contelui o poliţă de care se gândea să facă uz la timpul potrivit.

Un singur lucru îl nemulţumea. Mulţimea aceea răspândită peste tot în Portland-Place. Era important pentru planul său ca Bedlam să însemne mormântul lui Brian de Lancester; or, pentru aceasta, arestarea lui trebuia să se producă în taină şi fără zgomot. Să ordone poliţiştilor evacuarea străzii? Ar fi fost o măsură caraghioasă. N-avea nici dreptul, nici motive.

Tyrrel făcu câţiva paşi pe trotuar măsurând cu privirea lui atentă, în toate direcţiile, gloata guralivă şi turbulentă. Zări curând figura bravului căpitan O'Chrane.

Tyrrel se duse drept la el şi-i şopti câteva cuvinte la ureche.

— Mii de tunete! îngăimă Paddy cuprins de-o evidentă indispoziţie.

Tyrrel se îndepărtase, fără să mai aştepte răspunsul. Ca de obicei, căpitanul n-avusese nici măcar satisfacţia de a-l vedea pe omul care-i aruncase în treacăt o poruncă

misterioasă, însoțită de faimoasa parolă: — *Gentleman of the night!*

— Ce ți-a spus omul acela, O'Chrane? întrebă Mrs. Burnett.

— Mi-a spus, Aghiuță şi coarnele sale! replică Paddy. Pentru numele lui Dumnezeu, doamnă... În locul tău, mi-ar fi ruşine să m-arăt atât de curioasă, Dorothy, inimioara mea, fir-ar să fie!... Mi-a spus, mii de trăsnete! E un frig afurisit O'Chrane! Dumnezeu să te binecuvânteze!

După acest răspuns diplomatic, profitând de talia sa înaltă ca de-un observator natural, îşi plimbă majestuos privirea în jur.

— Afurisenie! bodogăni el. Va trebui să joc eu însumi rolul de palavragioaică, fiindcă nu văd pe nimeni din ai noştri... Mii de trăsnete! Nenorocire! Bătu-ne-ar Dumnezeu să ne bată! rosti, sub el, o voce ascuțită de copil. Bună, căpitane O'Chrane, lua-m-ar dracul!

Mâna lui Paddy se lăsă brusc şi-apucă un umăr jigărit ce-aparținea gentlemanului Snail care-şi plimba, în Portland-Place, nevasta, pe frumuşica de Madge, în cizme, cu-o fustă țipătoare, o vestă bărbătească şi-o pălărie de piele peste o bonetă de muselină groasă. Madge, tăcută şi demnă, ca de obicei, îşi ținea pipa stinsă între dinți şi nu participă deloc la zarva publicului.

— Păi bine, păi bine, căpitane! strigă Snail. Aşa te porți c-un om cumsecade, trăsni-m-ar să mă trăsnească!

— Fulgerul ar trece pe lângă tine fără să te vadă, Snail, jalnică haimana, bunul meu prieten — răspunse căpitanul — dar sunt încântat să te găsesc aici, chiar sub mâna mea, mii de trăsnete!... Căci, copil nenorocit, eşti tare dibaci pentru anii tăi şi tocmai aveam nevoie de tine... Ascultă-aici!...

Snail se înălță, Paddy se aplecă. Această dublă mişcare îi aduse aproape la acelaşi nivel.

— O să-ți dăm o nouă dovadă de încredere, pişpirică, fiule — continuă căpitanul luându-şi o mutră serioasă. Se

pare că Lorzii Nopții au nevoie ca strada să fie golită de lume…

— Pentru ce? întrebă Snail.

— Cinci sute de blesteme! Lipitoare afurisită, scumpul meu copil, caraghios ticălos, să mă curețe holeră, dacă n-aş avea chef să te trag de urechi, până ți-ar da sângele… Bună, Madge, paparudo, fata mea… Cât despre tine, Snail, băleguță de noroi, într-o bună zi am să te-mbogățesc, căci ai stofă, sămânța de bandit…

— Frumuşică Madge – îl întrerupse Snail – auzi ce drăguț vorbeşte căpitanul despre soțul tău!

— Mai bine astupă-ți urechile, Madge, dacă eşti frumoasă cum spune caraghiosul ăsta flecar, mii de trăsnete! Sau nasoală, cum se vede de la o poştă, trăsni-m-ar Dumnezeu!… Dacă vrea, pe toți dracii, poate!… Ascultă, Snail, trebuie să-mprăştiem de-aici pe toți gură-cască ăştia şi pe cumetrele lor, şi ca să ne iasă pasiența, nu văd altceva mai bun de făcut decât să răspândeşti zvonul că ticălosul despre care vorbesc ziarele de seară a fost arestat…

— Asasinul prințesei?…

— Întocmai, pipoaşcă împuțită!… Ici, colo, prin mulțime, trebuie să se afle membri ai Familiei… Cheamă-i, cotoiul dracului, şi spune-le…

— În regulă, căpitane, în regulă, trăsni-m-ar Dumnezeu! îl întrerupse Snail sigur de el. Am înțeles. E-un fleac… Dar pentru oboseala mea, mii de trăsnete, să-mi spui unde sapă Saunder-Elefantul de la circul din Astley…

Mâna căpitanului se încleştă pe umărul lui Snail care scoase un țipăt de durere şi dispăru numaidecât în mulțime. În clipa următoare, se auziră două-trei miorlăituri stridente. În mulțime se produse rumoare. Oamenii o porniră în direcții diferite, apoi din douăzeci de locuri se auzi în acelaşi timp un singur strigăt:

— În Hay-Market!… Se-mpresoară casa asasinului în Hay-Market!

Trei minute mai târziu, parcă un vânt prevestitor de furtună ar fi suflat prin Portland-Place, maturând din calea lui toate palavragioaicele grăsane şi cumetrele slăbănoage. Lumea se îndreptă alergând, îmbrâncindu-se, țipând, spre Regent Street, pe stradă nemairămânând decât polițiştii, uimiți.

În depărtare se mai zărea încă silueta deşirată şi țeapănă a căpitanului, ori de câte ori trecea pe sub un felinar. El încheia plutonul, neputându-se hotărî să dea un ritm mai accelerat pasului său obişnuit.

— Hai odată, Mr. O'Chrane! Hai, pentru numele lui Dumnezeu! Îl îmboldea în zadar Mrs. Burnett încercând să-l zorească. O s-ajungem prea târziu, să vedem cum îl arestează pe smintit.

— Inimioara mea — răspundea calm Paddy — nu mă trage aşa de braț, te rog. Îmi rupi costumul albastru, fir-ar să fie!... Vezi tu, scumpă doamnă, mii de nenorociri! Dorothy, iubirea mea, o s-ajungem când o să putem, dacă Jedediah Smith nu-i cel mai fățarnic ticălos din câți cunosc!... Cât despre Snail, năpârca spurcata, aş vrea să am un băiat ca el, Scaraoțchi şi coada lui, doamnă!

În timpul acesta, contele de White-Manor revenise în salonul în care-l aştepta Brian de Lancester. Cum spuneam, în clipa când contele trecea pragul, Brian tocmai citea numele înscris pe peticul de hârtie adus de intendentul Paterson şi se afla încă sub influența emoției.

La primele cuvinte ale fratelui său, răspunse brusc:

— L-ai văzut pe Ismail Spencer, milord?

Contele fu luat prin surprindere.

— Eu! se bâlbâi el. Eu... bine, dar omul al cărui nume l-ai rostit a murit acum un an...

Lancester luă biletul de pe masă şi i-l întinse lui White-Manor.

— E-adevărat — murmură acesta din urmă, după o tăcere, încurcat — l-am văzut pe Ismail Spenceri.

— Îmi este oare îngăduit s-o întreb pe Senioria Voastră — continuă Brian — ce fel de relații are cu acest

om?

— Asta nu-ngădui nimănui, domnule! răspunse contele încercând să-şi ascundă tulburarea sub aparența unei demnități rănite.

— Milord – spuse Brian pe un ton grav şi trist – mă văd silit să insist asupra acestui punct… Crede-mă, repet întrebarea, nu ca s-o jignesc pe Senioria Voastră…

— Nu voi răspunde la această întrebare, domnule, sau mai bine spus… Ei bine! Da… întrucât astă-seară ții să mă înclin în fața tuturor capriciilor dumitale năstruşnice, consimt să-ți spun că m-a interesat situația bizară şi disperată a unui nenorocit pe care hazardul l-a sustras urmărilor obişnuite ale pedepsei supreme… Eu…

— Destul, milord! îl întrerupse Brian cu-o răceală severă. Ca să dau crezare cuvintelor Senioriei Voastre, ar trebui să uit uimirea pe care ai avut-o văzându-i numele înscris pe bilet.

Contele îşi muşcă buzele.

— Mă rog, domnule! strigă el, cuprins de-un irezistibil elan de mânie. N-ai decât să-ți adresezi întrebările lui Ismail Spencer însuşi, căci îl vei vedea în curând.

— Aceste cuvinte ale Senioriei Voastre seamănă a amenințare – spuse Brian, ațintind asupra contelui privirea lui aprinsă şi scrutătoare.

— O amenințare!… se potoli White-Manor părăsind deodată aerul său iritat pentru a-şi relua o mască de bonomie supusă. Ştii bine doar c-ar fi o nebunie din parte-mi să te-ameninț… Am spus exact ceea ce am vrut să spun, adică: în curând îl vei întâlni pe Ismail Spencer… şi-acest lucru e foarte simplu, Brian, căci aşteaptă în stradă…

— Ce-aşteaptă, milord? întrebă Lancester văzând şovăirea contelui.

— Aşteaptă… Doamne, n-am nici un motiv să ți-o ascund, Brian, aşteaptă că întrevederea noastră să ia sfârşit, pentru a se reîntoarce, fiindcă, mi s-a părut

adineauri că te vei impacienta şi l-am amânat până după plecarea dumitale.

Brian se ridică imediat.

— Este o atenție pentru care ar trebui să-ți mulțumesc, milord — spuse el — dan, rogu-te, binevoieşte a-ți manifesta bunătatea până la capăt, terminând acest act numaidecât... nici nu-ți poți închipui cât de nerăbdător sunt să dau ochii cu Ismail Spencer.

Contele nu se lăsă mult rugat. Se aşeză imediat la biroul său, străduindu-se cu greu să-şi ascundă zâmbetul fericit sub aerul de proastă dispoziție care era necesar în clipa când semna un act echivalent cu cedarea tuturor bunurilor sale. Prin două trăsături de pană desăvârşi contractul.

— Dragă frate — spuse el cu-o resemnare destul de bine jucată — poate c-ai abuzat de avantajele dumitale, dar Dumnezeu ne va judeca pe-amândoi.

— Facă-se voia lui, milord — răspunse Lancester.

— Sper — urmă contele — că de-aci înainte vei fi clement față de mine şi nobilele doamne din West End vor înceta să mai istorisească triumfătoarele dumitale *eccentricities*. Sper c-a fost ultima bătălie.

— Asta depinde de dumneata, milord.

— Până ne vom revedea, frate!

Brian salută şi ieşi.

Contele respiră adânc şi se duse lângă fereastra prin care Brian voise să se-arunce pe asfaltul din Portland-Place. Se aplecă repede şi privi în jos.

În aceeaşi clipă, uşa de afară se deschise şi Brian coborî treptele intrării.

La capătul lor se afla Tyrrel Orbul.

Brian îl recunoscu numaidecât. De asemenea îşi dădu imediat seama că oamenii care înconjurau casa fratelui său erau polițişti.

— Minunată întâmplare! spuse el cu glas tare. Domnilor, vă cer să puneți mâna pe-acest om.

Spunând cuvintele de mai sus, îl apucă pe Tyrrel de

guler.

Ofițerul de poliție şi medicul scoaseră capul din trăsură.

— Ați văzut şi dumneavoastră — spuse Tyrrel. Nu mai încape nici o-ndoială... Faceți-vă datoria.

— O clipă! replică ofițerul de poliție. Domnule — adăugă el adresându-se lui Brian — pentru care motiv cereți arestarea lui Sir Edmund Mackensie?

— Să vedem ce va răspunde — murmură medicul-expert.

— Presupun, domnule — spuse Brian — c-aveți dreptul să-mi adresați această întrebare?

— Drace! bodogăni medicul. Nu prea pare nebun!

— Sunt magistrat, domnule — răspunse ofițerul de poliție.

— În cazul acesta — continuă Lancester — vă voi aduce la cunoştință, domnule, că omul căruia i-ați atribuit numele de Sir Edmund Mackensie este un scelerat din cei mai nemernici, făcând parte dintr-o bandă de hoți...

— Acum v-ați lămurit, sper! îl întrerupse Tyrrel.

— E nebun! spuse medicul.

Polițiştii se-apropiară de Brian.

— Aveți dovezi pentru ceea ce afirmați, domnule? întrebă magistratul.

— Datoria dumneavoastră, domnule, este să-l arestați pe-acest om — răspunse Lancester calm. Dovezile privesc justiția regatului şi nu pe funcționarii poliției.

— Drace! Drace! mormăi iar medicul. La urma urmei, s-ar putea să nu fie deloc nebun.

— De altfel — urmă Brian — omul acesta se află în afara legii, căci a scăpat, printr-un şiretlic sau printr-o întâmplare, de sancțiunea justiției umane. Acest om a fost spânzurat...

Un hohot de râs al lui Tyrrel, la care se alătură curând ilaritatea zgomotoasă a polițiştilor, îl întrerupse brusc pe Lancester.

— Hotărât lucru, e nebun! rosti peremptoriu medicul.

— Nebun de legat, spre nefericirea familiei noastre! strigă de la fereastra sa contele de White-Manor.

— Faceți-vă datoria! spuse magistratul instalându-se în trăsură.

Polițiştii se năpustiră toți deodată, dar vocea lui White-Manor îl prevenise asupra capcanei pe Brian care, dându-i drumul lui Tyrrel, urcă dintr-un salt treptele din fața intrării.

Brian de Lancester era un boxer extraordinar. Primii polițişti care încercară să pună mâna pe el, fură azvârliți până în capătul scării de pumnul lui zdravăn care-i izbi ca o ghiulea de plumb. Alții trecură la asalt şi căzură, la rândul lor, cu chipul însângerat şi stomacul făcut praf. Ori de câte ori pumnul lui Brian intra în acțiune, ori de câte ori brațul lui musculos se întindea ca un resort de metal, un om era azvârlit pe trotuar şi nu se mai ridica. Pe măsură ce asediatorii îşi dădeau seama de inferioritatea lor, elanul le scădea. Tyrrel era silit să-i împingă de la spate, iar medicul, urmărind lupta cu mult interes, repeta mereu:

— Drace! Drace! Ce lovituri! În definitiv, nu m-ar mira să nu fie nebun.

În josul scării nu mai erau decât cinci polițişti şi nici unul dintre ei nu mai îndrăznea să-l atace pe Brian. Tyrrel spumega de furie. White-Manor tremura la fereastră.

Brian îşi încheie nasturii de la haină. Era evident pentru toți că avea de gând să se avânte înainte şi să-şi croiască drum. Polițiştii care mai rămăseseră valizi se dădură la o parte, nemaivrând să rişte.

Tyrrel le luă locul.

— Milord şi frate — strigă în clipă aceea Lancester întorcându-se spre fereastră — capcană a fost bine pusă la punct. N-ai reuşit, dar nu-i vina dumitale. În ce mă priveşte, nu poți să m-acuzi de ingratitudine!

Contele încremenise de spaimă.

— Faceți loc! continuă Lancester începând să coboare încet treptele, tot timpul în gardă şi ținând în frâu cu privirea pe polițiştii îngroziți. Dă-te la o parte, Ismail Spencer, sau te ucid!

Tyrrel nu se clinti. Îşi strecură doar mâna dreaptă între vestă şi cămaşă.

În clipa aceea se deschise încet uşa casei lui White-Manor... Un om se strecură târându-se pe trepte. În momentul când Lancester ajunse în fața lui Tyrrel şi se pregătea tocmai să lovească, omul acela îi apucă genunchii şi-l făcu să se clatine.

Polițiştii se repeziră numaidecât la Brian şi-l legară într-o clipită. Omul care se furişase pe scări, se ridică în picioare: era intendentul Gilbert Paterson.

Tyrrel îşi scoase mâna din sân. Fără acest incident neaşteptat, nu şi-ar fi retras-o şi Brian ar fi făcut cunoştință cu lama pumnalului pe care Spencer îl purta tot timpul la el.

Brian, legat zdravăn, fu împins în trăsură, între magistrat şi medic care, gândindu-se bine încă o dată, îl declară atins de nebunie.

— La Bedlam! porunci magistratul.

O voce ciudată coborî de la fereastră unde se afla White-Manor repetând, printre sughițurile unui râs demențial:

— La Bedlam cu el! La Bedlam cu el!

Trăsura o porni în goană.

Tyrrel şi Paterson intrară împreună în casă şi pătrunseră în salon.

White-Manor, cu privirea rătăcită, cu fața congestionată, se agita frenetic în mijlocul camerei şi se învârtea pe loc într-un soi de dans grotesc.

— La Bedlam cu el! La Bedlam cu el!

Tyrrel şi Paterson se instalară fiecare într-un fotoliu şi începură să-l examineze cu curiozitate.

— În lipsa lui Brian de Lancester — spuse în sfârşit

Tyrrel, — cine urmează la rangul de pair de White-Manor, domnule intendent?

— Onorabilul Algernon Murray d'Inverney-Castle, vărul primar al Senioriei Sale — răspunse Paterson.

— Ei bine, domnule intendent — urmă Tyrrel, — în schimbul serviciului pe care mi l-ai făcut, îți voi da un sfat bun… Ascultă ce-ți spun: du-te încă în seara asta şi fă-i puțină curte onorabilului Algernon Murray d'Inverney-Castle, vărul primar al Senioriei Sale, căci Brian de Lancester nu va mai ieşi de la Bedlam, iar contele de White-Manor va intra acolo mâine.

— Crezi chiar c-a-nnebunit? întrebă intendentul.

Înainte ca Tyrrel să apuce a da un răspuns, contele scoase un ultim hohot de râs; apoi, epuizat, căzu pe covor repetând:

— La Bedlam cu el! La Bedlam cu el! La Bedlam cu el!

Capitolul VI - Mica Irlandă

În 181., cu douăzeci de ani înainte de perioada în care se petrece povestirea noastră, exista la Londra, în cartierul Saint Giles, o familie săracă alcătuită din patru membri: doi copii, tatăl şi mama.

Tatăl se numea Mr. Christian O'Breane. Era un gentilom irlandez a cărui familie avusese odinioară o situație strălucită în provincia Connaught. Bunurile sale, ca şi ale atâtor altora, trecuseră încetul cu încetul în mâinile unui lord protestant căruia, în vremea din urmă, Christian O'Breane îi fusese arendaş.

Se ştie ce viață deplorabilă duc arendaşii din Irlanda! Mr. Christian O'Breane, mulțumindu-se cu puțin şi muncind mult, reuşise până atunci să asigure existența familiei şi să dea fiului său un dram de educație, deoarece, pe lângă beneficiile fermei sale, poseda încă un

mic petic de pământ, biată rămăşiță a averii strămoşilor.

Într-o bună zi, îi trecu prin cap intendentului lordului, care, bineînțeles, îşi cheltuia rentele irlandeze la Londra, să conteste lui O'Breane dreptul la peticul de pământ ce reprezenta toată averea lui. Avu loc un proces. Ar fi greşit să se spună că în Irlanda justiția are două talere şi două măsuri; ea n-are nici talere, nici măsură, sau mai bine spus, balanța ei, invariabil înclinată de partea Angliei, lasă întotdeauna gol talerul indicând Irlanda. Cazurile se rezolvă printr-o simplă întrebare: — Eşti protestant? Nu? Eşti vinovat. Da? Poți să iei orice, să agoniseşti, să jefuieşti!

Intendentul lordului obținu câştig de cauză, iar Mr. O'Breane fu, izgonit de pe pământul care-i hrănea copiii.

Cum Mr. Christian O'Breane avusese nemaipomenita neruşinare de-a intenta un proces lordului său, nu i s-a mai înnoit contractul de arendă şi, într-o bună zi, s-a trezit azvârlit în stradă.

Christian O'Breane plecă la Londra cu puțina lui agoniseală şi se stabili împreună cu soția şi copiii în Buckridge Street, în centrul parohiei Saint Giles, a cărei mizerie, a devenit vestită mânjind ca o imensă pată de noroi cartierele cele mai opulente ale Londrei comerciale. Saint Giles, cartierul supranumit *mica Irlandă,* ca şi cum numele Irlandei ar trebui în mod fatal alăturat oricărui exces de mizerie se află în apropiere de Soho-Square şi piața Bedford, între bogată Holborn şi nobilă Oxford Street!

Mr. O'Breane ocupa o casă mai puțin dărăpănată decât celelalte şi micile sale economii îi erau suficiente spre a-i asigura pentru multă vreme un soi de bunăstare relativă.

Era un om slab, dar inimos. Îşi întemeiase toate speranțele de salvare pe popasul temporar la Londra. După o lună, ştia la ce se putea aştepta şi de-atunci o descurajare profundă pusese stăpânire pe el. Un singur lucru mai putea să-l trezească la viață. Gândul la Irlanda,

speranța de-a trece din nou canalul Saint Georges.

Dan era prea târziu. Christian O'Breane îşi terminase toate economiile; nu mai avea nici banii necesari pentru drum.

Mrs. O'Breane, o femeie blajină şi muncitoare, a cărei viață monotonă era aservită întreținerii unei gospodării modeste, nu vedea decât prin ochii soțului ei, nu-şi iubea decât bărbatul şi copiii. Fiica ei, Elisabeth, veselă, voioasă, surâzătoare, constituia bucuria domnului O'Breane, a cărui frunte tristă nu era înseninată decât de zâmbetele frumoasei Betsy. Betsy avea şaisprezece ani.

Ultimul membru al familiei, despre care n-am vorbit încă, era un băiat de optsprezece ani, idolatrizat de Mrs. O'Breane, dar nu prea prețuit de stăpânul casei. Nu se poate spune totuşi că acesta nu-şi iubea deloc fiul, căci în măsura posibilităților sale, se ocupase asiduu de educația lui; copilul avea însă un temperament ciudat, ale cărui neaşteptate manifestări de temeritate îl înspăimântau pe bravul irlandez, care uneori regreta amarnic că un băiat atât de frumos nu gândeşte ca toată lumea.

Fiul lui Christian O'Breane se numea Fergus. În întreaga Londră n-ai fi putut întâlni un chip mai frumos pe un trup mai bine clădit. La cei optsprezece ani ai săi, când virilitatea nu şi-a pus încă amprenta pe conturul liniilor, avea frumusețea aceea juvenilă şi senzuală pe care cuvântul latinesc *formosus* o descrie complet şi inimitabil. Mai mult decât atât. Sub grația evidentă a liniilor sale, se întrezărea o extraordinară vigoare în dezvoltare. Buclele părului său bogat acopereau pe jumătate o frunte regească plină de voință, de forță de gânduri. În sfârşit, ansamblul trăsăturilor sale, sculptate atât de delicat, încât cele mai fermecătoare ladies l-ar fi putut invidia, avea dincolo de-o aparență poetică şi visătoare, o, expresie de inteligență profundă, amestecată cu-o mândrie fără limite.

O vreme, Fergus îşi ajutase tatăl la muncile mai puțin grele ale fermei, apoi fusese însărcinat să se ocupe

de procesul intentat de omul de afaceri al lordului. La Londra, dintre toate meseriile ce i-au fost oferite, a preferat-o pe cea de corector, angajându-se în această calitate la uriaşa tipografie Brilderius şi Mung de pe Oxford Street.

Aerul Londrei, atât de apăsător pentru Mr. şi Mrs. O'Breane, părea, dimpotrivă, să fi dat un impuls nou celor doi copii ai lor. Betsy lucra şi cânta voioasă cât era ziua de mare în fața ferestrei, iar seara se ducea să-şi ducă fructul muncii la o casă de mode din High-Holborn. Niciodată nu fusese mai mulțumită. Cât despre Fergus, şi el muncea cu plăcere, citea în orele libere şi încă din a doua lună a şederii sale în Anglia, începu să câştige ceva bani.

La drept vorbind, el era singurul susținător al familiei, căci însuşirile lui Mr. O'Breane deveniseră absolut inutile la Londra. Speranța părinților era ca, prin Fergus, să strângă suma necesară pentru întoarcerea în Irlanda. O vor lua cu ei pe Betsy care se va căsători acolo cu un catolic cinstit; se vor ocupa de-o fermă, în vreme ce Fergus, nepricepându-se deloc la muncile agricole, părând însă, bietul băiat, să se descurce doar când era vorba de cărți şi alte fleacuri, urma să rămână la Londra, unde Dumnezeu îl va ocroti…

Dar banii pe care-i puteau economisi erau tare puțini. Mr. O'Breane suferea de nostalgia ținuturilor natale, atât de ucigătoare pentru irlandezi, iar Mrs. O'Breane, printr-o ciudată afinitate, încerca aceleaşi sentimente. Trecuseră mai bine de douăzeci de ani de când bucuriile, ca şi suferințele soțului, erau şi ale ei.

Fergus, înțelegând numaidecât, cu o intuiție neobişnuită pentru vârsta sa, motivele tristeții care plana asupra casei părinteşti, îşi dublă eforturile. În perioada aceea, tatăl lui începu să-şi dea seama vag de calitățile, de comoară de vigoare şi bunătate închisă în inima fiului său.

Caracterul bătrânului căpătase un aspect sumbru şi

vindicativ. În zilele mai fericite, când vorbea despre Anglia, încerca amărăciunea irlandeză şi ura firească a omului oprimat, dar amărăciunea ca şi ura îi erau atenuate de preocupările de fiecare zi, ardoarea temperamentului său cheltuindu-se în muncă. Totuşi, timpul petrecut la Londra, ceasurile de izolare forţată şi de suferinţe, duşmănia împotriva Angliei se transformaseră în plângeri convingătoare, disperate, care-l impresionau mult pe Fergus.

Băiatul asculta tăcut. Uneori, pălea deodată şi, în privirea lui atât de blândă de obicei, se aprindea o lumină care o făcea pe Mrs. O'Breane să tremure.

Doar Betsy îşi păstra veselia în mijlocul acestei tristeţi. În fiecare zi, pleca cu câteva minute mai devreme să-şi ducă rodul muncii. De câteva săptămâni părea să fi descoperit simţul cochetăriei. Părul frumos i se ondula acum graţios în jurul tâmplelor, iar rochia, altădată prinsă atât de sobru, descoperea, poate din neglijenţă, un frumos gât alb de fecioară.

În fiecare seară, înainte de-a pleca, îşi consultă de mai multe ori oglinjoara agăţată pe peretele camerei comune.

Odată, Fergus se reîntoarse de la slujbă şi n-o găsi pe sora lui acasă. Fergus o iubea nespus de mult pe Betsy.

Mrs. O'Breane era îngrijorată. Christian suferea mai intens decât de obicei.

Toţi aşteptau. Betsy nu venea. Betsy n-avea să se mai întoarcă niciodată.

Cei trei petrecură o noapte plină de deznădejde şi lacrimi. Mrs. O'Breane abia îşi stăpânea gemetele; Christian, a cărui nelinişte îi atâta mânia, nu mai contenea cu invectivele şi acuză Anglia de pierderea copilului său.

Zorile se apropiau. Betsy dispăruse.

Fergus nu scotea nici un cuvânt. Stătea deoparte, livid, cu sprâncenele încruntate, abia respirând.

Când se iviră zorile, îşi sărută mama şi strânse mâna tatălui său.

— Mă duc s-o caut pe Betsy — spuse el.

Lipsi toată ziua. Seara, se întoarse singur, frânt de oboseală, abia ținându-se pe picioare.

Nimeni nu-l întrebă nimic. Biata mamă îşi împreună mâinile şi căzu în genunchi. Christian se ridică din pat. Din ajun, febra lui crescuse îngrijorător. Pe fața-i palidă şi descărnată se aflau înscrise simptomele unei morți apropiate.

— Mi-au luat totul! strigă el cu glasul tremurând de ură şi fierbințeală. Totul! Pâinea şi copilul!

— Copila noastră! Copila noastră! îngână mama deznădăjduită.

Fergus se aşezase în locul pe care-l ocupase în ajun şi, tot ca atunci, nu scoase nici un cuvânt.

— Saxonii! Saxonii! continuă Christian, căruia i se împleticea limba în gură, gesticulând ca scos din minți. Jefuitorii, răpitorii, asasinii!

Capul greoi îi căzu la loc pe pernă. Un spasm îl cuprinse brusc. Apoi, o voce care părea venită din mormânt îl făcu pe Fergus să tresară dureros.

— Dragul meu — rosti vocea — tatăl tău se prăpădeşte; sora ta a fost pângărită. Scoală-te şi porneşte războiul împotriva Angliei!

Fergus se ridică instinctiv la această poruncă stranie. O tăcere profundă se aşternu…

Apoi, izbucniră hohote de plâns sfâşietoare. Mrs. O'Breane, pe jumătate scoasă din minți, încerca să încălzească mâinile lui Christian care murise!

Fergus îngenunche şi începu să se roage.

Mrs. O'Breane nu mai plângea. O linişte extraordinară îi lumină chipul. Dădu la o parte plapuma patului şi se întinse alături de Christian.

De douăzeci de ani trăia din viața acestui om, care fusese prima şi unica ei iubire.

După o oră, Fergus, care continua să stea în

genunchi şi-şi ascundea între mâini capul înfierbântat, tresări din nou.

— Scumpul meu copil — spuse Mrs. O' Breane cu-o voce atât de slabă încât la urechea lui Fergus ajunse doar o şoaptă abia perceptibilă. Tatăl tău a murit, sora ta a fost necinstită. Mă voi ruga pentru ea şi-am să mă duc lângă tatăl tău… Rămâi cu bine, fiul meu!

Fergus scoase un țipăt sfâşietor şi leşină, zdrobit de-această durere întreită.

Apoi, tăcerea se aşternu din nou, o tăcere lugubră, de moarte, pe care de data aceasta n-o mai întrerupse nimeni…

Capitolul VII - Prima iubire

Se făcuse ziuă când Fergus O'Breane se trezi din lungul său leşin, pentru a-şi da seama că era singur în camera aceea comună, acum tăcută, în care altădată se încrucişau trei glasuri dragi, singur în fața a două cadavre, şi, de aci înainte, singur pe lume.

Fergus era foarte tânăr şi inima lui avea o imensă disponibilitate de iubire cheltuită până atunci în afecțiunile sfinte ale familiei. O imensă durere îi apăsa sufletul răscolit, de îngrozitoarea lovitură.

Dar Fergus poseda o energie pe care n-o cunoscuse încă, deoarece nu avusese prilejul să se manifeste, o forță neîmblânzită, aproape supraomenească, o vigoare al cărei resort latent se trezi instinctiv împotriva acelui prim şi cumplit atac al soartei. Îl uimi faptul că înfrunta curajos o asemenea nenorocire descumpănitoare şi aproape se învinui pentru calmul ciudat pe care-l păstra în acel moment de supremă dezolare.

Îngenunche din nou şi încercă să se roage; dar o voce misterioasă îi readuse în urechi ultimele cuvinte rostite de tatăl său înainte de a muri:

— Scoală-te şi porneşte războiul împotriva Angliei!

Ea ridică dintr-un salt. Sprâncenele sale se încruntară violent; o nuanță roşiatică înlocuia acum paloarea frumosului său chip, iar privirea lui arunca săgeți de foc.

Nu era vorba de mânia trecătoare a unui copil; era ura unui băiat şi, în sărăcăcioasa încăpere din cel mai umil cartier al Londrei, apărea norul prevestitor al unei furtuni menite să distrugă cele Trei Regate. Fergus se apropie de pat păşind hotărât.

— Tată – şopti el, cu capul ridicat şi mâna întinsă – jur să mă supun poruncii tale.

Când Fergus se trezi din nou singur, după ce-şi însoțise cu pioşenie tatăl şi mama spre ultimul lor lăcaş, simți stingându-i-se în suflet focul juvenil al adolescenței. În locul lui, ardea o flacără gravă, puternică, îndreptată spre un scop unic: supunere față de ultima dorință a tatălui său.

Pentru el începu o viață de muncă neîntreruptă.

Mai întâi analiză cu multă răbdare mecanismul complicat al structurilor britanice. Disecă colosul pentru a-i descoperi inima. Îşi dădu seama de părțile lui slabe, de plăgile care se iveau încă de pe atunci pe trupul bolnav. Iar printr-o voință extraordinară deveni expert în acele probleme politice importante care pun uneori la grea încercare până şi gândirea celor mai abili oameni de stat.

Şi totuşi, nu trecea în nici un fel la acțiune. Din până să nu se ivi nici măcar un pamflet. Ce-avea de gând să întreprindă cu cunoştințele acumulate?

El, care cunoştea acum atât de perfect părțile vulnerabile, nu se simțea ispitit să lovească, deşi îi răsuna încă în urechi vocea tatălui său pe patul de moarte. În singurătatea nopților, vorbele acelea îi tulburau atât momentele de veghe cât şi visele: Război împotriva Angliei!

Adeseori putea fi văzut rătăcind, gânditor şi cu capul

plecat, pe aleile întortocheate ale parcului Saint James. Doamnele din lumea bună se opreau în loc să-l privească pe tânărul înzestrat cu-o frumusețe aproape ireală, al cărui mers încet şi grațios contrasta ciudat cu pasul bățos şi aerul afectat al *eleganților* obişnuiți ai promenadei. Îi admirau trăsăturile fine, cărora li s-ar fi putut reproşa o delicatețe aproape feminină, dacă arcul acvilin al sprâncenelor n-ar fi dat fizionomiei sale un caracter cu totul aparte, de puternică virilitate.

Nimeni nu-i cunoştea numele. La Londra, unde pozitivismul e la mare preț, femeile împing totuşi foarte departe mânia lor față de lucrurile ciudate şi misterioase. Necunoscutul frumos, trist, solitar, purtând mereu acelaşi costum negru de doliu, stârni curând un interes de factură romantică. Multe doamne nobile îl urmăreau adesea din ochi, până ce se pierdea în depărtare pe alei, iar uneori în câte-o somptuoasă caleaşcă putea fi văzută o femeie frumoasă care-i arunca priviri languroase.

Dar Fergus, întotdeauna, singur, trecea nepăsător prin mulțimea aceea strălucitoare; deşi era în atenția tuturor, nu lua în seamă pe nimeni.

Înşişi gentlemenii erau oarecum intrigați de tânărul irlandez. Fusese adesea văzut sprijinindu-se de grilaj, absorbit în gândurile sale şi aruncând în direcția palatului regal din Saint James priviri lungi, inexplicabile. De ce oare tânărul îmbrăcat în negru, pe care nu-l cunoştea nimeni, care nu cunoştea pe nimeni, se uita atât de stăruitor la clădirea palatului? Plănuia cumva un atentat Împotriva Maiestății Sale regele George?

Gentlemenii erau departe de adevăr. Tânărul necunoscut nu se gândea să-l ucidă pe rege…

De altfel, Fergus nu le acorda acestora mai multă atenție decât doamnelor. Gândurile lui erau atât de profunde, intensitatea reflecțiilor atât de mare, încât ochii îşi pierdeau aproape facultatea de-a vedea.

O dată, totuşi, a fost smuls pe neaşteptate din preocupările care-l absorbeau tot timpul. S-a întâmplat în

Parcul Verde. La colțul unei alei, un strigăt puternic i-a ajuns la urechi. Strigătul aparținea unei voci bine cunoscute şi îndrăgite cândva. Întoarse repede capul. O trăsură cu blazon atingea uşor nisipul aleii; în dreptul portierei, o femeie grațioasă, cu capul aplecat în afară, zâmbea, emoționată.

Fergus păli şi era cât pe-aci să leşine. Apoi, un puternic sentiment de mânie îi readuse sângele în obraji. Vru să alerge după trăsură, căci în femeia aceea luxoasă o recunoscuse pe Betsy alături de care se afla, probabil, cel ce-o răpise.

Dar nu făcu decât un singur pas şi-şi continuă apoi nepăsător, în sens opus, drumul. Instinctiva nevoie de răzbunare care-l împinsese pentru o clipă spre seducătorul lui Betsy se stinse după un moment de gândire. Rolul său nu era să-l pedepsească, în chip vulgar, cu-o ofensă de netrebnic, silindu-l să-şi plătească vina. Cercetând în adâncul sufletului său, nu mai găsi nici un pic de ură — nici un pic de ură personală — împotriva bărbatului care-i răpise sora. Insulta aceea se topea în celelalte nedreptăți. Vinovatul devenea o parte inseparabilă a inamicului pe care i-l arătase tatăl lui.

Fergus voia şi spera să-şi realizeze țelul, dar nu privea lucrurile cu superficialitatea caracteristică tinerilor pâini de iluzii. Obstacolul ce trebuia biruit îi apărea aşa cum era în realitate, uriaş, de netrecut, cu rădăcini adânci înfipte în pământ. Dacă se socotea în stare să înfrunte un asemenea obstacol, aceasta se datora faptului că avea o părere foarte bună despre el şi-o mare doză de curaj.

Dar nu era deloc grăbit şi însăşi răbdarea lui constituia un semn de maturitate.

Noua viață a lui Fergus nu oferea nici celor mai iscoditori ochi posibilitatea de-a descoperi vreun țel politic.

Gândurile nu puteau fi citite de nimeni. Existența lui nu se deosebea prin nimic de cea a tinerilor de-aceeaşi

vârstă care trăiesc din munca lor; la un moment dat ajunse, cum era şi firesc, la o fază sentimentală, devenind eroul unei idile. Numai că idila aceea a însemnat primul capitol al unei poveşti foarte frumoase.

Trecuse un an de când Fergus O'Breane rămăsese orfan, în fiecare săptămână, spre seară, se ducea să se roage în capela catolică din Belton, unde tatăl său şi mama sa primiseră ultimele binecuvântări ale bisericii.

Fergus nu iubise niciodată. Copil, până la moartea părinților săi, îşi dăruise apoi toate ceasurile libere misiunii pe care şi-o asumase. Or, pe măsură ce studia, spre a putea trece la acțiune, ura lui îşi schimba caracterul, devenind, din instinctivă, rațională.

Nu mai voia să se răzbune doar pentru a îndeplini porunca tatălui său: studiul îi scosese la iveală nenumăratele nedreptăți suferite de Irlanda şi cauza pe care-o apăra luase proporții naționale.

Printre gravele sale preocupări nu există loc pentru dragoste. Fergus dăduse uitării aspirațiile vagi care-i Înfrumusețaseră visările în timpul ultimelor luni de viață ale tatălui său. Nefericirea şi dorința de răzbunare înăbuşeau, în germene, tulburarea înflăcărată a adolescentului pe cale de-a deveni bărbat, care nu era încă în stare să îmbine problemele inimii cu cele ale rațiunii.

Într-o seară de primăvară, ieşind din capelă din Belton şi dând colțul în Shorts-Gardens văzu cum o cabrioletă foarte veche, trasă de-un cal puternic, se izbi violent de trotuar şi-şi pierdu una din roți. Speriat, calul se opri o clipă, apoi se avânta din nou.

În cabrioleta pe jumătate răsturnată o femeie începu să țipe. Fergus nu auzise nimic. Primul impuls îl îndreptase spre calul care, bine strunit, se linişti brusc.

Căci Fergus, necunoscându-şi nici puterea, nici inima, posedă, sub aerul său grațios şi elegant, o forță atletică.

În clipa când calul îşi îndoia genunchii, înroşind

zăbala cu spumele sale însângerate, un bărbat sări pe trotuar şi întinse amândouă braţele spre interiorul cabrioletei.

— Nu te speria, Mary — spuse el emoţionat. Haide, ieşi repede afară, surioară, căci copilandrul acesta nu va putea stăpâni multă vreme calul.

Cea căreia i se spunea Mary nu răspunse. Între timp, calul, ca şi cum ar fi priceput dispreţul cu care stăpânul său îl trata pe *copilandrul* ce-l ţinea în frâu, se ridică şi încercă să se zmucească din nou. Dar mâna lui Fergus părea de fier, iar animalul, îmblânzit, lăsă capul în jos şi rămase nemişcat.

În acelaşi timp, uşa casei din colţul străzii Shorts-Gardens se deschise şi-un groom ieşi în grabă, să ia locul lui Fergus.

Acesta îşi revizui liniştit toaleta şi merse mai departe.

— Pe legea mea! Tinere domn, — strigă stăpânul cabrioletei, — te rog să mă ierţi… Dar am necazuri cu sărmana mea Mary, care cred că şi-a pierdut cunoştinţa, biata fată, şi nu pot s-alerg după dumneata pentru a-ţi mulţumi… La urma urmei, poate i-ai salvat viaţa şi-aş vrea…

— Nu-i nevoie să-mi mulţumiţi, domnule — răspunse de departe Fergus.

— Oh! Oh! Deci aşa stau lucrurile… Aşa sunteţi voi, englezii… nu mai am nimic de spus… aş fi vrut doar să strâng mâna omului care a salvat-o pe Mary… atâta tot.

Din cuvintele acelea două lucruri îi merseră drept la inimă lui Fergus. Mai întâi, o sinceritate căreia era greu să-i rezişti, iar, în al doilea rând, puternicul accent scoţian al necunoscutului. Fergus n-ar fi vrut să strângă mâna unui englez.

Se întoarse deci şi zâmbi — pentru prima oară de la moartea tatălui său — când îl văzu pe stăpânul cabrioletei că întinde mâinile şi se repede să-l îmbrăţişeze cu căldură.

— Iartă-mă, domnule, iartă-mă! continuă scoţianul. Dar eşti un suflet curajos; iar eu o iubesc nespus de mult pe micuţa mea Mary!... Acum că te-am prins, aş muri dacă ne-am despărţi fără să bem împreună un pahar de vin franţuzesc în sănătatea cui doreşti dumneata. Ajută-mă, te rog, s-o scot de-acolo pe surioara mea.

Scoţianul dădu la o parte cuvertura de protecţie a cabrioletei şi scoase afară o tânără leşinată. Fergus nu putea să-i refuze ajutorul solicitat. Călăuzind paşii nesiguri ai feţei care îşi revenise oarecum, dar nu putea încă să meargă singură, intră, pentru prima oară de la moartea tatălui său, sub un acoperiş străin.

Tânăra fată fu întinsă pe-o canapea, în salon. Scoţianul o sărută drăgăstos pe frunte şi se întoarse spre Fergus căruia îi strânse mâna.

— Domnule — spuse el — noi cei din Teviot-Dale nu prea ne pricepem să ţinem discursuri. Sunt fiul fermierului din Leed, între Annan şi Lochmaben. Mă numesc Angus Mac-Farlane, bate palma şi dacă astăzi, mâine sau altă dată, vei avea nevoie de-un prieten...

— Domnule — îl întrerupse Fergus, care continua să păstreze o atitudine rezervată — nu cred să merit atâta atenţie pentru ceea ce am făcut...

— Oh! Oh! exclamă Mac-Farlane. Complimentele nu-nseamnă nimic, domnule... Şi-apoi nu-l cunoşti pe Toby... Toby e calul meu... Nu ştiu dacă altcineva în locul dumitale ar fi fost în stare să-l oprească pe afurisitul de Toby când o luase razna... Duncan! Adu vin şi nişte pahare... şi spune-i lui Mac-Nab să coboare... Nu, nu, domnule, nu trebuie să crezi c-a fost un lucru uşor! Eu, care n-am pretenţia că sunt tocmai nepriceput, n-aş jura c-aş fi în stare să-l îmbii să-ngenuncheze aşa cum ai făcut dumneata!

Angus Mac-Farlane nu semăna deloc pe-atunci cu portretul pe care i l-am făcut în cursul acestei povestiri. Era un bărbat de vreo treizeci de ani, frumos, curajos, deschis şi vesel. Din când în când, un nor trecător îi

întuneca fără motiv fruntea. Desigur, pe vremea aceea nici un medic, oricât de clarvăzător, n-ar fi putut bănui ciudata maladie care amenința mintea lui Angus Mac-Farlane.

Îl chemase pe Mac-Nab, cumnatul lui, care de câteva săptămâni locuia la Londra împreună cu el, spre a-l prezenta oaspetelui său. Mr. Mac-Nab se căsătorise cu sora lui Angus. Cunoaştem chiar din gura lui Stephen, fiul lui, amănuntele sfârşitului său tragic, în aceeaşi cameră din casa lui Randal Graham, de unde nefericita Harriet Perceval avea să fie răpită mai târziu. Mr. Mac-Nab părea să aibă aceeaşi vârstă ca şi cumnatul lui. Era un om inteligent şi distins, dar rece. Manierele sale contrastau cu aerul degajat şi exuberanța lui Angus. Mai toți cunoscuții îi atribuiau, printre multe alte merite, o franchețǎ absolută, dar această franchețǎ, foarte puțin comunicativă, nu era acordată cu uşurință. Îndeplinea funcția de avocat pe lângă tribunalul din Glasgow.

Cât despre Mary Mac-Farlane, întrucât cititorul îşi aminteşte de-un anumit portret atârnat între două ferestre în încăperea din Irish-House, pe care-o cunoaştem sub numele de "camera moşierului", portret înfățişând o tânără îmbrăcată după moda din epoca ultimelor războaie napoleoniene, nu considerăm necesară o nouă descriere. Mary era într-adevăr originalul portretului, asemănarea fiind izbitoare; numai că Mary era mai frumoasă, mai blândă, mai atrăgătoare decât portretul ei. Curând avea să împlinească vârsta de şaisprezece ani.

Deşi se afla acolo de-un sfert de ceas, Fergus încă n-o văzuse. Mr. Mac-Nab îşi făcu apariția şi, în urma relatării lui Angus, adresă tânărului necunoscut, pe un ton curtenitor, vii mulțumiri. Episodul părea încheiat; politețea rece a lui Mac-Nab contrabalansa cordialitatea caldă a lui Mac-Farlane, iar Fergus, stăpânit din nou de ideea lui fixă, se grăbea să pună capăt acelui intermezzo inutil.

Se pregătea tocmai să plece, după ce răspunsese amabil toastului lui Angus, când Mary părăsi canapeaua uncie o instalase fratele ei şi făcu câțiva paşi spre mijlocul odăii. Fergus se opri, ca şi cum o mână invizibilă l-ar fi pironit locului. Mary luă un pahar de pe tavă şi turnă puțin vin în el.

— Trebuie să acceptați şi recunoştința mea — spuse ea molcom. Beau în sănătatea celor ce vă sunt dragi.

Fergus îngălbeni. Probabil că s-ar fi prăbuşit, dacă Mac-Farlane nu l-ar fi sprijinit din spate.

— Doamnă!... Doamnă! îngână el cu-o voce pe care durerea brusc redeşteptată o făcea să tremure. Cei ce mi-au fost dragi au murit... nu voi mai iubi niciodată... adică... nu ştiu... poate... beau în sănătatea dumneavoastră, doamnă!

Luase de pe tavă un pahar pe care-l goli dintr-odată cu-o grabă plină de tulburare. Sângele îi revenise în obraji. Privi în jos, de parcă o greutate de plumb i-ar fi apăsat pleoapele. Era profund tulburat.

Mr. Mac-Nab îşi încruntă sprâncenele. Mary se îmbujora toată şi, cu ochii plecați, nu se clinti din fața lui Fergus.

Mac-Farlane izbucni în râs.

— Bine! Bine! spuse el. Mărturisesc că n-am mai întâlnit un flăcău atât de chipeş şi curajos ca dumneata, Mr. O'Breane... Doamne! Mac-Nab, să-l fi văzut cum l-a strunit pe Toby, ca şi cum ar fi avut de-a face c-un poney... Sper, Mr. O'Breane, că vom avea plăcerea să te revedem.

Fergus îşi ridică ochii spre Mary, spuse un da abia inteligibil şi se retrase grăbit.

De-un an de zile nopțile i se scurgeau adesea fără ca somnul să pună capăt frământărilor ce-i învălmăşeau gândurile. Nici în noaptea aceea nu reuşi să adoarmă, dar de data aceasta insomnia sa avea altă pricină.

Fergus iubea. O clipă, una singură, încercă să se răzvrătească împotriva acestui simțământ necunoscut

care-i cuprinsese, în acelaşi timp, inima şi mintea. Dar, în ciuda tăriei manifestate în alte împrejurări, nu-i era dat să-şi învingă iubirea. Primul gest de rezistență reprezenta protestul instinctiv al urii sale, pe care-o uitase pentru o clipă. Apoi glasul răzbunării amuți: lupta luă sfârşit şi Fergus se cufundă, uitând complet de el, în primul extaz al iubirii.

Noaptea aceea a însemnat un soi de revelație a vieții sale viitoare, viață împărțită între munci titanice şi plăceri ale trupului.

O singură privire fusese de ajuns pentru a-i aprinde simțurile şi inimă. Între omul din noaptea aceea şi omul din ajun avea să fie de aci înainte o prăpastie uriaşă.

Şi totuşi, cât de poetică şi curată era prima lui dragoste! Fergus i se dăruia cu totul, fără rezerve, fără gânduri ascunse.

Petrecu douăsprezece ore de reverie încântătoare.

A doua zi, dis-de-dimineață, Angus Mac-Farlane îi făcu o vizită. Există simpatii care se nasc din senin. Mac-Farlane ar fi fost prietenul lui Fergus, chiar dacă acesta n-ar fi răspuns sentimentelor lui.

Dar acestuia din urmă nici nu-i trecea prin gând să respingă prețioasa amiciție a fratelui fetei. Grație legăturii lor puternice, intimitatea se ivi repede între ei. Dragostea urmă acelaşi ritm. Mary, neştiutoare, încă un copil, nu putea rezista mult timp fermecătorului Fergus care avea, oarecum înnăscută, ştiința seducției… îl iubea aşa cum era iubită, fără nici o reținere.

Locuința lui Mac-Farlane deveni curând căminul lui Fergus. Fergus află toate tainele lealului scoțian şi motivele prezenței sale la Londra. Dintre secretele sale, el. Fergus, nu-şi dezvălui decât iubirea.

Se scurseră astfel câteva săptămâni. Mac-Nab continua să păstreze față de O'Breane o politețe ceremonioasă şi rece; dar, la urma urmei, Mac-Nab nu era stăpânul casei.

În afară de Fergus, unui singur străin i se mai

îngăduia s-o vadă adesea pe Miss Mac-Farlane. Era un tânăr nobil, pe nume Godfrey de Lancester, care aştepta moartea bătrânului său tată pentru a deveni conte de White-Manor.

Capitolul VIII - Duel englezesc

Angus Mac-Farlane şi cumnatul său Mac-Nab se aflau la Londra pentru un proces.

În procesul lui Angus Mac-Farlane, sau mai bine spus al tatălui său, fermierul din Leed, era vorba de-o vastă întindere de terenuri contestată de unul din judecătorii de pace ai comitatului Dumfries. Era o circumstanță nefericită: rivalul era şi judecător de pace!

Mr. Mac-Farlane, a cărui familie stăpânise dintotdeauna aceste pământuri, ce constituiau aproape întreaga-i avere, nu avea totuşi de gând să cedeze fără luptă. Judecătorul de pace era un om bogat şi cu relații. Angus şi Mac-Nab fuseseră trimişi la Londra, pentru a apăra energic interesele familiei.

Angus nu vedea decât o singură cale de urmat: să se prezinte în fața judecătorului şi să afle care sunt pretențiile sale; dar Mac-Nab, de profesiune avocat şi deprins cu chichițele justiției scoțiene, voia să-şi asigure mai întâi un sprijin şi să angajeze apoi lupta pe picior de egalitate. Vechi relații de familie îi deschiseră uşa casei bătrânului conte de White-Manor care era un potentat influent. Mac-Nab îl convinse de justețea cauzei sale, iar contele se arătă dispus să-i acorde înalta sa protecție.

Nu era o mare favoare faptul că Mac-Farlane acceptă, în schimb, onoarea de-a fi vizitat din când în când de fiul cel mai mare al Senioriei Sale.

Godfrey de Lancester se prezentă astfel sub auspiciile domnului Mac-Nab. Angus nu-l prea vedea cu ochi buni, iar Mary simțea față de el un fel de aversiune

instinctivă.

Godfrey avea pe atunci între treizeci şi treizeci şi cinci de ani. Figura lui, destul de armonioasă, dar marcată de viciul băuturii şi de-un temperament excesiv de violent, prezenta caracteristicile distincte ale tipului saxon. Egoismul i se citea clar pe trăsături, iar brutalitatea răzbătea de sub masca-i rigidă.

Angus era convins că Godfrey se îndrăgostise de sora lui, Mary. Mac-Nab susținea contrariul.

Cât despre Fergus, în mod sigur el se bucura atât de simpatia lui Angus, cât şi de dragostea fetei.

Lucrurile nu puteau continua mult timp astfel, fără a se pune la un moment dat problema căsătoriei. De îndată ce luă cunoştință de intențiile tânărului irlandez, Mac-Nab se opuse din toate puterile, dar Mary, agățându-se de gâtul fratelui ei, plângând, reuşi să-l convingă să-şi dea consimțământul.

Fergus şi Mary se logodiră.

Între Fergus şi Godfrey de Lancester exista o antipatie evidentă; primul şi-o manifestă printr-o tăcere disprețuitoare, iar nobilul prin priviri provocatoare şi gesturi duşmănoase abia ascunse. Se întâlneau foarte des în locuința lui Angus, dar O'Breane luase obiceiul de-a ceda locul şi a se retrage de îndată ce-şi făcea apariția moştenitorul contelui. Astfel, se evitase până atunci un conflict fățiş.

A doua zi după ce se hotărî căsătoria dintre Fergus şi Mary, familia Mac-Farlane trebui să plece în Scoția, unde prezența ei era reclamată temporar de desfăşurarea procesului; Fergus se afla singur în salon, în aşteptarea lui Mac-Farlane. Înainte ca acesta să-şi facă apariția, intră Godfrey de Lancester a cărui figură răvăşită exprima o mânie înăbuşită, pe cale de-a izbucni cu violență. Conform obiceiului său, Fergus îşi luă pălăria şi se îndreptă spre uşă, fără să scoată o vorbă.

— Fir-ar să fie! bodogăni Godfrey. Bădăranul ăsta are măcar bunul simț de-a se da singur afară.

Fergus se opri şi-l privi drept în faţă pe domnul de Lancester care se trântise pe divan, instalându-se picior peste picior cu-o nonşalanţă afectată.

— Am impresia că vă referiţi la mine, domnule — spuse Fergus.

— S-ar putea să fie precum spui, tinerei — replică Godfrey.

Fergus se înroşi, dar nu-şi pierdu calmul.

— Domnule — continuă el — după modul în care-a început această discuţie, s-ar părea că ar fi cazul s-o continuăm afară...

Godfrey ridică din umeri şi nu se clinti din loc.

— Căci — continuă Fergus — presupun şi vreau să sper că dincolo de insolenţa dumneavoastră nu se află şi laşitatea.

— Ia-o înainte! spuse Lancester ridicându-se surâzător. Te urmez.

Fergus ieşi primul şi domnul de Lancester îl urmă într-adevăr, încheindu-şi în grabă nasturii fracului.

Ajungând în stradă, Fergus intenţionă să spună ceva.

— Mai încolo! spuse domnul de Lancester ocolind Shorts-Gardens şi luând-o pe Belton Street.

Fergus se ţinea după el. Godfrey părăsi trotuarul şi se proţăpi în mijlocul străzii. Pe vremea aceea era încă un bărbat foarte voinic şi poziţia pe care o luă, binecunoscută la Londra, unde pugilatul este nu numai o ştiinţă populam ci şi aristocratică, scoase şi mai mult în relief vigoarea constituţiei sale.

Pe stradă nu se aflau decât câţiva trecători aferaţi care mergeau pe trotuar cu mâinile în buzunare şi privirea aţintită drept înainte.

— Poftim, domnule — spuse Godfrey pe un ton provocator — dacă vrei să continuăm aici discuţia, îţi stau la dispoziţie.

— Vreau, domnule — replică Fergus înaintând — să vă cer socoteală pentru neruşinarea dumneavoastră.

— Fie, tinere. Am să ți-o ofer… sper să te satisfac în asemenea măsură, încât să nu mai mi-o ceri niciodată… Să procedăm metodic: mai întâi, o iubeşti pe Miss Mac-Farlane şi asta nu-mi convine câtuşi de puțin… Apoi, cred că Miss Mac-Farlane te iubeşte… în sfârşit, am auzit că te vei căsători cu ea.

— Într-adevăr – răspunse Fergus.

— Nu, puişorule!… Căci mai înainte de-a se întâmpla acest lucru, îți voi fărâma oscioarele.

— Domnule – exclamă O'Breane înfierbântat – răbdarea mea are o margine. Vă voi sili să vă căiți amarnic…

Nu apucă să termine, căci o lovitură de pumn îl atinse în piept şi-l aruncă pe spate.

Godfrey de Lancester era cel mai bun elev al faimosului Holmes de la Covent-Garden, care deținuse mai bine de un sfert de secol sceptrul ringului la Londra.

Godfrey luă numaidecât poziția de apărare şi zâmbi satisfăcut.

Trecătorii se opriră în loc, pe trotuar, de ambele laturi ale străzii. Un *boxing* în noroi este o adevărată pleaşcă pentru haitele de gură-cască de la periferie. Or, aci, începutul era promițător.

Fergus se ridică amețit, furios. Fără să-şi pregătească atacul şi fără să ia vreo măsură de apărare, ca şi întâia oară, se năpusti asupra adversarului. Brațul lui Godfrey, ținut la înălțimea ochiului, se dezlănțui. Fergus se rostogoli a doua oară pe caldarâm, rămânând timp de câteva secunde nemişcat.

Nimeni nu se clinti din loc, să-i vină în ajutor. Doar câteva scurte dialoguri se auziră în mulțimea care creştea pe trotuar şi împânzea deja strada.

— Bună, Mr. Hobson… Ce mai faci?… Flăcăul ăsta e pe cale să-şi dea duhul… Cum se mai simte soția dumitale?

— Salut, Mr. Sinclair… Straşnică lovitură… Pesemne că tânărul a văzut stele verzi… Soția-i bine, sănătoasă?

— Precis că i-a venit de hac... Uite, nici nu mai mişcă.

Câţiva aplaudară. Lovitura fusese straşnică. Lovind un om cu totul străin de arta pugilatului, Godfrey, sportiv experimentat, abuza fireşte de avantajul său şi dădea dovadă de laşitate ca un soldat bine echipat care s-ar fi slujit de sabie împotriva unui inamic dezarmat, dar, la Londra, lumea nu gândeşte astfel. Sentimentul generozităţii lipseşte cu desăvârşire. A fi cel mai tare înseamnă a avea dreptul la onoare; a fi cel mai bogat, înseamnă a avea dreptul la glorie.

Lovitura fusese straşnică. Ce importanţă mai avea restul? Faptul că Godfrey nu-şi punea piciorul pe pieptul învinsului, asta nu dovedea suficientă generozitate?

Totuşi Mr. Hobson şi Mr. Sinclair se înşelau. Fergus nu fusese doborât. După câteva secunde, vreme în care zăcuse nemişcat, se sculă în picioare. Avea chipul palid, dar în ochii săi strălucea o văpaie întunecată.

Nu se mai năpusti orbeşte asupra adversarului său; îl măsură o clipă cu privirea şi înaintă spre el cu paşi mărunţi, cu braţele lăsate, cu corpul şi faţa complet descoperite.

Un freamăt de curiozitate străbătu mulţimea. Toţi se îmbulzeau să vadă mai bine, să nu scape nimic, căci era evident pentru toţi că sportivul experimentat avea astfel posibilitatea să-şi aleagă un punct vulnerabil. Se aştepta o încăierare năprasnică.

Privirea lui Godfrey deveni iscoditoare, căutând punctul cel mai slab al adversarului.

Fergus continua să înainteze. Godfrey ţinti şi lovi cu toată puterea. Unul din pumni izbi pieptul lui Fergus care scoase un geamăt înăbuşit, oribil; celălalt îi atinse fruntea făcând să-i ţâşnească sângele în dâre subţiri.

Spre stupefacţia tuturor, Fergus rămase în picioare în urma acestei duble lovituri. Nici măcar nu se clătină; nu dădu nici un pas înapoi. Loviturile întâlniseră parcă nu un trup de om, ci un zid de piatră. Mulţimea, a cărei

curiozitatea avidă ajunsese la culme, scoase un murmur înăbuşit când îl văzu tot în picioare, drept şi neclintit, cu-o stea sângerândă în mijlocul frunţii palide.

Însuşi Godfrey era atât de sigur că-l va doborî încă o dată, dacă nu-l va ucide chiar pe loc, încât nu se grăbi ca de obicei să se pună în gardă. Fiind sigur de izbândă, uită regula principală, temelia artei boxului. Când îşi dădu seama de eroarea sa, era prea târziu s-o mai îndrepte. Mâinile lui Fergus, ca o menghine de oţel, îi încătuşau braţele strivindu-le.

Nobilul păli la rândul lui, căci ochii lui Fergus, aprinşi şi întunecaţi, îl înspăimântau. Încercă să-şi desprindă braţele. Cu neputinţă! Presiunea degetelor lui Fergus, egală, neîntreruptă, răbdătoare, făcea eforturile lui neputincioase, având duritatea inelelor de fier pe care ocnaşii le poartă ferecate la încheietura mâinilor.

Se simţi pierdut. În mulţime domnea o linişte de mormânt. Nu se mai auzeau decât vocile câtorva poliţişti care, împiedicaţi de gloată, se străduiau din răsputeri să răzbată prin bariera umană formată în jurul combatanţilor şi ameninţau zadarnic cu bastoanele lor plumbuite.

Mânia părea să-i dea o forţă crescândă lui Fergus. Silueta lui impunătoare căpătase o alură semeaţă, teribilă în faţa adversarului. Trăsăturile lui blânde şi fermecătoare exprimau acum o forţă sălbatică, necruţătoare.

Îi duse lui Godfrey braţele la spate şi-i prinse mijlocul, lipsindu-l de orice posibilitate de mişcare. Asistenţa văzu trăsăturile lui Lancester încordându-se în chip oribil şi auzi un trosnet înăbuşit de oase sfărâmate. Fergus îi dădu drumul şi Godfrey se prăbuşi, inert, la pământ.

— A murit! A murit! se auziră strigăte din toate părţile.

Mulţimea începu din nou să se agite, nu pentru a veni în ajutorul celui răpus, ci pentru a pune mâna să se

convingă de cele văzute, şi că nu era vorba de-o nălucire.

Această agitație înlesni drumul polițiştilor care, la fel ca toți polițiştii de pe toate meridianele globului, îşi făcură apariția la locul dezastrului atunci când nu mai era nevoie de ei.

Lancester zăcea nemişcat. În ce-l priveşte pe Fergus, pe carie numai o voință de neclintit îl susținuse în ultimul act al dramei, se rezemase de un felinar epuizat, horcăind, gata să leşine.

Fu conclus în fața judecătorului, în vreme ce Lancester, luat cu targa, ajunse în Portland Place, acasă la tatăl lui, lordul White-Manor. Faptul se petrecuse la lumina zilei, în fața a numeroşi martori.

O lună mai târziu, Fergus O'Breane compărea în fața marelui juriu al tribunalului, acuzat de tentativă de asasinat cu premeditare împotriva persoanei nobilului Godfrey de Lancester, moştenitor prezumtiv al demnității de pair de White-Manor.

Fergus fusese închis încă din clipa arestării, deoarece nu putuse să depună o cauțiune.

Fără îndoială că *habeas corpus* este un privilegiu frumos şi nobil al cetățeanului englez. Legea vine astfel în ajutorul acuzatului nevinovat şi-l cruță de acele lungi detențiuni preventive care se bizuie uneori pe-o simplă bănuială.

Dar de ce trebuie ca banul să fie condiția expresă şi fatală a exercitării oricărui drept? Acest *habeas corpus*, atât de mult şi pe drept lăudat, este în favoarea bogătaşului, lăsându-l pe sărac cu cătuşele la mâini.

Godfrey de White-Manor era cât pe ce să-şi dea duhul în urma atacului necruțător al lui Fergus. În prima săptămână, medicii fuseseră foarte sceptici în privința şanselor lui de supraviețuire; dar depăşise momentul de criză şi acum se afla în convalescență. Godfrey făcea parte dintr-o familie puternică şi gândul răzbunării îi otrăvea sufletul. În jurul patului său de suferință se ținu un consiliu: o mulțime de avocați se strânseră la

căpătâiul lui; făcură un plan; combinară faptele; se puse la cale un complot; se urzi o plasă din care Fergus, singuri, bolnav şi el, şi în plus în închisoare, dar însufleţit de credinţa în nevinovăţia sa, nu mai avea putinţă de scăpare.

În închisoare, Fergus fu supus la numeroase interogatorii şi îşi dădu încă de la început seama că nu era acuzat numai pentru participarea la o încăierare violentă. Dar era tânăr şi naiv; credea în spiritul de echitate al judecătorilor săi şi de aceea nu se sfii să istorisească totul aşa cum se petrecuse.

Ar fi fost o mare mângâiere pentru el dacă ari fi primit veşti de la Mary şi de la Angus. Dar tăcerea lor nu-l surprinse prea mult. Familia lui Mac-Farlane se afla probabil în Scoţia şi, fără îndoială, Mary şi Angus nu aflaseră de nenorocirea lui.

Scrise la Lochmaben; nu primi nici un răspuns.

În singurătatea închisorii, vastele lui planuri de răzbunare, lăsate deoparte pentru o clipă, îi solicitară din nou gândurile. Simţi o descurajare profundă, căci, de câteva luni, în loc să înainteze dăduse îndărăt, iar proiectul lui i se dezvăluia acum ca un vis nesăbuit.

Dar deznădejdea nu dură decât o noapte şi apoi se spulberă. Fergus era unul din acele spirite îndrăzneţe care-şi toarnă în bronz ideile şi prefac în combinaţii meditate la rece, studiate profund, prima izbucnire temerară şi nebunească a gândirii lor. Proiectul lui avea deja rădăcini destul de puternice în el, pentru ca fiecare din faţetele sale să reapară pe rând şi să se supună examinării. Pe măsură ce diseca şi cântărea evenimentele petrecute cu câteva luni în urmă, entuziasmul lui se reînsufleţea. Revedea slăbiciunile armăturii britanice: revedea totul, conştient de şansele lui de-a ataca şi obţine victoria. Viitorul îi era din nou deschis şi, din fundul celulei mizere în care-şi odihnea trupul bolnav, scoase, plin de speranţă şi înflăcărare, strigătul lui de luptă:

— Război împotriva Angliei!

Dar, vai! Ce deosebire uriaşă: de-o parte nimicul, iar de cealaltă o putere colosală.

Lui Fergus nici nu-i era măcar îngăduit să-şi încrucişeze spada cu gigantul. Mâinile-i erau atât de slăbite, şi pe deasupra erau ferecate şi-n cătuşe, iar colosul inamic urma să-l strivească din mers, fără să-l vadă şi fără să ştie de războiul ce-i fusese declarat, aşa cum ţăranul care umblă prin beznă striveşte cu piciorul, fără să-şi dea seama, scorpionul a cărui muşcătură mortală îl ameninţă.

Când Fergus compăru în faţa marelui juriu întrunit la Old-Bailey, nimeni nu-i luă apărarea. Fu trimis în faţa Curţii.

Această primă lovitură îl îndureră nespus; dar, în definitiv, nu era decât o fază preliminară. Fusese atacat, în chip brutal; cazul de legitimă apărare era atât de vădit şi atâţia martori asistaseră la încăierare, încât o condamnare i se părea cu neputinţă.

Cu toată iniţierea lui asupra mijloacelor pe care trebuia să le folosească în lupta împotriva Angliei, Fergus încă nu cunoştea toate nedreptăţile ruşinoase ce trebuiau înlăturate.

Godfrey de Lancester şi consilierii săi erau mai bine informaţi decât Fergus. Ei ştiau că *cellars*-urile din Long-Lane şi Aldergate Street adăpostesc o populaţie famelică şi mizerabilă, a cărei unică îndeletnicire este mărturia falsă, oferind sperjurul la preţuri foarte accesibile, de la o cană cu gin până la opt sau zece şilingi. Toate măsurile fuseseră luate. În timpul audierii, un grup numeros de oameni cumpăraţi depuse mărturie că Fergus, înarmat, îi atacase în chip mişelesc pe fiul lordului. Lui Fergus i se părea că visează. Se agita pe banca lui şi striga: "Minciună!" Dar martorii se succedau necontenit şi depuneau cu toţii în aceiaşi termeni.

— Minciună! Minciună! repeta ca un automat Fergus.

Aprodul striga tăcere, iar procurorul regal abia

izbutea să-şi reprime indignarea pe care i-o stârnea neruşinarea negărilor acuzatului.

Cât despre domnii juraţi, aceştia îşi omorau timpul cum puteau mai bine, întocmind meniul cinei din seara respectivă.

O ultimă mărturie dădu acuzatului lovitura de graţie. I-o dădu un cerşetor de vreo douăzeci de ani, cu aspect respingător. Sprâncenele aspre şi extrem de stufoase aproape că i se îmbinau, iar sub ele se ascundea o privire şireată şi plină de răutate. Toate înclinaţiile mârşave ale firii omeneşti se puteau citi pe faţa aceea al cărei ansamblu era completat de-un surâs ipocrit şi bonom, ansamblu fals până la perfidie, josnic până la abjecţie.

Se îndreptă spre bară cu un pas inegal, fiecare mişcare părând că-i dislocă toate mădularele. Ajuns în dreptul barei, salută pe judecători, pe asesori, pe primul jurat, pe juraţi, pe grefier, pe procurorul regal, pe avocaţi, auditoriul şi pe poliţistul care-l adusese.

— Oh! Înălţimile Voastre — spuse el înainte de-a fi interogat — bunii mei lorzi, jur pe evanghelie şi pe orice că ştiu adevărul... Am să spun tot adevărul... Înălţimile Voastre m-au condamnat ieri la depontare pentru nişte amărâte de fulare care-au fost găsite în buzunarele mele... Dar nu mă plâng, bunii mei lorzi!... Viaţa e-al naibii de scumpă la Londra şi poate c-aş găsi dincolo, cum se spune, de cealaltă parte a Canalului, de lucru, pentru a-mi câştiga cinstit pâinea cea de toate zilele... Oh! Da! N-am nici un interes să trag pe sfoară justiţia şi-l cunosc bine pe mârşavul de Fergus O'Breane!...

Fergus încercă să răspundă. Aprodul strigă "linişte!".

— Foarte bine, aşa — spuse martorul, — astupaţi-i gura banditului... Înălţimile Voastre, e cu putinţă oare ca cineva să aibă sufletul atât de negru, încât să ucidă feciorul unui lord? Al unui lord care are milioane de lire sterline!... Haida de, îl cunosc! Locuia în Saint Giles, cu hoţomanul de taică-su!...

— Mizerabile! strigă Fergus indignat.

— Legați-i clanța! continuă martorul. De nu, o să mintă că un păgân ce-i... Locuia în Saint Giles, cu maică-sa şi soră-sa, o cerşetoare din care Lord Fitz-Allan, Dumnezeu să-l binecuvânteze, a făcut o damă pe cinste, căptuşită cu diamante şi caşmire...

Fergus gemu înăbuşit.

— De multe ori – urmă martorul – ştiind că-s un om sărman, mi-a făgăduit un purcoi de bani, ca să bag şişul în băiatul lordului.

— Vă jur că minte! țipă Fergus. N-am stat niciodată de vorbă cu-acest nenorocit.

— Linişte! rosti aprodul.

— Oh! Ba da, înălțimile Voastre – continuă iar martorul încercând să dea chipul său oribil o expresie de candoare. E tot atât de-adevărat că banditul a stat de vorbă cu mine, cum e-adevărat că mă cheamă Bob Lantern... numele unui băiat de treabă, stimați lorzi! De multă vreme pândea clipa nimerită, să săvârşească nelegiuirea, şi-o grămadă de cinstiți prietenaşi de-ai mei au încăput, pentru mult mai puțin, pe mâinile lui Jack Ketch (călăul), zău aşa, stimați lorzi!

Bob Lantern se întoarse la locul său, clipind din ochi spre avocatul lui Godfrey. Acesta îi făcu un semn protector cu capul. Juriul îl declară, în unanimitate, vinovat pe Fergus şi hotărârea prin care era condamnat la, deportare fu privită ca un act de clemență, căci pentru toți era clar că merita să fie spânzurat.

Fergus ieşi din sală, cuprins de-un fel de toropeală. Uimirea îi paralizase în asemenea măsură simțurile, încât nu-şi putea da seama de intensitatea loviturii. Întors în celulă simți o fierbințeală cumplită. Devenise inconştient de nenorocirea lui.

Abia la multe săptămâni după ziua condamnării se trezi din această prelungă somnolență a minții. Se afla în rada pontului Weymouth, pe *hulkul* (pontonul) lui *Cumberland*, închisoarea plutitoare sorocită deportaților

pe cale de-a fi îmbrăcați cu destinația Australia.

Capitolul IX - Pontoanele

Fergus O'Breane stătea întins pe-un pătuț strâmt şi înclinat, într-o sală joasă şi plină de paturi asemănătoare cu-al lui. Din loc în loc se aflau santinele în uniformă de marinari, cu sabia scoasă din teacă.

Patul lui Fergus era plasat lângă un sabord, dar stând cu spatele la lumină, nu putu, în prima clipă de luciditate, să-şi dea seama unde se află.

Primul chip pe care îl zări la căpătâiul său îl făcu să se îndoiască de realitatea înconjurătoare. Era odiosul cerşetor a cărui mărturie falsă îi hotărâse condamnarea. Fergus îşi acoperi fața cu mâinile, pentru a alunga apariția aceea sinistră şi se adresă amintirilor sale. Dar acestea se învălmăşeau în chip haotic, o ceață deasă îi învăluia memoria. Avea, nedesluşit, conştiința unei nenorociri, dar nu era în stare să definească natură sau amploarea acesteia.

— Nu ştiu ce-i cu mine… nu ştiu! şopti el obosit. Poate mi-am pierdut mințile!…

— Oh! Să nu-ți închipui aşa ceva, dragul meu — răspunse Bob făcându-l pe bolnav să tresară sub pătura groasă de lină cenuşie. Ai avut doar un fleac de fierbințeală şi-ai cam bălmăjit aiurea timp de vreo lună sau o lună şi jumătate… asta-i tot.

Fergus deschise iarăşi ochii şi nu-şi putu reprima un gest de dezgust văzând chipul murdar al lui Bob Lantern care zâmbea la o distanță de câteva degete de-al său.

Încă de pe vremea aceea, Bob înclina să devină filozof. Văzu gestul, înțelese şi nu se supără deloc.

— Te-nțeleg — reluă el — frumuşelule, te-nțeleg. Mutra mea îți calcă pe nervi din pricina poveştii de la Old-Court…

— Old-Court! repetă maşinal Fergus.

Apoi, făcându-se deodată lumină în gândurile sale, continuă pe un ton de o violență neaşteptată:

— Tu ai fost, mizerabile… Mi-aduc aminte.

Încercă să sară din pat, dar Bob, care se ridicase foarte tacticos, îl opri fără prea mare efort.

— Fii cuminte, băiețaş! E-adevărat că te-nțeleg… Dar trebuie să te odihneşti… De două săptămâni îți port de grijă şi mă chinuiesc să respect întocmai instrucțiunile tânărului doctor Moore, chirurgul-asistent al pontonului…

— Ne aflăm deci pe-un ponton! țipă Fergus.

— Pe cel mai frumos ponton din radă… *Cumberland*… care a suferit avarii la La Hogue… Ei! Moore cunoaşte povestea lui *Cumberland!* Tânărul ăsta o s-ajungă departe!… Cum îți spuneam, frumuşelule, pentru truda mea cred că merit să fiu iertat c-am făcut şi eu o glumă nevinovată… Bine, bine, domnule O'Breane! Ştiu că ai să-ncepi iarăşi să țipi… Dar, ascultă-mă! Viața e-al naibii de scumpă. Fiul lordului mi-a dat o liră…

— Şi pentru o liră, nenorocitule!…

— Am încercat eu să scot mai mult de la el, dar Gilbert Paterson ăla e-un diavol împielițat… De altfel, n-am mințit chiar cu totul. L-am cunoscut bine în Saint Gilea pa domnul Christian O'Breane, un om atât de cumsecade… şi pe doamna O'Breane, care era o sfântă!… Şi pe domnişoara… şi pe dumneata, frumuşelule… Toată familia mi-a dat de pomană când făceam pe apucatul atins de du-că-se-pe-pustii, pe Bain-Bridge Street. Ah! Ah! Pun rămăşag că-ți aduci aminte de epilepticul ăla. Eu eram. Straşnică meserie, domnule O'Breane…

Bob se întrerupse brusc şi continuă cu-o mutră jalnică:

— Dar e frig al dracului, iarna, în mocirlele alea din Saint-Giles, unde abia poți scoate de-o bucată de pâine.

Fergus era foarte slăbit. Accesul de mânie îl sleise cu totul. Nu mai asculta deloc, iar cuvintele lui Bob Lantern

îi ajungeau la urechi ca un murmur nedefinit şi confuz. Bob îşi dădu seama şi-l apucă de braţ ca să-i ţină treaz Interesul.

— Frumuşelule — urmă el — ascultă-mă cu atenţie. Când nu mă costă nimic ca să fac un serviciu, îmi îndatorez bucuros aproapele… de altfel, cu dumneata mi-am făcut socotelile, m-am plătit dinainte, după cum ai să-ţi dai seama când vei avea destulă putere ca să-ţi numeri gologanii din buzunar… Uite despre ce-i vorba. Te afli aici pe *Cumberland*, la două leghe de coastă, şi peste câteva zile ai să fii îmbarcat pe *Bayship*, vasul condamnaţilor la deportare. Odată ajuns acolo, nu mai ieşi… dar câtă vreme rămânem în radă, mai sunt şanse… M-asculţi?

Fergus făcu un semn afirmativ din cap.

În aceeaşi clipă, se auzi un zgomot de paşi şi voci venind de sus.

— Uite-i că se-ntorc! continuă Bob. Schimbul meu s-a terminat; nu-mi mai rămâne timp decât să te pun la curent… Tovarăşii dumitale de cameră vor să-şi revadă patria şi se tem de rău de mare… Fac o gaură aici, în spatele culcuşului dumitale… Dacă nu eşti cu ei şi le stai în cale, n-o să le prea fie pe plac…

Bob îşi încheie spusele cu-o mimică foarte expresivă.

— Ca să înlături orice necaz — spuse Bob mai departe, — cel mai bine e să treci drept unul de-al lor… ceea ce nu-i greu… nu ne cunoaştem între noi… Cum or să vadă că ţi-ai mai revenit, or să-ţi spună… ţine bine minte… *Gentleman of the Night!*… ca să afle dacă eşti de-al lor… Răspunde fără să stai pe gânduri: *Son of the Family*, şi nu te mai doare capul.

O scară, care făcea legătura între cele două punţi ale vasului, începu în clipa aceea să se clatine sub apăsarea a numeroşi condamnaţi ce coborau treptele.

Oamenii de pază care, cât lipsiseră condamnaţii, se adunaseră laolaltă şi stătuseră la taifas, îşi reluară în grabă posturile. În imediata apropiere a patului lui Fergus se instalase un flăcău uriaş, cel puţin ca înălţime,

ale cărui brațe şi picioare, osoase şi subțiri, ieşeau afară din veşmintele vizibil prea scurte. Băiatul avea o figură de om cumsecade şi părea foarte liniştit.

Se înnoptă. După o rugăciune în comun, citită de-un fel de preot protestant care-şi stinse pentru acest prilej pipa, îşi chitiră hainele şi se băgară în pat. Câteva minute mai târziu, căpitanul, urmat de-un ofițer şi un chirurg, veni în inspecție.

Chirurgul era domnul Moore, tânăr *physician*{5} că mari perspective. Aşa cum l-am cunoscut după douăzeci de ani, aşa arăta şi atunci. Numai că avea un păr mai bogat care îi micşora oarecum fața în formă de pară — îngustă în partea de sus, largă în dreptul fălcilor — şi trăsăturile mai puțin neregulate.

Rondul se opri în dreptul culcuşului lui Fergus şi domnul Moore îi luă pulsul.

— N-a vorbit deloc? îl întrebă el pe Bob.

— Dacă a vorbit, Înălțimea Voastră? răspunse acesta eu un aer nevinovat. Păi a trăncănit mereu despre fel şi fel de năzbâtii. Oh! Da… despre femei nurlii şi cartofi cu bere…

— A delirat — îşi dădu cu părerea căpitanul.

Moore făcu un semn găliganului îmbrăcat cu haine prea scurte să se apropie; acesta îşi luă numaidecât o atitudine milităroasă şi înaintă cu un pas matematic măsurat.

— L-ai auzit vorbind pe omul ăsta? îl întrebă Moore.

— Omul ăsta, mii de trăsnete! răspunse Paddy O'Chrane, care era pe-atunci în floarea vârstei. Eu n-ascult, arză-m-ar focul, tot ce le trece prin cap bandiților ăstora afurisiți, bieții de ei.

— Deținutul trebuie să fi vorbit ca un om normal — continuă Moore. Criza de azi-dimineață l-a salvat.

— Cu-atât mai bine! spuse căpitanul. O s-avem unul mai mult.

Trebuie ştiut că jurisdicția engleză, care-i lasă să moară pe muncitorii cinstiți, are o inimă de mamă față de

criminali. Un medic care pretinde o răsplată pentru că a salvat viața unui țesător din Spithead-Fields sau a unui *lighterman*{6} din docurile Londrei, e tratat cu indiferență; dar dacă este vorba de un hoț renumit, condamnat la deportare, lucrurile se schimbă. Atât doctorul cât şi comandantul pontonului primesc o recompensă.

Aceasta este pricina exclamației de satisfacție a căpitanului.

Ofițerul care-l însoțea pe comandant încercase între timp, cu ajutorul unui ciocan, suprafețele pontonului dintre fiecare pat. Doctorul Moore se plasase de la început în dreptul culcuşului lui Fergus şi rămăsese acolo tot timpul vizitei, mascând astfel porțiunea de perete situată între patul bolnavului şi cel al vecinului său din dreapta.

Rondul se îndepărtă fără ca ofițerul să atingă lemnul pontonului din locul acela, fie din curtoazie față de doctor, fie pentru că starea lui Fergus nu îngăduia nimănui să se gândească la o tentativă de evadare din partea lui.

Loviturile de ciocan continuară să răsune periodic, apoi rondul urcă din nou pe punte.

Bob se instală în culcuşul lui, după ce primi cordialele blesteme ale lui Paddy. Un infirmier îi aduse lui Fergus o doctorie prescrisă de Moore. După plecarea lui, tăcerea se aşternu pretutindeni.

Aproximativ o jumătate de oră nu se auzi nici musca. Vastul dormitor avea câteva lămpi agățate în tavan, lămpi a căror lumină insuficientă lăsa toate obiectele învăluite într-un semiîntuneric tremurător.

Paznicii, în număr de patru, se plimbau încet prin locul pe care trebuiau să-l supravegheze.

Fergus nu dormea, dar medicamentul pe care-l băuse îi amorțise oarecum mintea şi trupul. Se odihnea, fiind perfect conştient de tot ce se petrecea în jurul lui. După vreo douăzeci de minute, auzi un zgomot imperceptibil de lanțuri sub pătura de pe patul vecinului

său din dreapta, care era un om viguros şi cu înfăţişare hotărâtă. Zgomotul n-avea nimic, ciudat într-o încăpere în care mai bine de cincizeci de prizonieri dormeau cu lanţurile la picioare şi la mâini. Totuşi, el atrase atenţia lunganului Paddy care interveni:

— Jack, drace-mpieliţat, stârpitura, prieten drag, afurisit să fiu dacă nu eşti cea mai gălăgioasă canalie din câte cunosc... Şi cunosc o grămadă, Jack, trăsni-m-ar Dumnezeu!... Ascultă-mă, limbric împuţit, lua-te-ar dracu! Ce naiba! Dacă nu te potoleşti, te-aşteaptă douăzeci şi cinci de lovituri de bici... nici mai mult, nici mai puţin, Jack, de nu, să mă legăn în ştreang, cum ai să te legeni şi tu într-o bună zi, bunul meu prietenaş!

Paddy O'Chrane rostise aceste cuvinte cu glas tare. În timp ce vorbea, în loc să scadă, zgomotul de lanţuri sporea, în asemenea măsură, încât ai fi putut crede că discursul pricăjitului paznic n-avea alt rost decât să-i acopere.

Ultimele lui cuvinte fură întărite de-un gest ce putea să însemne o ameninţare, dar care avu drept rezultat direct căderea, pe patul lui Jack, a unui obiect care lucea în lumină intermitentă a lămpilor. Jack puse repede mâna pe obiect şi se strecură afară din pat. Lanţurile îi rămaseră sub pătură.

Înainta târându-se până lângă patul lui Fergus. Paddy îşi reluase plimbarea liniştit.

Fergus stătea nemişcat. Timp de-aproape un ceas auzi în spatele său, la numai câteva degete distanţă, scârţiitul înăbuşit al unui fierăstrău de mână folosit cu foarte multă prudenţă. La capătul acestui răstimp, fluierul contra-maistrului răsună pe puntea de sus. Jack se îndreptă în grabă spre patul său şi se strecură sub pătură. Braţul subţire şi lung al paznicului se întinse şi obiectul dispăru.

În aceeaşi clipă, patru marinari coborâră în dormitor. Veniseră să înlocuiască santinelele.

— Tom, prietene, mii de trăsnete! spuse Paddy

O'Chrane succesorului său. Ți-l prezint pe ticălosul ăsta periculos de Jack Oliver, lua-ne-ar dracu, Tom!... Dacă face vreo mişcare, aminteşte-i că i-am făgăduit douăzeci şi cinci de lovituri de bici... Fii cu ochii în patru, Tom, arză-ne-ar focul!

A doua zi, lucrurile se petrecură întocmai ca şi cu-o zi înainte. Tânărul doctor Moore sluji iarăşi drept paravan pentru peretele din partea dreaptă a patului lui Fergus, în timpul inspecției căpitanului, şi ofițerul ciocăni peste tot, în afară de locul acela. Bob Lantern, care îndeplinea la bord rolul de infirmier, rol foarte potrivit firii sale milostive, fusese fără îndoială reținut lângă patul unui alt bolnav, căci nu se ivi deloc la căpătâiul lui Fergus.

Când se lăsă noaptea, marinarul aflat în postul ocupat în ajun de Paddy O'Chirane se dovedi tot atât de puțin atent, ca şi acesta din urmă, căci vecinul lui Fergus din stânga reuşi să execute o operație perfect asemănătoare celei întreprinse de Jack Oliver. El se strecură tiptil sub culcuşul lui O'Breane, care se prefăcea că doarme adânc, şi, timp de mai bine de-un ceas, scârțiitul înăbuşit al fierăstrăului se făcu auzit la câteva degete de urechile lui.

Operația se repetă vreme de mai multe săptămâni. Fergus se înzdrăvenea văzând cu ochii. Nu ducea lipsă de îngrijiri. Primea o hrană bună şi îndestulătoare, era lăsat să iasă la aer pe punte cât timp poftea.

Să nu uităm că Fergus reprezenta un capital prețios în această cireadă umană. Valora un premiu: De aceea, premiul era îngrijit, răsfățat, lăsat să aspire aer curat pe punte.

Bob Lantern nu se mai arăta deloc, fiind reținut în bateria a doua, unde se înregistra o mare afluență de bolnavi. Fergus nu-i ducea lipsă, căci numai când dădea ochii cu ticălosul linguşitor se simțea iritat şi nu se mai putea bucura de liniştea de care convalescența lui avea atâta nevoie.

În fiecare noapte, rând pe rând, Jack şi vecinul din

stânga, pe nume Randal Graham, lucrau cu schimbul, sub ochii paznicului, la străpungerea peretelui pontonului. Randal Graham avea o alură impunătoare şi se deosebea vizibil de mulţimea aceea de scelerați, nătângi sau infami, care putea fi întâlnită peste tot. Era un bărbat la vreo treizeci de ani, purtând pe chipul său alungit peste măsură paloarea specifică oamenilor cu părul roşcovan. Avea ochi albaştri, o frunte îngustă şi nişte sprâncene incolore. Partea de jos a obrazului, în ciuda regulamentului instituit la bord, care pretindea fiecărui prizonier să se radă zilnic, dispărea aproape cu totul sub o barbă stufoasă şi aspră. Trăsăturile nasului lui erau acviline şi frumos desenate. Fruntea curbată, în jurul căreia se răsfira un păr de-un roşu-stacojiu, exprima inteligență şi mai cu seamă voință, iar, în ansamblu, fizionomia să nu era lipsită de-o oarecare distincție. Randal era un muntean originar din Scoția. Fusese condamnat la cincisprezece ani deportare de către tribunalul din Glasgow, pentru jaf la drumul mare.

Fergus îl remarcase într-o împrejurare foarte obişnuită pe pontoane sau la bordul unui *bay-ship*: pedeapsa bătăii cu biciul sau cu cureaua aplicată recalcitranților. Randal se făcuse vinovat de-o încălcare a disciplinei şt unul din ofițeri îi semnase sentința: cincizeci de lovituri de curea.

De obicei, când se aplică această pedeapsă, condamnatul umple văzduhul de urlete şi se zbate disperat sub loviturile de bici. Randal însă se culcă pe burtă, cum se obişnuieşte, oferindu-şi calm spatele gol călăului:

Călăul era un marinar cu-o mutră hidoasă, sălbatici şi-o musculatură impresionantă.

Începu să lovească. Fiecare lovitură lăsa o dâră vineție pe pielea lui Randal care nu se mişca, nu scotea nici un țipăt. Curând începu să sângereze. La a cincizecea lovitură, pe care marinarul o aplică gâfâind de oboseală, şalele lui Randal nu mai erau decât o rană uriaşă.

Se ridică în picioare, luă cureaua din mâinile marinarului şi-o examină cu atenţie timp de câteva minute. Chipul său păstra un calm extraordinar, neexprimând nici un fel de emoţie.

Cu prilejul acela, deşiratul de Paddy O'Chrane îl luase pe diavol drept martor, diavolul şi coarnele sale, că spunea adevărul, situându-l pe Randal Graham pe locul întâi în ierarhia celor mai îndârjiţi ticăloşi.

Şi, slavă Domnului, adăugase el, văzuse mulţi ticăloşi îndârjiţi în viaţa lui.

Oricum, Randal îi restitui liniştit marinarului cureaua plină de sânge, ceru puţină apă şi se spălă singur.

Din ziua aceea, Fergus căpătase un fel de simpatie faţă de omul care trecuse atât de triumfal printr-o încercare menită să descumpănească mulţi oameni curajoşi. Totuşi, simpatia lui era tacită şi nemotivată: Fergus şi Randal nu-şi vorbiseră niciodată.

Într-o seară, când Paddy O'Chrane făcea de gardă, era rândul lui Jack Oliver să lucreze. Jack se apucă de treabă, ca de obicei, de îndată ce marinarul deşălat îi aruncă unealta de oţel pe care Fergus o văzuse lucind pe pătură în prima noapte a convalescenţei sale. Nu trecuse nici jumătate de oră, când zgomotul înăbuşit al fierăstrăului încetă brusc.

— Paddy! Randal! Roberts! strigă Jack în culmea bucuriei. Spărtura-i gata.

— Foarte bine! răspunse Randal indiferent. Lasă-mă să dorm.

— Jack, ticălos nenorocit! ţipă Paddy O'Chrane lovind cu sabia în patul gol al lui Oliveri. Nu poţi dormi şi tu ca un bun creştin, trăsni-m-ar Dumnezeu, fără să visezi în gura mare şi să trăncăneşti, lua-m-ar dracul, că patruzeci de babe…

— Parc-a vorbit ceva despre o spărtură… spuse cu un aer bănuitori unul din paznici.

Paddy trase o nouă lovitură în patul în care ar fi

trebuit să se afle Jack.

— Arză-ne-ar Satana, Peter Bridgewell! A sporovăit careva despre o spărtură, tâmpenia lumii, prieten drag, cred că s-ar putea s-ai dreptate.

— Poate c-au făcut o spărtură... — încercă să-l întrerupă paznicul.

— Poate că-i aşa cum zici, Bridgewell, tare-aş vrea să ne strângă dracul pe toţi de gât!... Dar dac-ai fi fost mai atent, Peter, mii de trăsnete, ai fi văzut că Tom Bence ţi-a şterpelit batista din buzunar, în timp ce te holbai la mine cu nişte ochi de boboc de gâscă speriat, legăna-m-aş în ştreang odată cu tine!

Jack profită de mişcarea pe care-o făcu Bridgewell căutându-şi batista, pentru a se furişa sub pătură.

A doua zi, la ora plimbării pe punte, nimeni, oricât de atent ari fi fost, n-ar fi putut surprinde vreun semn de agitaţie printre condamnaţi. Cu toate acestea, momentul evadării fusese hotărât şi urma să se producă în noaptea următoare. Bob Lantern, care nu se arătase toată săptămâna, îşi făcu deodată apariţia în ziua aceea.

— Oh! Frumuşelule — îi spuse el lui Fergus — te-ai pus pe picioare. Dibaci om mai e şi domnul Moore ăsta.

Se prefăcu că se îndepărtează, dar prinzând un moment în care nu-l vedea nimeni, se apropie de Fergus şi-i şopti în grabă cuvintele:

— S-a hotărât pentru la noapte... Dacă nu te curăţă, ai să poţi evada, şi dacă ştii parola n-or să te cureţe.

Să evadeze! Să revadă Anglia, s-o revadă pe Mary! Să dea iar ochii cu dragostea şi cu inamicul său atât de mult râvnit de una-i neiertătoare!... Fergus vru să-l descoase pe Bob, dar Bob era un argint viu pe care nu puteai pune uşor mâna. Fergus îl zări de vreo două-trei ori pe punte împărţind zâmbete unora, dând târcoale buzunarelor altora, dar nu reuşi să se apropie de el.

Se duse să se întindă pe o saltea şi-şi întoarse privirea spre ţărmul ale cărui contururi albăstrui se desenau pe cenuşiul mat al cerului britanic. În ultimele

cincisprezecece zile, fusese din nou asaltat de gândurile sale de iubire şi răzbunare. Aceste două preocupări se înfruntau în cugetul lui încă slăbit punându-l la grea încercare, O iubea pe Mary aşa cum numai un bărbat tânăr, pătimaş şi lipsit de orice obligaţie poate iubi o femeie. Nestatornicia caracterului său nu-i putea influenţa elanul primei pasiuni, deoarece îşi ignoră el însuşi nestatornicia. Se socotea legat pe viaţă şi-şi punea toate speranţele de fericire în Mary. Gândul că an fi putut să devină o fire rece şi să uite după ce iubise cu atâta pasiune i s-ar fi părut atunci o minciună sau o nebunie.

Dar şi ura sa era nespus de puternică: îşi păstra neştirbită forţa şi neclintirea, în ciuda dulcilor visări ale iubirii. Nenorocirile din ultima vreme şi nedreptatea unei societăţi brutale care-l azvârlise, zdrobit, în ciuda nevinovăţiei lui, printre cei mai josnici ticăloşi, îi sporeau dorinţa de răzbunare şi, mai mult ca oricând, din adâncul inimii, se ridică ameninţători strigătul lui Christian O'Breane pe patul de moarte: Război împotriva Angliei!

Toate aceste gânduri îl frământau în timp ce privea ţărmul. Nu-şi dădea seama că în jurul lui se formase pe nesimţite un cerc alcătuit din deportaţi, care-l despărţeau complet de santinelele răspândite pe punte.

Cel mai mult se apropiaseră de el Randal Graham şi Jack Oliver, acesta din urmă având ascuns sub cămaşă un cuţit de masă ascuţit.

— Iată un băiat frumuşel şi nu prea vorbăreţ — spuse de departe Tom Bence. Jack, prietene, caută să afli cam în ce ape se scaldă.

Fergus îşi înălţă privirea şi, văzându-se astfel încolţit, tresări. Primul lui gest fu să-şi croiască o ieşire, dar Randal îi şi apucă braţele pe la spate. Îşi aduse aminte atunci, nedesluşit, de ultimul sfat al lui Bob, de cuvintele acelea rostite la căpătâiul său de către cerşetor, în ziua când se trezise din delir, dar cu cât se străduia mai mult să şi le recheme din memorie, cu atât cuvintele refuzau să se supună.

Jack Oliver se proţăpi în faţa lui.

— Dacă faci o mişcare, eşti un om mort — spuse el îndreptând vârful cuţitului spre inima lui Fergus — dacă ţipi, te ucid!... Să vedem dacă ştii englezeşte, *Gentleman of the Night?*

Fergus şovăi, deşi întrebarea îi împrospătă amintirile, dându-i, cum se spune în termeni vulgari, răspunsul mură-n gură.

— Dă-i drumul, Jack! spuse Tom Bence.

Oliver îşi încruntă sprâncenele şi, în aceeaşi clipă, Fergus se simţi strâns de braţ pe la spate, iar Randal îi şopti câteva cuvinte la ureche.

— *And Son of the Family!* răspunse el numaidecât.

Oliver îşi ascunse la repezeală cuţitul sub cămaşă.

— Ia te uită! Ia te uită! spuse Tom Bence. Bine că-i aşa, altminteri am fi avut greutăţi ca să-l facem să dispară, aşa cum se cuvine... Afurisit să fiu dacă n-am crezut că...

— Sunt pe lumea asta şi lucruri al naibii de uimitoare! observă Bob executând o fericită tentativă de sustragere din buzunarul lui Tom Bence, de unde şterpeli batista lui Peter Bridgewell.

— Ruperi rândurile, trăsni-m-ar Dumnezeu, nenorociţilor — strigă de departe marinarul O'Chrane. Să mă dau huţa în ştreang, cum o să vă daţi cu toţii, până la ultimul, într-o bună zi, dacă bicele n-or să intre în acţiune încă înainte de lăsarea nopţii.

Deportaţii se împrăştiară. Doar Randal rămase lângă Fergus. Acesta vru să-i mulţumească, căci Randal îi suflase răspunsul la parolă. Dar O'Breane nici nu apucase să deschidă bine gura şi scoţianul îi aruncă o privire rece, de gheaţă, întoarse spatele şi se îndepărtă încet.

Noaptea, inspecţia se desfăşură ca de obicei, dar Fergus observă că, de data aceasta, toţi paznicii, în număr de patru, făceau parte dintre cei ce se adunau în faţa culcuşului său şi aruncau fierăstrăul fie lui Oliver, fie

lui Graham.

După terminarea inspecției, se petrecu o scenă extraordinară. Patru deportați își părăsiră paturile și se apropiară de paznici care, scoțând ei înșiși din buzunare niște funii groase, se lăsară legați zdravăn cu ele.

— Mii de trăsnete! șopti, în timp ce era legat, slăbănogul marinar Paddy — spânzurat să fiu și să mă ardă Satana dacă *Familia* nu ne datorează rente babane pentru o lovitură atât de izbutită!... Strânge mai tare, Jack, năpârcă afurisită, bunul meu prieten!... Și acum rupe-o la fugă, secătură nefericită! La geamandură v-așteaptă o barcă... Drum bun, trăsni-ne-ar Dumnezeu!... Lua-v-ar dracu pe toți!

Cei patru gardieni se rostogoliră în toate direcțiile pe podea, ca să-și prăfuiască uniformele și să lase impresia că s-a dat o luptă disperată. Apoi începu evadarea.

Cu multă băgare de seamă fu scoasă porțiunea de perete tăiată. Treizeci de condamnați se și aflau pe mare, fără să se fi produs cel mai mic zgomot. Pe vas nu mai rămăsese decât o duzină de oameni, bolnavi sau care nu știau să înoate, Randal și Fergus.

— Haideți! Mii de blesteme! spuse O'Chrane. Grăbiți-vă! Mi-a intrat funia în carne!

Fergus își vârî capul prin spărtură. Randal îi opri de la spate.

— Încotro? întrebă el.

Năucit de această întrebare, Fengus nu știu ce să răspundă.

— Te duci — continuă în șoaptă Randal — să cauți ceea ce iubești și ceea ce urăști... Îți cunosc povestea, dragostea, speranțele pline de ură care nu pot fi nutrite decât de-un om excepțional sau de un nebun...

— De unde știi? întrebă Fergus care nu-și dezvăluise nimănui gândurile.

— Încă de când erai la Newgate și delirai — îi răspunse Randal. Ți-am fost tovarăș de celulă... Ascultă-mă... Mary Mac-Farlane, iubita dumitale, este soția lui

Godfrey de Lancester…

Tremurând, Fergus se sprijini de pat.

— Spui adevărul, nu minți? bolborosi el.

— Da, spun adevărul… Sunt din Scoția lui MacFarlane şi îl cunosc pe nobilul Angus la fel de bine ca dumneata… Asta în ceea ce priveşte dragostea. Cât despre ura dumitale, ai nevoie de munți de aur ca să lupți împotriva Angliei, iar la Londra, unde va trebui să te-ascunzi, te aşteaptă o viață de mizerie.

— Grăbiți-vă, tâmpiților, iubiților! strigă Paddy.

Fergus făcu încă o mişcare, pregătindu-se să se avânte în mare. Randal îl opri din nou.

— Dumneata n-ai de gând să te salvezi? îl întrebă Fergus.

— Nu. Şi eu am nevoie de aur. Am şi eu ura mea care seamănă cu-a dumitale, aşa cum rațiunea poate semăna cu nebunia… Urăsc Londra. Odinioară, noi, scoțienii munteni, eram oameni cutezători, nu ne temeam de nimic, ne înălțăm pe piscurile eroismului, toți ne ştiau de frică… Londra a făcut din noi nişte animale ciudate la care copiii se uită mirați, văzându-le picioarele goale şi straiele împestrițate. Vreau să fiu omul cel mai bogat din Londra… Este vorba de-o răzbunare.

— Şi unde nădăjduieşti să găseşti bogăția?

— Acolo unde mişună oameni hotărâți, disperați, lacomi…

Fergus lăsă capul în jos şi rămase pe gânduri.

— Pe toți dracii! țipă Paddy O'Chrane. Ăştia sunt cei mai mari nătângi pe care i-am văzut în viața mea… Săriți în apă! Mii de trăsnete! În apă. Satan şi coarnele lui! În apă!

Fergus se întoarse spre Randal şi-l privi drept în ochi.

— Sunt mulți oameni, la Botany-Bay, ca aceia despre care vorbeşti? întrebă el.

— Mulți… oameni întreprinzători, răbdători, inteligenți, de neînduplecat… oameni care pot să ucidă,

dar nu-s în stare să trădeze un jurământ… Oameni disciplinați, călăuziți de-o idee măreață, care ar fi în stare să răstoarne un imperiu…

Fergus aruncă o ultimă privire spre țărmurile Angliei, unde câteva lumini străluceau în depărtare, şi închise spărtura prin care trecuseră tovarăşii săi.

El şi Randal se instalară în culcuşurile lor.

Capitolul X - Botany-Bay

Bay-shipul *Van-Diemen*, având la bord o încărcătură completă de deportați cu destinația portul Sidney, printre care se găseau Fergus O'Breane şi Randal Graham, manevra în dreptul insulelor Capului Verde. Căpitanul *Cumberlandului*, De Weymouth, nu căpătase prea multe prime pentru deportații lăsați în grija lui. În schimb, Paddy O'Chrane şi cei trei camarazi ai săi încasaseră numeroase lovituri de curea, după metoda aplicată şi azi supuşilor liberi ai majestății sale. Pedeapsa nu fusese mai aspră, deoarece Paddy, făcând uz de elocvența lui obişnuită, dovedise clar ca lumina zilei că numai vigilența lui îi împiedicase pe Fergus, Randal şi cei care nu ştiau să înoate, să se arunce în apă.

Un bay-ship cu pânze bine înțesat este o adevărată comoară plutitoare. Căpitanul şi medicul primesc o primă pentru fiecare condamnat predat, fără vătămare, organelor oficiale australiene. Drept urmare, cei doi funcționari se întrec în atenții şi amabilități față de criminalii încredințați grijii lor. Ai zice că sunt doi părinți grijulii care veghează zi şi noapte asupra bunăstării unei familii numeroase.

Fergus O'Breane îşi recăpăta vizibil forțele. Cu fiecare zi, se simțea mai în putere şi în acelaşi timp, orizontul gândirii ca şi voința sa înregistrau sporuri substanțiale.

Întrucât în largul mării acțiunile condamnaților sunt controlate doar în legătură cu securitatea vasului, prizonierii se bucură de-o libertate aproape deplină. Deci Fergus şi Randal puteau să vină lesne în contact şi să întrețină legături obişnuite. Evident, exista o mare deosebire între Fergus şi Randal care, în fond, era un tâlhar de drumul mare. Dar Fergus descoperise, dincolo de mintea lui necultivată şi lipsită de ştiința binelui şi a răului, un fel de mândrie înnăscută şi-o judecată dreaptă. Scoțianul avea în plus o cutezanță în gândire care, adăugată unei fermități deosebite, putea, în unele împrejurări, să-l scoată din rândurile oamenilor obişnuiți situându-l cu mult deasupra lor.

Randal nu-şi găsise până atunci, cum se spune, naşul. Toate obstacolele cedaseră în fața voinței sale. Când se apropiase de Fergus, o făcuse dintr-un vag sentiment de milă. Fergus era frumos şi se ştie de câtă trecere se bucură frumusețea în fața copiilor naturii. În plus, în celula de la Newgate, Randal primise confidențele involuntare ale febrei lui Fergus, confidențe lipsite de o direcție precisă, întru cât planul acestuia nu era nici măcar schițat, dar tocmai datorită acestui fapt confidențele deveniseră mai ciudate şi mai interesante pentru mintea însetată de miracole a fiului munților. De altfel, Randal însuşi avea o idee fixă care, exceptând proporțiile, semăna oarecum cu cea a lui Fergus.

După cum am văzut din prima lor convorbire, Randal se afla într-o situație privilegiată. El era omul care dădea sfaturi şi el făcuse primul serviciu. Dacă, o lună mai târziu, l-ar fi întrebat cineva de ce se inversaseră roluri, de ce Fergus căpătase o influență absolută asupra lui, de ce el, mai vârstnic, mai experimentat, mai puternic, se supunea gândirii tânărului său prieten, fără îndoială că n-ar fi ştiut ce să răspundă. Poate nici nu-şi dădea seama de acest lucru. Sigur era doar că subjugarea aceasta nu putea fi contestată. Pe lângă faptul că superioritatea nu se mai afla de partea lui, egalitatea se

risipea zi de zi şi, după o lună, dacă Randal şi-ar fi analizat conştiința ar fi descoperit în ea sentimentele unui serv, devotat până la extrema supunere față de destinul unui prieten de câteva zile care, printr-o serie de mutații, imperceptibile dar rapide, devenise stăpânul său.

După Mary Mac-Farlane, Randal fu cel dintâi cucerit de farmecul acela ocult şi irezistibil. Apoi, se adăugară şi alții. Oricine se apropia de Fergus O'Breane şi n-avea, pentru a-l urî, vreunul din acele motive cărora oamenii li se supun: dragostea, dorința de răzbunare, era atras, sedus, captivat... Oricine îl ura, era învins şi zdrobit. Era zeu pentru unii, rege pentru alții şi, în vreme ce dragostea pe care-o inspira se împletea cu delirul, prietenia lui era invariabil însoțită de respect.

Randal Graham îi fu de mare folos lui Fergus, punând oarecum în valoare geniul pătrunzător dar prea avântat al acestuia. Îi arătă care sunt problemele, oferindu-i astfel prilejul să le rezolve. De atunci Fergus se sluji mereu de instrumentul pe care soarta i-l pusese la îndemână. Îl îndrăgi. Dar nu mergea niciodată atât de departe încât să facă din el un confident. Fiecare problemă soluționată rămânea în mintea lui. Randal, care nu cunoştea şi nu trebuia să afle niciodată planul marei bătălii, nu află decât detaliile sugerate de el însuşi, câteva proiecte de hărțuială în care urma să joace rolul de simplu executant.

Călătoria fu de lungă durată. În timpul orelor de plimbare pe punte, Fergus fu inițiat în sistemul de organizare al Marii Familii londoneze care, pe lângă sutele de mii de membri, îşi câştigase de partea sa, prin diferite mijloace, pe toți cei aflați în afara legii, *outlaws* din cele Trei Regate.

Fergus şi Randal vorbeau de asemenea adeseori despre Mary, despre Mary şi Angus, pentru care O'Breane nutrea un sentiment de frate. Mary fusese răpită de la fermă din Leed de Godfrey de Lancester, care se căsătorise cu ea la Gretna-Green.

Pierderea iubitei îi stârnise lui Fergus o suferință chinuitoare, dar, datorită inteligenței sale, nu căzuse pradă disperării. Cât despre moştenitorul lui White-Manor, Fergus nu-l duşmănea, aşa cum nu nutrea nici un sentiment de ură pentru seducătorul surorii lui.

Ura lui era pare-se cu totul absorbită aiurea şi nu mai putea fi afectată de acele aversiuni sentimentale care se risipeau în fața strigătului de luptă, neîndurător şi puternic, îndreptat împotriva Angliei însăşi.

După cinci luni, cât ținu călătoria, cu o singură escală pe coasta Braziliei, *bay-ship*-ul se apropie de portul Sidney.

Din clipa aceea, Fergus şi Randal ticluiră un plan de evadare a cărui punere în aplicare, amânata la infinit, avea să ducă la rezultate importante.

Tunul din Sidney vestise intrarea în radă a lui *Van-Diemen* şi pavilionul era înălțat în vârful lui South-Head. Şalupa-pilot acostă curând lângă navă şi o conduse în port. Acolo fură îndeplinite unele formalități, după care comandantul portului îi luă în barca să pe căpitan şi pe medic, pentru a-i conduce la sediul guvernamental.

Căpitanul abia plecase, când o sută de bărci porniră cu ajutorul vâslelor şi, într-o clipită, înconjurară vasul.

În aceste bărci, frumos împodobite, se râdea, se cântă, se chiuia. Era o uriaşă urare de bun-venit.

Bărcile aveau în ele bărbați, femei, copii, toți sănătoşi şi bine dispuşi, cu zâmbetul pe buze. Plenitudinea belşugului era vizibilă pe chipurile tuturor.

Sosirea *bay-ship*-ului reprezenta întotdeauna un moment de sărbătoare pentru colonie. Foştii complici se recunoşteau şi se salutau. Îşi reaminteau reciproc isprăvile, îşi vorbeau despre vremurile bune de odinioară.

Dar mai exista un motiv, un motiv anume, pentru ca *Van-Diemen* să fie întâmpinat cu mare pompă. Într-adevăr, vasul aducea, în afară de condamnați, o mulțime de femei de moravuri uşoare pe care casele importante din Sidney şi din Paramatta le comandaseră

reprezentanțelor lor din Londra.

Fiecare era nerăbdător să le vadă pe noile venite, iar marinarii trebuiau să depună, mari eforturi pentru a-i împiedica pe curioşi să năvălească pe punte.

Debarcarea se produse abia după câteva zile, deoarece regulamentul prevedea ca un inspector de la lucrările publice să vină la bord, după ce condamnații erau "restaurați" printr-o hrană proaspătă şi îmbrăcați cu haine noi, pentru a alege dintre ei pe cei care urmau să fie folosiți de autorități. De îndată ce puseră piciorul pe uscat, deportații se încolonară şi fură trecuți în revistă de guvernator.

Guvernatorul, un gentleman respectabil care reuşise să câştige încrederea şefilor săi, contribuise foarte mult la transformarea Sidney-ului într-un adevărat loc de plăcere. El adresă felicitări căpitanului şi doctorului şi rosti o emoționantă alocuțiune în fața noilor săi supuşi. Odată îndeplinită această regulă protocolară, negustorii australieni se apropiară şi începură să aleagă, angajându-se să răspundă pentru orice condamnat folosit în serviciul lor. Noii sosiți pentru care nu se găsi nici un cumpărător fură conduşi la închisoare.

Întrucât pentru Fergus şi Randal nu se ivi nici un negustor dispus să-i răscumpere, amândoi luară drumul Paramattei.

Acolo continuară să lucreze la planul lor. După şase luni, începură să aplice planul destul de bine pus la punct. Randal se însură.

La Paramatta exista o torcătoare pe nume Maudlin Wolf, a cărei viață semăna cu un roman. Se spunea că e de origină franceză şi, într-adevăr, în actul ei de condamnare era trecut numele Madeleine Le Loup, zisă contesa Pantazino. La Londra, unde-şi fixase reşedința încă din prima tinerețe, fusese multă vreme "Leoaica". Probabil că nu strălucise niciodată prin frumusețe, dar filfizonii de o anumită vârstă păstrau o amintire neştearsă persoanei ei pline de grații şi susțineau că, de la contesă

încoace, nu mai existase la Londra nici o altă aventurieră perfectă din toate punctele de vedere. Deşi micuță, era bine făcută şi atrăgătoare şi posedă, pare-se, în cel mai înalt grad ştiința de-a încălzi inimile cele mai reci şi de-a dezlega pungile cele mai trainic legate ale bărbaților.

Timp de mai mulți ani, ului Londra cu fastul ei şi ruină câțiva bancheri dispuşi să arunce pe fereastră banii altora. Apoi, tocmai când se afla în plină glorie mondenă, fiind implicată în faimoasa afacere cu diamantele ducesei de Devonshire justiția o găsi vinovată de tăinuire şi o azvârli pe un ponton.

Faptul a însemnat o pierdere pentru *Familie*, căci Maudlin Wolf, sau contesa Pantazino, era cea mai abilă femeie şi serviciile aduse de ea prin punerea la dispoziția organizației a seifurilor bogaților ei protectori reprezentau sume incalculabile.

Nu este uşor să te dezbări de-o lenevie pe care ai deprins-o ducând o viață desfrânată, de huzur. În detenție, Maudlin ispăşi amarnic pentru prosperitatea ei de odinioară. Într-adevăr, oricât de uşoară ar fi fost munca impusă oricărui condamnat, ea devenea prea grea pentru mâinile delicate ale contesei Pantazino. În prima perioadă a şederii ei la Sydney, făcu apel la toate gingăşiile feminine care-i asiguraseră domnia la Londra, pentru a se sustrage de la muncă. Pe vremea aceea era tânără şi frumoasă, şi farmecul ei avea căutare. Câte unul din cei eliberați pe cauțiune o lua sub protecția lui interesată.

Dar trecuse multă vreme de când Maudlin se afla în colonie. Grațiile, drăgălăşeniile ei afectate, provocatoare, care spre a plăcea aveau nevoie de-o tinerețe înfloritoare, îşi pierdură pe nesimțite puterea de seducție şi, la un moment dat, dispărură cu desăvârşire. Contesa Maudlin ar fi putut încă să aibă succes prin agerimea spiritului ei, dar, la Sidney, această monedă era lipsită de orice valoare Maudlin fu trimisă la Paramatta. Primul exil, primul eşec.

Acolo trebuia să muncească. Maudlin încercă, apoi

fugi. Fu trimisă pe George's-River. O nouă revoltă, un nou exil.

Windsor! Un nume nobil a cărui rezonanță regească trezea o amintire dureroasă în sufletele celor mai îndârjiți criminali. Biata Maudlin avea să coboare încă o treaptă pe scara nefericitului ei destin. Windsor era pe vremea aceea aşezarea cea mai îndepărtată de Sidney, locul de pedeapsă cel mai trist, cel mai puțin suportabil, dar întrucât Maudlin îşi manifestă şi acolo, sentimentele de revoltă, i se puse un colier de fier la gât şi fu silită să coboare în minele de la Coal-River.

Petrecu un an în mină. Când îşi termină pedeapsa, camarazii ei n-o mai recunoscură: pe chip îi apăruseră numeroase zbârcituri, avea trupul încovoiat, îmbătrânise.

Totuşi, inima îi rămăsese tânără, iar mintea, ageră, neobişnuit de activă, îşi păstrase vioiciunea. Se hotărî să muncească pentru a nu se mai întoarce în mină; dar în sufletul ei încolțise o ură profundă împotriva celor ce-o persecutaseră. Îşi bătu capul, făcu eforturi, folosindu-şi viclenia recunoscută, şi izbuti să provoace numeroase dureri de cap cârmuirii.

Când Fergus şi Randal sosiră la Sidney, Maudlin Wolfi era un personaj pe care te puteai bizui. Avea relații cu toți nemulțumiții, se bucura de încrederea celor mai primejdioşi membri deportați ai *Familiei* şi întreținea legături oculte cu partea nedisciplinată a coloniei, în veşnic conflict cu oficialitățile.

Se afirmă că Maudlin cunoştea perfect ascunzătoarea lui Smith metodistul, care încercase să-l împuşte pe guvernator; se spunea că trecuse de mai multe ori barierele țarcului îndreptându-se spre Munții Albaştri pentru a transmite informații parlagiului de vite sălbatice Waterfield, care-i ruina pe toți măcelarii din colonie, masacrând cirezi întregi şi apoi vânzând carnea la prețuri atât de scăzute, încât muncitorii, după ce se săturau bine, refuzau să mai lucreze. Aceste informații ajungeau la urechile oficialităților, dar nimeni nu era în

stare s-o prindă asupra faptului.

Maudlin Wolf se căsători cu Randal Graham, mai întâi spre a-şi recăpăta libertatea şi apoi pentru a intra, prin el, în contact cu Smith, Waterfield şi alți câțiva aventurieri de temut al căror sprijin îi era absolut necesar.

Capitolul XI - Regele Lear şi regina Mab

Şase oameni şedeau în jurul unui foc mare, aprins într-un luminiş din mijlocul unei păduri dese. Noaptea era învăluită de beznă, fără lună. Urmărind fumul în spirală care se înălța din vâlvătaie, nu puteai zări, pe fondul negru al tenebrelor, decât trunchiuri înalte şi zvelte, înroşite într-o parte de pară flăcării şi încoronate în creştet de frunzişul lung şi subțire al pădurilor tropicale.

În fața focului, pe două furci înfipte în pământ, o a treia cracă, aşezată orizontal, susținea o imensă halei de carne de cangur care, friptă pe jumătate, răspândea în jur îmbietoare miresme.

Când o pală de vânt atâta flacăra, se zărea nedesluşit, în umbră, silueta joasă a unei barăci acoperite cu vreascuri, de pereții căreia erau sprijinite două sau trei puşti.

Cei şase oameni stăteau în semicerc. Mai întâi erau Randal Graham şi Fergus O'Breane, purtând fiecare în jurul hainei de deportat o cingătoare încărcată cu pistoale.

După ei, urma un tânăr cu chip serios, aproape ascetic, care cu-o mână învârtea frigarea improvizată pe care se frigea halcă de carne, iar cu cealaltă mângâia coperta unei mici biblii ferecate cu încuietori de metal. I se spunea maiorul, sau Smith metodistul. Sub acest din urmă nume fusese condamnat la cincisprezece ani de

deportare, pentru jefuirea unei biserici.

Omul tolănit în iarbă, lângă cucernicul metodist, avea o față frumoasă, cu o barbă deasă, ceea ce dezvăluia că era om singuratic, deoarece barba era proscrisă la Botany-Bay. Se numea Waterfield şi părăsise Sydneyul pentru a se război cu miile de bovine prăsite, pare-se, din cele trei animale de acest soi aduse în 1790 de către primul guvernator al posesiunilor din Australia. Acest Waterfield era înalt, tânăr şi voinic. Se îndeletnicea cu ciudatul său comerț de-un an de zile, stârnind mânia guvernatorului şi a măcelarilor din colonie care puseseră un premiu pe capul lui.

Al cincilea personaj era un bărbat aproape bătrân. Avea un aer meditativ, oarecum disprețuitor, o privire pătrunzătoare şi o distincție aristocratică. Bătrânul Ned Braynes fusese poreclit *regele Lear*. Era un pungaş temut, răbdător, neobosit. Porecla de *regele Lear*, care-l făcuse celebru la Newgate, provenea de la fosta lui meserie de actor.

În sfârşit, al şaselea şi ultimul era un negru chel, poreclit pentru acest motiv Absalon. Absalon avea un nas groaznic de turtit, nişte pometi imenşi şi buze extrem de cărnoase.

Când domnul Smith uita să învârtească frigarea, Absalon îi ținea locul.

Toate acestea se petreceau în pădurea de la Eagle-River, la vreo cinci-şase mile sud-est de Paramatta şi la aproximativ şaisprezece mile de portul Sidney.

Cele şase personaje păreau nerăbdătoare şi îngrijorate. Era vădit faptul că aşteptau pe cineva, şi numai negrul Absalon avea atenția concentrată asupra focului.

— Ştii, domnule Graham — spuse deodată parlagiul — că în colonie încasez o sută de guinee pe lună?

— Până când o să-ți pună colonia ştreangul de gât, Paulus. Ştiu — răspunse Randal.

— Cât despre mine — reluă domnul Smith — nu mă

pot lăuda că-mi merge grozav de când m-a-ndemnat dracu să-mi descarc, pistoalele în guvernator… Dar este important de ştiut dacă, în această afacere, purtarea noastră va fi izbăvită de păcat…

— Deschide Biblia, maiorule – replică Randal – şi-ai să vezi că fiii lui Israel nu-şi pătau numele de popor al lui Dumnezeu, atunci când îi jefuiau pe filistini.

— Asta aşa-i! şopti Smith. Dar problemele mele de conştiinţă merg uneori prea departe, domnule Graham.

— Maiorule, eşti un sfânt – spuse regele Lear – toată lumea o ştie şi, ca să nu te îndepărtezi prea mult de altar, ai săvârşit furtul ăla, chiar într-o biserică… Prietene Randal, soţia dumitale zăboveşte cam mult!… Mareea n-aşteaptă şi-avem de făcut şaişpe mile în noaptea asta.

— Fără îndoială, fără îndoială – răspunse Randal – dar din acelaşi motiv, Maudlin, sărăcuţa, are şi ea de parcurs şaişpe mile, pentru a ajunge până la noi.

Urmă o clipă de tăcere; nu se mai auzea decât murmurul brizei de noapte în frunziş.

Absalon continua să vegheze asupra focului.

— Fireşte – reluă Ned Braynes – te cunosc de multă vreme, prietene Randal, şi-am încredere în dumneata. Cât despre Waterfield, este băiat de nădejde şi nimeni nu poate nega că maiorul e-un bun creştin. Iată-ne laolaltă, cinci camarazi de treabă, o spun cu mâna pe inimă; căci Absalon, prinţ de sânge regesc din Congo, merită şi el să figureze printre nişte gentlemeni de talia noastră. Dar cine-i al şaselea?

Întrebarea era adresată direct lui Fergus, care nu scosese încă nici un cuvânt.

— Al şaselea este căpetenia noastră, rege Lear – răspunse voios Randal.

Cei patru deportaţi se uitară la Fergus cu atenţie şi neîncredere. Însuşi Absalon holbă ochii, pentru a-l examina mai bine.

Fergus roşi. Încerca un sentiment de ruşine. Simţea un dezgust profund, văzându-i de-aproape pe cei pe care

era silit să şi-i facă acoliţi. Fergus, care visase bătălii regeşti, îşi pierdu aproape tot curajul la ghidul că avea să-şi recruteze armata dintre asasini şi hoţi.

Dar trecuseră doi ani de când ideea lui încolţise, şi-o clipă de dezgust n-o putea tăia de la rădăcină. Îşi reveni curând, voinţa lui puternică, de neclintit, biruind momentul de slăbiciune.

Cei patru condamnaţi observaseră emoţia lui, dar nici unul din ei nu-i putea ghici pricina.

— Oh! Oh! spuse regele Lear — băiatul ăsta frumos vrea să fie şeful nostru?

— Cu ce drept? adăugă Waterfield, făcând un gest exprimând invidia.

— Credeam — observă Smith, salutându-l pe Fergus ca un adevărat gentleman — că ni se va cere şi nouă părerea la alegerea şefului nostru. Găsesc că este o chestiune pe care avem dreptul s-o discutăm.

— Edward Braynes, Paulus Waterfield şi dumneata, maiorule, sau domnule Smith — spuse Randal ridicându-se — punem aici la cale o afacere serioasă. Vă cunosc pe toţi şi-l cunosc şi pe acest gentleman. Vă dau cuvântul meu, cel mai bun dintre noi nu-i ajunge nici până la degetul mic; asta-i părerea mea.

— Cum?!… încercă să ia cuvântul Waterfield.

— Nu vorbesc despre dumneata, Paulus — îl întrerupse cu răceală Randal. Dumneata eşti puternic şi nu te temi nici de Dumnezeu, nici de diavol, dar iată-l pe Smith, care şi el e puternic, care nici el nu se teme de nimic şi care, în plus, are avantajul de-a fi cel mai iscusit prefăcut de pe lume… şi, totuşi, l-aş aşeza înaintea lui Smith pe veselul nostru rege Lear, care învârteşte oamenii pe degete după plac, ghiceşte totul şi nu greşeşte niciodată.

— Aşa mai merge, Randal! îl întrerupse la rândui său Edward Braynes râzând. În ciuda acestei laude pompoase, continui să susţii că-l preferi pe protejatul tău, mie?…

— Nici vorbă, rege Lear!... L-ai uitat pe Absalon, care n-are pereche când e vorba să frigă o halcă de cangur. Îți dau dumitale întâietate în fața lui Absalon... mă socot mai bun decât Absalon... şi spun deschis că-s un neajutorat pe lângă Fergus O'Breane.

— Aiureli! bodogăni Paulus, nemulțumit de ultimul ioc care îi fusese hărăzit.

— Nimeni nu te-mpiedică, Waterfield — replică Randal — să-ți continui negoțul în următorii doisprezece ani pe care-i mai ai de făcut!

— Nu mai spune! țipă parlagiul înroşindu-se de mânie. Şi dacă te denunț!

— Lasă-l în pace — spuse Fergus trecând în fața lui Randal care se pregătea să răspundă. Ce doreşte omul acesta să fac, pentru a-i dovedi că prețuiesc mai mult decât el?

Parlagiul sări în picioare spumegând de furie.

— Să-mi arăți că sângele tău e mai roşu decât al meu, cerşetor irlandez! țipă el. La naiba! Crezi că nu mă pricep să spintec decât animale?

Îşi scosese rapid din teacă cuțitul lung, pe care-l folosea la despicarea vânatului, şi se năpustise asupra lui Fergus cu iuțeala gândului. Zadarnic încercase Randal să pareze atacul lui perfid şi neaşteptat. Cei doi adversari se rostogoliră împreună pe jos. O clipă fură zăriți nedesluşit zbătându-se în umbră. Apoi unul din ei se ridică.

Era Fergus O'Breane. Ținea în mână cuțitul lui Paulus.

Lupta fusese atât de neaşteptată şi atât de rapidă, încât cel de față rămăseseră, cu excepția lui Randal Graham, țintuiți locului şi fără grai. Negrul încetase să mai vegheze la frigare şi avea ochii holbați.

Fără îndoială, nici el, nici ceilalți nu se aşteptaseră să-l vadă pe Fergus ridicându-se primul. Chipul tânărului irlandez, însuflețit de efortul făcut, căpătase acea expresie de forță irezistibilă care strălucea adesea pe fruntea sa, în ceasurile de primejdie supremă, ca o aureolă

supraomenească.

Cei cinci deportați crezură că lui Paulus Waterfield îi sunase ceasul şi nici nu se gândiră să-i sară în ajutor, atât erau de impresionați în clipele acelea de vădita superioritate a lui Fergus. Dar acesta, în loc să lovească, aruncă cuțitul şi-şi încrucişă brațele pe piept.

— Cred că acum îți dai seama — spuse el calm — că prețuiesc mai mult decât tine.

Waterfield se ridică învinețit de lovituri, îşi luă arma de jos, şi părea să compare în gând delicatețea elegantă a siluetei lui Fergus, cu torsul său de atlet.

— E-adevărat — spuse el cu-o asprime în care se amestecau, în măsură egală, sinceritatea şi ciuda. Afurisit să fiu dacă-mi dau seama cum mâna asta albă şi brațul ăsta de femeie au putut să mă doboare. Dar asta-i, ce să mai vorbim... Mă gândesc însă la altceva: mi-ai cruțat viața. Nu prea țiu eu cine ştie ce la ea, mi-e totuna, însă la nevoie te poți bizui pe Paulus Waterfield.

Abia fură rostite aceste cuvinte, când un hohot de râs ascuțit, care n-ar fi putut să iasă din gâtlejul vreunuia din cei şase deportați, răsună aproape în mijlocul lor, făcându-i să tresară. În acelaşi timp o siluetă extrem de firavă, o apariție într-adevăr fantastică, se strecură între Smith şi negru şi se aşeză în fața focului.

— Regina Mab! exclamă Edward Braynes.

— Maudlin! spuseră ceilalți; amintindu-şi brusc de scopul adunării lor.

Maudlin se aşezase de partea cealaltă a focului, în aşa fel încât să-i poată privi pe toți în față. Părul ei negru şi lung, despletit de marşul forțat pe care fusese silită să-l facă, se prefira în juru-i, până la pământ. Zbârciturile-i dispăreau în lumină pâlpâitoare a focului ale cărui reflexe roşii îi îmbujorau obrajii. Pecetea suferințelor şi a anilor dispăruse în clipa aceea de pe chipul redevenit tânăr. Era un fel de reîntoarcere fugară a farmecului atât de puternic, cândva la Londra, şi pierit în mormântul rece de la Coal-River. Fără să-şi dea seama, îşi regăsea, pentru

câteva clipe, în fantastica semiobscuritate, atracția uitată a privirii scânteietoare şi a zâmbetului de zână.

— Bravo! spuse ea continuând să râdă. Bravo, Paulus! În locul gentlemanului, prietene dragă, te-aş fi doborât ea pe-o vită turbată ce-mi eşti!... Bună seara, bătrâne rege Lear, bună seara, maiorule, bună seara, fiu pletos al lui David, cinstite Absalon, bună seara, Randal, scumpul meu bărbățel... Vreți să aflați noutăți? Foarte bine, dar mi s-a tăiat răsuflarea şi nu mai pot rosti nici un cuvânt.

După această introducere, declamată pe un ton batjocoritor şi cu-o volubilitate care dezmințea în mod hotărât ultimele ei cuvinte, Maudlin Wolf deschise o cutie de tinichea agățată de-un cordon prins în jurul taliei şi vărsă pe genunchi, în poala rochiei, o grămăjoară de ovăz pe care începu s-o cearnă cu grijă.

— Haide, Maudlin, fii cuminte — spuse Randal. Ce veşti ne-aduci?

— În ovăzul ăsta sunt multe pietricele, bărbate — răspunse grav Maudlin. Negustorul care mi l-a vândut e-un hoțoman.

— Un hoț mizerabil, regină Mab — se învoi Ned Braynes. Dar nu ne spui nimic?

— Nu suntem noi, toți ăştia de-aici, nişte hoți, rege Lear? Ani să vă spun tot ce vreți, dar lăsați-mă să răsuflu... Baby!

Pronunță acest nume cu blândețe, şi-l însoți de-un şuierat. Îndată după aceea se auzi un foşnet în desişul pădurii. Lianele care spânzurau de bolta copacilor înalți şi se încolăceau în apropierea solului, se dădură la o parte pentru a lăsa să treacă un animal micuț, ceva mai mare decât un căprior, care sări pe iarbă, îşi vârî capul în poala femeii şi purcese să mănânce din ovăzul pregătit.

Deportații cunoşteau prea bine toanele aceleia, pe care bătrânul Braynes, îndrăgostit de Shakespeare, o supranumise regina Mab, mai puțin datorită taliei ei micuțe, cât că o aluzie la caracterul ei capricios. Hotărâtă

să aibă răbdare cu ea.

Maudlin aşteptă ca Baby să-şi mănânce porția de ovăz până la ultimul grăunte.

— Culcă-te aici, gazela mea scumpă — spuse ea apoi. Ai făcut cinşpe mile în seara asta şi poate ai să mai faci încă cinşpe…

— Deci s-a hotărât pentru noaptea asta? o întrerupse nerăbdător Randal.

— Bărbățele, eşti tare grăbit — îi replică Maudlin. Am impresia că adineauri vă preocupa mai mult să vă strângeți de gât, asemeni fiarelor sălbatice, decât să deliberați, ca nişte oameni cu scaun la cap, asupra unor probleme de viață şi de moarte… Uite, carnea-i gata friptă. Mâncați… Cine ştie dacă o să mai aveți prilejul să mâncați cangur la viața voastră.

Negrul cel chel, lacom să profite de pe urma sfatului femeii, scoase de pe frigare halcă de carne şi-o întinse în fața lui pe-un pat de frunze. Smith îşi puse deoparte Biblia, ca să înfigă cuțitul în partea cea mai bună, şi uită de spirit în folosul trupului. Ceilalți procedară la fel.

În timp ce luau masa, Maudlin se aşeză comod pe iarbă şi, în sfârşit, se hotărî să vorbească despre misiunea ei.

Explică situația în termeni clari şi precişi, fără să uite vreun amănunt, demonstrând că ar fi fost dificil să se găsească un mesager mai inteligent.

— Bravo, Maudlin! Bravo, regină Mab! strigă Ned Braynes, când ea termină. Nu se putea anunța cu mai multă vioiciune o veste proastă.

— Să-l ia dracu pe căpitanul, ăsta! spuse Paulus.

— S-a ales praful de planurile noastre — şopti Randal. Nu ne mai rămâne decât să ne-ntoarcem la Sidney.

Maudlin îşi ațintise privirea pătrunzătoare asupra lui Fergus, care părea cufundat în gânduri.

— Gentlemanul n-a spus nici un cuvânt — zise ea.

Această întrebare indirectă îl făcu pe Fergus să

tresară.

— Vreți să vă supuneți cuvântului meu? întrebă el brusc.

— Da! răspunse Randal.

Ceilalți şovăiră. Maudlin îşi încruntă sprâncenele şi bătu din picior nerăbdătoare.

— În ce mă priveşte, spuse în sfârşit parlagiul, n-am nimic împotrivă, deoarece ai inimă bună şi braț de fier.

— Mă voi supune – spuse Smith la rândul lui – dacă ai să ne explici...

— Nu voi explica nimic.

— Dumnezeu cu noi! strigă Ned Braynes. Sunt alături de dumneata şi-ți jur credință în numele meu şi-al lui Absalon.

— Voi face ca toți ceilalți – murmură Smith.

Se sculară în picioare şi Fergus continuă:

— Domnilor, vă poruncesc să-ncălecați pe cai. Trebuie s-ajungem la țărm înainte de sfârşitul nopții.

Şase căi erau pregătiți, aşteptând în apropiere de baraca parlagiului de vite sălbatice căci expediția fusese pusă la cale cu mult înainte şi numai obstacolul neprevăzut, anunțat de Maudlin, stârnise momentul de criză.

După câteva minute, toată lumea era în şa, inclusiv Maudlin. O porniră în galop.

Noaptea încă nu se sfârşise când ajunseră cu toții în apropierea mării. Doar o linie ceva mai întunecată strălucea la orizont, detaşând în depărtare, pe un fundal negru, siluetele înalte ale palmierilor. Zorile nu mai puteau întârzia mult.

Locul de pe țărm, unde se opriseră călăreții, era cu totul pustiu. Caii fură legați de arbori şi micul grup ajunse pe țărmul mării.

— Semnalul! spuse Fergus.

Waterfield duse la gură un corn şi scoase, la intervale regulate, trei note răguşite care se pierdură în depărtare.

În aceeaşi clipă, o lumină puternică străluci în larg, străluminând ici-colo crestele. Împodobite cu diamante ale valurilor. Totul dură o secundă. Abia aprinsă, lumina se stinse.

Cei şase deportați se culcară pe țărm şi aşteptară.

Capitolul XII - Douăzeci de chintale umane

În portul Sidney se afla un *bay-ship* care urma să plece în Anglia. Cei şase deportați, pe care i-am văzut adunați în pădurea Eagle-River, plănuiseră să pună mâna pe el.

Maudlin, expediată la Sidney să afle dacă prietenii din oraş izbutiseră să-şi procure o barcă şi arme, adusese două ştiri în loc de una. Barca era pregătită şi înarmată, dar în radă se găsea o corvetă britanică.

Corveta se apropiase de țărm pentru a-şi reface echipajul care fusese decimat de corsarii francezi ce declaraseră Angliei, în ultimii ani ai imperiului, un război cumplit. Era corveta *Ceres*, cu optsprezece tunuri.

După cum am spus, amănuntele furnizate de Maudlin erau precise. În privința corvetei *Ceres*, informațiile se dovediră a fi următoarele.

Locotenentul Naper, comandantul vasului, ceruse guvernatorului un număr de condamnați care-şi ispăşiseră pedeapsă şi erau dispuşi să plece în Anglia. În urma refuzului guvernatorului, refuz de altfel prevăzut, locotenentul Naper se descurcă cum putu. Doi dintre ofițerii săi debarcară la Sidney şi tratară cu inspectorul lucrărilor publice care avea reputația de-a fi un om foarte priceput în recrutări. Inspectorul primi o sumă grasă, şi făgădui să procure treizeci de marinari vajnici.

Modul de înrolare avea să fie extrem de simplu. Cinci-şase "băieți" de-ai inspectorului urmau să-i îmbete seară pe viitorii marinari şi, să-i ducă, beți morți, pe

plajă, la o jumătate de milă de Sidney; într-un loc stabilit. Trei sunete scoase dintr-un corn de vânătoare aveau să servească drept semnal corvetei, iar aceasta urma să coboare numaidecât şalupa la apă. Restul avea să meargă de la sine, cei treizeci de bandiţi trezindu-se a doua zi ca marinari ai Majestăţii Sale.

Era o trădare! Să iei prin surprindere nişte ticăloşi recunoscuţi şi să-i sileşti să treacă drept oameni curajoşi şi cinstiţi!... Dar Londra este departe de Botany-Bay şi nici cea mai grijulie mamă nu poate prevedea toate primejdiile care-i ameninţă copiii ei dragi.

De la plecarea din Eagle-River, Fergus O'Breane avea un aer tăcut şi gânditor, în vreme ce tovarăşii săi, dimpotrivă, se arătau foarte vorbăreţi, discutând uneori nespus de veseli. La o leghe de ţărm, o luase pe Maudlin deoparte şi discutase cu ea timp de câteva minute.

După cum am relatat, la sosire, parlagiul dăduse semnalul. Lumina pe care o zăriseră în larg provenea de la Ceres.

— La ce distanţă de ţărm se află corvetă? întrebă Fergus.

— La trei sau patru mile, domnule — răspunse Maudlin.

— Dar *bay-ship*-ul!

— E în port, ancorat la stăvilar.

— Aşa că — spuse regele Lear — dacă punem mâna pe *bay-ship*, o să ne scufunde corvetă.

Domnul Smith scoase un oftat prelung.

— La naiba! bodogăni Paulus Waterfield. Eu, sincer să fiu, nu prea am încredere în afacerea asta.

— Şi oamenii noştri — o mai întrebă Fergus pe Maudlin — unde sunt?

— La cinci sute de paşi de noi, în dreptul lui Cow-Hill.

— Avem o jumătate de oră înaintea noastră... eşti sigură, Maudlin, că aici e locul de întâlnire?

— Absolut sigură, domnule... şi dacă au răspuns la

semnal, înseamnă că inspectorul nu şi-a putut respecta promisiunea.

Fergus rămase o clipă pe gânduri.

— Domnilor — spuse el apoi — *bay-ship*-ul este o navă prăpădită. Între el şi corvetă nu putem şovăi.

Waterfield izbucni în râs, Smith lăsă capul în jos, negrul Absalon îşi roti privirea, iar regele Lear făcu un gest de surpriză. Maudlin bătu din palme şi strigă bravo.

— Fii mai lămurit, O'Breane — spuse Randal îngrijorat.

— Şi gândeşte-te — adăugă bătrânul Ned Braynes — că nu suntem nişte cavaleri rătăcitori.

— Cartea sfântă glăsuieşte: să nu te-nclini în fața demonului deşertăciunii — murmură Smith.

— Cartea aia sfântă a ta — țipă Waterfield — nu spune că atunci când cinci băieți cu scaun la cap au de-a face c-un smintit să-l lase baltă şi să se-ntoarcă la ei acasă?

— Părerea mea-i că trebuie să punem mâna pe corveta *Ceres* — replică rece Fergus — în loc să ne îmbarcăm pe *bay-ship*, unde vom fi totdeauna la discreția primului venit… Te rog, Randal, du-te la Cow-Hill şi adu-i numaidecât pe oamenii noştri.

Randal se supuse, fără să scoată o vorbă.

— Eu mă-ntorc la vitele mele — spuse Waterfield sculându-se în picioare.

— N-ai decât, domnule… Când vom ajunge pe corvetă vom avea optsprezece tunuri şi marea va fi a noastră.

— S-au văzut pirați care au strâns milioane de lire! suspină domnul Smith căruia îi lăsa gura apă. Dar e-o meserie păcătoasă.

Waterfield se aşeză la loc şi deveni atent.

— Merită să rişti a fi ucis pentru câteva milioane de lire — continuă regele Lear după o clipă de tăcere — dar trebuie să ai noroc. Părerea mea-i că totul ne stă de-a curmezişul. Corveta are nevoie de-un echipaj format din

două sute cincizeci de oameni. Cere treizeci, deci mai sunt acolo încă două sute douăzeci…

— Dacă ar fi fost pustie — reluă Fergus — nu m-ar fi interesat, căci n-am fi ştiut s-o manevrăm…

— Ai deci iscoade la bord?

— Da — răspunse Fergus, fără şovăială.

Bătrânul Ned îl privi nedumerit…

— În definitiv, s-ar putea — murmură el în cele din urmă — şi-apoi, de-acuma sunt prea bătrân să mă mai îmbogăţesc pe alte căi decât prin piraterie… Sunt gata să te urmez oriunde, domnule O'Breane.

Dunga albă care tăia orizontul purcese să capete o nuanţă trandafirie, dar lumina zilei încă nu se arăta.

Barca în care se aflau conjuraţii sosi curând, sub conducerea lui Randal Graham. Erau în număr de douăzeci şi opt.

— Regele Lear e-un om prudent — spuse parlagiul. Şi eu aş vrea să mă alătur, dar…

— Nu sunt de acord — îl întrerupse sever Fergus — să discut cu dumneata. Fără dar… Cei ce sunt alături de mine trebuie să se supună, atâta tot.

— Bine! Bine! Domnule — bodogăni Paulus nemulţumit de faptul că se punea atât de puţin preţ pe ajutorul lui. Eu nu mă dezic niciodată şi, deoarece tot am făcut atâtea sacrificii să ajung până aici, mă voi supune.

Cei douăzeci şi opt de conjuraţi săriră pe plajă. Cei mai mulţi erau bărbaţi înalţi, viguroşi, dârji. Printre ei se aflau şi simpli condamnaţi, dar majoritatea era formată din bandiţi înrăiţi, intratabili, pe care o primă pedeapsă nu-i aducea pe calea cea bună.

Bătrânul Ned, Paulus şi Smith Metodistul intrară numaidecât în vorbă cu ei. Noaptea era încă dominată de beznă şi totuşi, într-o clipă, se recunoscură de-o parte şi de alta.

— Bună, Tom! Bună, Samuel! Bună, Toby, băieţaşilor — ţipă regele Lear. Aşa băieţi, la naiba, mai zic şi eu.

Fergus îl luase deoparte pe Randal Graham.

— Îi cunoşti pe oamenii aceştia? întrebă el.

— Aproape pe toți — răspunse Graham, dar să fiu al naibii dacă-ți înțeleg fantezia.

— Se poate conta pe ei?

— Depinde... dacă plimbarea le surâde...

— Răspunde, Randal! îl întrerupse grav Fergus. — Mizăm totul pe-o singură carte... Sunt curajoşi?

— Asta da... Curajoşi ca diavolul, O'Breane... şi ascultători pe măsură.

— Spune-le să se orânduiască în cerc — zise Fergus. N-avem timp... Am impresia că se aude zgomot de vâsle.

Randal se supuse şi Fergus se aflã curând în mijlocul celor douăzeci şi opt de bandiți.

— Gentlemeni — spuse el — aveți aproximativ cinci minute de gândire. Iată despre ce-i vorba. Şalupa navei de război ancorată în rada portului va fi aici peste câteva minute. Vine să ia la bord treizeci de oameni care urmează să-i fie livrați chiar în acest loc, treizeci de oameni năuciți de băutură care vor fi îmbarcați ca nişte saci sau ca nişte poloboace... Nu sunteți decât douăzeci şi opt, dar negrul nostru şi domnul Waterfield vor completa numărul... Sunteți de acord să ajungeți în felul acesta pe corvetă?

— Afurisită idee! mormăi parlagiul.

— În ce scop? întrebară alți doi-trei.

— Ah! Ah! spuse regele Lear. Înțeleg, e nostim!

— Ca să evitați oboseala urcatului la bord — răspunse Fergus — ca să ajungeți, dintr-odată şi fără împotrivire, pe puntea unui vas frumos, ale cărui optsprezece tunuri vă vor întoarce atunci spatele.

Waterfield îşi plesni fruntea.

— Pe legea mea! strigă el. Cred că acum pricep şi eu... Haideți, curajoşilor! De trei ori ura pentru comandentul nostru! Iată o lovitură care merită osteneala!

Fergus curmă entuziasmul subit al parlagiului,

entuziasm care nu mai avea nevoie să fie stimulat. Câteva cuvinte fură de ajuns ca să explice planul, a cărui notă de îndrăzneală avea darul să-i seducă pe ciudații săi soldați. Regele Lear își dădu și el cu părerea, aprobând fără rezerve, iar domnul Smith insinuă că, odată ajunşi, pe corvetă, s-ar putea împăca cu cerul ducând făclia adevărului în ținuturile sălbatice.

Toată lumea se învoi.

La porunca lui Fergus, cei douăzeci şi opt, împreună cu Waterfield şi negrul Absalon se întinseră pe nisip, în dezordine, după ce avuseseră grijă să-şi ascundă armele sub haine.

Fergus, Randal, regele Lear şi Smith își ascunseră de asemenea armele, dar rămaseră în picioare. Maudlin stătea pe o stâncă.

Acum se auzea perfect zgomotul vâslelor şalupei care nu mai era decât la vreo sută de brațe.

— Nu mişcați! spuse Fergus cu glas înăbuşit. Se află în joc viața noastră, a tuturor! Aici, în şalupă, pe vas, trebuie să fiți beți morți, să dormiți…

— Fiecare din noi — interveni parlagiul — a avut prilejul să joace rolul ăsta de mai multe ori de-adevăratelea… Fii liniştit, domnule comandant!

— Hei! strigă cineva din şalupă.

— Hei-hei! răspunse regele Lear.

— Cine sunteți?

— Lua-m-ar naiba, dar voi cine sunteți?

— Locotenentul de pe corveta *Ceres*.

— Noi — continuă bătrânul Ned — suntem patru buni englezi şi regina Mab, nevastă-mea, toți oamenii domnului Cunning, inspectorul, care transmite complimente locotenentului Naper.

— Şi mai departe?

— Îi trimite ceea ce știți prea bine, domnule locotenent.

Şalupa se afla doar la câțiva metri de coastă. O ultimă şi viguroasă lovitură de vâsla o făcu să ajungă la

mal. După câteva clipe, o barcă acostă la rândul ei. Locotenentul, un subofițer şi cinci-şase marinari săriră pe prundiş.

— Nu credeam să mai veniți în noaptea asta — spuse tânărul ofițer.

— E-adevărat c-am întârziat — replică Ned, care, dată fiind vârsta lui, deținea rolul de om de încredere al inspectorului. Dar, vedeți dumneavoastră, copiii ăştia curajoşi țin zdravăn la băutură, domnule locotenent. A fost nevoie de şase ceasuri ca să-i aducem în starea în care se află.

— Câți sunt?

— Douăzeci de chintale, domnule, presupunând că fiecare din ei cântăreşte şaptezeci şi cinci de kilograme.

— Doamne Dumnezeule, că beți mai sunt! strigă în clipa aceea admirativ subofițerul care-i examinase îndeaproape. Domnule Jones — adăugă el adresându-se locotenentului — sunt nişte flăcăi grozavi, pe cinstea mea!

Tânărul ofițer arboră un aer important.

— Domnul Cunning — spuse el — n-ar fi cutezat să înşele pe-un ofițer al regelui… Îmbarcarea!

Subofițerul îl luă numaidecât pe Waterfield de umeri, în timp ce doi marinari îl apucară fiecare de câte un picior.

— Unu! numără locotenentul.

Waterfield căzu greoi pe fundul şalupei.

— Dați-mi să beau! bolborosi el cu limba împleticită.

Marinarii izbucniră în râs.

— Doi! Trei, patru, cinci! numără locotenentul, pe măsură ce câte unul din deportați se prăbuşea în şalupă, azvârlit ca un balot de marfă. Grăbeşte-te, Sam, băiatule, se face ziuă… Şase, şapte, opt…

— Au pus de toate soiurile — spuse subofițerul — până şi-un harap!

Absalon bodogăni câteva cuvinte nedesluşite şi se prăvăli peste crivacele bărcii.

— Nouă, zece, unsprezece, continuă locotenentul,

doisprezece... Domnule, spre că veți veni cu noi la bord. Locotenentul Naper va fi încântat să vă vadă.

— Fireşte, domnule, fireşte — răspunse Ned — locotenentul este o persoană foarte amabilă, iar dumneavoastră sunteți un tânăr ofițer deosebit de galant... Vă voi urma împreună cu cei trei camarazi ai mei şi soția mea care abia aşteaptă să vadă o navă a regelui.

— Drace! murmură Sam. Caraghioşii ăia patru, mai treacă-meargă, dar ce-o să facem cu dama?

Locotenentul îi făcu semn să-şi țină gură şi-şi continuă numărătoarea până la ultimul om.

— Sam — spuse el — dă mâna doamnei... Domnilor, urcați, vă rog. Va fi un drum în plus, Sam, atâta tot — adăugă el, adresându-se subofițerului. O să-i păstrăm pe cei patru ticăloşi şi-o vom trimite înapoi pe femeie.

Sam îi oferi mâna doamnei Maudlin Wolf care luă loc în a doua barcă, unde se şi aflau instalați cei patru pretinşi slujitori ai inspectorului. Cele două ambarcațiuni o porniră numaidecât în larg.

În tot timpul transportului, locotenentul îi examină îndeaproape pe cei patru oaspeți ai săi. Se părea că în special Fergus îi atrăsese atenția.

— Frumosul ăsta singur face cât cele treizeci de brute la un loc — spuse el în şoaptă adresându-i-se lui Sam. Cu siguranță că regele va avea nevoie de el.

Zorile începură să apară. Corveta îşi desena silueta neagră şi subțire pe cerul trandafiriu. Carena ei se împletea cu azurul întunecat al mării, pe care aurora, nehotărâtă şi voalată, nu-şi aşternuse încă reflexele.

La bord totul era învăluit de calm şi tăcere, şi abia când cele două ambarcațiuni intrară în apele corvetei se auzi o voce din gabie care rosti:

— Cine-i acolo?

În clipa următoare, macaralele intrară în acțiune. Cele douăzeci de chintale de umane fură ridicate treptat şi azvârlite pe punte, unde rămaseră întinse, inerte şi

aparent incapabile să facă vreo mişcare. Apoi veni rândul celor patru emisari ai domnului Cunning, urmați imediat de regina Mab. Ascensiunea acesteia din urmă constitui un pretext de amuzament pentru marinarii de pe *Ceres*. Micuța femeie se legăna îndelung, aruncată dintr-un colț într-altul ca o minge şi se ridică în sfârşit pe jumătate moartă de spaimă.

Secundul, un bătrân lup de mare, bondoc, cu-o înfățişare aspră şi respingătoare, scoase capul afară şi întrebă:

— Gata treaba?

— Da, domnule locotenent — răspunse ofițerul.

Secundul urcă repede pe punte şi ceru să i se aducă un felinar, ca să-i examineze pe noii veniți. În timpul inspecției, izbea din când în când cu piciorul pe câte un pretins bețiv, făgăduind tuturor, sub jurământ, că nu vor bea decât apă în tot timpul croazierei.

— Şi cu ăştia ce-i? întrebă el arătând spre Fergus şi însoțitorii săi.

— Noi — răspunse regele Lear — suntem oamenii cărora le datorați o sută de lire.

— Bine! Bine! mormăi secundul. De ce mi i-ai cărat aici pe caraghioşii ăştia, domnule Jones?

În loc să răspundă, ofițerul se apropie de el şi-i şopti ceva la ureche.

— Aha! Aha!... făcu secundul. Ei! Ei!... Ah! Drace!... Du-te şi cheamă-l pe comandant, domnule Jones.

Pe punte se aflau vreo patruzeci de marinari ocupați cu diverse treburi, cei mai mulți dintre ei neînarmați. Se făcuse ziuă de-a binelea. Bătrânul Ned atinse brațul lui Fergus.

— Ei? spuse el.

Fergus nu răspunse. Era livid. Buzele îi tremurau uşor.

— Ei — spuse la rândul său Randal — vrei s-aştepți până ce vor veni toți pe punte?...

Fergus nu răspunse nici de data aceasta. În sufletul

său se petrecea un lucru straniu. Îi era teamă? Nu. Şi Cesar trebuie să fi şovăit înainte de-a trece Rubiconul.

Fergus simțea o greutate pe inimă. El, atât de înflăcărat mai înainte, se simțea amorțit şi înghețat. O mână de fier îi apăsa conştiința. Semnalul pe care trebuia să-l dea însemna moartea unui om. Fergus şovăia.

Fergus şovăia, nu pentru că, în momentul acela suprem, acțiunea lui îi apărea mai gigantică şi mai nebunească decât în ceasurile când, în tăcere, cântărea de la distanță şansele de reuşită şi primejdiile; nu pentru că, după această primă luptă inegală şi temerară, trebuia să angajeze alte lupte, şi mai inegale şi mai temerare. Era o situație bine stabilită, un gând cu care se împăcase. Cunoştea pericolele; măsurase obstacolele, iar ochiul său pătrunzător nu se putea înşela. Se avânta în luptă, înarmat cu-o voință fermă, inflexibilă. Pentru el, nu era posibilă nici o surpriză.

Dar trebuia să atace un om prin surprindere să ucidă înainte de-a fi lansat provocarea. Brațul îi devenise de plumb. Aşa îi era firea.

Randal care, desigur, nu putea înțelege aceste probleme de conştiință, îi strânse brațul cu putere.

— O'Breane, ți-e teamă? întrebă el.

— Nu – răspunse Fergus căutând în sfârşit sub haină mânerul unui pistol. Mi-e ruşine.

În momentul acela, ofițerii de pe corvetă urcară cu toții pe punte şi se îndreptară spre grupul format de Fergus şi cei trei tovarăşi ai săi.

— Duceți-i jos pe oamenii ăştia – spuse locotenentul Naper după ce-i examină. Cu ajutorul biciului, vom scoate din ei nişte excelenți marinari.

Lui Fergus sângele îi reveni numaidecât în obraji. Se îndreptă şi-şi încarcă pistolul. Acum era vorba de-o luptă cinstită, dreaptă.

— Stai pe loc, dacă vrei să rămâi în viață! spuse adresându-se secundului care se îndreptă spre el, pentru a executa ordinul lui Naper.

Lumina încă nesigură a zilei nu-i îngădui secundului să vadă că Fergus era înarmat. Continuă să înainteze spre el, cu sabia scoasă din teacă.

— Ah! strigă Fergus bucuros, ca şi cum camarazii lui i-ar fi putut înțelege gândul. Au întotdeauna destulă perfidie şi laşitate ca să-şi motiveze atacul şi să te facă să-ți regreți mila... Care pe care, englezule!

Secundul de pe corveta Ceres căzu cu fruntea zdrobită de un glonte.

Dar văzuse gestul lui Fergus şi avusese timp să lovească. O linie roşie, lungă şi adâncă apăru pe fruntea lui O'Breane, de la sprâncene până la rădăcina părului, împroşcându-i obrazul cu sânge.

Un strigăt formidabil răspunse detunăturii pistolului. Era semnalul de atac. Cele douăzeci de chintale umane săriră ca din puşcă, năpustindu-se asupra echipajului. Toți erau cuprinşi de un avânt furibund, irezistibil, contagios.

Nu se mai putea desluşi nimic pe punte.

Un vânt de moarte şi mânie se dezlănțuise. Smith ucidea, ucidea, ucidea şi cânta psalmi; regele Lear se bătea ca un diavol, declamând fragmente din Shakespeare, iar negrul, ai cărui ochi scăpărau ca pupilele unui şacal, se aruncă, gâtuia, în dreapta şi-n stânga.

Influențată de atmosferă, Maudlin Wolf se agita în locul unde fusese azvârlită, gesticula, cuprinsă deopotrivă de groază şi de elanuri războinice. Tremura din toate mădularele, râdea de emoție şi abia se stăpânea să nu se avânte în luptă. În sfârşit, apucă un cuțit uitat în preajma ei, răsuci în mână arma prea grea şi dispăru în norul de fum care-i învăluia pe combatanți.

Capitolul XIII - Înjurături asortate

Punând la socoteală şi ofițerii, numărul marinarilor englezi atacați pe puntea corvetei *Ceres* era aproape dublu față de cel al atacanților; dar cel puțin jumătate din ei erau neînarmați. Totuşi, după ce depăşiră momentul de buimăceală, se apărară cu străşnicie.

Locotenentul Naper, care urcase cu intenția de-a da ordinul de plecare, avea în mână un *speaking-trumpet*, ceva în genul unui portavoce. Lansă comanda:

— Toți oamenii pe punte!

Dar chiar acest ordin dădu de veste atacanților care în acel moment erau stăpâni pe situație. Rupseră cordonul format de marinari şi reuşiră să le stăvilească drumul spre cabine.

Din clipa aceea pentru englezi nu mai exista nici o speranță de ajutor, fiind siliți să se retragă spre extremitățile punții, în dreptul mizenei.

— Predați-vă! strigă Fergus al cărui calm extraordinar contrasta enorm cu frenezia camarazilor săi.

Englezii răspunseră cu blesteme. Fergus strigă:

— Înainte!

Şi se avânta cel dintâi. Încăierarea începu din nou, dar acum nu mai era atât de furibundă ca în prima parte. Cele două tabere îşi isprăviseră munițiile. Lupta se dădea corp la corp, în tăcere. Singurul zgomot care se mai făcea auzit pe punte era scrâşnetul săbiilor şi țipetele stridente ale doamnei Maudlin Wolf care, obosită şi cu respirația tăiată, îi îndemna necontenit pe luptători.

Avantajul continua să fie de partea atacanților. Curând, locotenentul Naper căzu, rănit mortal de Fergus.

Englezii rămaşi pe poziții depuseră numaidecât armele.

Se petrecu atunci o scenă ciudată şi grotescă, o farsă ridicolă. Un marinar englez, care nu se putuse alătura la timp grosului camarazilor săi, şi se afla dincolo de cordonul învingătorilor, gonea nebuneşte pe punte, ajutat de lungimea neobişnuită a picioarelor sale slăbănoage. Negrul Absalon se ținea după el, fugind cel puțin tot atât

de iute şi amenințându-l cu acelaşi cuțit pe care-l folosise la despicarea cangurului. Dar asta nu era tot. Maudlin Wolf alerga cu părul în vânt, ațâțându-l pe negru cu vorba şi gestul.

Cele trei personaje erau atât de preocupate, primul să fugă, celelalte două să se țină după el, încât nu-şi dădeau seama că ostilitățile încetaseră. Alergau, alergau, negrul amenințând cu cuțitul, regina Mab zbierând tot timpul, iar marinarul executând o mulțime de şiretlicuri, pentru a se feri de îndârjiții săi urmăritori.

În timp ce fugea, marinarul se văicărea, oprindu-se din când în când ca să-şi recapete răsuflarea şi să poată răcni:

— Sunt de-al vostru, trăsni-m-ar Dumnezeu, negru imbecil, simpaticule. Sunt… sunt, întreit blestem! Omul *Familiei*, târâtură afurisită!… Ascultă maimuțoiule, lua-te-ar dracu!

— Curaj, Absalon! Curaj țipa Maudlin frântă de oboseală.

— Mii de trăsnete! continua marinarul care simțea răsuflarea negrului în ceafă. Vă repet că sunt din Familie, nenorociților!… Maimuțoiule, animal fără minte, prietene, n-o asculta pe putoarea asta afurisită, care, fără îndoială, trebuie să fie o doamnă distinsă în clipele ei bune… Oh!… Oh!… Trăsni-m-ar Dumnezeu!… Nu mai pot… oh! Oh!

— Nu ne mai scapă! Nu ne mai scapă! strigă Maudlin.

Marinarul mai făcu câțiva paşi şi căzu lat, îngânând prea cucernic:

— Facă Dumnezeu ce-o vrea cu sufletul meu, fir-ar să fie!… Că-s un om mort, fir-aş al naibii!

Venind în viteză, negrul se împiedică de picioarele lungi ale marinarului şi căzu câțiva paşi mai încolo. Maudlin se prăbuşi pe locul unde se afla, strigând "victorie".

Din fericire pentru el, bravul Paddy O'Chrane căzuse în apropiere de Randal Graham care-l recunoscu

numaidecât după invocația pioasă adresată cerului în clipa morții. Randal îl apără pe negrul care se ridicase furios şi nu voia să-i dea drumul.

Paddy gâfâia şi turuia mii de blesteme nemaiauzite, cu-o voce plângăreața şi leşinată.

— Mulțumesc, domnule… Al naibii să fiu dacă mai ştiu cum vă cheamă! spuse el apoi adresându-i lui Randal o privire de recunoştinţă. Erau atâția ticăloşi pe *Cumberland*, fir-ar să fie!… Dar mi-amintesc foarte bine că v-am văzut acolo mutra palidă, lua-m-ar dracu pe veci! Ochii dumneavoastră fără sprâncene, diavolul să ne-nhațe!… În special pe negrul ăsta ras în cap şi pe ciuma asta cât un limbric!… Şi părul dumneavoastră stacojiu, domnule. Îmi amintesc de toate astea, trăsni-m-ar Dumnezeu!

Randal se întorsese spre Fergus.

— Oh! Oh! şopti Paddy, recunoscându-l pe acesta din urmă. Uite-l pe bolnavul din cabină, să fiu îngropat de viu împreună cu maimuțoiul şi ciumă, dacă nu-i el! Celălalt era vecinul lui din stânga, ghearele Satanei!… Un nemernic îndârjit pe care l-am văzut înghițind cincizeci de lovituri de curea fără să crâcnească… Mii de trăsnete! Uite-i cum calcă în picioare drapelul Angliei! Ah! Neruşinații, ce inimi nobile au!

Într-adevăr, Fergus tăiase funia care înălța pavilionul în vârful catargului şi stindardul Angliei căzu la picioarele sale. În acea clipă, a primului triumf, era calm şi relaxat.

Puse piciorul pe ecusonul sfâşiat în bucăți al Regatului-Unit, aruncă, în depărtare, în gol, o privire neîndurătoare de sfidare şi murmură cuvinte care nu ajungeau până la urechile camarazilor săi.

Apoi, tăind cu cuțitul bucata în care harpa de aur a Irlandei se înălță pe un câmp de azur, o strânse la piept şi muie restul în sânge, mânjind cu roşu aproape întregul drapel.

După aceea, înălță el însuşi în vârful catargului stindardul cel nou în uralele frenetice ale învingătorilor.

Se luminase de ziuă şi puntea, plină de cadavre, îşi dezvăluia ororile în razele puternice ale răsăritului de soare. Deportații, aproape toți răniți, nu pierduseră decât

un om, compensând această unică pierdere prin recuperarea lunganului Paddy O'Chrane.

Vreo treizeci de marinari englezi erau legați fedeleş pe puntea din față.

Cu tot succesul obținut, învingătorii nu aveau motive să se simtă liniştiți. Erau într-adevăr stăpânii punții, dar sub ei, în pântecele corăbiei, se aflau o sută cincizeci de oameni, o sută cincizeci de inamici în plină putere, mai bine înarmați decât ei.

Bineînțeles, operația era abia la început.

Fergus îşi chemă toți oamenii în jurul marelui catarg şi ținu cu ei un fel de consiliu. Părerile erau unanime asupra unui punct, şi anume că trebuiau să pună mâna pe corvetă. Dar cum? Aici oratorii se arătară mult mai puțin expliciți. Paulus spuse că nu trebuiau decât să deschidă tambuchiul şi să-şi facă datoria. Smith recită un text din cartea lui Iov, iar Randal propuse ca oamenii din cală să fie amenințați cu sabordarea vasului din exterior.

— Iar ei — spuse bătrânul Ned — ne vor amenința cu incendierea buncărului cu praf de puşcă... Suntem cu mâinile legate... Dar căpitanul nostru — se înclină în fața lui. Fergus, — susținea, dacă nu mă înşală memoria, că are nişte oameni de nădejde pe *Ceres*.

— Adevărat — spuse Waterfield.

Fergus se înroşi, dar consiliul nu avu timp să observe.

— Mii de trăsnete! țipă Paddy. Gentlemanul avea dreptate, trăsni-ne-ar Dumnezeu, să pretindă acest lucru, nenorociților, sau mai degrabă onorabili şi buni camarazi... căci sunteți nişte buni camarazi, cred, în afară de negrul ăla chilug şi marțafoaica aia cât un degetar... Îmi dați voie să vorbesc?

Fergus făcu un semn afirmativ.

— Ei bine! Văgăuna iadului! Iată care-i situația — continuă marinarul cel lung cât o zi de post gesticulând anapoda. Eu sunt Paddy O'Chrane, trebuie s-o ştiți chiar dacă m-ar strânge de gât muierea lui Satan... Paddy

O'Chrane din Tipperary, Irlanda, de cealaltă parte a canalului, v-o jur pe partea mea din rai, coarnele diavolului!... Aş fi putut uşor să mă înrolez în garda călare, cu înălțimea mea de peste şase picioare, fără pingele... Dar mi-a plăcut mai mult să trăiesc ca un bun creştin, decât să mă-ngraş din mâncarea regelui că un trântor.

— Unde vrea s-ajungă caraghiosul ăsta? bodogăni regele Lear.

— Tu eşti un caraghios, bătrâne Ned, ciumat de netămăduit! continuă Paddy imperturbabil. Te cunosc bine, hodorog în plină putere... Acum trei ani, ți-am dat douăzeci şi cinci de lovituri de curea pe puntea *Cumberlandului*, trăsni-ne-ar Dumnezeu, care se afla în rada portului Veymouth, şi de unde am fost suit pe această corvetă infectă, mii de trăsnete!

— Prietene, n-ai putea să-ncetezi cu blestemele? întrebă pe un ton blând Smith. Cartea sfântă glăsuieşte...

— Care carte? Frânge-mi-s-ar oasele!... Mi se pare că am cerut îngăduința de-a vorbi...

— Apropie-te! îl întrerupse Fergus.

Cercul se deschise şi marinarul fu introdus în mijlocul grupului. Această cinste îl măguli vădit, căci se îndreptă de şale şi-şi luă o mutră făloasă şi nevinovată totodată, care se potrivea de minune cu moaca lui de om cumsecade.

— Încearcă să răspunzi scurt — îi spuse Fergus. Mai sunt pe această corabie marinari, ca dumneata, înrolați cu forța?

— În ce priveşte un răspuns scurt, mii de trăsnete! începu Paddy. Eu bănuiesc...

Fergus bătu din picior. Paddy O'Chrane îşi întoarse privirea spre el, şi-şi pierdu ca prin farmec siguranța de sine.

— Oh! Stimate domn — bolborosi el — mă voi strădui să răspund cât mai scurt înălțimii Voastre... Fulgerele cerului! N-am văzut niciodată o asemenea privire... Există

pe corvetă patru oameni, *împinşi* ca şi mine pe *Cumberland*… Nu-i mare lucru… dar cunosc vreo cincizeci de inşi care ar dansa de bucurie în jurul drapelului vostru… Şi apoi — adăugă el repede, întorcându-se spre locul unde erau legați englezii, — nu-i nevoie să cauți prea departe ca să găseşti… Uite! Dumnezeu să ne pedepsească pe toți… în afară de Înălțimea Voastră… de pildă, Sam, şeful echipajului, pe care vi-l înfățişez ca pe cel mai blând dintre toți necredincioşii, sau Gibby… şi Blunt-Ciungul… Stați o clipă!

Paddy smulse în grabă din mâinile parlagiului toporul care-i slujise în luptă şi se îndreptă cu paşi mari spre intrarea în cală… Pe drum, ridică de jos portavocele nefericitului locotenent Naper.

Deportații îşi închipuiră că avea de gând să deschidă tambuchiul şi se repeziră să-l împiedice, dar Fergus îi opri.

— Lăsați-l în pace — spuse el.

Căpătase suficientă influență asupra oamenilor pentru ca acest ordin să fie executat fără murmur.

— Da, da, pe Lucifer şi tingirea lui, lăsați-mă — repetă Paddy izbind cu toporul în tambuchiu — o să vedeți voi!

Mai izbi o dată, apoi din nou. Capacul zbură în țăndări, şi Paddy introduse în spărtură portavocele şi, ca să-l poată manevra în voie, se lăsă în genunchi.

— Am să le vorbesc frumos, Înălțimea Voastră, acestor gentlemeni — spuse el făcând cu ochiul — prăji-ne-ar dracu pe toți!

Duse portavocele la gură şi răcni din toate puterile:

— Ne-au masacrat pe toți, până la ultimul, aicea sus, să urc pe eşafod dacă vă mint! Ticăloşii ăştia turbați, oameni de treabă, aşa să ne trăsnească Dumnezeu! Ce naiba! Au pus stăpânire pe punte… Mii de trăsnete! Cum vă-nchipuiți c-o să puteți înfrunta două sute de bandiți, din care cel mai mărunt e c-un cap mai înalt decât mine!

Aceste cuvinte fură rostite pe un ton atât de înspăimântător, şi firesc totodată, încât regele Lear aplaudă instinctiv, în timp ce ceilalți izbucniră în râs.

Paddy lăsă portavocele la o parte.

— Linişte! mormăi! el supărat. Dacă nu sunteți la fel de deşălați ca mine, mii de trăsnete! Sunteți în schimb mai buhăiți, alege-s-ar praful de noi! Oricum, poanta e bună şi cred c-o să ajung cel puțin şef secund...

— Pe garanția mea! strigă bătrânul Ned.

Paddy duse din nou portavocele la gură:

— Coi două sute de bandiți au de gând să dea foc corăbiei, dacă nu vă predați imediat, băgați-vă bine mințile în cap, pentru numele lui Belzebuth!... Şi-or să se țină de cuvânt, căci sunt nişte bravi gentlemeni care nu ştiu să mintă... Luați portavocele pe care l-am lustruit eu însumi alaltăieri... Se află în cabina locotenentului Naper... Sărmanul locotenent, i-au despicat capul până la bărbie, fir-ar să fie! Luați portavocele, deschideți un sabord şi strigați: Îndurare, Dumnezeu să ne pedepsească!

Paddy tăcu. Aproape numaidecât se deschise un sabord şi portavocele răsună.

— Cei de sus sunt francezi? întrebă cineva din cală.

— Pe dracu! replică Paddy. Sunt pirați de mare, ca tine şi ca mine, fir-ar să fie!... Două sute de flăcăi ca nişte zdrahoni afurisiți... Sunt în stare să ne facă harcea-parcea, pe toți câți suntem aici.

— Ni se garantează viața? întrebă vocea de jos.

— Dacă vă grăbiți, fir-am blestemați cu toții, veți fi tratați ca nişte prieteni... de nu, s-a zis cu voi!

— Ne predăm. Deschide tambuchiul – spuse vocea.

Paddy vru să se ridice. Dar Fergus îl opri.

Deşi era firesc să gândeşti că nefericiții blocați în cală, lipsiți de-o căpetenie care să-i îndemne la apărare, se credeau în fața unei forțe superioare şi victorioase şi nu cereau decât să se predea, totuşi numărul atacanților, în realitate neînsemnat, cerea o prudență maximă.

— Anunță-i — spuse Fergus — că douăzeci de flinte sunt ațintite asupra lor şi trebuie să iasă fără arme, doi câte doi. Pune-le în vedere că la cel mai mic semn de rezistență vom arunca grenade în cală.

Paddy repetă docil ordinul, punctându-l cu o serie, fericit aleasă, din blestemele lui preferate.

Cu cuțitele în mână, deportații se rânduiră în jurul scării care ducea spre cală, fără a se apropia prea mult, pentru că marinarii să nu-şi poată da seama de numărul lor neînsemnat şi să vadă ce fel de arme au.

Primii doi englezi îşi făcură apariția şi fură legați cât ai clipi.

— Următorii doi! strigă Paddy în portavoce.

Alți doi marinari se prezentară la apel, suportând acelaşi tratament.

Oamenii ieşeau îngroziți. Erau întâmpinați cu amenințarea: "Gura!" şi nu se puteau împotrivi văzând în pieptul lor vârful ascuțit al cuțitului. Nici unul nu scoase vreun strigăt.

Când ultimele perechi fură legate ca şi celelalte, pe puntea corvetei Ceres se aflau o sută optzeci de marinari englezi, păziți de treizeci de proscrişi. Cei mai mulți dintre aceştia fuseseră în ajun valeții vreunui scelerat reabilitat prin banii câştigați prin muncă sau fără. Era ciudat să vezi mutrele vrednice de milă şi deznădăjduite ale unor oameni învinşi printr-un şiretlic grosolan şi de-o simplitate aproape copilărească. Îşi numărau înciudați învingătorii, căutau zadarnic flintele, teribilele grenade şi-şi vărsau năduful blestemându-l pe Paddy O'Chrane.

În tot timpul desfăşurării "spectacolului", Fergus stătuse deoparte. Înflăcărarea lui se stinsese. Rolul pe care l-ar fi putut juca nu mai era pe măsura lui. După ce prizonierii fură strânşi laolaltă, pe punte, făcu înconjurul navei şi apoi se aşeză în dreptul marelui catarg.

— Nu mai aparținem nici unei țări — spuse el arătând cu degetul spre pavilionul încă umed care flutura în bătaia vântului. Acest drapel reprezintă un semnal de

război împotriva tuturor… Ne vom bate pentru aur, deoarece aurul are să vă ofere satisfacții, iar mie arme pentru o altă bătălie… Făgăduiesc tuturor celor ce vor rămâne alături de mine, bogăția sau moartea… Englezilor, există careva printre voi dornic să ne împărtăşească soarta?

În rândurile prizonierilor se iscă un freamăt.

— Da, mii de trăsnete! Există — vru să înceapă Paddy — să mă frigă la foc mic, dacă ticăloşii ăştia lacomi…

— Tăcere! îl întrerupse Fergus. Dezlegați-i…

Porunca fu îndeplinită. Prizonierii se ridicară, având doar mâinile legate la spate.

— Aveți de ales — reluă Fergus — între o viață liberă, sub un şef numit de voi şi sclavia sub care ați gemut până ieri. Aveți de ales între bogăție şi sărăcie… Cei ce vor să aibă soarta noastră, să facă un pas înainte…

O clipă, marinarii şovăiră. Sam, şeful de echipaj, ieşi primul din flanc. Alții îl urmară. După un minut, jumătate din prizonieri făcură la fel.

— Pregătiți şalupa şi barca — spuse Fergus.

Vreo şaizeci până la optzeci de marinari fură înghesuiți în ele, cu un număr suficient de vâslaşi. Totul se petrecu în grabă şi linişte. Cei care plecau se grăbeau să isprăvească odată, cei care rămâneau nu-şi puteau învinge un sentiment de ruşine.

Şalupa şi barca se îndreptară spre Cow-Hill.

Când cele două ambarcațiuni se întoarseră, la bordul lui *Ceres* nu mai existau prizonieri. Toate mâinile erau libere şi munceau. Şeful de echipaj Sam, fostul şef, ținea în mână portavocele şi comanda, ca un bătrân marinar, manevrele necesare.

Soarele se afla încă foarte jos la orizont când corveta, cu toate pânzele sus, se înclină grațios sub adierea brizei. Marinarii debarcați avuseseră timp să ajungă la Sidney şi să răspândească vestea pățaniei lor ciudate. O mulțime imensă se îmbulzea pe chei.

În clipa când *Ceres*, prinzând vântul, îşi săltă nehotărâtă prova subţire şi lungă — întocmai ca o iapă năzdrăvană care, neştiind încotro s-o apuce, adulmecă în dreapta, în stânga, înainte, pentru a se avânta apoi să mănânce pământul — întregul echipaj, cu excepţia tunarilor, se adună la picioarele catargului artimon.

Oamenii din Sidney izbutiră să desluşească silueta unui bărbat impunător care salută agitându-şi pălăria spre stindardul roşu fluturat de vânt. Toţi marinarii, la rândul lor, se descoperiră şi ei. Ecoul muribund al unui triplu ura ajunse până la urechile locuitorilor din Sidney, urmat de-o răsunătoare salvă de artilerie.

Seara, de la înălţimea South-Headului, se zărea la orizont un punct albicios asemănător unui clăbuc de spumă.

Soldaţii postului South-Head spuneau că era corveta *Ceres*.

Capitolul XIV - Pe mare

Se împlinea un an de zile de când o navă misterioasă cutreiera mările Indiilor. Nici un crucişător nu reuşise să se apropie destul de mult de ea încât s-o poată identifica. Naviga sub toate pavilioanele. Uneori, se zărea din depărtare, fluturând, în vârful catargului său, pânza de în imaculată a drapelului regilor Franţei, alteori, yachtul regal înfăţişa cele şaisprezece colţuri ale celor două cruci, roşie şi albă, de pe stindardul Angliei; în sfârşit, alteori, apăreau cele trei culori olandeze, dublul ecuson alăturat al Spaniei sau stelele argintii ale Statelor Unite ale Americii.

Un mic bric din Ile-de-France, care se aflase în apele sale în timpul unui uragan, citise la pupă, sub un ecuson şters, numele: *Vicleana*.

Bricul era singurul în măsură să dea o astfel de

informație. Poate că alte nave se apropiaseră mai mult de *Vicleana*, dar acelea nu se mai întorseseră niciodată în port.

Vicleana avea o alură semeață de crucișător.

La început, nimeni nu știu ce să creadă. Francezii luau corveta *Vicleana* drept un vas englezesc; englezii bănuiau că pornise dintr-un port al Franței. Celelalte națiuni presupuneau la fel.

Apoi o bănuială încolți în mintea tuturor. Vicleana era un vas pirat.

Opinia nu era lipsită de adevăr, ba chiar conținea foarte mult. *Vicleana* era într-adevăr un vas pirat, dar în același timp era și-un vas de război, un crucișător frumos, poate cea mai mândră navă din câte au ieșit vreodată din șantierele Majestății Sale britanice.

Era corveta *Ceres* deghizată, grimată, dacă se poate spune astfel, căreia noii săi stăpâni îi puseseră o mască și-i dăduseră un nume pe placul lor.

Trecuseră aproximativ optsprezece luni de când Fergus O'Breane părăsise, învingător, rada portului Sidney. Dusese de-atunci o viață plină de muncă și aventură. Forța aceea de seducție, pe care am mai semnalat-o la el, nu întârziase să acționeze asupra echipajului eterogen al corvetei capturate. După câteva luni, exercita la bord un fel de putere absolută, de esență divină. Existau totuși și câțiva recalcitranți: parlagiul Paulus Waterfield, Smith, a cărui fire rece, nuanțat ipocrită, nu era prin aceasta mai puțin energică; în sfârșit, regele Lear, vechi soldat, încărunțit într-un război fără sfârșit împotriva societății, săvârșind crimă cu plăcere, sceptic, bun orator și păstrând ceva din nerușinarea culiselor, în ciuda sângelui care-i apăsa conștiința.

Cât despre Randal Graham, de multă vreme el era devotat trup și suflet lui Fergus.

Dar în afară de acești bandiți cutezători, veniți din Sidney, la bordul *Viclenei* se aflau marinari adevărați, or,

se ştie că oamenii mării nu se încred decât în marinari mai destoinici şi mai inițiați decât ei. Pentru ei, omul nu este valoros şi demn de respect decât dacă ştie să comande o manevră dificilă şi să țină cum trebuie portavocele în timpul unei furtuni.

Însă Fergus nu era marinar.

În ce priveşte manevrele, rămânea, pe propriul său vas, în afara ierarhiei active, şi nu-şi relua locul de comandant decât în timpul luptelor.

Cu toate acestea, marinarii, maiştrii şi ofițerii improvizați se supuneau orbeşte voinței lui Fergus. E-adevărat că la început o făcuseră de nevoie, în silă, dar, încetul cu încetul, deveniră devotați. Apoi, cum marinarii nu fac niciodată lucrurile pe jumătate, cu toții manifestară o afecțiune respectuoasă şi nemărginită.

Paddy O'Chrane, devenit al doilea şef — ca răsplată pentru frumoasă lui comportare în ziua luptei din rada portului Sidney — exprima în felul său admirația întregului echipaj, în măsura în care acest sentiment putea fi exprimat.

— Vezi tu, Absalon, chelbos nenorocit — îi spunea el negrului, devenit acum coleg şi prieten — poți s-o spui cui vrei, eu nu-l recunosc pe Dumnezeu! Înălțimea Sa nu-i marinar, Absalon, fir-ar să fie!... Dar, vezi tu, chilugule, mă-nțeleg cu el, lua-ne-ar dracu pe amândoi!

Trecură alte câteva luni. *Vicleana*, a cărei prezență fusese semnalată vaselor comerciale şi crucişătoarelor, întâlni în drumul ei obstacole de două ori mai mari, şi adesea se salvase numai grație sângelui rece al şefului de echipaj Sam şi rapidității sale de neasemuit.

Dar Fergus O'Breane nu devenise pirat cu gândul de a rămâne pirat. Nutrea alte planuri şi fiecare din acțiunile sale, în cursul celor patru ani cât cutreieră mările, însemna o piatră adăugată uriaşului edificiu al cărui arhitect devenise.

Mai întâi, se înțelege de la sine, atacurile sale erau îndreptate de preferință împotriva navelor engleze.

Vicleana jefui, scufundă, sau aruncă în aer, mai multe bastimente de-ale Companiei Indiilor, decât toți corsarii francezi la un loc.

Asta nu reprezenta decât un amănunt, poate chiar mai puțin decât un amănunt, un fleac căci, conform planurilor lui Fergus, Compania Indiilor trebuia atacată prin alte mijloace, mai eficace, menite să sape la temelie existența acestei forțe comerciale, unul din cele mai solide puncte de sprijin ale Angliei.

Fergus se folosi de croazierele sale în oceanul Indian pentru a vizita întregul litoral. Lăsând lui Randal Graham comanda corvetei, trecea adesea la bordul unei nave sechestrate şi făcea excursii lungi în golful Bengal, pe mările Chinei sau ale Arabiei. Avea documentele vasului şi se dădea fie drept un căpitan negustor, fie un negustor care făcea comerț pe cont propriu.

În felul acesta inspectă una câte una, cu răbdare, toate reprezentanțele Companiei, pătrunzând chiar în culisele lor atunci când o întreprindere importantă îi suscita interesul. Studiile sale preliminare îl ajutară să întrevadă numeroşi germeni ai descompunerii; prin cunoaşterea acestor germeni putea adăuga un atu în plus planului său de luptă.

În Orientul îndepărtat văzu — ceea ce abia se bănuia pe atunci în Europa — nenumărate vase ale Companiei, încărcate cu opium, livrând cantități imense din această otravă pe coaste. Îşi dădu seama că odiosul trafic nu aducea Angliei mai puțin de patru milioane de lire sterline. Aceasta constituia încă o armă care putea fi întoarsă împotriva duşmanului.

În sfârşit, la revărsarea Indusului, constată o agitație înăbuşită printre triburile subjugate şi-şi dădu seama ce explozie uriaşă ar produce cea mai mică scânteie în acele regiuni în care sute de prințişori, brutal deposedați, se ascundeau sau îşi rodeau zăbalele în slujba învingătorilor.

Apoi se întorcea pe *Vicleana*, spre a nu-şi pierde,

prin absențe prea îndelungate, puterea exercitată asupra acelor oameni energici şi devotați, pe care avea de gând să-i facă uneltele mâniei sale.

Căci mânia sa, departe de-a se potoli, devenea din ce în ce mai mare. Peste tot întâlnea în calea lui Anglia lacomă, cotropitoare, perfidă, abuzând de puterea ei şi dobândind aur din sângele şi sudoarea popoarelor.

Nicăieri nu există vreun colțişor de țărm pe mările acelea nesfârşite, unde numele de englez să nu fie temut şi urât! Pretutindeni, negoțul britanic se înființase, sprijinit de tunuri, să-şi impună tranzacțiile oneroase.

Se părea că partea aceea a globului, blestemată de cer, fusese dată pe mâna hrăpăreață a nesățioasei Anglii. Pretutindeni, mâna ei îşi lăsase amprenta: mizerie, lacrimi, ruine.

Fergus contempla satisfăcut nenumăratele ravagii, nedreptățile cumplite pe care numai Dumnezeu le putea număra şi pedepsi. Satisfacția îi înăbuşă mila, căci se bucura văzând că ura lui era atât de puternic justificată, simțind tresărirea mută a cincizeci de milioane de suflete oprimate care răspundeau strigătului său de răzbunare.

Părăsind mările Indiei, nu făcu decât să schimbe decorul, pentru a regăsi aceeaşi ură, încă înăbuşită, dar gata să izbucnească. La Cap, *burii* olandezi; în America, cele două Canade gemând sub infama opresiune şi scoțând de pe acum strigăte de disperare, care curând aveau să găsească un puternic şi nobil ecou în adâncul unei inimi franceze.

Fergus intră în tratative cu burii, din rândul cărora îşi recrută echipajele, şi petrecu mai bine de-o lună în cele două Canade.

În drum, de la Cap spre America, trecu pe la Sfânta Elena.

La Sfânta Elena, francezii, mai cu seamă în primii ani, obțineau foarte greu permisiunea de a-l vizita pe prizonierul imperial, dar nu acelaşi lucru se întâmpla cu englezii. Fergus fu admis, purtând numele unui căpitan

de vas, angajat al Companiei căreia îi capturase un bastiment.

Petrecu patru ceasuri împreună cu învinsul de la Waterloo, stăpânul celei mai cuprinzătoare inteligențe, mai luminoase, mai cutezătoare din câte au strălucit vreodată în lume.

Se întoarse încă sub influența cuvintelor auzite; crescuse în ochii săi şi se întorcea mai calm, mai dârz, mai întărit în credința lui. Ce se petrecuse între obscurul pirat şi omul care cu puțin timp în urmă ocupase primul tron al universului?

La întrebările nerăbdătoare ale camarazilor săi, Fergus răspundea laconic:

— L-am văzut...

Într-o dimineață cețoasă de sfârşit de noiembrie, un elegant bric comercial, alunecând pe canalul Saint George, ajunse în nordul insulei Man, cu vârful prorei îndreptat spre Scoția.

Vântul şi mareea îl împingeau spre Solway şi discul roşu al soarelui se afla cu mult deasupra orizontului, când ancorele bricului începură să caute un punct de sprijin pe fundul apei, aproape de localitatea Dumfries.

Marinarii se încolonară pe punte şi-şi scoaseră beretele, lăsând să treacă doi oameni care urcau din cală.

Unul din aceştia era Fergus, celălalt Randal Graham.

Şalupa fusese coborâtă la apă, în aşteptarea lor. Se îmbarcară amândoi şi imediat şase vâslaşi, sub comanda lui Paddy O'Chrane, o îndreptară spre coastă.

Şalupa atinse țărmul. Fergus şi Randal săriră pe prundiş, la o jumătate de leghe depărtare de Dumfries.

— La revedere! le spuse Fergus marinarilor. Ne vom reîntâlni.

Paddy deschise gura dar nici unul din blestemele pe care le ținea deoparte pentru zile mari nu-i păru potrivit pentru a-şi exprima tristețea, aşa încât se mulțumi să-şi scoată pălăria şi să îngâne:

— Domnule... Satana şi nevastă-sa!... Dumnezeu să

vă binecuvânteze, lua-ne-ar dracu pe toţi!

Fergus făcu un gest cu mâna. Paddy îşi puse la loc bereta. Şalupa se îndepărtă.

Cei doi călători o luară de-a dreptul peste câmp. Erau îmbrăcaţi simplu şi-şi purtau mantalele pe braţ. Merseră timp de-aproape o oră fără să vorbească. Randal, care părea să cunoască perfect ţinutul, era călăuză.

După ce urmară nenumăratele întortocheli ale unui drumeag îngust, care urca de pe plagă până în creştetul unei faleze povârnite, ajunseră pe un platou gol, presărat doar ici-colo cu o vegetaţie pricăjită şi pârjolită de vânturile din larg. De la această înălţime, privirea putea cuprinde întinderi enorme: la apus, marea, iar la sud, de cealaltă parte a golfului, ţărmul dantelat al comitatului Cumberland.

Se stârnise briza şi ceaţa era alungată spre partea cea mai îngustă a pâlniei Solwayului.

Fergus şi Randal se opriră.

În depărtare se zărea, pe coasta Irlandei, bricul comercial care-i adusese, cu pânzele înroşite de razele piezişe ale asfinţitului.

Fergus îşi duse mâna la frunte. Privirea îi era încărcată de tristeţe.

— Încă puţin şi n-o să-l mai vedem — spuse el. Cortină a căzut peste primul act al dramei noastre… Care va fi cel de-al doilea?… Cred că ştiu, dar numai Dumnezeu poate fi sigur… Au trecut patru ani de când muncesc, Randal.

— Iar de doi ani, Fergus, eşti destul de bogat ca să poţi duce o viaţă de prinţ — replică Graham. În locul dumitale, aş profita… m-aş duce la Londra… l-aş strivi cu luxul meu pe neobrăzatul ăla de Godfrey de Lancester.

— L-am uitat pe Godfrey de Lancester — spuse Fergus.

— Da… aşa eşti dumneata — continuă Randal — cunosc din secretele dumitale doar atât cât ai vrut să-mi dezvălui şi, uneori, ca acum de pildă, descopăr

întâmplător o fărâmă de mister din sufletul dumitale... Nu mă plâng. Poate că taina dumitale ar fi prea greu de păstrat... Îți cunosc țelul... sau, mai bine spus, cel pe care ți l-ai propus acum patru ani.

— Poate că s-a schimbat între timp — îl întrerupse Fergus.

— Cu-atât mai bine!... Dar păstrează toate astea pentru dumneata, O'Breane, şi foloseşte-mă ca şi cum n-ai avea nimic să-mi dezvălui.

— Îți mulțumesc — spuse Fergus distrat.

Privea țărmurile Angliei şi ochii i se aprindeau pe nesimțite, devenind curând o văpaie de ură şi amenințare.

— Voi veni acolo!... şopti el. Voi pune într-o bună zi piciorul pe pământul tău blestemat!... Dar nu mai înainte de-a te fi înconjurat cu duşmani şi capcane... Voi pregăti răbdător totul înainte de-a da asaltul... Doamne, dar ce lung e drumul care-mi stă în față, şi cât de iute aş vrea să-l străbat!...

Randal îl privea atent şi curios. Chipul scoțianului, a cărui parte inferioară era acum ascunsă de-o barbă deasă de un roşu mai limpede şi în acelaşi timp mai aprins, decât părul, avea o expresie greu de definit. Ochii săi albaştri, luminoşi exprimau cutezanță şi franchețǎ; dar sub acea cutezanță, exista în clipa aceea de cumpănă un fel de şovăială involuntară, o nehotărâre prostească între solicitudinea paternă a unui bătrân servitor față de tânărul său stăpân şi respectul unui soldat pentru comandantul său.

— Calea-i lungă — spuse el în sfârşit, reluându-şi nepăsarea firească. Avem de străbătut şapte sau opt mile până la Sfânta Maria din Crewe. Părerea mea-i să purcedem la drum.

Fergus întoarse numaidecât spatele mării şi călătoria continuă.

Ținutul avea aspectul pitoresc şi oarecum sălbatic al câmpiilor Scoției. Ziua scăpătă, alungând umbrele şi

dând peisajului un aspect din ce în ce mai sumbru. Randal părea să se descurce de minune printre drumeagurile care se încrucişau la fiecare pas. Fergus îl urma, pierdut în gânduri.

— Dar este oare cu putinţă — spuse brusc acesta din urmă — ca nimeni să nu ştie de existenţa galeriilor subterane?

— Popoare întregi au trăia o mie de ani, până ce-au descoperit mina de aur care le zăcea sub picioare — răspunse Randal. Pe vremea mea imensele galerii erau necunoscute şi, dacă în loc să mă duc în munţi, m-aş fi ascuns acolo, judecători de Glasgow n-ar mai fi trebuit să depună efortul de-a mă trimite pe pontoane… Au două ieşiri care n-ar putea fi descoperite nici de ochiul cel mai iscoditor. Prima dă în salonul luxos al castelului din Crewe… un edificiu măreţ, pe cuvântul meu, căzut în paragină, pe care-l vei putea cumpăra pe o nimica toată… Cea de-a doua se deschide sau mai bine spus se închide în locuinţa pe care o ocupa, şi poate că o mai ocupă şi acum tatăl meu. Această a doua ieşire e mascată de-un zid care se învârteşte în jurul unui ax… Dacă poliţiştii celor Trei Regate ar vedea acest perete, ar declara cu toţii că de secole nu s-a trecut acolo…

— Sunt încăpătoare subteranele?

— Taică-meu s-a rătăcit de zeci de ori, străbătându-le în căutarea comorilor ascunse acolo de stareţii de la Sfânta Maria… Ca mărime seamănă cu Saint James-Park.

— Tatăl tău, Randal, n-a dat cumva la iveală existenţa lor?

— V-am spus că taică-meu căuta acolo o comoară.

Noaptea era scufundată în beznă. Călătorii noştri lăsară în dreapta oraşul Annan, ale cărui lumini străluceau în depărtare, printre ramurile desfrunzite ale copacilor, şi, părăsind drumeagurile pe care merseseră până atunci, se angajară pe o cale mai largă şi mai bine marcată, care slujea drept punct de legătură între Carlisle

şi Glasgow. Cititorii noştri cunosc această şosea, pe care au urmărit diligența lui Frank Perceval condusă de Saunie, în noaptea când s-au petrecut acele evenimente stranii şi îngrozitoare care au dus la moartea nefericitei Harriet.

Randal se opri exact în locul unde diligența lui Frank se izbise de-un trunchi de copac aşezat de-a curmezişul drumului.

— Aici e — spuse el. Casa tatălui meu se află de cealaltă parte a pădurii.

Două minute mai târziu, traversaseră pădurea la capătul căreia se zăreau luminile locuinței lui Randal. Simțind apropierea lor, un câine începu să latre furios.

— Oh! Oh! şopti scoțianul. Cred că bătrânul Bill s-a prăpădit, ăsta nu-i lătratul lui.

Vorbind astfel, glasul îi tremura uşor. Doar câțiva paşi îl mai despărțeau de casă; îi făcu dintr-un salt şi puse mâna pe clanța uşii.

— Uşa-i încuiată pe dinăuntru — spuse el. Tata nu încuia niciodată uşa!...

Bătu. O fereastră se deschise.

— Unde-i bătrânul Randal Graham? întrebă scoțianul cu vocea tulburată.

— A murit acum doi ani — i se răspunse.

Fereastra se închise la loc. Randal îşi lăsă capul în piept.

— Aş fi vrut să se bucure şi el de bogăție la bătrânețe — murmură el — dar iată c-a murit şi-n casă noastră s-a pripăşit un străin... Ah! Acum am rămas singur pe lume. Fergus. Am să-ți fiu mai credincios ca niciodată.

Fergus îi strânse mâna, rostind câteva cuvinte de consolare.

— Da, da, domnule O'Breane — reluă Randal. Toți murim... dar ar fi fost mai bine dacă aş fi rămas lângă el... Ah!... Casa noastră a-ncăput pe mâinile lui Mac-Nab!... L-am recunoscut... Se spune că individul e un om

cumsecade… Totuşi, a închis fereastra fără să ne ofere un adăpost…

— Eşti sigur că era Mr. Mac-Nab? întrebă Fergus.

— Da… şi voi fi îndată şi mai sigur, căci trebuie să-mi petrec noaptea în casa tatălui meu şi să rostesc o mică rugăciune în camera unde a murit… căci a murit! adăugă el cu o voce care-i trăda durerea înăbuşită. Da, da,… l-ai auzit ce-a spus… A murit acum doi ani… Haide, Fergus, să mergem! Am să te conduc la fermă din Leed, deoarece vrei să-l vezi pe Mac-Farlane şi-apoi mă-ntorc aici, unde-a murit tatăl meu… Nu va fi nevoie să cerşesc ospitalitatea acestui Mac-Nab!

Ocoli casa şi se îndreptă cu paşi mari spre un desiş presărat cu ruine. Fergus îl urmă. După zece minute, mergeau de-a lungul unui zid, printr-un parc în mijlocul căruia se înălța un vast edificiu, pe care Fergus îl bănui a fi castelul Crewe. Apoi coborâră povârnişul colinei şi-ajunseră la fermă din Leed.

Randal i-o arătă cu degetul lui Fergus şi plecă alergând.

Poarta fermei era deschisă. Fergus intră.

În sufragerie, în jurul unei mese, cinau o femeie tânără şi două fetițe drăgălaşe. Într-un loc retras se afla un bărbat cu capul ascuns în mâini. La zgomotul pe care-l făcu Fergus atunci când intră, omul îşi ridică încet capul: avea un chip livid şi ochi stinşi, rătăciți.

Fergus se îndreptă spre tânără femeie, în timp ce cei doi îngeraşi, înroşindu-se, zâmbeau în spaimă lor copilărească: O'Breane întrebă de domnul Angus Mac-Farlane.

Omul care se afla retras în ungher se sculă în picioare. Fergus nu-şi amintea să-l mai fi văzut vreodată.

Capitolul XV - O asemănare

Tânăra căreia i se adresase Fergus O'Breane era frumoasă, dar purta pe fața ei tristă şi blândă pecetea suferinței. Cât despre cei doi copii, care se țineau de fusta ei, aveau nişte chipuri într-adevăr îngereşti. Fetița cea mare să fi avut vreo trei anişori, cealaltă nici doi. Zâmbeau tot timpul, răspândind o suavă rază de bucurie în casa aceea cu aspect lugubru în care părea să domnească doliul.

Tânăra răspunse la întrebarea lui Fergus, arătându-i-l pe soțul ei, care stătea deoparte.

Fergus îl privi multă vreme cu luare-aminte.

— Mai există deci o persoană care poartă numele de Angus-Mac-Farlane? întrebă el.

Tânăra femeie lăsă ochii în jos zâmbind jalnic. Soțul ei se apropie încet de Fergus.

— Nu există decât un singur om cu numele pe care l-ați rostit, domnule — spuse el cu glas sumbru — dar ce folos!... Cei care l-au văzut în zilele lui bune stau acum față-n față cu el şi nu-l mai recunosc... Fiindcă a suferit cumplit!... Mac-Farlane însă, el mai recunoaşte chipul prietenilor săi, dar nu le mai ştie numele... Cum te cheamă?

— Dumnezeule! îngăimă Fergus uimit. Dumneata eşti Angus Mac-Farlane? Bine, dar... te-ai schimbat extraordinar...

— Cum te cheamă? repetă fermierul.

Fergus îşi rosti numele.

Trăsăturile ofilite ale lui Angus Mac-Farlane se însuflețiră, trădând o oarecare bucurie.

— Fii binevenit, O'Breane — spuse el întinzându-i mâna. Nevastă, îmbrățişează-ți fratele, care-i şi fratele meu... copii, cinstiți-l pe prietenul tatălui vostru!...

Trebuie să ne veselim!... Trebuie să ne veselim!...

Doamna Mac-Farlane le luă pe cele două fetițe de mână şi le aduse în fața lui Fergus.

— Clary, şi tu, Anna — spuse ea blând — sărutați-l pe prietenul tatălui vostru.

Clary îşi întinse fruntea roşind; Anna zâmbi şi fugi.

— Să ne veselim! repetă fermierul. Amy! Nu mai avem nişte vin, din ăla franțuzesc, în pivniță?... Adu-ne vin franțuzesc!... Duncan să plece să-I cheme pe fratele meu Mac-Nab... Trebuie să ne veselim.

Tonul lui Angus contrasta atât de ciudat cu vorbele sale pline de vioiciune, încât o lacrimă se prelinse de sub pleoapele soției când răspunse:

— Vei avea vin franțuzesc, Mac-Farlane, şi-am să-l trimit pe Duncan să-l aducă pe fratele nostru Mac-Nab.

Fergus o opri cu un gest.

— Angus — spuse el — ştii prea bine că domnul Mac-Nab nu mă agreează.

— E-adevărat... Dar de ce?

— Fiindcă odinioară îl proteja de Godfrey de Lancester.

— White-Manor! strigă fermierul clătinându-se şi se prăbuşi pe scaunul pe care-l părăsise, de parcă ar fi primit o lovitură în piept. De ce mi se vorbeşte de White-Manor?... Du-te, Amy! Ia şi copiii!... Ah! Fergus O'Breane, mă simt uşurat că te văd. Vom vorbi despre White-Manor...

Doamna Mac-Farlane se îndreptă spre uşă, cu Anna şi Clary. Înainte de-a se îndepărta de Fergus, îi spuse în şoaptă, c-un gest rugător:

— S-au petrecut evenimente dureroase, domnule... Dumnezeu a aşternut un văl pe mințile lui Mac-Farlane... Te rog să-l cruți!

Ieşi. Fergus se apropie de cămin şi se aşeză lângă Mac-Farlane.

În cursul celor patru ani, Angus îmbătrânise cu cincisprezece. Avea fruntea plină de riduri. Chipul său

deschis şi luminos căpătase o expresie de sumbră amărăciune.

Fergus se uită o clipă la el, trist şi compătimitor. Odinioară, el şi Angus se plăcuseră instinctiv şi se legaseră sufleteşte. Era una din acele prietenii care dăinuiesc şi care renasc mereu mai puternic şi mai vii, pentru că-şi au rădăcina nu numai în stimă, ci în potrivirile reciproce ale firilor şi sentimentelor, fiindcă se bizuie exclusiv pe căldura inimii.

Or, inima nu se schimbă niciodată când simțurile, interesul său ambiția, aceşti sfetnici răi şi perfizi, nu-i sugerează nestatornicia.

O'Breane, ca şi Mac-Farlane, era mai presus de orice meschinărie. Cât despre ambiție, Angus nu ştia ce-n-seamnă; Fergus avea o altfel de pasiune, mult mai puternică.

— Credeam c-am să te regăsesc fericit, Mac-Farlane — spuse noul venit după un moment de tăcere.

— Sunt fericit că te revăd, frate Fergus — răspunse fermierul care părea să-şi fi regăsit oarecum calmul. Am plâns cu lacrimi de mânie acum patru ani, când am aflat de nenorocirea dumitale… Fergus! Nobilul meu frate Fergus, acuzat de asasinat, condamnat pentru crimă! N-am ştiut de-această acuzație, decât când s-a dat verdictul… A fost vina lui Mac-Nab, care nu te putea suferi… Hai să ne-mbrățişăm, O'Breane, spune-mi că mă-ndrăgeşti ca şi altădată.

— Nu m-am schimbat, Mac-Farlane. Îți sunt tot frate… şi, în planurile care reprezintă toată viața mea, ai un loc şi-un rol… eşti singurul om din lume căruia îi voi dezvălui inima mea.

Angus îşi duse mâna la frunte.

— Planuri! îngăimă el. Eu n-am nici unul, dar le voi îmbrățişa bucuros pe-ale tale, frate… Oh! Ce tânăr şi frumos eşti, Fergus!… Mary te iubea atât de mult…

— N-am îndrăznit să-ți vorbesc despre Mary — şopti O'Breane.

— Toarnă-ţi vin! strigă fermierul. Unde-i vinul franţuzesc? Ia-ţi paharul, prietene, şi bea!

Se ridicase şi-i întinsese o sticlă.

Fergus îşi muie buzele; Angus termină dintr-o sorbitură şi continuă:

— În curând am s-ajung şi eu la Botany-Bay.

— De ce? întrebă Fergus uimit.

— Pentru că-l voi ucide pe contele White-Manor… Nu ştiu unde se-ascunde acum… nu pot pune mâna pe el… Dar se va-ntoance, Fergus… Greşeam adineauri, când spuneam că n-am planuri: am unul.

O'Breane tăcu.

— Toarnă-ţi vin! reluă apoi Angus. Suntem aici ca să ne veselim, în amintirea tatei!… Ah! Fergus, tata trăia pe vremea când ne aflam la Londra… iar sora mea era fericită.

— Te rog, Mac-Farlane – spuse Fergus, – povesteşte-mi totul despre biata Mary… Bănuiesc că s-a întâmplat o nenorocire.

— Multe nenorociri, O'Breane!… Bunurile familiei ne-au fost smulse printr-un proces nedrept… Tata a murit… sora mea… Câte lacrimi poate vărsa o femeie înainte de-a muri!

— Mary n-a devenit contesă de White-Manor?

— Îl voi ucide! rosti Angus cu-o explozie de ură, ca şi cum acest nume ar fi avut puterea de-a încorda pe neaşteptate în el toate fibrele răzbunării şi-ale mâniei. Da… Mary este contesă de White-Manor… sau cel puţin era…

— Deci a murit! strigă Fergus.

— Are un copil, frate, nu poate muri.

— Dar, pentru numele lui Dumnezeu, ce s-a întâmplat atunci?

— Bea, Fergus! spuse Mac-Farlane cu un râs spasmodic, amân. Îl voi ucide… Mac-Nab s-a străduit, bănuiesc, din răsputeri. Credea c-o poate face fericită pe sărmana Mary… da, da, frate, Mary s-a numit contesa de

White-Manor, deoarece Mac-Nab voia să fie bogată şi fericită... bea, O'Breane. Trebuie să sărbătorim reîntoarcerea dumitale... nu ştiu dacă a devenit bogată, dar sunt sigur, că-i nefericită... Biata Mary!... S-au împlinit opt luni de când am primit o scrisoare de la ea... ai s-o citeşti tu, O'Breane... eu n-o mai pot citi... Niciodată n-am iubit nimic pe lumea asta, atât de mult cât am iubit-o pe Mary, frate, şi de aceea voiam s-o văd căsătorită cu dumneata... Ah! Ce zi fericită ar fi fost ziua căsătoriei voastre!

Angus se ridică şi deschide un dulap din care luă un portofel. Printre hârtiile care se găseau acolo, alese una mototolită. O despături cu-o mână tremurătoare.

— O mai iubeşti, frate? întrebă el brusc.

— O voi iubi întotdeauna – răspunse Fergus.

Fergus nu mințea deloc şi nu se înşela. În cursul celor patru ani care se scurseseră, dragostea, al cărei rol avea să fie, de-aci înainte, atât de important în viața lui, lâncezise în sufletul său. Abia dacă legase, ici-colo, câteva idile trecătoare, romane de-o zi, ale căror pagini sunt smulse de uitare şi nu lasă nici un fel de urme. În inima lui nu exista deci nici o altă amintire, în afară de cea legată de Mary. Mai târziu, amintirile aveau să abunde; inima lui, dăruită din plin, retrasă apoi fără remuşcări, avea să alunece pe panta nestatorniciei, lăsând în urmă-i lacrimi.

Fergus nu se înşela deloc, în sensul că dintre toate amintirile, evocate adesea, cea legată de Mary avea să fie întotdeauna prima, cea mai dragă, cea mai cristalină, poate singura curată.

Mac-Farlane reveni în dreptul căminului.

— Te iubea mult! spuse el. Dar ce rost are să vorbim despre asta?... Iată scrisoarea... ultima ei scrisoare... Atunci m-am dus la Londra s-o caut, dar n-am izbutit s-o găsesc.

Fergus luă scrisoarea. În multe locuri, cuvintele erau pe jumătate şterse de lacrimi. Erau lacrimile lui Angus,

sau lacrimile contesei White-Manor?

Iată ce spunea scrisoarea:

"Scumpul meu frate,

Când am aflat din ultimul tău mesaj că intenționezi să vii la Londra să mă consolezi, să mă protejezi, gândurile mele s-au îndreptat spre tine cu recunoştință şi dragoste. Oh! Tu, Angus, tu mă iubeşti, eşti singurul care mă iubeşte. Sunt sigură că aş fi fericită alături de tine, văzându-te des, simțind în jurul meu pereții dragi ai casei tatălui nostru…

Dar nu-mi este îngăduit să sper în această fericire, dragă frate. Chiar în seara când am primit scrisoarea ta, am părăsit casa în care locuiam de trei luni. Am făcut acest lucru, pentru a-ți evita prezența. Am nevoie de putere, şi dacă te-aş fi văzut m-aş fi simțit slabă.

Bunul meu frate, te iubesc, o ştii prea bine; iartă-mă că fug de tine.

Trăiesc sub apăsarea unei amenințări groaznice şi nemiloase… Biata mea copilă, Mac-Farlane, fetița mea scumpă!… De-ai şti!…"

— Unde ai ajuns, O'Breane? întrebă Angus în clipa aceea, îți mai aduci aminte ce veselă era odinioară?… Am şi acum surâsul ei în fața ochilor… Când mi-l reamintesc, sufăr.

Îşi aşeză mâinile pe genunchi şi rămase cu privirea pironită în gol, cu capul aplecat pe umăr…

Fergus îşi continuă lectura.

"De-ai şti, dragă frate!… Tu eşti curajos şi generos; ai vrea să mă aperi, să-i înfrunți pe oamenii aceia care mă fac atât de nefericită… Angus, te cunosc bine, ştiu că ai vrea… şi asta ar însemna o nenorocire cumplită.

Prefer să sufăr. Sunt fericită că sufăr. Ideea că cineva ar încerca să pună capăt supliciului meu mă

umple de nelinişte... Nu fi supărat pe mine, frate scump; dacă mă îndepărtez de tine, o fac pentru fiica mea.

Răzbunarea lordului a fost nemiloasă! Ştii că după scena ruşinoasă de la Smith-Fields mi-a luat fata. Dar nu ştii tot, Angus. Vai! O astfel de nenorocire nu e de conceput.

Fiica mea, biata mea copilă se află în mâinile unui scelerat lipsit de credință şi suflet, care o creşte departe de lume, şi cred că a fost ales dinadins un astfel de ticălos ca să sădească în sufletu-i curat germenii ruşinii şi-ai corupției..."

— Biata Mary! exclamă Fergus.

— Unde-ai ajuns, O'Breane?...

— Trebuie să plec, frate!... Cu orice preț, trebuie!...

— Ştiu unde ai ajuns! bâigui Angus plecându-şi capul. Citeşte mai departe...

"... Fiica mea e prizonieră, iar temnicerul ei, un monstru avar, plin de cinism, îşi bate joc cu cruzime de lacrimile mele şi-mi cere periodic o sumă de bani, ca să nu-mi chinuie copilul... Eu mă aflu la Londra, tot datorită sprijinului căpătat din partea acelui om de suflet, care a avut milă de mine, atunci când eram cu funia de gât în piața Smith-Fields... Sunt sigură că fratele meu, care mă cunoaşte bine, nu-şi va face, în această privință, gânduri urâte despre mine.

Rămân la Londra, pentru că sunt mai aproape de fiica mea, deoarece am senzația că veghez asupra ei... N-am voie s-o văd, vai! Nemernicul îmi ia banii şi-mi refuză, fără milă, favoarea de a-mi săruta copilă, fie chiar şi când doarme.

Se supune ordinului soțului meu, lordul...

Mă ascund, pentru că adâncă mea deznădejde nu trebuie văzută de nici un prieten. Nimeni n-ar putea da ochi cu mine, şi tu mai puțin decât oricare altul, nobilul meu Angus, fără să încerce a-mi veni în ajutor şi să mă

răzbune.

Să mă răzbune!... Ştii, dragul meu Angus! Omul acela mi-a spus-o... Este în stare s-o facă, Doamne!... La cea mai mică tentativă, ar omorî-o..."

Scriind acest ultim cuvânt, care era aproape ilizibil, mâna contesei White-Manor tremurase violent.

— Bine, dar temerile astea sunt o nebunie curată! strigă Fergus. Oricine ar fi omul acela şi oricât de mare i-ar fi perversitatea, de ce-ar ucide un copil?... De altfel, s-ar putea acționa cu prudență... s-ar putea preveni...

— I-am scris toate astea, frate dragă, şi Mary trebuie să fi primit scrisoarea mea încă de acum şase luni... Nu ini-a răspuns: temerile ei au fost mai puternice decât rațiunea.

Mai erau două sau trei rânduri. Fergus continuă.

"Şi-apoi, am o speranță, o speranță. Mac-Farlane... Ticălosul a dat-o pe fiica mea în grija unui mut şi-a unei ființe nenorocite, nelipsită de suflet... Într-o zi, poate, voi reuşi să-i câştig încrederea şi-atunci îmi va fi îngăduit să intru în odaia fetei mele, Suky, s-o sărut, s-o strâng în brațe... Oh! Ce fericire, ce fericire, frate scump! Îmi va surâde crezând că visează un vis frumos... Nu-i aşa că această speranță este de-ajuns pentru a-mi ierta fuga?... nu-i aşa că atunci voi fi cea mai fericită dintre mame?"

Fergus împături scrisoarea. Pe chipul său mândru se aşternuse o dublă expresie: de milă şi de profundă indignare. Ridică ochii spre Angus, care-şi păstrase aceeaşi atitudine şi care, urmărind din instinct lectura rândurilor cunoscute, de el, avea două lacrimi mari pe obraz.

— Trebuie s-o salvez — spuse Fergus.

Mac-Farlane scutură din cap. Lacrimile i se uscaseră şi fruntea îi era încruntată.

— Trebuie s-o răzbuni! răspunse el.

Apoi, dând frâu liber mâniei, adăugă:

— Omul care-o martirizează şi care-i ucide copilul… îi ştiu numele, deşi ea nu vrea să mi-l spună… este White-Manor… White-Manor în persoană, sau unul din acoliţii lui… Bea, O'Breane! Bea, frate! Încă nu ştii totul.

— Într-adevăr — spuse Fergus — unele cuvinte din scrisoarea nefericitei noastre surori n-au nici un fel de înţeles pentru mine… Vorbeşte despre scena ruşinoasă din Smith-Fields.

Angus era mai palid decât un mort.

— Vezi bine că-mi tremură mâna prea tare ca să torn vin — şopti el încercând să zâmbească. Vreau să beau, frate; mi-e sete… Ah! Ah! Vrei să ştii ce s-a petrecut în Smith-Fields?… Ascultă atunci! Dar, mai întâi, priveşte cuţitul care, mai devreme sau mai târziu, îl va ucide pe Godfrey de Lancester.

Înfipse cu putere în lemnul de stejar gros al mesei pumnalul scoţian, a cărui lamă vibră multă vreme tânguindu-se.

— Ascultă! continuă Angus. Acum vreo trei ani… doi ani şi jumătate, ziarele au relatat despre o evadare temerară din închisoarea de la Botany-Bay… Numele dumitale figura printre cele ale evadaţilor. Sora mea era însărcinată.

După două luni, ziarele anunţară că evadaţii de la Botany-Bay se aflau de multă vreme la Londra. Pentru a doua oară, numele dumitale se afla în coloanele lor.

Circula un zvon: unii îl atribuiau lui Brian de Lancester, fratele lui Godfrey, care-i foarte tânăr, dar acest fapt nu l-a împiedicat să declare fratelui său mai mare un război nemilos. Cei ce lansaseră zvonul despre Brian se înşelau: îl cunosc şi sunt convins că este un om nobil şi generos… Cert este că zvonul amintea de logodnă dumitale cu sora mea, iubirea voastră de odinioară şi pretindea… Fergus, frate drag, spune-mi, pe cuvântul dumitale de onoare, de când te-ai întors în Anglia?

— De douăsprezece ore — răspunse Fergus.

— Te rog, frate, să nu vezi în cuvintele mele — continuă Angus — expresia vreunei bănuieli nedemne... Mary Mac-Farlane poate fi nenorocită, dar nu poate fi vinovată... Zvonul susținea că te întâlneşti din nou cu ea. Sarcina ei înainta... iar White-Manor, mizerabilul, asculta cu lăcomie toate acele calomnii... Fără îndoială regreta că el, bogatul pair, dăduse numele său unei biete fete... Iată ce s-a întâmplat. Mary a dat naştere unui copil. White-Manor a cerut să i se aducă leagănul în apartamentul său şi-a privit multă vreme copilul în tăcere. Apoi a fost văzut străbătând cu paşi mari camera şi cineva l-a auzit rostind cuvinte de amenințare. Găsea că copilul îți seamănă. O'Breane.

— Mie? exclamă Fergus uluit.

— Da, dumitale... Mary te iubise atât de mult!... Oricare ar fi explicația acestei asemănări, reală sau imaginară, bănuielile lui Godfrey de Lancester au dobândit o forță teribilă... Faptul s-a petrecut la White-Manor, în Northumberland, foarte aproape de-aici... Dar de multă vreme. Godfrey ne îndepărtase, pe Mac-Nab şi pe mine; nu mai aveam permisiunea să ne vizităm sora... Ah! Fergus, Mac-Nab este un om cinstit, deşi are o părere condamnabilă despre dumneata! S-a căit adesea că a sprijinit căsătoria aceea... Dar ce spuneam? Când vorbesc despre asta, mi se tulbură gândurile şi mi se întunecă mintea.

— Asemănarea... — spuse Fergus.

— Da, da, îmi amintesc... Asemănarea! Mac-Nab, şi cu mine, nu aveam deci nici o idee despre cele ce se petreceau la White-Manor... Godfrey nu mai puse piciorul în camera soției sale cât timp această zăcuse la pat... Nu-şi mai revăzu copilul şi interzise să fie arătat mamei sale. După cincisprezece zile, Marțy se duse la biserică, pentru prima oară de la naştere. Biata femeie! Ceruse de nenumărate ori, cu lacrimi în ochi, să-şi vadă copilul şi, văzând că nu i se aduce, îl credea desigur mort... Poate c-ar fi fost mai bine să se fi întâmplat aşa. În ziua aceea,

Godfrey de Lancester intră în camera soției sale. Era urmat de-un ticălos, pe nume Gilbert Paterson, care ducea în brațe un leagăn. Mary era cât pe-aci să leşine de bucurie. Râdea, plângea şi-i săruta mâinile lui Godfrey de Lancester. Apoi se repezi spre leagăn şi vru să dea vălul la o parte, pentru a devora cu sărutări plăpânda ființă ce-avea să însemne de aci înainte pasiunea, dragostea, viața ei. Godfrey o apucă brutal de braț şi-o sili să se oprească. Gilbert puse leagănul pe-o masă, în mijlocul camerei.

"Doamnă", îi spuse White-Manor, smulgând vălul leagănului, "copilul acesta este al dumitale, dar nu şi-al meu. Copilul acesta este fructul unei crime", continuă Godfrey stăpânit de unul din accesele lui de furie nesăbuită. "Priveşte, priveşte, doamnă! Şi îndrăzneşte să Susții că nu-i seamănă!" "Cui?" întrebă sărmana noastră surioară. "Asasinului meu, doamnă, omului pe care l-ai iubit, lui Fergus O'Breane." "Lui Fergus!" repetă Mary a cărei frunte se însenină de bucurie. Asta a însemnat condamnarea ei. Văzându-i transformarea involuntară, pe care o luă drept mărturisire, Godfrey se făcu roşu de furie şi, în mânia lui smintită, ridică mâna vrând parcă să zdrobească copilul. "Milord! Oh! Milord!" țipă Mary îngenunchind îngrozită. "Nu-ți ucide copilul!" Godfrey se stăpâni şi începu să zâmbească. "Copilul meu!" — spuse el cu amărăciune. Cred c-aş fi devenit un om bun, dacă Dumnezeu mi-ar fi dăruit un copil!..." Aşa a spus, Fergus, afurisitul ipocrit!... Sora mea a încercat să protesteze, susținându-şi nevinovăția, căci înțelesese de ce era acuzată, dar Godfrey îi închise gura şi, cu un sarcasm grosolan, continuă: "Uită-te bine la acest copil, care susții că-i al meu, milady; uită-te pe îndelete şi cu ochii bine deschişi, căci în acest moment îl vezi pentru ultima oară!" Mary îşi împreună mâinile, zdrobită de crudele cuvinte. Copilul era o fetiță încântătoare, cu un zâmbet cuceritor. Mary nu văzuse niciodată un chip mai frumos, mai îngeresc... Ah! Plânse, țipă, se târî la picioarele lui White-Manor. Acesta rămase ca de piatră. Părea că găseşte o

satisfacție barbară în prelungirea acelei scene sfâşietoare. În sfârşit, când se îmbăta suficient de lacrimile ei, făcu un gest. Gilbert luă cu el copilul. Mary zăcea nemişcată pe jos. White-Manor îi porunci pe un ton aspru să se ridice. Se ridică. O împinse, din treaptă în treaptă, până pe peronul castelului. Acolo se afla acelaşi Gilbert Paterson, care avea în mână o funie de cânepă. Erau de față toți servitorii lui White-Manor. Godfrey luă funia din mâna lui Paterson şi...

Angus se opri deodată şi se ridică spunând:

— Oh! Îl voi ucide, îl voi ucide, Fergus! Jur pe amintirea sfântă a mamei mele!...

Tremura şi gâfâia.

— Şi ce-a făcut? întrebă Fergus, care tremura şi el având fruntea scăldată de sudoare.

— Ah! strigă Mac-Farlane, cu un geamăt sugrumat. Englezii ăştia sunt nişte laşi şi nu cunosc mila, frate dragă... Mary era palidă şi lipsită de puteri...

O apucă de mână şi-o sili să se târască în genunchi pe peron. Apoi îi încolăci funia de cânepa în jurul gâtului şi strigă în gura mare:

— Care din voi doreşte s-o cumpere pe femeia asta?

Capitolul XVI - O soție scoasă la mezat

Angus Mac-Farlane rosti aceste ultime cuvinte pe un ton plin de durere şi mânie. O'Breane se sculase în picioare. Frumosul său chip exprima în alt fel sentimente identice cu-ale fermierului.

— Nu-l mai uram — spuse el. Furia pe care o resimțisem cândva față de el, se pierduse într-o mânie prea adâncă şi prea încăpătoare ca să nu absoarbă orice alt resentiment... Dar acum îmi dau seama că, pentru dumneata, Angus, pentru biata Mary, sunt încă vulnerabil... Unde poate fi găsită canalia asta de om?

Angus îi luă mâna lui O'Breane şi-o strânse în ale sale.

— Îți mulțumesc, frate – răspunse el.

Apoi adăugă pe-un ton deznădăjduit, de amară ironie:

— Mă-ntrebi unde poate fi găsit?... Ai uitat aşadar, în cei patru ani de când ai părăsit Anglia, deprinderile lorzilor noştri? După ce zdrobesc, în această parte a strâmtorii, viața unei ființe lipsite de apărare, traversează marea şi se duc să repurteze triumfuri. În străinătate. Cruzimea nu-şi are şi ea plictisul ei? Senioriile lor se blazează şi se-mbolnăvesc de spleen... Senioriile lor pleacă în Franța, în Italia... De unde să ştiu? White-Manor este la Neapole sau la Paris, sau la Viena... Ar fi inutil să-l caut: îl aştept! Mary te iubise. Poate că-şi amintea. Era o crimă de neiertat. Ca s-o pedepsească, Godfrey de Lancester, dezgropând un obicei laş şi barbar pe care, dintre toate popoarele lumii, numai Anglia putea, în brutalitatea ei națională, să-l conceapă, îşi scotea soția, pe Lady White-Manor, la mezat, ca pe-un animal... Nutrea nădejdea că se va vorbi multă vreme despre aceasta la Crockford's club... Era o glumă, o *eccentricity* în stare să ucidă o femeie. Când rostise cuvintele: "Care din voi doreşte s-o cumpere pe femeia asta?" servitorimea şi ceilalți de față tăcură. Mary era iubită de toți. White-Manor îşi repetă mânios întrebarea. "E frumoasă", adăugă el, "şi-o dau pentru trei şilingi!" Nimeni nu răspunse. Mary, care continua să stea în genunchi, îşi ținea mâinile împreunate şi privea în jos. Godfrey bătu din picior furios. "Dați-vă la o parte!" strigă el. "Am s-o duc în altă piață". Înşfăcă funia, Mary se ridică. Cei de față se aşezară pe două rânduri, în curte, mohorâți şi tăcuți. Godfrey, ținând-o pe sora noastră de funie, străbătu încet mulțimea şi urcă în caleaşcă. Două zile mai târziu, în Portland-Place, în locuința conților White-Manor, avea loc un dejun somptuos. Invitații erau numeroşi. Pe la orele două după-amiază, Godfrey se ridică beat de la masă şi

porunci să fie adusă Mary. Mary purta o rochie de pânză albă şi funia legată la gât. Dintre toți nobilii care şedeau la masa lui White-Manor, nu s-a găsit nici măcar unul care să-i azvârle infamului Godfrey de Lancester paharul în față. Nici unul măcar, Fergus! Godfrey luă funia şi coborî în stradă. Străbătu ulițele Londrei, din Pontland-Place până în piața de oi din Smith-Fields, aşa cum trecuse prin mulțimea valeților săi consternați, ținându-şi soția de funie, soția lui care plângea şi se tânguia... Lumea se oprea să-i privească. Era un spectacol ciudat; dar printre cei cincizeci de mii de englezi pe care-i întâlniră în drum, nu se găsi nici unul care să strige infamie! şi să arunce cu pietre în laş! Asta-i Londra: nobilime şi plebe...

— Nobilime şi plebe! îl întrerupse Fergus cu-o vie indignare, pe care Angus. O atribui în întregime impresiei pe care i-o lăsase povestirea sa. Londra şi Anglia!

— Când ajunseră în Smith-Fields — continuă Mac-Farlane — dădură peste o mulțime uriaşă. Era într-o vineri, zi de târg pentru vite cornute şi oi. Godfrey o împinse pe Mary într-unul din locurile goale destinate oilor, şi strigă de trei ori: "Această femeie-i de vânzare!... De vânzare pentru trei şilingi!" Negustorii de animale se înduioşară, căci Mary, sora noastră, era frumoasă şi şiroaie de lacrimi i se prelingeau pe obrajii palizi. În sfârşit, o voce gravă şi vibrantă străbătu mulțimea, făcând-o pe Mary să tresară. "Dați-mi voie să trec! Am s-o cumpăr pentru trei şilingi pe milady contesa de White-Manor." Un murmur străbătu piața din Smith-Fields, căci nimeni, nu cunoscuse până atunci numele nobile ale actorilor acelei scene infame, Godfrey se roşi. Sunetul vocii îl izbise ca o palmă pe obraz. Părea că încearcă să recunoască plin de teamă şi mânie pe cel care vorbise. Acesta nu întârzie să-şi facă apariția, croindu-şi cu vigoare drum prin mulțime. Era îmbrăcat cu haine grosolane, specifice negustorilor de animale. Văzându-l astfel înveşmântat, Godfrey îşi pierdu siguranța de sine şi

făcu o mişcare pentru a se eschiva. Mary nu mi-a pomenit niciodată în scrisorile ei numele acelui om; dar când am fost la Londra, l-am aflat din zvon public. Era tânărul Brian de Lancester, fratele contelui. Sau cel puțin aşa am crezut şi cred încă, deşi Brian n-a răspuns niciodată acțiunilor mele de bunăvoință, decât prin dezmințiri reci şi categorice. Oricum, presupusul negustor de animale, fie că era sau nu Brian de Lancester, pătrunse în țarcul unde se afla Godfrey şi-i smulse din mână funia cu care era legată Mary. Aceasta, ajunsă la capătul puterilor, îşi pierdu cunoştința. Negustorul o prinse şi-o susținu cu o singură mână. Cu cealaltă, îşi scotoci buzunarul şi scoase o grămadă de monede de aramă pe care le azvârli lui Godfrey în obraz spunând: "Ia-ți banii, milord." Urale, venind din toate părțile, umplură piața din Smith-Fields. Godfrey rămase încremenit. Lovitura pieselor de-un penny lăsase pe obrazul său palid şi pe frunte pete vineții. Căci negustorul era un om voinic, Fergus. Lovise cu putere, cum am fi făcut şi noi…

Fergus stăpânit de interesul deosebit pe care-l acorda povestirii, scoase un oftat prelung.

— Dumnezeu să-l binecuvânteze, Mac-Farlane — spuse el — oricine ar fi… Şi dacă-i într-adevăr fratele mai mic al lui Lancester, jur să-i plătesc datoria noastră, într-o bună zi… Dar ce s-a întâmplat cu Mary după aceea?

— După aceea — răspunse Angus — mulțimea s-a dat la o parte, să poată trece negustorul cu "achiziția" sa; apoi se strânse la loc, înconjurându-l pe White-Manor, al cărui obraz învinețit se scălâmbăia în convulsiile unei furii neputincioase.

Huiduieli țâşneau din toate părțile… Semnalul fusese dat, şi, când polițiştii îşi făcură apariția, îl găsiră pe nobilul lord împroşcat cu noroi, pradă unui atac furibund…

— Dar Mary, Mary! insistă Fergus.

— Mary a fost urcată într-o trăsură de către

pretinsul negustor, de animale… După aceea, am aflat prin scrisori toate amănuntele poveştii… I-am trimis de mai multe ori bani, dar de opt luni nu mai ştiu unde se ascunde şi, după ultimul ei mesaj, e silită să-l plătească pe mizerabilul devenit paznicul copilului ei… Cine o ajută?… Mi-a vorbit uneori de o mână generoasă şi prietenă… Însă Brian de Lancester nu-i un om bogat…

— Dar — îl întrerupse Fergus — dacă Brian, cumnatul ei, o protejează, de ce nu-i dă nici o mână de ajutor în problema copilei?

— Pentru că, la fel ca şi noi, nu cunoaşte această parte a povestirii, — răspunse Angus. Dacă-i vorba de Brian, şi despre el trebuie să fie, deşi a refuzat s-o recunoască în fața mea, dacă-i vorba de Brian, ea ştie că-i pripit şi temerar; şi nu vrea să-l amestece fiindcă se teme în primul rând de amenințarea rostită de paznicul copilei… Sărmana mea surioară! Nu privi lucrurile de aici, Fergus! Gândeşte-te că ori de câte ori îi trece prin minte un gând de eliberare, îl alungă îngrozită, repetându-şi cuvântul acela pe care mâna ei tremurânda abia l-a putut aşterne pe hârtie. O va ucide!

Cei doi interlocutori nu mai scoaseră nici un cuvânt. Fergus părea cufundat în gânduri. Mac-Farlane, cu coatele sprijinite de masă, cu fruntea la două degete de pumnalul înfipt în lemnul de stejar, urmărea desfăşurarea unui vis întunecat. El luă cel dintâi cuvântul.

— Haide, haide — spuse cu-o notă de veselie forțată — bea, frate Fergus! Doar sărbătorim întoarcerea dumitale, ce naiba!… Există oameni şi mai nefericiți decât noi!… Am o soție bună şi doi copilaşi ca nişte îngeri, care mă trezesc dimineața cu zâmbetul lor minunat… Ah! De-ar fi aici şi sărmana Mary!… Ducă-se naibii tristețea, O'Breane! Am plâns în seara asta ca o babă!… Beau în sănătatea dumitale.

În loc să răspundă toastului său, Fergus îi luă mâna şi-l privi drept în ochi.

— S-au scurs patru ani de când muncesc singur — spuse el pe un ton domol — patru ani de când îmi dăruiesc tot timpul aceluiaşi gând, fără să fi împărtăşit vreunui suflet prieten preaplinul îndoielilor care-mi dau târcoale şi al speranțelor care mă ard... în aceşti patru ani m-am bizuit pe dumneata, Mac-Farlane, singurul om căruia i-am lăsat un loc în inima mea... Ca să-mi fac curaj, mi-am spus că va veni o zi în care gândul meu va ieşi la iveală pentru a trezi un ecou în sufletul fratelui meu... Va veni o zi când vom duce amândoi povară care acum apasă doar pe umerii mei... Voi avea un confident, un alt eu...

Fergus se oprii, apoi adăugă trist:

— Timp de patru ani am nutrit această nădejde!

— Ai făcut foarte bine, O'Breane — exclamă Angus — căci sunt gata la orice pentru dumneata.

Fergus scutură din cap şi-şi plecă privirea.

— Am făcut rău! spuse el cu glas înăbuşit. Căci în locul celui pe care mă bizuiam, găsesc un om zdrobit, veşted, lipsit de curaj...

Mac-Farlane făcu un pas înapoi şi ridică spre el o privire uluită.

— Am auzit oare bine!? murmură el. Tocmai în clipa când îți vorbesc despre nenorocirile ce s-au abătut asupra casei noastre, îmi reproşezi tocmai suferința mea!... Ah! Fergus! Fergus... Când ai plecat, eram tânăr şi viguros, acum fruntea mi-e zbârcită, privirea stinsă, părul încărunțit înainte de vreme... Tare mult am suferit, frate O'Breane! Dar, vai! Culmea amărăciunii ar fi dacă dumneata, pe care te-am iubit atât de mult, m-ai socoti, într-atât de decăzut încât să nu te mai pot înțelege şi sluji!

Mac-Farlane rosti ultimele cuvinte pe un ton de dureros reproş. Fergus fu mişcat până în adâncul sufletului, dar nu-şi exterioriză sentimentele.

— Părul poate încărunți înainte de vreme — rosti el cu răceală — fruntea să se zbârcească, privirea să-şi

piardă strălucirea, dar inima unui bărbat nu trebuie niciodată, oricât de crudă ar fi încercarea, să se plece sub o lovitură a soartei.

— Cine ți-a spus că inima mea s-a ofilit, Fergus O'Breane? întrebă scoțianul luându-şi o atitudine rigidă.

Fergus smulse pumnalul înfipt în masă şi, cu un aer disprețuitor, îl aşeză culcat.

— Dacă mi-ar fi spus-o altul. Mac-Farlane — replică el — l-aş fi silit, cu genunchiul în piept, să-şi recunoască minciuna... Dan ce poți crede despre un om care-şi scoate pumnalul şi declară că, pentru el, nu mai există alt scop în viață decât acela de a ucide, despre un om care consimte să-şi rişte libertatea pentru un mizerabil lipsit de suflet şi credință!... Pentru numele lui Dumnezeu, frate Angus, brațul îți este încă destul de puternic, dar inima...

— O'Breane! O'Breane! îl întrerupse scoțianul cu-o voce tremurând de mânie. Te rog să nu mai rosteşti nici un cuvânt!... Aşa zdrobită cum e, inima mea nu poate accepta, fără revoltă, cuvinte injurioase!...

— Foarte bine, frate Angus! exclamă O'Breane, apucându-i din nou brațul pe care Mac-Farlane şi-l smulsese brusc. Acum nu mai ai fruntea încrețită şi privirea şi-a recăpătat expresia vie de altădată... Vino, să te vezi, frate.

Îl duse pe Angus în fața oglinzii de deasupra mesei de lucru a soției sale.

Angus începu să surâdă fără să vrea. O'Breane continuă pe un ton sever:

— Zbârciturile au dispărut, privirea şi-a recăpătat strălucirea. Dar inima?...

— Trebuie să-l ucid pe omul acela, O'Breane — spuse Angus — trebuie!

Fergus lăsă numaidecât brațul scoțianului şi se îndreptă spre cămin, unde-şi lăsase cascheta de voiaj şi mantaua.

— Adio deci, frate — spuse el — ceasurile mele sunt

numărate, nu pot să mai stau.

Angus rămase o clipă pironit, apoi se aşeză între uşă şi Fergus.

— O'Breane! strigă el. Frate, fie-ți milă de mine!... Trebuie să-mi răzbun sora!... Sora noastră, Mary, pe care dumneata o iubeşti ca şi mine... Nu mă părăsi aşa... Nu vreau să pleci supărat din casa lui Mac-Farlane... Rămâi, rămâi, pentru numele lui Dumnezeu!

— Nu sunt supărat – răspunse Fergus calm – durerea nu-nseamnă mânie.

— Dar nu vrei să-mi laşi dreptul de-a răzbuna jignirea pe care ai ascultat-o adineauri fremătând?... În afară de această datorie, pe care o socotesc sfânta, sunt alături de dumneata, Fergus, îți stau cu totul la dispoziție!

— Frate – spuse O'Breane pe un ton solemn – pentru mine nu poate exista nici o rezervă, oricât de legitimă ar fi... Ți-am spus doar că, de patru ani, aştept această clipă. Şi, în aceşti patru ani, am fost înconjurat numai de oameni hotărâți, temerari, devotați până la moarte... Fiecăruia dintre ei nu i-am încredințat din taina mea decât atât cât era necesar ca să-mi execute ordinele. Pentru toți planul meu, în întregul lui, a rămas un mister. Te aşteptam. Dintre toți te alesesem pe dumneata. Ți-am rezervat jumătate din acțiuni şi din primejdii... Acum, voi căuta pe altcineva, căci acel cu care voi împărți misiunea va trebui să aibă o inimă liberă şi-o minte limpede, să procedeze ca şi mine, să se dăruiască cu totul luptei angajate şi să renunțe la animozitățile meschine şi la pumnalul răzbunărilor vulgare... Şi eu mă răzbun, Mac-Farlane! Şi eu vreau să mă răzbun!

Angus tresări la auzul acestui cuvânt mângâietor pentru pasiunea lui şi deveni mai atent.

— Îmi răzbun sora pângărită – reluă Fergus, cu vocea aceea vibrantă şi impunătoare care-i făcea pe toți să-şi înfrâneze voința proprie şi să i se supună – îmi răzbun tatăl asasinat! Îmi răzbun mama... sfânta mea

mamă care, închizând ochii, m-a lăsat singur să plâng tot ce-am îndrăgit şi preţuit… Mary se va număra întotdeauna printre victimele al căror strigăt va face inima să-mi tresară, tulburând-o… Mary vă fi răzbunată ca şi soră-mea, ca şi taică-meu, ca şi maică-mea, va fi răzbunată prin aceeaşi lovitură, căci călăul lor a fost şi-al ei…

— Godfrey de Lancester! strigă Mac-Farlane uimit.

Fergus zâmbi dispreţuitor.

— Godfrey de Lancester nu-i decât un om – spuse el. Crezi că ţi-aş smulge pumnalul din mână, dacă ar fi vorba de Godfrey de Lancester?

— Dar despre cine-i vorba? întrebă Angus din ce în ce mai uimit.

— Ascultă-mă bine, frate – replică O'Breane. Răspunsul la întrebarea dumitale reprezintă secretul meu, şi-acest secret nu-l pot încredinţa decât unui complice.

— Complice… – repetă Angus. E vorba deci de-o crimă?

— Secretul meu – continuă Fergus – conţine în el prea multe primejdii, ca să se mai încarce inutil cu riscurile unei vendette scoţiene. Omul căruia i-l voi încredinţa nu va avea, ca dumneata, un pumnal menit să străpungă pieptul unui pair al Angliei. Va trăi în pace cu legea, va fi, eventual, structura însăşi a legii, care este şi ea o armă, o armă şi-o mască.

— Nu te-nţeleg – bâigui Angus care părea foarte contrariat.

— Întru cât credeam că-n dumneata, numai în dumneata, frate – spuse mai departe Fergus – îl voi găsi pe-acest om, voi zăvorî secretul în mine, cu riscul de a-mi zdrobi inima, prea strâmta pentru a-l cuprinde. Fiind silit să mă înclin în faţa acestei situaţii, îmi voi continua de unul singur misiunea începută, regretând c-am nutrit prea multă vreme o iluzie nebunească şi că m-am bizuit pe-un sprijin care avea să-mi fie refuzat… Adio!

Mac-Farlane se agăță de veşmintele lui Fergus.

— Un cuvânt! Un singur cuvânt! spuse el. Mary va fi răzbunată?

— Da, răzbunată... şi poate salvată — răspunse Fergus.

— Te cred, O'Breane — rosti încet scoțianul scoțându-şi pumnalul şi zvârlindu-l cât colo. Ai în fața dumitale complicele pe care-l cauți... E vorba de-o crimă? Sunt alături de dumneata, chiar cu riscul de-a fi socotit vinovat...

Capitolul XVII - Ce avea Fergus O'Breane pe inimă şi în gând

Fergus îi întinse mâna lui Mac-Farlane şi se îndepărtă numaidecât de pragul pe care fusese gata să-l treacă.

— Îți mulțumesc, frate — spuse el — îți mulțumesc din adâncul inimii!... Acum, vei afla totul... povestea mea, acțiunile mele, crima mea care, înseamnă distrugerea unui imperiu şi salvarea unei jumătăți de lume... După ce voi fi vorbit, mă vei cunoaşte la fel de bine cum mă cunosc eu însumi.

Se aşezară amândoi în preajma căminului unde focul aproape se stinsese...

Fergus povesti despre decăderea familiei sale, ruinată prin stoarcerea de biruri neruşinate; vorbi despre venirea tatălui său la Londra, despre răpirea surorii sale Betsy şi istorisi scena funebră din casa sărăcăcioasă din Saint Giles, când rămăsese singur în fața a două cadavre.

Mac-Farlane ținea prea mult la el, pentru a nu fi viu impresionat de povestea căreia elocința pătimaşă a lui Fergus îi atribuia o ciudată forță emoțională. De altfel, în această poveste, Mac-Farlane îşi recunoştea propria lui poveste, cu mult mai întunecată şi mai sinistră.

Când, după ce aminti ultimele cuvinte rostite de tatăl său pe patul de moarte, Fergus se opri spre a se reculege şi a-şi trage răsuflarea, Angus îşi lovi fruntea cu palma ca şi cum o lumină neaşteptată i-ar fi străfulgerat prin minte.

— Vrei să-l ucizi pe rege! spuse el.

— Regele nuri decât un om — replică Fergus — iar Christian O'Breane a spus: Război împotriva Angliei!

— Angliei! repetă scoțianul. Sunt gata să mor împreună cu dumneata, Fergus.

— Dar eu nu vreau să mor! strigă O'Breane, a cărui frunte apărea într-o lumină strălucitoare în semiobscuritatea vastei încăperi. Eu vreau să înving! Crezi că dacă ar fi trebuit să aleg o victimă aş fi venit la dumneata, Angus?... Eşti prea grăbit să-mi compari slăbiciunea cu forța adversarului meu. Au trecut cinci ani de când a murit Christian O'Breane. În aceşti cinci ani, am adunat multe arme, nu mai sunt copilandrul pe care l-ai întâlnit într-o seară în apropierea capelei din Belton... Am patru nave pe mare, iar dincolo de Ocean, agenți activi, neobosiți care au şi început să sape la temelia puterii engleze... Vei spune că toate acestea nu reprezintă mare lucru!... Mac-Farlane, iar te pripeşti, fiindcă am în față tot viitorul... Dacă vrei să compari, compară ceea ce am scos din neant, cu ceea ce voi dobândi din resursele mele actuale... urmăreşte cu gândul termenii acestei progresii gigantice la baza căreia se află voința mea de neclintit. Priveşte! Pe prima treaptă, jos, jos de tot vei găsi un băiețaş, slab şi sărac... câțiva paşi mai încolo, băiețaşul a devenit bărbat şi puternic... încă vreo câțiva paşi, şi vei întâlni pe omul care a izbutit să supună o serie întreagă de voințe şi să le domine. Are milioane în seifurile sale; în plus, ştie exact ceea ce urăşte, şi de aci înainte poate lovi cu mâna sigură... Acesta este stadiul la care a ajuns omul. Mâine, printr-o acțiune de culise, gândirea să îi va facilita accesul la politica europeană... Omul se va transforma: spre a putea fi aproape de

capetele încoronate, va deveni un mare senior... Iar marele senior va strânge laolaltă toate urile nestinse şi legitime, toate durerile sângeroase provocate de lăcomia nesăţioasă, de ambiţia perfidă, de tirania laşă a inamicului său... glasul său, ascultat, va predica în surdină o uriaşă cruciadă... Apoi, marele senior îşi va azvârli de pe el aurul şi catifelele, va redeveni pentru o clipă irlandezul Fergus, spre a găsi drumul către inima Irlandei. Va revedea biata lui Irlandă; comorile sale vor fi folosite pentru alinarea suferinţelor ei, iar mâna sa, întotdeauna dispusă să ofere, va întinde într-o bună zi un deget spre orient şi va arăta în depărtare Londra, de unde se abat asupra nefericitului Erin toate suferinţele sale. Şi-atunci, va repeta strigătul tatălui său pe patul de moarte: "Ridică-te şi porneşte război împotriva Angliei!"

Rostind aceste ultime cuvinte vocea lui Fergus avea o vibraţie puternică. Mac-Farlane se sculă în picioare fără să vrea, ca şi cum s-ar fi supus unei porunci, ochii îi străluceau, figura-i ofilită întinerise.

— Frate Fergus — spuse el fremătând de zel — mintea mea nu-i în stare să cuprindă întreaga măreţie a planurilor dumitale, iar ochii ei nu-s destul de pătrunzători ca să prindă amănuntele grandioasei dumitale idei... Dar inima mea ghiceşte ceea ce spiritul nu înţelege şi am încredere în dumneata, speranţă şi încredere... Ah! Nu te cunoşteam, O'Breane... Te-ai ascuns de mine... Şi, într-adevăr, ce merit am, ca să mă bucur singur de încrederea dumitale... Îţi mulţumesc din adâncul sufletului... Asta-i tot. Îţi aparţineam de mult.

Fergus avea capul plecat şi părea adâncit într-una din acele meditaţii care puneau atât de des stăpânire pe mintea lui. Mac-Farlane îl măsura din ochi, de parcă ar fi încercat să descopere forţa de dominare invizibilă care emana din toată fiinţa lui Fergus şi reuşea să biruie rezistenţele cele mai înverşunate.

— Ura dumitale nu-i şi ura mea — continuă Angus după câtva timp. N-aş fi fost în stare să mă gândesc la

aşa ceva şi-abia pot să-mi dau seama ce-nseamnă satisfacţiile unei răzbunări mai presus de răzbunările omeneşti obişnuite… Inamicul dumitale este puternic; imperiile rivale nu se-ncumetă să-i declare război, iar raţiunea mea se tulbură la gândul îndrăzneţelor pregătiri ale marii dumitale bătălii. Dar îţi împărtăşesc ura şi cred în victoria noastră… Dumnezeu a pus în dumneata toată puterea lui, iar în faţa ochilor mei îmi apari înzestrat cu cutezanţa supranaturală a minunaţilor eroi din poemele scoţiene… Vorbeşte, mai vorbeşte! Te-admir şi te îndrăgesc…

— Imperiile se prăbuşesc – spuse Fergus urmând şirul reflecţiilor sale – popoarele nu mor niciodată. Bătrâna Anglie va pieri, tânăra Anglie şi Irlanda îşi vor înălţa sceptrul asupra unei Londre regenerate… Insulele noastre, cu glorioasa lor istorie, nu vor mai apărea pe harta globului ca o pată de mocirlă otrăvită, care se întinde, se întinde necontenit, mânjind lumea întreagă cu corupţia ei contagioasă… Acolo unde a fost Sodoma, se va ridica un popor sănătos, clement în victoria sa, fiindcă se va simţi puternic… Suflul justiţiei sale va risipi abuzurile de tot felul, venalităţile sordide şi nedreptăţile săvârşite cu solemnitate. Libertatea cultelor va înlocui monopolul avid şi ruşinos al bisericii protestante, ai cărei apostoli milionari au decăzut dincolo de limitele dispreţului, iar Irlanda catolică, deschizând tuturor sfinţilor porţile templului, va alege o zi însorită pentru a arde pe eşafodul de la Old-Bailey acele odioase registre în care prelatul anglican ţine, în partidă dublă, evidenţa redevenţelor sale feudale… Nu va mai exista scoţian, irlandez şi englez; vor exista numai fraţi, liberi sub bolta cerului…

— Dar asta nu-i răzbunare! şopti Mac-Farlane, a cărui atenţie era reţinută de zugrăvirea calmă a acestei utopii.

— E răzbunare – răspunse Fergus, a cărui privire se însufleţi şi mai mult.

Se opri şi fruntea i se întunecă brusc.

— De altfel — reluă el trist — n-am ajuns încă acolo, iar răzbunarea, răzbunarea aşa cum o concepi dumneata, Angus, va avea prioritate asupra tuturor celorlalte. Înainte de-a construi, va trebui să distrugem; va trebui să curățăm solul înainte de-a aşeza, triumfătoare, piatra unghiulară a noilor fundații... Cine ştie dacă noi vom apuca să vedem rodul muncii noastre?... Viața-i scurtă; misiunea noastră e grea!... Visul meu a depăşit țelul... Am ajuns la faza în care trebuie să distrugem. Ți-am arătat vag care sunt resursele mele actuale. Pe lângă bogățiile considerabile acumulate, cele patru nave ale mele, dintre care una-i în măsură să susțină o luptă serioasă, îmi îngăduie să întrețin relații strânse cu posesiunile de peste mări şi să minez astfel, una câte una, sursele dispersate din care colosul îşi extrage principalele mijloace de existență... Va veni o zi când, spre marea uimire a Europei, împăratul Chinei îşi va închide porturile pentru încărcăturile otrăvite cu care Compania Indiilor inundă provinciile imperiului celest... Iar Compania se va clătina în urma acestei lovituri, Mac-Farlane, căci câştiga o sută de milioane în fiecare an otrăvind sistematic un popor întreg. Apoi, prinții spoliați din Hindustan vor cere cu arma în mână dreptatea multă vreme refuzată. Prinții aceia vor avea puşti şi ofițeri din Europa; le voi furniza eu... La Cap, în cele două Canade, în Statele Unite, peste tot, agenții mei însămânțează pentru a recolta mai târziu... Poate că vom aştepta multă vreme, zece ani, cincizeci de ani!... Cine ştie! Dar timpul secerişului va veni... Până atunci, vom munci, căci misiunea noastră e abia la început... Voi face în Europa ceea ce am făcut şi dincolo de Ocean, dar mai întâi va trebui să cuceresc un nume şi titluri, un nume adevărat şi titluri adevărate, căci nu-mi pot permite să risc prețioasa mea miză pe şansele nesigure ale unui aventurier... În urmă cu şase luni am fost prezentat Majestății Sale don Juan de Bragance, împăratul Braziliei. Acesta îşi îndreaptă ochii spre Europa şi speră,

o ştiu prea bine, să reintre în posesia moştenirii părinţilor săi... Mă voi duce mai întâi la curtea lui; mă voi întoarce cu el în Portugalia; îl voi sluji; îmi va da mărire... Nu-i vorba de-o eventualitate, Mac-Farlane, trebuie să se întâmple astfel.

Angus făcu un gest grav de aprobare. Firea lui aspră şi simplă, complet subjugată, se închina într-atât în faţa inteligenţei superioare a lui O'Breane, încât începuse să nu mai creadă în existenţa imposibilului şi să considere voinţa lui Fergus egală cu destinul.

Fergus se ridică, cuprins de-un fel de înfrigurare şi, plimbându-se, continuă să zugrăvească tabloul viitoarelor sale acţiuni.

Vocea lui pătrunzătoare şi gravă, care părea a fi însăşi vocea convingerii de nezdruncinat, se însufleţea continuu atingând elanul entuziasmului.

— Pretutindeni — spuse el în sfârşit — pretutindeni strigătul meu de luptă trebuie să găsească un răsunet! Lumea întreagă va fi aliatul meu!... Există vreun colţişor de pământ în Europa unde numele de englez să nu fie hulit?... Există vreo ţară puternică sau slabă care să nu fi avut de suferit de pe urma perfidelor ambiţii ale Angliei?... Cuceritorului glorios i se poate ierta sângele vărsat de eroica lui spadă; dar ce te faci cu negustorul lacom care se bate să vândă mai bine şi care, deţinând toate bunurile, ameninţă cerând banii sau viaţa!... Sau traficantul nesăţios care cimentează cu sângele temelia depozitelor sale!... Pentru aceştia nu există nici iertare, nici milă!... Mă voi duce peste tot! În Portugalia, voi da peste opresiunea economică organizată încă de pe vremea domniei lui Juan al IV-lea şi mânia acumulată de secole; în Spania, Gibraltarul şi trădarea de la San-Domingo; în Prusia, unde englezii n-au avut prilejul să stoarcă aur, au furat glorie; voi găsi acolo duşmănia pentru neruşinatul furt de onoare care a pus pe fruntea lui Wellington laurii lui Blücher. Ah! Mac-Farlane, există rivalităţi între corsari... În Austria, vom profita de vechile animozităţi

mascate cu stângăcie de o aşa-zisă înțelegere diplomatică; în Țările de jos, duşmănii noi adăugate celor vechi; Saint James unelteşte în tăcere pentru a sfărâma încetul cu încetul lanțurile care țin încătuşate Belgia şi Olanda; în sfârşit, în Franța, oricare ar fi stindardul, o aversiune prea justificată: Franța revoluționară se gândeşte la Sfânta Elena, Franța regalistă îşi aminteşte de Quiberon!… Pretutindeni, un sentiment unic, universal! Ziua în care numele de englez va pieri, va fi o zi de sărbătoare pentru toate națiunile de pe glob. Dar lumea a îmbătrânit. Nu mai suntem pe vremea când un pelerin singuratic putea stârni populații întregi, când justiția, susținută de elocință, crea nenumărate armate… Irlanda a lansat de multă vreme un lung strigăt de deznădejde, Irlanda suferă încă, iar universul doarme în pace. Nu mi-aş face nici o iluzie, dacă ar trebui să scot din teacă sabia Europei vlăguite. Nădăjduiesc, pentru că Europa joacă un rol absolut pasiv în planul meu de luptă. Ea nu va lovi, dar va ucide căci tot crimă-i să te baricadezi în casă şi să încui uşa de două ori când auzi victima unei crime săvârşite în stradă țipând după ajutor. Aşa va fi, frate — adăugă Fergus oprindu-se brusc în fața lui Mac-Farlane, care-şi plecă involuntar ochii sub privirea lui de jar. Ceva îmi spune că Dumnezeu e cu noi…

Fergus tăcu, Mac-Farlane, furat de minunata perspectivă a acelei opere mărețe, o admira în gând şi ar fi râs în clipa aceea de oricine s-ar fi îndoit de succesul înfăptuirii ei.

— Da, da, Dumnezeu e-alături de dumneata, frate — şopti el după un răstimp, pe-un ton de respect temător. Doresc lucrul acesta şi cred în el. Dar ce rol ai rezervat bietului Mac-Farlane în aceste acțiuni primejdioase, în care sabia nu-i niciodată scoasă din teacă? Nu prea mă pricep să realizez ceva fără a folosi forța brațelor… Nu ai avut în vedere acest lucru atunci când te-ai gândit să mă alegi drept confident?… Nu ştiai, Fergus, că mintea mi-i slăbită şi amețeala se cuibăreşte adeseori în creierul meu

tulburat?!…

— Ştiam că inima fratelui meu Angus este leală — răspunse O'Breane. Şi mai ştiam că mă pot bizui pe discreţia lui.

— Oare pentru proiectele dumitale nu-i nevoie decât de discreţie şi lealitate?

Fergus şovăi o clipă.

— O inimă leală, devotată, gata la orice — răspunse el în cele din urmă.

— Frate scump — spuse Mac-Farlane ducându-şi mâna la piept — spune-mi ce trebuie să fac.

Auzind acest răspuns prin care prietenul drag i se dăruia fără rezerve, O'Breane se simţi copleşit de recunoştinţă şi bucurie. Apoi un nor îi apăru pe frunte. Îl privi pe Angus c-un aer nehotărât.

Angus zâmbi trist.

— De acolo, de departe, prietenia te-a înşelat — şopti el. Acum, de-aproape, vezi mai bine şi nu-ţi mai dai seamă la ce-aş putea fi bun…

— Nu-i vorba de asta, Mac-Farlane — îl opri Fergus încercând zadarnic să se sustragă unei preocupări evident penibile — dar întrebarea dumitale m-a făcut să cobor în mine însumi şi să pierd din vedere liniile măreţe şi strălucitoare ale tabloului pe care ţi l-am zugrăvit adineauri… Căci, vai, frate, tabloul îşi are şi reversul… Orice fiinţă slabă, pusă în faţa unui adversar puternic, nu atacă făţiş… Să învingem, iată ţelul. Ferice de omul puternic care-şi poate alege armele!… Noi, care suntem slabi, vom lupta din umbră şi, în majoritatea cazurilor, vom folosi mijloace înlăturate de onoare… Ieri, am fost pirat. Mâine, ce voi fi?… Şovăi; frate scump, fiindcă mi-eşti drag. Dacă ai fi fost ca mine, un om singur pe lume, fără familie, n-aş mai fi stat în cumpănă.

Angus îşi încruntă sprâncenele.

— Mi-ai spus că ai nevoie de-o inimă devotată, gata la orice; ţi-am oferit-o. De ce să mai revenim asupra acestui subiect?

O'Breane îi luă mâna şi-o strânse puternic.

— Nu mai şovăi, frate — rosti el încet şi solemn. Îţi doresc să faci la fel... Ascultă-mă. După ce voi reuşi să stârnesc pretutindeni duşmănii împotriva Angliei, va trebui să pătrund în însăşi inima puterii sale şi, cu mâna mea, să dau prima lovitură... Pentru aceasta, am nevoie de oameni de încredere la Londra. Îi voi avea, dar îmi trebuie şi sprijinul unei vaste organizaţii, a cărei existenţă îţi este necunoscută şi care, îndrumată de mine, va deveni o armă otrăvitoare... Această organizaţie, numită *Marea Familie*, îşi întinde, de la Londra, tentaculele asupra celor Trei Regate şi are, pare-se, peste o sută de mii de membri. Este vorba, Mac-Farlane, de hoţi, asasini, falsificatori. Va trebui să devii membru al acestei organizaţii.

Angus tresări, dar răspunse calm.

— O voi face, frate.

— Dar asta nu-i tot... Din motive pe care le vei afla mai târziu, mă interesează să devii stăpânul castelului din Crewe...

— Bine, dar sunt sărac — îl întrerupse fermierul.

— Eu sunt bogat — spuse O'Breane. Mă interesează apoi ca stăpânul din Crewe să fie un om respectat în regiune, mai presus de orice bănuială prin însăşi poziţia lui... un magistrat...

— Nu depinde de mine, frate.

— *Marea Familie* se va îngriji şi de asta.

Angus era palid şi-şi ţinea ochii plecaţi.

— Magistrat! bâigui el. Magistraţii depun jurământ... iar tatăl meu era un om sfânt!...

— Vrei să-ţi retragi cuvântul, Mac-Farlane?

— Voi fi brigand şi magistrat... Bătrânul Mac-Farlane e mort... n-o să vadă.

— Gândeşte-te bine — continuă Fergus, ca şi cum ar fi vrut să-i înlăture lui Angus orice pretext de-a se dezice mai târziu. Accepţi o situaţie periculoasă şi demnă de dispreţ, după părerea lumii. Vei fi în afara legii şi totodată

slujitorul ei… Iar aci, ca şi acolo, devotat, *gata la orice!*…

Angus îşi trecu mâna peste fruntea scăldată de sudoare.

— Mi-ai văzut fetele, Fergus? întrebă el distrat. Se vor face nespus de frumoase şi vreau să rămână curate… Anna şi Clary! Dragele mele! Dar ele nu vor afla niciodată că tatăl lor e-un criminal, nu-i aşa?

— Poate… şopti Fergus devenind la rândul lui palid. Frate, oh! Frate!… Soarta mă sileşte!… Iartă-mă dacă te-am dus în ispită!… Refuză, mai ai timp să refuzi!

— Destinul meu e să te urmez — spuse stoic Mac-Farlane. Eşti un suflet leal, Fergus, şi-mi arăți prăpastia dinainte… Dacă închid ochii, o fac de bună voie!… Voi fi devotat, voi fi gata de orice!

Fergus îşi lăsă capul în piept, ca şi cum ar fi regretat victoria obținută.

În clipa aceea, când tatăl lor semna un pact de temut pentru soarta lui, Anna şi Clary dormeau în leagănul comun. Mama lor, fire bolnăvicioasă şi plăpândă, le privea zâmbind fericită şi tristă în acelaşi timp. Tenul ei, de-un alb diafan, avea sub pleoape acel reflex vinețiu, semn funest al unei mistuiri care îşi pune pecetea pe numeroasele sale victime, sub cerul aprig al Scoției.

Amy Mac-Farlane simțea cum se stinge încetul cu încetul.

Îşi privea, cei doi îngeraşi, nădejdea, mândria ei de mamă, aşa cum priveşti o comoară care-ți scapă din mână…

Dar, pioasă şi blândă, se resemnă lăsându-se în voia lui Dumnezeu.

Nădăjduia, nu pentru ea, ci pentru fiicele ei, care aveau să fie frumoase, bune, fericite.

În seara aceea, în timp ce o lacrimă îi străbătea zâmbetul, şopti:

— Angus va veghea asupra lor…

Capitolul XVIII - Cincisprezece ani

Se înserase de-a binelea. Trecuseră mai mult de trei ore de când Mac-Farlane şi Fergus se aflau împreună.

Fergus continuă să dezvăluie în faţa lui Mac-Farlane ceea ce acesta avea neapărată nevoie să afle din planul lui de acţiune. Stabiliră între ei că nici măcar slujitorii lui Fergus nu trebuiau să ştie câte încredere îi acordase lui Mac-Farlane.

Era aproape miezul nopţii când se despărţiră. Angus se retrase, lăsându-l pe O'Breane în sufragerie, unde i se făcuse patul.

Mac-Farlane avea o greutate pe inimă. De îndată ce nu se mai găsi în prezenţa lui Fergus, mintea lui, slăbită şi chinuită de acele sumbre halucinaţii pe care scoţienii le numesc "al doilea văz" şi care trec drept avertismente profetice, fu tulburată deodată de viziuni funebre. Puterea exercitată asupra lui de Fergus, suferi un fel de reacţie ciudată. Văzu viitorul în culori negre, iar pe O'Breane dominând, ca un geniu al răului, acest ocean de nenorociri.

Până în această zi, viaţa lui fusese tristă şi dominată de gândul răzbunării, dar răzbunarea e un lucru sfânt pentru ţăranul scoţian şi orice lucru sfânt, pe drept sau pe nedrept, îi dă un sentiment de încurajare şi sprijin. Acum era împins brusc pe-un povârniş nou, necunoscut. I se arăta ici-colo, pe drumul ce avea să-l străbată, minciuna, crima, ruşinea şi i se spunea: Du-te!

Iar cel care rostea acest cuvânt fatal avea o forţă în faţa căreia se năruia orice rezistenţă.

Dar odată ieşit din raza acestei influenţe, Angus se revoltă şi deveni nervos. Toate vastele planuri cu mii de detalii ciudate, care i se înfăţişaseră o clipă, luminate de elocvenţa lucidă a lui O'Breane, dispăruseră complet. Nu mai văzu nimic altceva decât un întuneric faţă de care

spiritul lui superstițios se îngrozi, împotrivindu-se.

Şi totuşi, n-avea de gând să dea înapoi. S-ar fi indignat dacă cineva i-ar fi propus să rupă pactul încheiat.

Angus era unul din acei oameni slabi în care lumea vede, în mod eronat, pe omul tare. Energia lui nedisciplinată n-avea nici o bază; voința lui se clătina. Dar starea lui obişnuită, un fel de febră înăbuşită şi întunecată, avea toate aparențele focului misterios care mistuie unele suflete.

Era un om leal şi generos. În străfundurile firii sale exista o veselie rustică, pe care nefericirea o apăsa cu povara ei strivitoare, dar şi o vagă pasiune pentru lugubru şi miraculos, rău endemic al câmpiilor Scoției.

De ce, dintre toți, îl alesese Fergus tocmai pe el drept confident unic şi privilegiat?

Din simpatie... Să ne ierte cititorul că nu-i putem oferi alte motive mai trainice. Fergus ținea la Mac-Farlane.

Ieşind din sufragerie, bătrânul se îndreptă spre apartamentul său; dar, conform obiceiului intră mai întâi în camera în care dormeau fetițele; Amy Mac-Farlane se mai afla încă acolo. Adormise, cu capul sprijinit de marginea leagănului, şi zgomotul respirației ei greoaie acoperea respirația egală şi liniştită a celor două copile care dormeau obraz lângă obraz, împletindu-şi pe pernă părul bălai şi surâsul geamăn.

Angus depuse un singur sărut pe amândouă gurițele împreunate, apoi întinse brațul spre Amy. Dar privirea îi căzu pe obrazul tinerei femei, viu iluminat de lampa aşezată lângă ea. Un punct de foc în obraji contrasta cu paloarea chipului ei care în dreptul tâmplelor avea părul leoarcă de transpirație.

În Scoția nimeni nu se poate înşela asupra semnificației fatale pe care o au aceste simptome.

Brațul lui Angus rămase suspendat în aer. Un tremur puternic îi scutură inima. Probabil că de multe ori

privise faţa soţiei sale în timpul somnului; îi auzise respiraţia gâfâită, văzuse nuanţa ameninţătoare a pomeţilor şi sudoarea rece de la tâmple. Fără îndoială că atunci încercase un sentiment de teamă şi de tristeţe. Dar, în noaptea aceea, fu de-a dreptul înspăimântat şi deznădăjduit.

Îşi aruncă privirea dezolată asupra fetiţelor adormite şi scoase un geamăt înăbuşit.

Apoi, încercă o senzaţie ciudată, pe care o luă drept nebunie: o pornire de ură furibundă împotriva lui Fergus O'Breane.

— N-aveam dreptul să-mi leg viaţa de destinul lui! şopti el. Nu-mi aparţin... Amy mă va învinui în clipa morţii... căci voi rămâne singur... Amy, sărmana mea soţie, îmi va spune: "Ţi le las în grijă; nu te au decât pe tine, tu le vei fi şi tată şi mamă... Ce-i voi răspunde? căci pe cei ce trag să moară nu-i poţi minţi!"

Îşi apăsă fruntea cu amândouă mâinile, apoi făcu un pas în direcţia camerei în care-l lăsase pe Fergus. Dar se opri.

— Fratele meu mi-a arătat care sunt primejdiile — spuse el. Nu mi-a ascuns nimic. De bună voie m-am oferit să-l slujesc... Amy nu va muri... Am timp... Un bărbat nu-şi ia niciodată cuvântul înapoi.

În timpul acesta, Fergus, rămas singur în sufragerie, începu ca de obicei să mediteze. Oboseala călătoriei îi aduse în sfârşit somnul.

Ceasurile se scurseră. Somnul lui era atât de profund, încât nu auzi zgomotul uşii care se deschise.

Un bărbat îşi făcu apariţia. Noaptea era pe sfârşite. Noul sosit, căruia-i clănţăneau dinţii de frig, goli mai întâi dintr-o singură înghiţitură ce mai rămăsese în sticla cu vin franţuzesc începută de Angus. După aceea, aprinse focul şi se instală în faţa căminului.

Când Fergus se trezi, se făcuse ziuă de-a binelea. Văzu un foc puternic în faţa căruia Randal Graham fuma liniştit o havană.

— Prin urmare, Mr. Mac-Nab a refuzat să te găzduiască? întrebă Fergus uimit.

— Mr. Mac-Nab este un avocat prudent – răspunse Graham. Îl cred în stare să refuze orice nu-i silit să acorde. Dar nu mi-a refuzat nimic, O'Breane, fiindcă nu i-am cerut nimic.

— Credeam că aveai de gând…

— Da, da… să spun o rugăciune în camera răposatului Graham.

Randal îşi scoase căciula.

— E un lucru împlinit şi era de datoria mea… Dar zău că pentru ăsta n-aveam nevoie de permisiunea lui Mac-Nab sau a altcuiva! Ştiu şi alte căi pentru a intra în casa tatălui meu în afară de uşă şi fereastră, O'Breane… Am memorie bună… Mi-am petrecut zece ani în munți, înainte de-a apărea în fața tribunalului din Glasgow, ceea ce-nseamnă cincisprezece ani de când am părăsit casa şi împrejurimile, dar am regăsit drumul ca şi cum laş fi făcut ieri.

— Cu-atât mai bine – spuse Fergus. Ai să găseşti şi galeria subterană?

— Am şi găsit-o – îl întrerupse Randal. Am dat două lovituri dintr-un singur foc, O'Breane. În loc s-o iau pe câmpie, am scurtat drumul trecând prin subterana de la Sfânta Maria.

— Şi ce-ai văzut acolo? întrebă nerăbdător Fergus.

— Ah! Ah! Şefule! strigă Randal. S-ar zice că diavolul ne netezeşte calea… Are tot ce trebuie! Frumoase săli boltite pentru lucrătorii noştri, un dormitor la cincizeci de picioare sub pământ şi până şi un curent de apă, torentul din Blackflood, care să învârtească roata unei mori de hârtie!… Pe legea mea! Bancnotele noastre sunt pe jumătate fabricate şi aş pune rămăşag că dacă am cutreiera toată Scoția, Anglia şi Irlanda, n-am găsi un loc mai potrivit!

— Dar ieşirile? – spuse Fergus.

— Asta-i altă poveste – răspunse Randal dând din

cap. Dar să-ți povestesc mai bine călătoria mea… Când ne-am despărțit, am intrat în cabana unui vechi camarad al tatălui meu, Evan din Leed, al cărui fiu, Duncan, a fost valetul lui Mac-Farlane, pe vremea când Mac-Farlane avea valeți… Căci se pare că Angus e acum mai sărac decât Iov… Duncan mi-a oferit, un pahar de bere, deşi nu m-a recunoscut. Eu am împrumutat de la el, fără să-l previn, un felinar şi-o piatră de amnar. Parcul din Crewe are zidurile în paragină, şi nici castelul nu-i mai breaz decât zidurile parcului: poți intra acolo ca la tine acasă. Am ajuns în marele salon fără să fi întâlnit vreo uşă închisă… E-un castel care trebuie refăcut. Vreo zece-cincisprezece mii de lire sterline… un fleac. Ajuns în salon, nu mi-a fost greu să găsesc butonul uşii mascate care dă spre scara subteranei, dar m-am chinuit până să-l fac să funcționeze. Doamne! Cred că de cincisprezece ani nimeni n-a mai trecut pe acolo, ca să ajungă la casa noastră… Butonul a cedat… totuşi; am aprins felinarul şi-am coborât… În ce priveşte galeriile subterane, ți-am spus tot… încape o armată întreagă şi-am putea fabrica până şi hârtia pentru bancnote. Dar înăuntru-i groaznic de frig, O'Breane — se opri Randal apropiindu-şi printr-o mişcare involuntară scaunul de cămin. M-am întors bocnă. În subterană, m-am orientat după amintirile mele, reîmprospătate de zgomotul îndepărtat al torentului din Blackflood, şi-am pus în sfârşit piciorul pe prima treaptă a scării care duce la casa familiei Randal. În partea asta, secretul nostru nu-i prea bine păzit, O'Breane. Am găsit zidul care marchează intrarea pe dinafară şi nu mi-a fost deloc greu să-l fac să se învârtă pe axul lui masiv. Am împins o uşă. Mă aflam în camera unde voiam să-mi spun rugăciunea pentru odihna veşnică a bătrânului Graham. Dar camera era locuită. Mac-Nab dormea acolo chiar în patul tatălui meu. Într-un pătuț, moțăia un copil. Un copil frumos, pe legea mea! Fraged ca un trandafir… Dar asta nu ne interesează. Important e faptul că, după toate probabilitățile, Mac-Nab cunoaşte subterana.

— Nu poate fi îndepărtat? spuse Fergus.

— M-am gândit la altceva... Aveam la mine cuțitul... Dar îl văzusem de atâtea ori pe bătrânul meu dormind în patul ăla... Şi-apoi venisem să spun o rugăciune. Am îngenuncheat. La urma urmei, cred că Mac-Nab nu obişnuieşte să se plimbe prin galerii, şi dacă îi vine cumva cheful să ne spioneze, există văgăuna din Blackflood care, în timp ce va învârti moara noastră, ne va putea izbăvi, fără zgomot, de-un martor prea curios.

— Caută altă soluție, Graham – replică Fergus. Mac-Nab este fratele unui om la care țin.

— O să căutăm... Rămâne castelul... Într-o bună zi, vreun lord, amator de poveştile autorului lui *Wawerley* o să se entuziasmeze de poziția lui pitorească şi-o să-l cumpere... imposibil să nu se ivească un cumpărător... Pe de altă parte, eu nu pot deveni proprietar în acest ținut în care există riscul să mă recunoască cineva întâmplător. Va trebui să găsim pe cineva...

— Acest cineva a şi fost găsit – răspunse O'Breane.

— Ah!... făcu Randal surâzând. Se pare că nici dumneata n-ai stat cu brațele încrucişate în noaptea asta...

O lună după această convorbire, Angus Mac-Farlane cumpăra, spre marea uimire a întregului ținut, castelul din Crewe cu toate dependințele sale.

Se părea că această investiție nu-i epuizase averea, căci făcu vechei case boiereşti reparații considerabile şi-şi mută acolo toată familia, lăsând fermă din Leed lui Duncan, fostul său valet.

De unde venea subita lui bogăție? În orice caz, nu-i adusese fericirea. Angus, pe care țăranii din împrejurimi se deprinseseră să-l numească "moşierul", devenea din ce în ce mai morocănos şi taciturn. Se îndepărtă de fratele-său Mac-Nab.

Cititorul ştie acum, fără să mai fie nevoie a-i furniza noi amănunte, cine erau falşii călugări adunați pentru orgie în subteranele Sfintei Maria din Crewe, în noaptea

aceea în care nefericita Harriet Perceval fusese răpită; de asemenea, ştie de unde primea casierul întreprinderii de la colţul străzii Cornhill, în Finch-Lane, sumedenia de bancnote care-i îmboldise pe Tom Turnbull şi camarazii săi să ia cu asalt biroul liniştitului domn Smith.

Galeriile subterane deveniră într-adevăr o fabrică de bancnote false şi, în acelaşi timp, un loc de întrunire şi refugiu pentru membrii cei mai simandicoşi ai Familiei, pe care împrejurările îi sileau să se exileze din Londra. Era *Purgatoriul* Lorzilor Nopţii.

Dar lucrurile nu merseră atât de lesne de la început. Fu nevoie de mai mulţi ani pentru a se ajunge aci şi în tot acest interval. Randal singur avu, în numele lui personal, relaţii cu Familia din Londra. Fergus voia nu să se prezinte, ci să se impună în faţa acestei forţe misterioase. Dorea să înceapă negocierile în chip de mare senior, iar numele umil de O'Breane i se părea un obstacol în calea proiectelor sale dictatoriale, întrucât în cadrul organizaţiei se aflau oameni suspuşi, magistraţi, ofiţeri ai armatei britanice şi chiar lorzi.

Prin urmare, numai după ce va fi cucerit, cum vom vedea, un nume nobil şi-un titlu sonor, avea să intre în legătură directă cu Familia.

Dintre Lorzii Nopţii, doar tânărul doctor Moore, a cărui reputaţie de savant creştea pe măsură ce se cufunda mai adânc în tenebroasele maşinaţiuni ale Familiei, l-ar fi putut recunoaşte. Doar îl văzuse pe Fergus când era bolnav şi purta uniforma deportaţilor la bordul pontonului *Cumberland*, astfel încât amintirile lui privitoare la acest subiect nu puteau fi foarte precise.

Într-adevăr, nu-l recunoscu. Numele de O'Breane fu luat drept o poreclă. Fergus începu să se bucure curând de-o asemenea influenţă în rândurile principalilor membri ai organizaţiei, încât aceştia îi aleseră ca şef suprem.

Pe vremea aceea, Angus Mac-Farlane deţinea funcţia de judecător de pace al comitatului, astfel încât galeriile subterane ale Sfintei Maria erau bine păzite.

În timpul anilor scurşi după întoarcerea lui în Europa, Fergus duse o viaţă dublă. Din când în când una din navele sale îl transportă la câte o curte străină, unde ducea cu răbdare tratative menite a ţese plase în care urma să se prindă Anglia; alteori, reapărea pe neaşteptate în Scoţia, unde i se atribuiau, sub numele de Fergus-roşcovanul, acţiuni extraordinare de brigandaj. Lumea, înspăimântată, se înşela. Fergus avea altceva de făcut decât să jefuiască la drumul mare. I se puneau în spinare tot felul de isprăvi ale camarazilor săi, Randal Graham, fostul bandit, contribuind în mare măsură la faima lui O'Breane.

Primul voiaj îl întreprinse în Brazilia. Era în jurul anului 1820, când împăratul se pregătea să plece în Portugalia. Fergus se introdusese de multă vreme la Curte sub numele unui negustor respectabil; îşi făcuse relaţii mari, pe primul plan situându-se Leopoldina, arhiducesa de Austria, împărăteasa Braziliei. Fergus ştia cum trebuie să te comporţi în cercurile nobile, unde negustorii englezi se bucurau de intimitatea gazdelor. Împărăteasa îi acordă augusta ei protecţie, iar gurile rele de la Curte nu pierdură prilejul de-a observa că Fergus era cel mai frumos cavaler din câţi poposiseră vreodată în Brazilia.

Datorită acestui fapt precum şi serviciilor reale aduse lui Juan al VI-lea, regele îl ridică, printr-o rapidă succesiune de favoruri, la rangul cel mai înalt al nobilimii.

În 1822, un an după restaurarea casei de Bragance, Fergus O'Breane, orfanul din Saint Giles, era grande de Portugalia, clasa întâia, purtător al colanului de onoare al ordinului lui Christ şi marchiz de Rio Santo în Paraiba.

De asemenea, Fergus dobândea, prin decret regal, numele şi titlul unei nobile familii dispărute, Alarcaon din Coibra.

Astfel încât, atunci când, în somptuoasele saloane din West-End, fusese anunţat pompos don Josè-Maria

Tellés de Alarcaon, marchiz de Rio Santo, numele acesta nu aparținea unui aventurier oarecare, înnobilat prin înşelătorie proprie, care se împăuna cu un titlu furat; era vorba de un mare senior fabricat pe cale legală, un marchiz de proveniență regească, un înalt personaj pe pieptul căruia străluceau, dobândite şi meritate, cele mai invidiate şi mai rare decorații europene.

Părăsind Portugalia. Fergus se întoarse în Scoția. Cu prilejul acestui voiaj avu loc conflictul în urma căruia fu ucis Mac-Nab.

Mac-Nab se străduise din răsputeri să afle secretul lui Angus Mac-Farlane şi să-l abată pe acesta din drumul pe care îl bănuia primejdios şi necinstit. Dar Angus rezistase.

După câțiva ani, tocmai în timpul popasului în Scoția al noului marchiz de Rio Santo, Mac-Nab descoperi o parte din misterele galeriilor subterane de la Sfânta Maria. Îl preveni pe Angus. Acesta refuză să acționeze şi să vorbească, spunându-i doar atât lui Mac-Nab: "Ia seama!"

Mac-Nab era un om curajos; scrise autorităților. În noaptea următoare, Fergus O'Breane pătrunse în camera lui Mac-Nab, escortat de Bob Lantern, care era unul din *lucrătorii* lui Randal. Ştim pe ce drum au ajuns amândoi până la patul tatălui lui Stephen. În spatele lor, se aflau nişte oameni ai Familiei veniți să dea zidul la o parte desfăcând balamalele de fier ale uriaşei uşi.

Amintirile lui Stephen erau destul de precise, pentru a mai fi nevoiți să mai povestim o dată scena. Numai că o părere preconcepută, de altfel firească, îl făcea să exagereze amănuntele crimei: n-a fost vorba de un asasinat, ci de un adevărat duel, dacă putem numi astfel o luptă în care unul din adversari era şomat să se apere, dar n-avea posibilitatea să refuze să lupte.

Însă, pe lângă denunțul recent al lui Mac-Nab, existau mai multe motive de duel între acesta şi Fergus. Oare nu Mac-Nab îl introdusese pe Godfrey de Lancester

în casa lui Mac-Farlane? Nu Mac-Nab era prima cauză, deşi indirectă, a deportării lui Fergus şi-a nefericitei căsătorii a sărmanei Mary?

Mac-Nab era atât de conştient de aceste lucruri, încât se simţi pierdut numai când îl văzu la faţă pe Fergus O'Breane. Acceptă lupta ca o şansă supremă. Armele erau în favoarea lui, dacă ne gândim că dexteritatea de-a mânui pumnalul devenise proverbială pentru scoţieni.

După prima lovitură căzu într-adevăr, aşa cum ne-a relatat Stephen. Dar O'Breane îi lăsă răgazul necesar să reia lupta. Fu trântit a doua oară la pământ şi Fergus se puse din nou în gardă.

Abia la al treilea asalt primi lovitură mortală.

Această crimă şi moartea soţiei lui Mac-Farlane, intervenită la puţin timp după aceea, agravară starea de deprimare a moşierului, aducându-l la un pas de nebunie. Gândurile lui superstiţioase îl copleşim cu desăvârşire. Simţea cum dospeşte în el o dorinţă nesăbuită de răzbunare împotriva lui O'Breane, ucigaşul fratelui său, împotriva lui O'Breane, pe care-l numea călăul soţiei sale.

Căci biata Amy fusese foarte nefericită în ultimii ani ai vieţii. Intuiţia-i pătrunzătoare de femeie descoperise repede că o taină apăsa conştiinţa soţului ei; era suficient ca să tremure şi să fie neliniştită pentru viitorul celor două fiice ale ei.

Iar Angus îl acuză pe O'Breane de toate acestea.

Dar îl acuza numai atunci când era singur şi se putea sustrage influenţei absolute pe care Fergus o exercită asupra lui. Când dădea ochii cu el, ura dispărea, iar el se învinuia că de-o trădare. O luptă stranie se dădea continuu în sufletul lui, între un aprig instinct de răzbunare şi-o devoţiune împletită cu admiraţie şi respect.

Fergus îşi continua cu ardoare opera. Vizită rând pe rând Rusia, Austria, Spania, Franţa, preocupat de acelaşi

gând unic ascuns sub masca strălucitoare a unui cuceritor de inimi. Femeile îl admirau ca pe un zeu, iar el îşi petrecea atât de mult timp în tovărăşia lor, încât nimeni n-ar fi putut crede că, dincolo de fruntea copleşită de sărutări exista un gând măreț, răbdător, neîndurător.

Uneori, trecea marea şi străbătea câmpiile aspre ale Irlandei. Inima îi fremăta când vedea mizeria indescriptibilă care domnea în ținutul acela nefericit. Peste tot, fie personal, fie prin agenții săi predica cruciada. Daniel O'Connell îl ascultă într-o zi şi-i admiră vederile largi, dar respinse — dată fiind natura însăşi a spiritului său, mai degrabă răbdător decât cutezător şi înclinat să lupte pe căi legale — tendința de răzvrătire în care vedea cu groază războiul civil.

Cincisprezece ani se scurseră astfel, cincisprezece ani de muncă titanică, dusă zi de zi.

Momentul era propice pentru marele asalt. Posesiunile din India, minate în secret, se clătinau din temelii; China condamna la moarte pe negustorii de opium; cele două Canade se ridicaseră la luptă, răspunzând apelului lui Papineau; Cap-ul tremura în fața amenințărilor burilor olandezi înarmați, Antilele sufereau şi îşi îndreptau privirile spre Franța; în sfârşit, Sindhy îşi făcea auzit strigătul de război, la care avea să răspundă vaierul de moarte a douăsprezece mii de soldați englezi.

Statele Unite vorbeau pe un ton răspicat şi înfățişau, sub veşmântul lor republican, pacea sau războiul, cu-o nepăsare provocatoare.

Pe de altă parte Europa, cu excepția Franței, amenința, se tânguia, cerea revizuirea tratatelor comerciale machiavelice care deschideau toate piețele lumii, fără nici o compensație, produselor abundente ale industriei engleze.

În sfârşit, înlăuntrul imperiului, o furtună teribilă era pe cale de-a se dezlănțui în Irlanda; țara Galilor se ridică împotriva impozitelor, pregătind astfel straniul război pe care l-au declarat mai târziu fiscului *fiicele*

Rebeccăi; cartismul, acea plagă teribilă, era constituit şi, la porţile Londrei, mulţimea agitată a ţesătorilor de mătase din Spitaels-Fields, lansa în cadrul a nenumărate *meetings* proteste împotriva metropolei.

Fergus se îndreptă spre Londra. Clipa în care colosul avea să fie lovit drept în inimă se apropia.

Când intră în capitala imperiului britanic, pretutindeni fu întâmpinat sărbătoreşte. Strălucitorul nobil nu trebuia decât să se arate la faţă ca să câştige dragostea, admiraţia, să devină idolul giganticului oraş…

Dar bătrânul Homer, în divina lui înţelepciune, nu ne înfăţişează oare pe supuşii lui Priam prosternaţi în jurul calului de lemn al cărui pântec perfid ascundea dezastrul Ilionului?

Capitolul XIX - O fantomă

Aşadar, ştim acum cine era marchizul de Rio Santo, ce făcuse şi pe ce se bizuia pentru a duce, singur, lupta împotriva Angliei. Prin urmare, putem aprecia în ce măsură proiectul său era o nesăbuinţă.

Înainte de-a relua firul evenimentelor de acolo de unde l-am lăsat, trebuie să spunem că Mac-Farlane şi Fergus odată ajunşi la Londra au făcut tot ce le-a stat în putinţă pentru a da de urma contesei White-Manor şi a copilului ei. Dar strădaniile lor au rămas zadarnice. Mary nu era de găsit nicăieri şi nu dădea nici un semn de viaţă. Fergus şi Mac-Farlane îşi continuau cercetările, fără să mai spere în succesul lor, când, într-o bună zi, cu doi ani înainte de perioada în care începe drama noastră, Mary se întoarse din proprie iniţiativă în Scoţia.

Fiica ei murise. Nimic n-o mai reţinea la Londra. Angus încercă să afle ce se întâmplase, dar Mary, care sg schimbase foarte mult ca înfăţişare şi fel de-a gândi, nu răspunse la întrebările lui decât:

— Fata mea a murit!

Cât despre omul care-i venise în ajutor şi o salvase, refuză să dea vreo explicație, iar când Mac-Farlane o întrebă în cele din urmă de ce apelase la un străin, replică:

— Fiindcă nu-mi cerea să-i dezvălui secretul meu. Discreția lui generoasă însemna securitatea copilului meu... Dar fiica mea a murit... la paisprezece ani!... Mi-a spus-o chiar temnicerul ei!

— Dar dacă te-a mințit? se încumetă să întrebe Angus.

— Cum?... E într-adevăr un om foarte crud care nu cunoaşte mila! Dar cred că nu există pe lume un om atât de crud, încât să spună unei mame "Fiica ta a murit!" când nu-i adevărat.

Mary nu voia să vadă pe nimeni, şi cu atât mai puțin pe Fergus. Se refugie într-o cameră îndepărtată a castelului din Crewe unde plângea şi se ruga tot timpul.

Când Mac-Farlane, fratele ei, era în criză, Mary îl îngrijea cu devotament şi blândețe; în momentele acelea funeste, doar ea îl putea calma, căci Mac-Farlane îi purta o dragoste fără margini.

Nimeni nu aflase în ținut despre întoarcerea doamnei Mary la castelul din Crewe; venise într-o noapte şi nu mai călcă dincolo de pragul vechii locuințe boiereşti decât în unele seri întunecate, pentru a se plimba singură printre ruinele pustii ale castelului. Țăranii din împrejurimi evitau locul acela pătat de amintirea călugărilor papistaşi, iar dacă cineva ar fi desluşit silueta albă a contesei rătăcind printre ruine, ar fi luat-o drept o nălucă blestemată şi-ar fi rupt-o la goană, scuipându-şi în sân.

În ceea ce priveşte celelalte personaje nu e cazul să le urmărim în detaliile vieții lor trecute. Există totuşi unul care ar merita o mențiune specială, bravul Paddy O'Chrane devenit, din simplu marinar, patronul goeletei *Hareng*. Ar fi o poveste amuzantă. Cititorul ar găsi un

sortiment inedit de blesteme şi înjurături greu de conceput.

Totuşi, preferăm să ne continuăm povestirea.

În timp ce se desfăşura întrevederea dintre Brian de Lancester şi fratele său mai mare, lordul White-Manor, Frank Perceval şi Stephen Mac-Nab se aflau împreună în casa mamei acestuia din urmă, din Cornhill. Amândoi erau trişti şi abătuți. Prima lor acțiune ostilă împotriva lui Rio Santo avusese un rezultat atât de deplorabil, încât le pierise curajul. Într-adevăr, de atunci, după cum ştim, Mary Trevor, victima unei boli cumplite era cu un picior în groapă.

Frank se ducea în fiecare zi la lady Stewart, iar Diana, dezolată, îi răspundea invariabil că sărmana Mary continua să se afle în aceeaşi stare gravă şi anticipa asupra morții ce avea s-o fulgere în curând.

Boala ei, groaznică în sine, îl punea pe Rio Santo la adăpost de orice atac. Frank Perceval, legat prin jurământul făcut Opheliei, nu putea acționa decât asupra fetei, iar aceasta era incapabilă să-l înțeleagă.

Stephen nu făcuse nici un jurământ, dar neputința lui nu era mai puțin reală. Cărui magistrat să i se adreseze? Cum să-l acuzi pe marchiz că le-a răpit pe Anna şi Clary? Cine ar da crezare unui asemenea denunț fără dovezi? Cine ar crede acest lucru de care însuşi Mac-Nab se îndoia?

Şi totuşi, trebuia întreprins ceva pentru a se ieşi din această situație disperată. Cele două surori nu puteau fi găsite. Donnor d'Ardagh, bietul irlandez, epuizase toate posibilitățile, nu mai ştia ce să facă. Avea o mie de motive să fie disperat.

Stephen se dusese de mai multe ori, fără ştirea lui Perceval în Belgnave-Square şi încercase să stea de vorbă cu marchizul de Rio Santo, hotărât să folosească toate mijloacele pentru a-i smulge o explicație. Dar şi acolo întâmpina obstacole de la primii paşi. Uşa de la Irish-House era păzită cu străşnicie: Rio Santo veghea zi şi

noapte la căpătâiul lui Angus Mac-Farlane.

Cei doi prieteni stăteau unul în fața celuilalt lângă masa de lucru a lui Stephen. Camera, simplu mobilată, avea aspectul acela sever şi oarecum respingător al locuințelor medicilor londonezi. Pe birou, două mici schelete, unul de bărbat, celălalt de femeie, admirabil modelate în ceară. Pe şemineu, în nişte vaze de cristal, umplute cu alcool, înotau doi embrioni față-n față. În dreapta, în stânga, peste tot, felurite elemente anatomice atârnau pe pereți. Ici un braț, colo o coloană vertebrală, mai încolo o tibia, şi mai departe o pereche de rotule. Deasupra oglinzii care orna şemineul o falcă, evident irlandeză, îşi arăta dinții lungi şi albi.

Stehpen era un medic modest. La un *physician* la modă, am fi întâlnit şi multe alte asemenea lucruri drăgălaşe.

Frank şi Stephen stăteau de vorbă. Convorbirea lor era anostă, întretăiată de lungi momente de tăcere. Din când în când erau aruncate în conversație cuvinte care nu cereau răspuns.

— Am scris la Lochmaben — spunea Stephen. Nu ştiu de ce am făcut-o Frank, căci ar fi o nebunie să mai sperăm…

— Îngrozitoare nenorocire, Mac-Nab — răspundea Frank. Cine s-ar fi aşteptat la una ca asta!

— Nici un indiciu… Nimic!

— Nimic!… Nici o mişcare!… Doar o respirație slabă!

Frank o avea în gând şi în inimă pe domnişoara Trevor. Stephen se gândea la Clary. Nu vorbeau aceeaşi limbă.

Dar, de îndată ce numele detestat al lui Rio Santo, rostit la întâmplare, îi trezea din somnolență, începeau să se înțeleagă din nou şi-şi regăseau tot elanul prieteniei lor din copilărie. Redeveneau ei înşişi, uitând fiecare de propria-i durere şi înduioşându-se de suferința celuilalt.

Pendulă anunță orele nouă fără un sfert. Într-o clipă de tăcere, zgomotul unei voci urcă de la parter până la ei,

şi Frank avu impresia că i se rostise numele.

— Parcă ar fi glasul lui Jack? întrebă el.

Stephen se trezi, ciulind urechile.

— Da, e glasul lui Jack — răspunse el. Poate ne-aduce veşti bune, Frank!

Perceval se afla deja pe scară, poruncind bătrânului servitor să urce în grabă.

— Bine, bine, domnule — se auzi de jos vocea cam înțepată a slujnicei doamnei Mac-Nab. Domnul Stephen mi-a interzis să îngădui intrarea cuiva: dar, de vreme ce nu mai porunceşte dânsul în casa mamei sale, mă spăl pe mâini, la urma urmei... Urcă, mă rog. Du-te la gentlemanul care face pe stăpânul în casa altuia!

Jack se grăbi să profite de invitație şi urcă de îndată ce Betty se dădu la o parte.

— Ce noutăți ai? strigă Perceval nerăbdător.

— Două scrisori, Înălțimea Voastră — răspunse Jack gâfâind.

Frank întinse lacom mâna, iar Jack scotocindu-şi emoționat buzunarul găsi în sfârşit cele două misive pe care stăpânul lui i le smulse din mână.

Frank deschise una la întâmplare şi reintră în camera lui Stephen, unde Jack vru să-l urmeze, dar zărind scheletele, se dădu brusc înapoi şi rămase pironit într-un colț al palierului.

Frank parcurse rapid cele şase-opt rânduri pe care le conținea prima scrisoare. Emoția lui rămăsese aceeaşi.

În timp ce stătea în colțul lui pe palier, Jack avu un incident care-l înspăimânta de moarte. O arătare sinistră, semănând cu-o ființă umană, se strecură pe lângă el horcăind.

Avea un trup înalt, subțire şi părul zbârlit.

Trecu atât de aproape de Jack, încât acesta avu senzația că simte în obraz o răsuflare aprinsă, o adiere diabolică care, evident, nu putea aparține decât unei fantome ieşită din infern.

Jack n-avu nici măcar puterea să strige. Fantomă se

strecură şi dispăru prin uşa camerei ocupate odinioară de cele două domnişoare Mac-Farlane.

— Jack! Jack! strigă, în timpul acesta, Frank nerăbdător.

Ezitând între nevoia de-a rosti formula de alungare a diavolului şi aceea de-a răspunde stăpânului său, Jack nu făcu nici una, nici alta.

— Unde eşti, Jack? strigă iar Perceval, deschizând, de data asta, uşa.

Lumina lămpilor care iluminau camera lui Stephen, trecând prin deschizătură, scoase la iveală chipul livid al bătrânului scoţian. Perceval, prea preocupat ca să poată remarca paloarea lui, îl apucă pe Jack de braţ şi-l trase brusc spre el, astfel încât nefericitul valet se trezi printre obiectele redutabile care-i pricinuiseră prima spaimă.

Îşi duse mâna la ochi. Tremura de frică.

— Ei bine! îi spuse Frank. Ei bine!… N-ai nimic să-mi spui?

— Oh! şopti Jack tremurând. Am văzut diavolul, Înălţimea-Voastră!

Frank bătu furios din picior. Pentru prima oară în viaţa lui, Jack nu se sinchisi de mânia stăpânului său, învârtindu-se în loc în căutarea unei poziţii din care vederea să nu-i fie izbită de priveliştea îngrozitoare a elementelor anatomice.

Perceval îl apucă din nou de braţ şi-l sili să stea locului.

— Ai văzut pe cineva? întrebă el.

— Oh! Da, Înălţimea Voastră – răspunse Jack gândindu-se la fantomă – am văzut…

— Ce ţi s-a spus?

— Pe sănătatea mea, nu mi-a vorbit, Înălţimea Voastră!… Dacă ar fi scos un singur cuvânt, aş fi murit pe loc!

— Scrisoarea e clară, totuşi! exclamă Frank, ale cărui gânduri concentrate asupra unei idei fixe nu-i permiteau să vadă în acest răspuns altceva decât pur şi

simplu o negație.

Deschizând din nou scrisoarea, citi cu glas tare:

"Trebuind să veghez la căpătâiul scumpei noastre bolnave, n-am timp, dragul meu văr, să-ți spun pe ce se întemeiază licărirea de nădejde pe care o avem. Totuşi, vreau să te bucuri şi tu de ceea ce nouă ni se pare o mare speranță în comparație cu descurajarea noastră cumplită şi încredințez aducătorului..."

— Ah! Înălțimea Voastră! Iertați-mă — îl întrerupse Jack, liniştit întrucâtva de imobilitatea prelungită a scheletelor. Văd limpede acum că-i vorba de Lucy, camerista domnişoarei Diana Stewart... cred...

Jack se opri şi rămase atent. I se părea că aude, venind dinspre uşă, un zgomot ciudat, asemănător unui geamăt înăbuşit.

— Ascultați! Ascultați! murmură el. Dacă vine!...

— Omul ăsta-i beat! spuse Mac-Nab nerăbdător.

Jack întoarse spre tânărul medic fața sa de om cumsecade şi nevinovat pe care, în afară de simptomele unei spaime irezistibile, se citea mânia stârnită de acuzația nedreaptă ce i se aducea.

— Nu, Înălțimea Voastră — spuse el — nu-s beat. Dar casa asta nu prea prieşte unui creştin... Însă, eu nu-s sfânt, Înălțimea Voastră, ca să fiu scutit de teama de diavol.

Frank şi Stephen se uitară unul la altul.

— Trebuie să se fi întâmplat un lucru extraordinar — opină acesta din urmă.

— Jack, dragul meu — spuse Perceval pe un ton aproape rugător — vino-ți în fire, te implor! Nu-ți dai seama cât mă faci să sufăr cu încetineala dumitale?

Bătrânul valet îşi împreună mâinile.

— Oh! Perceval! Înălțimea Voastră! strigă el. Fie-vă milă de mine!... Am să-ncerc... La urma urmei, ce-mi pasă de diavol! adăugă el părăsind înfățişarea sa nespus

de mohorâtă pentru a arunca scheletelor o privire de sfidare. Sunt un fricos nenorocit… Ascultaţi… Camerista domnişoarei Stewart dorea foarte mult s-o vadă pe Înălţimea Voastră… Iată ce mi-a spus, când mi-a dat biletul… Domnişoara s-a mişcat niţel…

— S-a mişcat! exclamă Stephen.

Frank îl opri cu un gest.

— S-a mişcat — repetă Jack — dar atât de puţin, încât miss Stewart nu mai ştie dacă s-a înşelat sau nu… Dumnezeu să aibă milă de mine! se opri aci bătrânul valet căzând pe un scaun. Diavolul se află îndărătul acestei uşi?

O a doua tânguire, mai sfâşietoare şi mai lugubră, ajunsese până la urechile lui Jack; de data aceasta, cei doi prieteni o auziseră şi ei.

Stephen se ridică, dar zgomotul încetă.

— Continuă! continuă! spuse Perceval.

— N-aţi auzit? bâigui Jack, căruia îi tremurau picioarele. Să fie glasul unui om?

— Continuă, îţi spun, nenorocitule! izbucni Frank.

Jack îşi strânse capul între mâini, pentru a-şi aduna gânduri le risipite şi urmă anevoie:

— Ce s-a întâmplat după aceea, Înălţimea Voastră?… Mi-aduc aminte… Privirea domnişoarei s-a îndreptat în altă parte… Dumnezeu să mă aibă în pază! Când cineva dă cu ochii de ce-am văzut eu astă-seară, trebuie să fie foarte aproape de ultima suflare!… Iertaţi-mă, Înălţimea Voastră… deoarece doctorul domnişoarei Trevor era plecat, a fost chemat un alt doctor, care a spus că o criză…

Jack nu isprăvi şi căzu jos.

Un ţipăt prelung, dureros, sălbatic răsunase dinspre scară.

Frank făcu un gest de mânie, căci nimic nu-l putea impresiona în momentul acela, în afară de întârzierea adusă de Jack lămuririlor. Stephen, intrigat, deschisese uşa.

Auzi un plâns înăbuşit venind din odaia fetelor a Annei şi Clary.

Apoi un glas înecat în lacrimi, un glas gâtuit de bărbat începu să cânte, cu un accent de desăvârşită durere, o baladă familiară tânărului medic scoțian.

Capitolul XX - Moşierul

Ieşind în grabă afară, Frank şi Stephen îl lăsară pe bietul Jack singur în camera care nu mai era luminată decât de focul din cămin.

Deşi înlemnit de spaimă, Jack se ridică şi coborî scările valvârtej, şi nu se mai opri până la Dudley-House, unde se trânti istovit pe-un scaun.

Între timp, Frank şi Stephen, ținând fiecare câte o lumânare în mână, intrară în camera ocupată odinioară de Anna şi Clary Mac-Farlane. Zăriră mai întâi între cele două paturi, un om în picioare.

Era moşierul Angus, sumar îmbrăcat, cu-o cămaşă ruptă şi pătată de sânge, lăsând impresia că fusese muiată de o recentă scufundare în apă. Întregul lui aspect purta pecetea tulburării şi a suferinței. Părul zbârlit îi acoperea fruntea murdară; barba udă i se lipea de obraz sau cădea în şuvițe grele sub bărbie. Chipul său, purtând urmele cicatrizate ale încăierării cu Bob Lantern, avea în plus semne noi, contuzii şi răni al căror sânge nu se uscase încă. Era extrem de palid şi lacrimi de durere îi şiroiau încet din ochi în cutele adânci ale obrajilor.

Văzându-i pe cei doi prieteni încetă să cânte şi, arătând rând pe rând spre cele două paturi goale, spuse, adresându-i-se lui Stephen:

— Amândouă!…

Angus Mac-Farlane îşi recăpătase în clipa aceea luciditatea. Fusese de ajuns şocul produs de apariția neaşteptată a lui Stephen şi Frank, pentru ca ultimele

cețuri care-i învăluiau mintea zdruncinată să se risipească. Nu mai delira.

Mac-Nab rămăsese înmărmurit, stupefiat. Era convins că-şi recunoaşte unchiul, dar prefera să se îndoiască. Perceval nu-i văzuse niciodată pe Angus Mac-Farlane.

— Mi-am încredințat fiicele surorii mele — spuse moşierul după o tăcere pe care Perceval voise de mai multe ori s-o spargă spre a-şi manifesta uimirea — şi-am venit să-mi iau înapoi fetele... Cheam-o pe mamă-ta, Stephen...

Stephen îi făcu semn lui Frank să se îndepărteze, dar acesta nu înțelese sau se prefăcu a nu înțelege. Privirea îi era ațintită cu încăpățânare, împotriva voinței sale, asupra trăsăturilor răvăşite ale omului aceluia care se împleteau, pe drept sau pe nedrept, cu amintirea odiosului atentat săvârşit în subteranele Sfintei Maria din Crewe asupra nefericitei Harriet. Căci Angus grăise destul pentru ca Frank să nu-l confunde.

— Spune-i mamei tale — continuă moşierul pe un ton liniştit dar aspru — că s-a scurs mai bine de-un an de când nu mi-am îmbrățişat fetele... Clary trebuie să se fi făcut tare frumoasă... Anna mai seamănă cu sărmana mea răposată Amy?... Du-te, Stephen Mac-Nab, du-te, dragul meu nepot, căci nu pot crede că fetele mele au fost răpite, pierdute, aşa cum mă temeam, când te văd atât de liniştit şi odihnit în casa mamei tale.

— Mama mea suferă, domnule — răspunse Stephen. Şi învinuirile dumitale ar ucide-o.

— Ah! Suferă! spuse Angus înăsprindu-şi vocea. Suferă atât cât sufăr eu?... Le-a văzut oare ea în barcă?... Dumnezeu a țintuit-o, cuprinsă de fierbințeli, ca pe mine, pe un pat al durerii în momentul când trebuia să acționeze şi să sară în ajutor?... Şi-apoi...

Angus îşi frecă fruntea cu dosul palmei, o scânteie de delir lucea iar în privirea lui.

— Şi-apoi — continuă el lăsând capul în piept —

conştiinţa ei îi strigă, ca mie, zi şi noapte: Asta-i pedeapsa lui Dumnezeu?…

Stephen se întoarse brusc spre Perceval.

— Prietene — îi spuse el cu glas tăios şi ferm — nu poţi rămâne aici. Bănuielile pe care poate le mai ai nu-ţi dau dreptul să asculţi confesiunea acestui bătrân cuprins de-o stare de delir… Orice ar fi săvârşit, fie şi o crimă, casa mea îi rămâne deschisă.

O roşeaţă puternică îmbujoră obrajii lui Frank.

— Te rog să mă ierţi, Stephen — bâigui el. Scrisoarea aceea m-a tulburat… Ca şi amintirea bietei mele surori… Dar nu pretind să aflu tainele rudei dumitale…

Stephen îi strânse mâna. Înainte de-a trece pragul, Frank se opri şi îl privi drept în ochi pe Mac-Nab. Expresia fugară de tulburare care apăruse pe chipul său cedă locul unei tristeţi grave şi profunde.

— Mă duc să văd cu ochii mei — spuse el — dacă speranţa care mi-a mai rămas s-a stins sau nu… Crede-mă, Stephen, secretul răzbunării noastre se află în mâinile acestui om… Apără-l împotriva tuturor, dar, din tot ce va spune trebuie să-mi împărtăşeşti partea ce mi se cuvine, mă-nţelegi!… Cred că am dreptul să cer acest lucru.

— Îţi dau cuvântul meu de onoare că vei afla tot ce-mi va spune în legătură cu domnişoara Harriet — răspunse Stephen.

Frank ieşi, ţinând în mână scrisoarea Dianei Stewart. Cât despre cea de-a doua scrisoare adusă de bătrânul Jack, distrat, o vârâse în buzunar şi uitase de ea. Această misivă scrisă în ajun de Lady Ophelia după indicaţiile marchizului de Rio Santo, îi fixa lui Perceval o întâlnire la orele nouă în faţa teatrului din Saint James. Era nouă şi jumătate.

Frank se aruncă într-o trăsură de piaţă şi spuse vizitiului să-l ducă la locuinţa Dianei Stewart, spre a afla amănuntele pe care nu le putuse obţine de la bătrânul Jack.

Stephen se întoarse spre unchiul său care se aşezase la picioarele patului Annei. Moşierul îşi ținea mâinile încrucişate şi capul plecat. Se afla cu spatele la Stephen, dar acesta putea ghici după descurajarea sa câtă durere avea în suflet.

Stephen nu avusese nevoie de avertismentul lui Perceval, pentru a-şi da seama că ceasul dezvăluirilor sosise. Dar, în clipa aceea, gândurile sale nu erau îndreptate spre răzbunare, căci o vorbă scăpată de lord îi ațâțase dorința de-a afla ce se întâmplase cu Clary. Ura lui împotriva lui Rio Santo, ura instinctuală şi rațională în acelaşi timp, lăsa locul dragostei şi nerăbdării de-a afla. Nu mai avea în vine sângele rece ale cărui semne extraordinare rămâneau întipărite pe chipul său. Inima îi bătea puternic, vrând parcă să-i sară din piept.

Totuşi, era încă destul de prudent ca să abordeze cu precauție un subiect care putea să-l cufunde din nou pe moşier în tenebrele abia alungate. Stephen avusese timp să analizeze starea lui Angus şi-şi dădea seama că o anumită emoție, împinsă brusc dincolo de limită, ar fi putut să-i provoace unchiului său una din crizele acelea de nebunie.

— Mac-Farlane — spuse el. Acum eşti singur cu nepotul dumitale.

Angus se întoarse încet spre el şi-l examină în tăcere timp de câteva secunde.

— Ai devenit un adevărat bărbat — şopti el. Nu m-am uitat niciodată atent la tine până acum… Semeni cu tatăl tău… Dar Mac-Nab, pot s-o jur, n-ar fi părăsit niciodată două biete fete date în grija lui.

— Unchiule! Unchiule — îl întrerupse Stephen. Durerea te face să fii nedrept! O iubesc pe Anna ca pe-o soră, iar pe Clary mai mult decât pe mine însumi… Dar, pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi odată ce s-a întâmplat cu ele?

— Ce s-a întâmplat cu ele? repetă moşierul al cărui chip livid se înroşi. Ah! Ce s-a întâmplat cu ele!… Ce s-a

întâmplat cu tatăl tău, dragul meu?... Le-am văzut în barcă, pe amândouă... şi nu le-am putut salva!

Angus arătă imensa cicatrice, încă nevindecată complet, pe care lovitura de vâsla a lui Bob i-o lăsase pe frunte.

— Dumnezeu m-a îmbătrânit înainte de vreme — continuă el. Fetele mele erau acolo, n-aveam de-nfruntat decât un singur om şi totuşi...

— Ce om? îl opri Stephen.

— Poate-l cunosc — răspunse moşierul — căci cunosc mulți asasini, dragul meu... Dar fierbințeala mi-a tulburat ținerea de minte... Îmi amintesc doar de chipul blând al bietei mele Anna care dormea, cu capul lăsat pe spate pe scândurile bărcii, şi de glasul frumoasei mele Clary... căci glasul ei, dragul meu, mi-a distras atenția tocmai în clipa când mă pregăteam să-mplânt pumnalul în pieptul răpitorului... Îmi amintesc foarte bine acest amănunt!

Interveni un moment de tăcere. Stephen era descurajat, căci, evident, moşierul nu ştia ce se întâmplase cu cele două fiice ale sale. Totuşi, le văzuse şi indicațiile sale puteau oferi indicii prețioase, presupunând că era în stare sau voia să dea lămuriri mai precise. În timp ce Stephen se gândea cum să-l descoase, fără a spori haosul care domnea în mințile rătăcite ale unchiului său, acesta îşi reluă firul.

— Am să mă-ntorc la Fergus — spuse el.

— Fergus! repetă Stephen căruia acest nume îi readuse în memorie povestirea lui Perceval şi orgia din galeriile subterane din Crewe.

Moşierul continuă:

— Fergus e-atotputernic şi ține la mine... Am să amân uciderea lui, până ce-mi va aduce înapoi fetele... dacă n-au murit... căci am revăzut-o pe Anna mea azi-dimineață... şi în vis nu-i văd niciodată, decât pe cei care au murit sau pe cei care vor muri...

— Unde-ai văzut-o, unchiule? întrebă Stephen.

— Nu ştiu... Aşa l-am văzut şi pe fratele meu Mac-Nab în noaptea morții sale... Uite! Uite! Uite! rosti rotindu-şi privirea rătăcită în gol. Îl văd pe Fergus... Fergus pe patul de moarte... Ah! De multe ori l-am văzut astfel!...

Angus se ridică, trăsăturile lui tulburate exprimau o groază profundă. Stephen vru să-i ia pulsul, dar fu respins cu asprime.

Febra îi revenise.

— Taci, dragul meu, taci — continuă moşierul cu voce stinsă, rezemându-se de patul Annei. Fratele meu Fergus nu trebuie să afle că vreau să-l omor... Nu mi-ar mai înapoia fetele...

— Prin urmare, ştii...

— Taci! repetă Angus aspru. Fratele meu e generos şi bun. Acum mi-amintesc că şi-a petrecut zile şi nopți la căpătâiul meu, odinioară... căci în casa lui, da, da, mi-amintesc, m-am refugiat când am ieşit din Tamisa... prima oară, când era cât pe-aci să pier în Tamisa... a doua oară... adineauri... Ascultă-mă, ascultă-mă, dragul meu, cât timp văd limpede... acum opt zile, dragii mei îngeraşi au fost duşi, nu ştiu în ce fel, la hanul *Regele George*... Acolo le-am văzut azvârlite ca nişte saci cu lină într-o barcă... am sărit pe fereastră... Tamisa era rece... omul care le-a răpit m-a învins... Azi-dimineață m-am întors la hanul *Regele George* şi-am întrebat de copiii mei... fetițele mele scumpe pe care Amy mi le-a încredințat pe patul de moarte... Îți mai aduci aminte de Amy Mac-Farlane, ce sănătoasă şi frumoasă era... Ah! Ah! Gruff şi nevastă-sa au început să râdă când i-am întrebat unde sunt copiii mei... au râs... au râs... au râs!

Angus se îndreptase de şale! Ținea pumnii strânşi şi avea maxilarele încleştate.

— Au râs! țipă el din nou cu-o voce teribilă.

Apoi începu să vorbească în şoaptă:

— Ne aflam în camera în mijlocul căreia se găseşte deschizătura — continuă el de parcă Stephen i-ar fi

cunoscut pe cei de la hanul *Regele George*. Gruff râdea, nevastă-sa râdea, eu aveam în ochi lacrimi de jar... Eram chiar în locul unde găsisem batista brodată a feței, a lui Clary. Gruff se juca cu cuțitul să mă sperie, ciuma de nevastă-sa învârtea în mână un vătrai... Oh! Dragul meu, n-ai fi procedat şi tu la fel ca mine?

— Dar ce-ai făcut, unchiule? îngână Stephen.

Moşierul îşi dezgoli pieptul, străpuns în mai multe locuri de lovituri de cuțit date de o mână nesigură; apoi arătă sub păr, printre rănile vechi, una recentă. Continuă:

— Ici cuțitul, colo vătraiul... L-am luat de păr cu mâna dreaptă pe Gruff, iar cu stânga pe nevastă-sa şi i-am lovit cap în cap, uite-aşa...

Făcu un gest pe care Stephen îl înțelese prea bine.

— În clipa aceea, mă simțeam puternic – continuă el. Oh! Da... foarte puternic!... Le-am spart capetele ca pe nişte ouă... Vezi scena? N-au apucat să scoată nici un geamăt.

Stephen se dădu câțiva paşi îndărăt.

— I-ai ucis! îngăimă el.

— Am adormit între ei doi – spuse Angus în loc să răspundă – căci eram foarte obosit şi tot corpul numai o rană...

— Dar erau doar răniți, nu-i aşa? întrebă iar Stephen.

— Priveşte – continuă Angus – priveşte, dragul meu!... Se poate trăi multă vreme cu-atâtea răni?

Spunând acestea, îşi pipăi capul şi pieptul, găsind într-adevăr peste tot cicatrice vechi sau plăgi recente. Stephen se apropie de el:

— Am să te pansez – spuse el.

Angus avu o izbucnire de veselie fără sens.

— Oh! Oh! Să mă pansezi! – exclamă el. Ai vin franțuzesc, Mac-Nab?... Pe vremuri, am fost un băutor de clasă!... Ce contează sângele pe care-l pierzi, dacă cel ce-ți rămâne mai e cald?... Ah! Vezi, dragul meu, mi-a mai

rămas destul sânge ca să-l ucid pe Fergus…

Se opri şi-şi duse mâna la frunte.

— Aşa a vrut Dumnezeu — continuă el cu voce înăbuşită — ca sângele să mi se închege în vine înainte de-a fi avut răgazul să-l ucid! Ştii, dragul meu? Odată răzbunarea împlinită, dormi foarte bine… Am dormit toată ziua… Astă-seară, când m-am trezit, luna intra pe fereastra deschisă din camera de la hanul Regele George; în dreapta lumină chipul foarte palid al meşterului Gruff, iar în stânga fruntea sfărâmată a nevesti-si.

— Prin urmare, i-ai omorât! spuse Stephen.

— Taci, Mac-Nab… Nu m-am slujit nici de otravă, nici de funie, nici de cuțit… asta nu-i o crimă!… Nu hohotiseră amândoi, mârşavii, când le vorbeam de bietele mele fete, vândute de ei!… Era rândul meu să râd şi luna râdea împreună cu mine! Ah!… Mi-a fost teamă, doar fiindcă mă culcasem între doi blestemați!

Angus avea frisoane. Mac-Nab îl asculta, captivat de acea poveste ciudată, păstrând o vagă speranță că va auzi vreo destăinuire neaşteptată…

— Căci sunt într-adevăr blestemați — continuă moşierul — amândoi aparțin Satanei. Eu care mă aflu în infern, mă tem de diavol!… Ştiu că mă aşteaptă şi în vis îl văd adesea dând târcoale patului meu. Am ridicat trapa prin care Clary şi Anna au fost coborâte în barcă, îmi ardea capul de parcă era în flăcări… Am văzut. Să fi fost oare o nălucire Mac-Nab? Am văzut brațele celor două cadavre întinzându-se spre mine şi înlănțuindu-mă… Satana a scos un țipăt în întuneric… şi-am căzut toți trei în apă. Apa fluviului scânteia. Luna azvârlise în ea milioane de fluturi care dansau în jurul privirii mele, făcându-mă să-mi pierd mințile. Înotam, înotam, dar Gruff înota şi el împreună cu ciumă lui. Mă aflam între ei; trupurile lor înghețate lunecau pe lângă trupul meu… Ooh!… Printre luminițele fluviului înotau şi alte cadavre… Erau Anna şi Clary, împreună, înveşmântate în lungi văluri albe… Şi Mac-Nab, tatăl tău, a cărui inimă sângera

înroşind apa… Şi Fergus, celălalt frate al meu, cu părul lui negru, frumos şi fruntea palidă… şi încă mulți alții, cât vedeam cu ochii… Peste tot cadavre dragi, în jurul cărora dănțuiau nebuneşte puzderie de scântei. Înotam, înotam!… Nădăjduiam să scap. Cu neputință!… Dacă închideam ochii, să nu mai văd, simțeam brațele morților pe brațele mele, obrajii morților lângă obrajii mei… Dacă mă opream, se opreau şi ei, mă înconjurau, pironindu-şi asupră-mi orbitele lor fără ochi…

Sudoarea şiroia pe fruntea moşierului care gâfâia.

— Nu era o nălucire! continuă el cu o voce şi mai stinsă. Oh! Nu, am văzut toate astea, dragul meu!… Sufeream… dar sângele lui Fergus înroşea apă peste tot în jurul meu… pretutindeni numai sânge… sânge roşu… o mare de sânge. Îndurare, îndurare, Fergus!… Fie-ți milă, frate!…

Angus căzu în genunchi şi-şi întinse brațele înainte.

— Îndurare! şopti el iarăşi îngrozit şi disperat.

Apoi, lăsându-şi brațele să-i cadă şi ațintindu-şi ochii îndobitociți asupra lui Stephen, adăugă brusc:

— După aceea!… Iată ce s-a întâmplat, dragul meu. Diavolul a aşternut o mătase neagră pe suprafața lunii; scânteile şi sângele au pierit din fața ochilor mei… n-am mai zărit decât vagi siluete de morți, înghesuite în apa neagră… Am vrut să mai înot, dar blestemații s-au năpustit asupra mea… Mi-am simțit picioarele şi brațele ca de piatră sub strânsoarea lor de gheață… Iar apa s-a închis deasupra capului meu. Aş fi vrut să mor… dar nişte marinari de pe Tamisa m-au luat cu ei la bord… De ce?… Fiindcă sângele meu trebuie să-l ucidă pe Fergus… Fratele meu Fergus pe care-l îndrăgesc!…

— Şi de ce vrei să-l ucizi pe fratele dumitale, pe Fergus, Mac-Farlane? întrebă Stephen blând.

— De ce vreau să-l ucid pe Fergus! exclamă moşierul, uimit că i se pune o asemenea întrebare. Tocmai Mac-Nab mă-ntreabă de ce vreau să-l ucid pe fratele meu Fergus?… Oare ție glasul visurilor nu-ți

spune nimic, dragul meu?... Nu ți-ai revăzut niciodată tatăl în ceasul de noapte al vedeniilor?

— Fii mai desluşit! spuse Stephen care pălise. Pentru numele lui Dumnezeu, explică-mi!

Angus nu luă în seamă această rugăminte şi, continuându-şi divagațiile mistice, urmă:

— Eu îl văd în fiece noapte... Îmi spune: "Sânge pentru sânge!"... Şi ştiu bine că voi continua să-l văd, până ce-l voi ucide pe Fergus O'Breane.

— O'Breane! strigă Stephen strângând violent mâna moşierului.

Acest nume însemna pentru el o revelație: în noaptea crimei, tatăl său îl numise astfel pe omul mascat care avea asupra lui două pumnale.

Stephen îngenunchease lângă moşier.

— Ştii unde-i, nu-i aşa? continuă el cu-o înfocare abia stăpânită. Îmi spui şi mie unde se-ascunde acest O'Breane?

Angus se întinse pe covor, rezemându-şi capul de patul Annei.

— Sunt obosit – şopti el şi ațipi.

— Unchiule!... Mac-Farlane! spuse Stephen. Un cuvânt, fie-ți milă, un singur cuvânt!...

Angus închise ochii.

— Este un om generos şi cutezător – spuse el parcă vorbind în vis. Are o minte ageră şi luminată... Îmi aduc aminte cum vorbă lui pătrundea în bezna bietului meu creier şi-l lumina ca o rază puternică de soare... Îi ştiu toate planurile... toate! Mă socotea fratele lui şi în fața mea, numai a mea, îşi deschidea comoara misterioasă a conştiinței... Planurile lui au dimensiunile mărețe ale universului... Cine a rostit numele lui Fergus O'Breane?... E mai mult decât un om... e-aproape un zeu... Blestemat fie cel ce-l va opri din drum!... Ascultă! Glasul visurilor vorbeşte... Ascultă!... Blestematul vei fi tu, Angus!... Sângele tău... sângele şi carnea ta!...

Capitolul XXI - Mac-Nab

Stephen se folosi de starea de adâncă descurajare în care se prăbuşise Angus Mac-Farlane după ultimele cuvinte rostite, pentru a-i spăla rănile şi a-l pansa grijuliu. Moşierul nu exagerase: tot trupul îi era literalmente acoperit de vânătăi şi răni. Unele proveneau din încăierarea cu Bob Lantern, altele, mai recente, erau rezultatul evadării de la Irish-House, de unde fugise alegând drumul cei mai primejdios. În sfârşit, altele le căpătase în luptă, fără îndoială îndelungată şi înverşunată, de la hanul Regele George, împotriva lui Gruff şi-a nevestei acestuia. Ultima înfruntare, din care mintea lui tulburată nu păstrase decât rezultatul ei funest, trebuie să fi fost plină de primejdii căci în vreme ce el era neînarmat, adversarii lui aveau amândoi arme, şi înainte de-a zdrobi capul lui Gruff şi-al nevestei sale, Mac-Farlane îndurase numeroase şi teribile lovituri. Mai mult ca sigur că aşa s-a întâmplat, întrucât hangii de la *Regele George* aveau un deosebit interes să se descotorosească de-un martor al crimei lor.

După ce-l pansă cum se cuvine, Stephen apropie de buzele lui Angus o sticluță conținând un întăritor, deoarece ura lui îi cerea o destăinuire mai amănunțită şi dorea să-i stimuleze moşierului facultatea vorbirii.

Nu trebuie uitat faptul că, înainte de această întrevedere, Stephen avusese bănuieli pe care afirmațiile lui Angus le întărise, bănuieli ce depăşeau chiar dezvăluirile parțiale ale moşierului, deoarece vizau persoana marchizului de Rio Santo.

Stephen îşi începu interogatoriul, dar, ştiind din experiență că o întrebare directă n-ar fi găsit ecou în mintea confuză a unchiului său şi, de altfel, neavând decât vagi bănuieli cu privire la legăturile misterioase, inexplicabile dintre Mac-Farlane şi omul urmărit de ideea

lui fixă, alese un drum ocolit.

— Unchiule — spuse el de îndată ce Angus își mai reveni puțin. De aci înainte ne vom uni eforturile, pentru a da de urma celor două verișoare ale mele și sper că vom izbuti.

Moșierul scutură din cap.

— Sunt foarte nefericit — murmură el. Inima îmi sângerează mai tare că rănile de pe piept și de la cap, Mac-Nab... Le-am văzut în barcă și-apoi în vis... au murit.

— Ba nu, trăiesc, Mac-Farlane! strigă Fergus prinzându-i mâinile. Și eu le-am căutat în ultimele opt zile, iar acuzațiile de indolență pe care mi le-ai adus erau nedrepte... Le-am căutat, personal și prin alții, dar nu le-am dat de urmă; cel puțin acum am dovada...

— Ce dovadă? îl întrerupse moșierul într-o străfulgerare de luciditate. Londra-i mare. Cine știe unde-s ascunse cele două cadavre!

— Îți spun că le-am căutat — replică Stephen. Le-am căutat cu înfrigurarea și răbdarea unei mame care și-a pierdut copilul... Cu-atât mai mult cu cât Clary urmează să-mi devină soție.

Angus îl privi țintă pe tânărul medic.

— Dragul meu — răspunse el. Abia acum îmi dau seama că nu te cunosc... Clary ținea la tine?

— Vai! Unchiule — continuă Stephen. Nu-i momentul să discutăm despre preliminariile căsătoriei... Clary este o fată bună și nobilă... inima ei ascunde taine pe care evenimentele nu mi-au dat răgazul să le descopăr... Dar să revenim la subiectul trist care trebuie să ne preocupe în clipa de față... Fetele dumitale trăiesc. E ceva în mine care mi-o spune. Sunt sigur.

Angus își încolăci brațele în jurul gâtului lui Stephen.

— Îți mulțumesc! bâigui el cu lacrimi în ochi — îți mulțumesc, dragul meu nepot... Odinioară, Mac-Nab mă consola și el adesea, mai ales atunci când disperarea îmi

apăsa fruntea… Poate că-i adevărat ce spui!… Dacă-i aşa, Dumnezeu să-ţi dea toate bucuriile de care n-a avut parte unchiul tău!

— Curaj, Mac-Farlane! Curaj! continuă Stephen grăbit să profite de-această emoţie prielnică. Şi mai ştiu ceva… mai ştiu că între Clary şi-un om de vază există o legătură misterioasă…

— O legătură misterioasă! repetă moşierul uimit.

— Ceva ce nici dumneata şi nici eu n-am putea înţelege – continuă Stephen – o legătură romantică şi ciudată care nu poate pune la îndoială neprihănirea îngerească a fetei… Dar acest om e puternic, iar Clary nespus de frumoasă…

— Gândeşti cumva că el mi-a răpit fiica? întrebă rece moşierul.

— Da.

— Bine. Dar Anna?

Stephen rămase o clipă amuţit, dat fiind că, în starea în care se afla Mac-Farlane, nu se putea aştepta la logica inflexibilă a acestei obiecţii.

— Anna… îngăimă el în sfârşit.

— Crezi – îl opri brusc moşierul – că omul acesta le-a răpit pe-amândouă?

Stephen şovăi din nou.

— Aşa cred – răspunse el a doua oară.

Sprâncenele lui Angus se încruntară.

— Şi ştii cum îl cheamă?

Stephen făcu un semn afirmativ.

Moşierul care se ridicase, se dădu un pas îndărăt şi-i privi dispreţuitor.

— Mac-Nab era avocat – spuse el, de parcă şi-ar fi vorbit sieşi – dar avea o inimă curajoasă… Cum se explică faptul că băiatul lui este un laş?

Întrucât Stephen voia să protesteze, îi închise gura c-un gest.

— Două fete au fost date în grija mamei tale – continuă el indignat. Aceste două fete, din care una ţi-era

logodnică, au fost răpite. Cunoşti numele răpitorului şi totuşi iată-te stând foarte liniştit în fața mea!

— Unchiule! strigă Stephen. Habar n-ai!

— Ce-ar trebui să mai ştiu?... Mă uit la tine şi nu văd nici o rană în pieptul tău... N-ai avut curajul să răzbuni jignirea...

— Ascultă-mă — îl întrerupse Stephen autoritar. Trebuie să m-asculți, în loc să-mi arunci orbeşte în față dispreţul tău şi să mă insulți... Cui îi lipseşte curajul de-a lua o spadă şi a-şi pune viața în joc într-un duel?... Cât despre crimă fără luptă, ai spus-o singur, tata a fost un om curajos Îşi am pretenția că merg pe urmele lui... Crede-mă, la Londra, împotriva anumitor oameni, spada-i o armă neputincioasă la care trebuie să recurgi numai în disperare de cauză, când toate celelalte mijloace dau greş... Am încercat să lupt, dar sunt slab, în vreme ce adversarul meu e puternic... Nu, nu! Ai cuvântul meu de onoare că nu curajul mi-a lipsit... Dar ce drum s-aleg? Care magistrat ar lua în seamă o acuzație neclară, lipsită de dovezi, adresată de-un obscur *physician* împotriva marelui senior, cel mai bogat om din cele Trei Regate... Zâmbeşti ironic, Mac-Farlane. Tot mai crezi că duelul e preferabil tribunalului. Ei bine! Dacă vrei să ştii, află că şi eu m-am gândit la duel: m-am dus, cu mânia în suflet, şi am bătut la porțile palatului acestui om. N-am fost lăsat să intru. L-am aşteptat afară dar nu şi-a făcut apariția. I-am adresat scrisori de sfidare; scrisorile au rămas fără răspuns.

— Este vorba deci de-un prinț? şopti moşierul.

— Aş fi preferat să fie prinț — răspunse Stephen.

— Dar atunci ce-i? strigă moşierul intrigat. Cum îl cheamă?

Înainte de-a răspunde, Mac-Nab aruncă unchiului său o privire pătrunzătoare, apoi, fără a-l slăbi din ochi, rosti numele marchizului de Rio Santo.

Angus păli la față, îşi plecă ochii, buzele începură să-i tremure, nu scoase nici un cuvânt.

Stephen răsuflă din adânc. Nimerise în plin. Aflase ceea ce voia să ştie.

Ascultă lacom, dar fără să manifeste cea mai mică uimire, cuvintele pe care moşierul le scăpă în tulburarea sa.

Atinsese, nu întâmplător, ci printr-o tactică gândită la rece, punctul în care se împleteau toate bănuielile sale. Vălul pe jumătate rupt care mai stătea încă între Rio Santo şi ura sa căzuse brusc.

Zdrobit, Angus se trânti pe patul Annei. Repetă de două-trei ori în şoaptă numele lui Rio Santo, ca şi cum ar fi încercat să-şi vâre în minte o idee ce însă nu se lăsa supusă.

Apoi îşi împreună mâinile pe genunchi şi-şi plecă înainte capul.

— Nu-i cu putinţă! bâigui el. Fergus să pângărească fetele lui Mac-Farlane!... Nici măcar n-are rost să mă gândesc la minciuna asta odioasă!... Aş fi în stare să-l ucid, dar nu pot admite să fie calomniat... Ah, Dumnezeule! Dacă n-ai fi fost băiatul surorii mele, te-aş fi pedepsit pe loc pentru această acuzaţie nedreaptă adusă lui Fergus O'Breane!

— Ştiu că trebuie să ţin seama de tot ce datorez asasinului tatălui meu – spuse Stephen cu amărăciune şi răceală.

— Într-adevăr! bolborosi Angus, tresărind de parcă ar fi călcat un şarpe.

— Şi ţi-am vorbit numai de marchizul de Rio Santo – continuă Stephen.

— Într-adevăr – spuse moşierul – avem nevoie de dragul meu... Dar, răspunde-mi te implor... Ce te face să crezi că marchizul de Rio Santo ar fi răpitorul fetelor mele?

— O ştiu, atâta tot – replică Stephen.

Angus îşi duse un deget la frunte, părând că reflectează profund.

— Iar eu îţi spun că-i imposibil! ţipă el după câteva

secunde. Îl cunosc… îl cunosc bine!… Mac-Farlane e singurul om la care ține!

— Dar le cunoştea pe fetele lui Mac-Farlane? întrebă Stephen c-un zâmbet nemilos.

— Oh! Într-adevăr! Într-adevăr! spuse pentru a treia oară Angus ai cărui ochi lăcrimau. Să-l ucid, mi-ar fi uşor… dar să-l urăsc!…

— Îți dau cuvântul meu de onoare, Mac-Farlane — exclamă Stephen înduioşat. Că-l vei urî, dar nu va fi nevoie să-l ucizi… Asta mă priveşte numai pe mine.

— Taci… îl voi ucide… Glasul visurilor nu poate minți… Cât despre ură, inima mea-i prea deprinsă să-l iubească… De douăzeci de ani țin la el… şi totuşi… Oh! Copiii mei! Copiii mei!

Angus îşi acoperi chipul cu mâinile.

— Fetele mele-s frumoase — reluă el deodată. Ah! Toată viața pe care a dus-o îl acuză… Femei… femei!… Te cred, Stephen, el este!… Avea întotdeauna nevoie de câte o fecioară care să-i țină de urât… Fetele mele-s frumoase!… Ah! Îl urăsc, îl urăsc!

Se ridică şi începu să străbată cu paşi mari odaia.

— Acum mi-amintesc — spuse el. Omul din barcă era de-al lor… îi văd şi-acum fața hidoasă… numele lui afurisit îmi stă pe limbă… Şi Gruff!… Hanul *Regele George* era una din ascunzătorile lor… Frumoasa mea Clary!… Blânda mea Anna!… Stephen! Stephen! Ne vom răzbuna!

La un moment dat, se opri în fața lui Mac-Nab. Expresia îi era complet schimbată. În ciuda rănilor, a aspectului neîngrijit al bărbii şi părului, chipul îi era pătruns de un calm impunător şi înspăimântător totodată.

— Ai avut dreptate, dragul meu — spuse el rar. Împotriva marchizului de Rio Santo spada-i o armă neputincioasă şi ridicolă… Ascultă-mă… Magistrații, care nu ar fi luat în seamă acuzația ta, vor trebui să țină seamă de-a mea, ți-o jur, căci acuzația mea nu va fi una

obişnuită: ea o va face pe Majestatea Sa regele Angliei să tremure… Ah! Cunosc o mulţime de lucruri foarte grave şi stranii cu care poţi ucide un om ca trăsnetul cerului… Ai prieteni?

— Unul singur — răspunse Stephen.

— Cerul să ţi-l ocrotească!… Ai servitori?

— La nevoie, pot să fac rost de oameni siguri şi devotaţi.

— Într-adevăr — spuse moşierul — avem nevoie de oameni siguri şi devotaţi.

— Atunci — continuă Stephen — vino cu mine, unchiule. Pregătirile noastre nu pot fi făcute în casa mamei mele, care-i suferindă şi-are nevoie de odihnă.

Coborâră împreună scara şi bătrâna Betty se miră foarte mult când văzu ieşind, împreună cu Stephen, personajul acela bizar şi desigur înspăimântător, căruia nu-i deschisese uşa de la stradă. Într-adevăr, moşierul intrase neobservat în casa surorii lui, strecurându-se pe lângă valetul lui Frank.

Stephen opri o trăsură. O jumătate de oră mai târziu, unchiul şi nepotul coborau în faţa uşii de la Dudley-House.

Frank se întorsese în culmea bucuriei. O văzuse pe miss Diana Stewart şi aflase din gura ei ceea ce bătrânul Jack nu izbutise să-i explice. Mary începea să-şi revină, împotriva tuturor previziunilor ştiinţei, boala ei misterioasă şi îngrozitoare părea să cedeze încetul cu încetul. Doctorul Moore n-o mai văzuse de două zile, aşa încât, ca printr-o minune, Mary evită atât catastrofa de care se temea cât şi aplicarea remediului ucigător (şocul galvanic), pe care medicul voia să-l experimenteze asupra ei.

Angus, Stephen şi Frank îşi petrecură aproape toată noaptea stând la sfat.

A doua zi, douăzeci de oameni, printre care se număra şi Donnor d'Ardagh, fură introduşi la Dudley-House, unde primiră bani şi instrucţiuni.

Pe la orele cinci seara, aceiaşi oameni, având arme ascunse sub veşmintele lor, se postară în Belgrave-Square, împărțiți în grupuri mici, pe lângă Irish-House.

Stephen şi Perceval, înfăşurați în mantale, aşteptau la unul din colțurile scuarului.

Angus Mac-Farlane se despărțise de ei pentru a trece pragul luxoasei locuințe a marchizului de Rio Santo.

Capitolul XXII - Anna

Locuința cavalerului Angelo Bembo dădea în Hyde Park-Corner. Era o locuință micuță care nu purta amprenta greoaiei arhitecturi engleze.

Construcția avea o linie armonioasă, străină tipicului londonez.

Acolo o condusese cavalerul Angelo Bembo pe Anna Mac-Farlane, după ce-o răpise din *Lord's corner*.

La început, intenția lui Angelo fusese s-o ducă pe tânăra fată acasă la familia ei; dar Anna, zdrobită de oboseală, leşinase în urma şocului violent suferit în cădere pe trotuarul din Belgrave Lane, atunci când moşierul, în nebunia lui, luând-o drept o apariție funestă, o îmbrâncise cât colo. Bembo fu silit s-o ia în brațe şi s-o transporte astfel în propria lui locuință. Într-adevăr, nu ştia absolut nimic despre Anna, cine este, unde locuieşte şi ce nume de familie are.

După câteva minute, Anna îşi reveni din leşin şi scoase un suspin prelung. Bembo şedea în celălalt colț al camerei; Anna, întinsă pe pat, nu-l putea zări.

Se ridică agitată şi aruncă o privire uimită în jurul ei. Nu obiectele necunoscute de care era înconjurată îi pricinuiră această primă emoție, ci însuşi faptul că se afla lungită, ea, care de opt zile îşi petrecea nopțile într-un fotoliu, neîndrăznind să se apropie de patul acela mare, cu perdele antice, ce-i inspira groază.

Apoi privirea ei fu şocată de mobila din cameră. Nu se mai afla în odaia aceea cu ferestre mari, ale cărei perdele i se părea adesea că se mişcă în lumina nesigură a luminării. Dar unde se afla?

O undă de spaimă îi apăru în privire. Apoi, pe buzele ei a căror paloare făcea loc încetul cu încetul unor nuanțe trandafirii, apăru un surâs de copil. Acum îşi aducea aminte.

— Îngerul meu cel bun a săvârşit minunea! şopti ea. M-am rugat mult lui Dumnezeu aseară... Dumnezeu mi l-a trimis... Ce frumoşi sunt îngerii şi ce dulce-i glasul lor!

Nu mai resimțea nici un fel de teamă, nici un fel de bănuială.

— Nu, nu visez — continuă ea privind cu ochii ei mari picturile italieneşti şi draperiile de la ferestre — n-am văzut niciodată toate acestea... El m-a eliberat. Aş vrea să dau ochii cu el, să-i mulțumesc...

Bembo care asculta vrăjit, nemişcat şi cu respirația tăiată, nu fu în stare să răspundă acestei chemări. Trăsăturile Annei erau acum învăluite de-o uşoară tristețe.

— Credeam că nu există alt bărbat atât de frumos că Stephen — spuse ea cu un fel de regret — mă-nşelam... pe lângă el, Stephen e ceea ce sunt ceilalți bărbați în comparație cu Stephen... Stephen al meu! Abia aştept să-l revăd!

La această concluzie neaşteptată, Bembo scoase un oftat şi-şi înăbuşi speranța care-i şi pătrunsese în suflet.

Vocea Annei deveni domoală şi molatecă, ochii ei îşi pierdură strălucirea, iar surâsul căpătă acea fixitate pe care apropierea somnului o dă oricărui chip.

Trecuse atâta vreme de când nu pusese capul pe-o pernă, iar picioarele ei mici, zdrobite de oboseala celor opt nopți nedormite, aveau atâta nevoie de odihnă!

— N-am să-i spun surorii mele că l-am luat drept un înger — şopti ea roşind uşor. Clary ar râde de mine... Oh! N-am să-i spun nici lui Stephen! adăuga ea. Nu ştiu... Mă

tem să dau iar ochii cu el… Privirea lui are văpăi dulci care însă rănesc… Stephen nu ştie să privească aşa…

Braţul îi căzu uşor, iar capul atinse perna, în timp ce continua să îngâne:

— Nu!… Nu! N-am să-i spun că l-am luat drept un înger…

Apoi adormi.

Bembo aşteptă câteva minute. Anna nu mai vorbea. Nu se mai auzea decât răsuflarea ei egală, liniştită.

Bembo se ridică în sfârşit şi străbătu fără zgomot camera. Era palid, dar fruntea îi strălucea de-o bucurie calmă. Se opri la picioarele patului şi-şi împreună mâinile în semn de adoraţie. Anna dormea profund.

Bembo era stăpânit de-un fel de atracţie ale cărei efecte, lente, dar sensibile, îl apropiau puţin câte puţin de capul de pe pernă. Voinţa lui nu era implicată în această mişcare. Alunecă de parcă duşumeaua ar fi avut un povârniş. Înainte de a-şi fi dat seama de această deplasare, cele două mâini împreunate ale sale se odihneau foarte aproape de mâna micuţă a Annei care, întoarsă printr-unul din acele bizare efecte ale somnului, când odihna desăvârşită se obţine în poziţii ciudate şi nefireşti, îşi oferea palma pe jumătate deschisă şi părea să aştepte ca o altă mână să i-o strângă.

Bembo se aplecă, buzele lui atinseră degetele trandafirii. Apoi Bembo se roşi, întristându-se. Se dădu un pas înapoi.

Apoi, îngenunche din nou, ca pentru a-şi cere iertare.

Se lumină din ce în ce mai mult, zorile mângâind cu delicateţe perechea aceea minunată, plină de tinereţe şi nevinovăţie, de dragoste şi frumuseţe.

Orele treceau. Soarele de amiază bătu în geamul terasei. Florile îşi deschiseră corolele aţipite şi îmbibară aerul cu miresmele lor parfumate.

Bembo tresări. Se ridică şi se întinse într-un vast fotoliu care se afla la picioarele patului.

Amândoi avură visuri frumoase care ţinură toată ziua, căci fata, copleşită de îndelungata-i oboseală, nu se trezi decât după asfinţit.

Când deschise ochii totul în jurul ei era ca înainte. Lampa aprinsă ardea pe-o masă, iar Bembo nu putea fi văzut. Amintirea evenimentelor din cursul dimineţii îi reveni vag. Se sculă înviorată şi îşi aranjă în faţa unei oglinzi rochia mototolită.

Oglinda i-l înfăţişă pe Angelo, nemişcat, în spatele patului.

Se întoarse repede şi-şi plecă ochii, roşind. Apoi străbătu deodată camera şi se aşeză lângă Bembo.

— Nu mi-e teamă de dumneata — spuse ea cu glas blajin. Ştiu că eşti un om bun... Tot timpul cât am dormit, te-am văzut lângă mine... Dumneata erai... Chiar dacă visul se schimba, dumneata rămâneai tot acolo...

Se opri brusc, apoi, cu o nuanţă de tristeţe, continuă:

— M-ai împiedicat să-l visez pe Stephen.

Tulburat, Bembo o contemplă cu încântare. Teama se afla acum de partea lui.

— În curând se va lumina de ziuă — continua Anna care nu ştia cât timp durase somnul ei. E departe de-aici până la Cornhill?

— Sunt gata să te conduc la mama dumitale — răspunse Bembo trist.

— Nu mai am mamă — spuse Anna pierzându-şi zâmbetul. Dar cei ce ţin la mine m-aşteaptă... sora mea... biata mea mătuşă... vărul meu Stephen... Să plecăm numaidecât!

— Vrei să mergi în Cornhill? întrebă Bembo.

— Te miră? şopti tânăra fată uimită.

Bembo se înroşi şi tăcu.

— Parcă spuneai — continuă Anna — că vii din partea vărului meu Stephen?

— Am minţit, doamnă — răspunse Bembo a cărui privire cerea parcă milă. Nu-l cunosc pe vărul dumitale

Stephen.

Anna se ridică, dar frumosul ei chip exprima doar surprindere, fără nici un pic de teamă.

— Nu-l cunoşti pe Stephen! spuse ea. Dar pe mine mă cunoşti?

Bembo se străduia să-şi păstreze sângele rece. Visul său luase sfârşit.

— Nu-ți cunosc numele, doamnă — replică el.

— Mă numesc Anna... Îți aminteşti?

— Cum l-aş putea uita! îngână Bembo plecându-şi capul.

— Acum — continuă tânăra fată aşezându-se din nou — spune-mi care-i numele dumitale, ca să-l comunic surorii mele şi lui Stephen.

— Nu şi lui Stephen — spuse Bembo.

Îşi rosti numele. Vocea blândă a Annei îl repetă de mai multe ori.

— Nu-l voi uita! E frumos ca...

Se întrerupse brusc şi se înroşi toată. Apoi rămase tăcută. Bembo suferea.

După un minut, Anna îi luă mâna.

— Te rog să mă conduci acasă, la mătuşa mea. Ce importanță are dacă ai venit din partea lui Stephen sau din partea lui Dumnezeu?

Bembo se sculă numaidecât.

— Cât de mult te va-ndrăgi Clary! spuse Anna în timp ce traversau salonul pentru a ajunge la uşă. Clary şi Stephen!... Ai să vii mereu să ne vezi în Cornhill, nu-i aşa?

Bembo dădu încet din cap.

— Cum! exclamă tânăra fată întristată. Nu vrei să mă mai vezi?... Acum îmi dau seama că mi-ai redat libertatea fiindcă eşti bun şi că la fel ai fi procedat cu oricare alta... Să mergem, domnule. Nu doresc să te mai oboseşti pentru mine.

De ce vorbea Anna astfel? Oricine i-ar fi adresat această întrebare ar fi făcut-o să se simtă stingherită.

În ce-l priveşte pe Bembo, el hotărâse să-şi ascundă cu grijă iubirea în adâncul inimii, iar numele lui Stephen, pronunțat adesea, îi întărea necontenit voința şovăitoare. La ce bun să-şi dea în vileag sentimentele? Anna iubea pe altcineva, era, fără îndoială, logodită. De altfel, în seara aceea, cel târziu mâine, Rio Santo avea să-i pretindă viața, care înainte de-a aparține iubirii, fusese oferită marchizului.

Aceste două motive de tăcere aveau darul să-i influențeze puternic caracterul loial şi cavaleresc. Dar oricare ar fi motivul, poți oare rezista până la capăt, când ai douăzeci de ani şi în joc e dragostea?

La ultimele cuvinte ale Annei, care reprezentau un reproş vădit, Bembo se opri şi-o privi stăruitor. Trecură câteva secunde înainte de a-i răspunde, lăsând să i se vadă pe față efortul luptei pe care-o dădea cu sine însuşi.

— Doamnă — spuse el în cele din urmă — de-o săptămână trăiesc cu imaginea dumitale, nu trăiesc decât prin dumneata. Te-am eliberat, pentru că te iubesc… şi tocmai fiindcă te iubesc, trebuie să te văd astăzi pentru ultima oară.

— Mă iubeşti, Angelo! repetă Anna Mac-Farlane încântată. Sunt fericită că mă iubeşti.

— Nu mă-nțelegi — murmură Bembo.

— Într-adevăr — spuse Anna — înțeleg că cineva să elibereze o persoană la care ține şi pe care-o vede suferind… Dar nu pricep de ce trebuie s-o evite?

— Ca să n-o mai iubească — răspunse Angelo.

Anna rămase pe gânduri.

— Mă tem că acum te-nțeleg — spuse ea în şoaptă.

— Mă-nțelegi deci, Anna… Acum îți dai seama de ce trebuie să te părăsesc?

— Oh! Da — şopti Miss Mac-Farlane lăsându-şi capul în piept. Nu te-aş putea iubi altfel decât ca o soră… Îl iubesc pe Stephen… sunt foarte sigură că-l iubesc.

Rosti aceste ultime cuvinte pe un ton distrat, apoi continuă ca şi cum s-ar fi trezit deodată:

— Sunt foarte sigură că-l iubesc... sunt foarte sigură.

Ochii Annei priveau în jos. În afirmația ei repetată fără motiv exista evident o umbră de îndoială.

Deşi nu făcea caz de asta, Bembo era un bărbat cu experiență. În clipa aceea nutri o vagă speranță, înțelegând că Anna nu-şi cunoştea deloc propria inimă.

Ea îi întinse din nou mâna şi repetă cu glas nespus de trist:

— Condu-mă în Cornhill.

Bembo o ajută să urce în trăsură. De la Pimlico până în Cornhill Anna nu scoase nici o vorbă, dar lui Bembo i se păru de mai multe ori că o aude suspinând.

Când ajunseră în fața locuinței doamnei Mac-Nab, Bembo coborî din trăsură pentru a-i oferi mâna. Anna sări hotărâtă pe trotuar, apoi se opri nedecisă.

— Adio, doamnă – spuse Bembo.

— Adio – şopti tânăra fată.

Bembo avu impresia că vede o lacrimă strălucind în ochii ei la lumina felinarului.

Şovăi iar o clipă.

— Adio! Adio! repetă ea apoi nespus de grăbită.

Deschise uşa şi intră fără să privească înapoi.

Bembo se urcă din nou în trăsură.

Era aproximativ ora zece. Cum spuneam, Stephen tocmai plecase cu Angus Mac-Farlane acasă la Frank Perceval.

Doamna Mac-Nab era singură. Anna răspunse cu lacrimi la îmbrățişările mătuşii ei aflată în culmea fericirii.

Se gândea oare la frumosul cavaler Angelo Bembo care o salvase şi, deşi o iubea, nu voia să mai apară în calea ei?

Capitolul XXIII - Cabinetul doctorului

Tyrrel Orbul şi doctorul Moore se aflau în cabinetul acestuia din urmă. Era cam zece dimineața.

Moore scria la biroul său. Tyrrel îşi bea ceaiul lângă şemineu. Era în ziua următoare evenimentelor istorisite în capitolele precedente.

— Doctore — spuse Tyrrel dând pe gât, cu o strâmbătură de dezgust, ultima sorbitură de ceai — niciodată nu pot mânca sau bea ceva pe care a pus mâna afurisitul ăsta de Rowley, fără să mă gândesc la clipa morții mele... Ai un bucătar groaznic, pe cuvântul meu! Dar nu mi-ai spus cum găseşti povestea mea în legătură cu Brian de Lancester.

— E foarte ingenioasă — răspunse Moore distrat. Aveai un dinte împotriva zăpăcitului ăluia de Lancester?

— Nu fără motiv, doctore... Dacă Brian, lua-l-ar naiba, n-ar fi dat târcoale seifului meu în Goodman's-Fields, Suky nu s-ar fi îndrăgostit de Brian şi l-ar fi luat ca amant pe prințul Dimitri Tolstoi, iar eu n-ar mai fi trebuit să-ncerc a falsifica, pentru cinci mii de ruble amărâte, semnătura excelenței Sale, şi-astfel n-aş mai fi avut prilejul să-l cotonogesc pe nenorocitul de Roboam; el nu m-ar mai fi legat şi nu s-ar mai fi dus să cheme poliția, şi, drept urmare, n-aş mai fi fost spânzurat. Or, doctore, oricât de minunat ar fi antidotul dumitale împotriva ştreangului, îți jur că sfertul de ceas petrecut la Old-Bailey n-a fost deloc agreabil... În afară de asta, trebuie să-ți mai spun că am de mult o poliță de plătit excentricului ăluia smintit... El a întreținut-o din banii lui pe contesa White-Manor la Londra, şi, dacă ea ar fi avut încredere în el, aş fi fost nevoit să-mi iau catrafusele... Dar proasta era atât de înspăimântată de mine, încât nici Brian, nici altcineva n-a putut scoate de la ea numele meu sau adăpostul fiicei sale... Îi spusesem că-i voi ucide copilul...

— Nu ştiam — îl opri Moore — că Brian a fost amantul soției fratelui său.

— Amantul ei! exclamă Tyrrel. Lancester amantul contesei! Vai! Doctore, te gândeşti la prostii. Dar aş putea pune rămăşag că nici dumneata nu crezi ceea ce gândeşti… Brian este un smintit din specia cavalerilor romantici… Folosea în discuțiile cu contesa un ton atât de respectuos de parcă se adresa unei regine, iar…

— Destul! spuse Moore. Nu mă interesează.

— Foarte bine… nici pe mine… Cât despre cele două tinere, m-ai întrebat ce plan am: iată-l… Le vom, expedia pe-amândouă la casa noastră de plăceri din.

Crewe, împreună cu Maudlin şi doi băieți frumoşi… Peste un an, se vor întoarce gata formate, afară doar dacă… Dar pentru asta avem timp, doctore.

Moore făcu un semn de aprobare plictisit.

— Era să uit! continuă Tyrrel. Nu mi-ai povestit amănuntele întrevederii dumitale cu marchizul de Rio Santo.

Fruntea doctorului se încruntă brusc.

— Am făcut tot ce-am putut – răspunse el.

— Adică, doctore?

— Nimic!

Moore rosti acest cuvânt pe un ton sec, ca şi cum ar fi vrut să evite subiectul. Totuşi, reveni singur asupra lui şi adăugă dând din umeri:

— În definitiv, la ce ne-ar folosi moartea acestui om?

— Bine, bine! mormăi Tyrrel. Strugurii sunt prea acri… Doctore – continuă el cu glas tare. Întotdeauna am fost de părere că greu s-ar mai putea găsi un şef atât de potrivit ca marchizul… Dar dumneata voiai să-i iei locul, aşa că te-nțeleg. Or, m-am obişnuit să vreau şi eu ceea ce vrei dumneata… Cât despre taina lui, într-o bună zi tot o să i-o aflăm…

— Taina lui! repetă Moore cu-o strălucire în privire.

În momentul când Tyrrel deschidea gura să răspundă, în prag apăru fruntea îngustă şi lucioasă a lui Rowley Asistentul avea sub brațul drept *in-quarto*-ul său preferat, iar în mâna stângă ținea o scrisoare.

Dând ochii cu el. Tyrrel îşi duse repede mâna la nas, ceea ce-l făcu pe farmacist să ticăie dispreţuitor printre dinţi:

— Ta, ta, ta, ta!

Apoi, Rowley se îndreptă foarte încet spre stăpânul iui şi-i puse în faţă scrisoarea pe care o avea în mână.

— Să călătorim, maestre, să călătorim! spuse Tyrrel nerăbdător.

Rowley înţelese perfect că era invitat să-şi plimbe în altă parte miresmele de laborator, dar, în loc să iasă, scoase repede din buzunar o sticluţă lunguiaţă şi se duse spre Tyrrel.

Instinctiv, acesta puse mâna pe vătrai să se apere.

— Ta, ta, ta, ta! făcu Rowley râzând cu gura plină — te rog să mă ierţi, domnule…

Scoase deodată dopul sticlei şi-o apropie de nasul lui Tyrrel care strănută zgomotos.

— Sănătate, domnule, dacă ai fi avut o rinită, ţi-ar fi făcut foarte bine, zău aşa…

În momentul acela Moore mototoli scrisoarea pe care-o citise şi lăsă să-i scape o exclamaţie de furie înăbuşită.

— Ieşi afară! răcni el adresându-i-se lui Rowley.

Acesta se înclină umil. Apoi se îndreptă încet spre uşă şi, ajuns în prag, şopti, făcându-i triumfător cu ochiul lui Tyrrel:

— Ta, ta, ta, ta!

— Ce s-a întâmplat, doctore? întrebă Tyrrel.

— Mă urmăreşte fatalitatea! tună Moore mânios. Nu mai sunt nimic… pare-se, nici măcar un medic abil.

Netezi scrisoarea mototolită, care era de la lady Campbell, şi citi repede:

"Domnule doctor,

Sunt convinsă că veţi împărtăşi bucuria noastră. De două zile de când ne-aţi privat de onoarea de a vă vedea,

la Stewart-House s-au petrecut evenimente fericite. Boala îngrozitoare a nepoatei mele a cedat. În absența dumneavoastră, l-am chemat imediat pe doctorul Hartwell, medicul curant al doamnei Stewart..."

— Hartwell! se opri Moore zâmbind acru. Un empiric!... Un ignorant!... Un pedant!...

— Un măgar — spuse cu răceală Tyrrel — zi-i mai departe.

— Un măgar — repetă doctorul. Ai găsit cuvântul potrivit, Ismail. Unde am rămas? Scrisoarea asta idioată m-a scos din sărite, pe cuvântul meu!

— "Medicul curant al doamnei Stewart..."

— Nu prea are gust milady, pe legea mea!

— "Al doamnei Stewart... domnul Hartwell a venit numaidecât".

— Cred şi eu!... Oameni de teapa lui sunt totdeauna disponibili!...

— "...Numaidecât, şi a început o serie de aplicații al căror succes a fost desăvârşit. Scumpa noastră Mary şi-a revenit. Dumnezeu s-a îndurat de noi făcând din domnul Hartwell emisarul milostivirii sale!..."

— Care va să zică — țipă Moore — mizerabilul ăla de Hartwell a venit acolo tocmai la țanc, ca să profite de efectele tratamentului meu... Dar există şi un *post-scriptum*... N-am citit *post-scriptumul.*

"P.S. Veți înțelege desigur, domnule doctor, că în atari împrejurări, n-ar mai avea nici un sens să vă neglijați importantele dumneavoastră lucrări, pentru a o vizita pe domnişoara Trevor care se poate dispensa de îngrijirile dumneavoastră."

Moore rupse scrisoarea cu furie.

— M-au trimis la plimbare! Cu forme în regulă — țipă el. Se temeau cumva că le voi mai călca pragul după o asemenea scrisoare impertinentă?... Oh! Ce ghinion,

Ismail!… O catalepsie perfect caracterizată, care dispare singură, ca o sincopă obişnuită!… Drăcesc hazard!…

— Această Miss Trevor e logodnica lui Rio Santo? întrebă Tyrrel.

— Da… aş fi pariat zece mii de lire că era pierdută!… Într-adevăr, e logodnica lui… Asta face parte din proiectul lui măreț, din taina sa. Prin acest mariaj urmăreşte să dobândească eventual demnitatea de pair… Pentru ce?… Nu ştim.

— Dar cu timpul vom afla, doctore, dacă avem răbdare.

Moore nu răspunse, dar Tyrrel îl auzi mormăind printre dinți:

— O catalepsie care se termină ca o migrenă!… Hartwell, mizerabilul! Are să se laude peste tot că a vindecat o catalepsie!…

Din camera vecină se auzi un zgomot de paşi apăsați şi vocea gravă a bravului nostru prieten, căpitanul Paddy O'Chrane, înălțându-se până la diapazonul nerăbdării.

— Trăzni-m-ar Dumnezeu! Scăfârlie teşită cu perucă, stimate domn, vă repet pentru a şasea oară: *Gentleman of the Night!*

— Ta, ta, ta, ta! răspundea Rowley.

— Ta, ta, ta, ta! Mii de trăznete!… Ta, ta, ta, ta!… Trei milioane de blesteme!… Ce-i aia ta, ta, ta, ta! Împuțit ticălos, luate-ar naiba, stimate domn, vedea-te-aş în ştreang împreună cu mine!… Nu mă mai perpeli în flăcările iadului! *Gentleman of the Night*… Lasă-mă să intru!

Lui Tyrrel nu-i veni greu să recunoască vocea aceea şi tonul ei energic. Se ridică să-l întâmpine pe căpitan, când auzi un ultim ta, ta, ta, ta! al lui Rowley, urmat de un zgomot de încăierare şi o serie de înjurături dintre cele mai alese.

Aproape în acelaşi timp o violentă lovitură de picior deschise cele două batante ale uşii, iar Rowley, zvârlit ca din tun, căzu pe burtă în mijlocul camerei, însoțit în

cădere de tomul I din *Toxicological Amusements*.

Căpitanul Paddy O'Chrane se aplecă spre a-şi feri pălăria să nu se lovească de canatul de sus al uşii şi-şi făcu intrarea cu un aer din cele mai grave.

— Ce-i gălăgia asta, domnule? întrebă Moore încruntându-şi sprâncenele.

— Dumnezeu să ne pedepsească pe toți! răspunse O'Chrane scoțându-şi pălăria. Am onoarea să salut respectuos pe înălțimile Voastre… Cât despre gălăgie, nu-s eu omul să facă scandal, lua-m-ar dracu, milorzi!… Cunosc mulți băieți liniştiți care, în locul meu, ar fi sfărâmat scăfârlia aia pleşuvă ca pe o nucă, trăsnetele iadului!

Rowley zăcea pe jos, nemişcat, înspăimântat.

Paddy îl privea cu aerul acela liniştit, lipsit de orgoliu care şade atât de bine învingătorilor.

Chipul iritat al doctorului prevestea apropierea unei ieşiri violente. În dimineața aceea savantul era într-o vădită proastă dispoziție.

Tyrrel încercă să intervină.

— Ce s-a întâmplat, Paddy?…

Dar Moore se ridică brusc.

— De ce-l întrebi! țipă el. Doar n-o să stăm s-ascultăm ce spune necioplitul ăsta. Ieşi afară, domnule!

Paddy se îndreptă numaidecât, făcu un semiocol şi se îndreptă spre uşă, iuțind pasul şi spunând:

— Cum doriți, fulgerele cerului!

— Probabil c-a adus vreun mesaj — spuse Tyrrel repezindu-se spre căpitan. Stai la biroul dumitale, doctore, şi lasă-mă pe mine să tratez această afacere… Ce vânt te-aduce, Paddy?

Acesta se opri, făcu un al doilea semiocol şi-i aruncă lui Moore o privire plină de ranchiună.

— În nici un caz — răspunse el cu minunatu-i dar de-a blestema, fără a-şi pierde vreun dram din bonomia sa flegmatică — nu m-a adus dorința de-a vedea mutra palidă a acestui lord, fir-aş al naibii să fiu. Când voi fi

prea bătrân, coarnele diavolului, ca să-mi câştig beefsteakul de dimineață, roastbeeful de prânz, puddingul de la ora cinci şi cold-withoutul de seară, mă voi da pe mâna Senioriei Sale, să mă trimită mai repede pe lumea ailaltă… E meseria lui, trăsni-ne-ar Dumnezeu!

Moore întorsese spatele şi încerca să nu audă nimic.

— Haide, căpitane — spuse Tyrrel sever. Să ne-n-toarcem la oile noastre.

— Să ne-ntoarcem la oile noastre, milord… Îmi face plăcere să am de-a face cu dumneavoastră, fiindcă sunteți un om de viață, deşi, ăsta-i adevărul, pe toate flăcările iadului, semănați ca două picături de apă c-un individ pe care l-am văzut în ştreang la Newgate şi avea o mutră de ticălos, milord… Dumneavoastră n-o să spuneți niciodată unui gentilom să iasă afară!… N-o să luați drept un necioplit, blestemați să fim amândoi, la naiba, şi toată lumea, pe-un om care a comandat onorabil sloopul *Hareng* afretat de…

Tyrrel bătu din picior, luându-şi aerul acela teribil care odinioară îi făcea să tremure pe Susannah şi Roboam. Paddy O'Chrane privi curios la el.

— …de Gween şi Gween din Carlisle, milord — încheie el fără să se grăbească. Senioria Voastră este, sau mi se pare mie, cam bosumflată?

Tyrrel îşi încrucişă brațele pe piept, luându-şi un aer resemnat.

— În fond — spuse el — ai venit cu-o treabă… S-a întâmplat ceva în White-Chapel?

— Să mor dacă ştiu, milord, să mor ca un câine în mlaştină!… Cât despre țelul vizitei mele, jur pe funia care ne poate strânge de gât într-o bună zi, dacă aşa o vrea diavolul, că-i nenorocire mare! Ați ghicit… Am venit fiindcă nu-i nimeni în *Purgatoriu*… nici un om cumsecade, vreau să spun. Căci diavoli sunt o sută şi tot atâtea lepre care urlă ca apucații… Am venit pentru că trebuie să stau de vorbă c-un lord al Nopții, având de comunicat veşti de cea mai mare însemnătate, lua-ne-ar

dracu! Şi nu ştiu, ca toată lumea de altfel, unde se află locuința Înălțimii Sale...

— Ce fel de veşti? întrebă Moore fără să se întoarcă.

— Trăsni-m-ar Dumnezeu! răspunse O'Chrane, — ar îi o mare îndrăzneală din partea unui necioplit ca mine să se adrese unui personaj venerabil ca Senioria Voastră... Milord — adăugă el adresându-se lui Tyrrel. Jedediah Smith, ticălosul ăla prefăcut, căruia îi datorez respect căci mi-e şef, mă trimite la dumneavoastră ca să vă spun cum stăm cu văgăuna din Prince's Street.

— Şi cum stăm? întrebă Moore nerăbdător.

În loc de răspuns, O'Chrane se lăsă încet în jos şi-l înşfăcă de umăr pe nenorocitul de Rowley care-şi freca coastele de covor. Paddy îl ridică şi îi imprimă o mişcare de rotație, făcându-l să treacă pragul cabinetului într-o clipită, în aşa fel încât Rowley, când se opri, amețit, în mijlocul camerei alăturate avu impresia că vede cei patru pereți învârtindu-se în jurul lui şi nu reuşi să-şi exprime stupefacția decât printr-un ta, ta, ta, ta, pronunțat, e drept, într-un mod deosebit şi menit să dea de gândit celor ce l-ar fi auzit.

Paddy închisese uşa cabinetului.

— Jedediah Smith — spuse el fără nici o introducere — vă aduce la cunoştință, milorzi, că treaba-i terminată.

Moore se sculă în picioare şi nu se mai osteni să-şi ascundă bucuria.

— Cum! strigă el. Galeria-i terminată?...

— Terminată complet? adăugă Tyrrel frecându-şi mâinile.

— Da, milorzi, pe coarnele lui Belzebuth! Era şi timpul, vă jur pe locul meu din rai, blestemați să fim cu toții!... Bietul Saunder îi pe jumătate mort, acum când vă vorbesc.

— O să-l îngropăm — spuse Moore.

— Fără-ndoială, şarlatan afurisit! mormăi Paddy scandalizat. Eşti specialist în de-al de-astea.

Vestea străpungerii căii de comunicație între

magazinul de apă gazoasă din Prince's Street şi subteranele de la Royal Exchange era, după cum ştim, aşteptată cu nerăbdare de toţi Lorzii Nopţii. De multă vreme membrii influenţi ai *Familiei* se bizuiau pe acest imens rezervor pentru a umple până la refuz seiful comun. Tyrrel şi Moore cerură şi obţinură toate amănuntele necesare. Elefantul ajunsese în noaptea precedentă la nivelul pivniţelor, şi-o lovitură de hârleţ dată neatent aruncase în afara tunelului o piatră. Gaură făcută de această piatră în cădere comunica cu unul din subsolurile Băncii.

Ca şi cum ar fi aşteptat acest moment, Saunder căzuse ca o masă neînsufleţită în faţa deschizăturii, gâfâind şi năduşind. Paddy, care ţinea la Elefant, precum paznicul menajeriei la leul sau tigrul pe carie trebuie să-l hrănească, încercase să-l ridice spre a-l conduce până la patul lui... Efort inutil: ca să-l ridici pe Saunder îţi trebuia un cric sau o macara.

Astfel încât nenorocitul gigant rămăsese culcat, să-şi dea duhul pe pământul rece al galeriei.

Tot ce putuse face pentru el milosul Paddy O'Chrane fusese să-i pună la dispoziţie imensul ulcior cu gin.

Isprăvindu-şi raportul, căpitanul trase patru înjurături în chip de parafă, apoi tăcu.

Tyrrel şi Moore se aşezară numaidecât la birou, pentru a scrie nişte scrisori.

— Bravul meu băiat — spuse Moore — trebuie să duci imediat biletul ăsta în Belgrave-Square, marchizului de Rio-Santo.

O'Chrane luă biletul.

— Îl voi duce unde trebuie, mii de trăsnete! răspunse el. Dar cum naiba a aflat Senioria Voastră că-s un băiat brav?... Am cunoscut lorzi adevăraţi, Satan şi coada lui, care-mi spuneau căpitane...

Toţi ai casei fură mobilizaţi să ducă la destinaţie scrisori asemănătoare celei încredinţate lui Paddy. Până şi Rowley fu expediat în grabă la S. Boyne, esq., cu

misiunea de a-l găsi cu orice preț pe onorabilul funcționar al poliției metropolitane.

Ducesa de Gêvres, pe care titlul de noblețe n-o făcea să-şi dea ifose, şi, în momentele cruciale, era întotdeauna gata de acțiune ca şi cum s-ar fi numit încă Maudlin Wolf, primi misiunea de-a se duce la Bancă şi a înmâna o scrisoare din partea lui Tyrrel lui sir William Marlew, subcasierul central.

Rămaşi singuri, Moore şi Tyrrel îşi apropiară scaunele şi începură o convorbire în şoaptă, deşi nimeni nu se afla acolo ca să-i audă. Aceasta dură destul de mult. Când se ridicară, Tyrrel spuse, punând mâna pe brațul doctorului:

— Orice s-ar întâmpla, crede-mă că-i mai bine să-l Iaşi pe el să ducă lucrurile până la capăt… după aceea vom vedea.

— Dar dacă, după cum mi se pare — obiectă Moore — are de gând să facă din Familie şi din noi înşine instrumentele planurilor sale secrete… dacă toți munții ăia de aur nu-i vor sluji decât lui?…

— Dacă toți munții ăia vor acționa în folosul lui, doctore, ai exact ce-ți trebuie ca să-i pui mâna în beregată… Acum hai, te rog, să ne grăbim s-ajungem în White-Chapel, ca să nu-ntârziem.

Ieşiră împreună. Tyrrel încuie în urma lui toate uşile, răsucind de două ori cheia în broască.

Câteva secunde după plecarea lor, uşa care dădea din cabinet în camera unde fusese surghiunită Clary şi pe care Tyrrel n-o încuiase pentru că nu comunica în nici un fel cu exteriorul, se deschise încet şi Susannah îşi făcu apariția.

Frumoasă fată străbătu repede cabinetul şi trase zăvorul celeilalte uşi prin care ieşiseră Moore şi Tyrrel.

Dădu din cap zâmbind.

Apoi, dispăru pentru a se reîntoarce numaidecât, împreună cu Clary Mac-Farlane, pe care o ajuta să meargă.

Capitolul XXIV - Lanțul uman

Clary Mac-Farlane arăta foarte schimbată. Urmele îndelungatului şi nemilosului supliciu pe care trebuise să-l îndure se vedeau limpede pe chipul ei palid şi slăbit. Trupul, odinioară atât de grațios prin proporțiile armonioase şi mlădierea mişcărilor, era acum gârbovit, lipsit de vigoare. Mergea încet şi făcea eforturi pentru a se putea mişca.

Totuşi, era încă frumoasă, dar frumusețea ei îți strângea inima şi îți stârnea mila. Dacă Angus, tatăl ei, ar fi văzut-o în clipa aceea, şi-ar fi amintit cu lacrimi în ochi de biata Amy Mac-Farlane. Aşa arăta şi Amy, albă ca varul, slabă şi încă foarte frumoasă, atunci când se afla în pragul morții.

Dar Amy privea cu surâsul pe buze moartea care se apropia; blândă femeie nu suferea decât pentru viitorul copiilor ei. Trăsăturile ei păstrau încă acel calm suav şi senin al zilelor fericite. Or, Clary avea în privire o expresie de rătăcire, oribilul şoc transmis sistemului ei nervos o făcea să tresară din senin în chip dureros. Uneori, deschidea gura şi rostea cuvinte fără nici un sens.

Decrepitudinea fizică şi morală a feței, odinioară atât de fermecătoare, era şi mai izbitoare în contact cu tinerețea debordantă a Susannei, care, plină de sănătate, de sevă, iradia o inteligență generoasă şi noblețe sufletească.

Tristețea pe care o simțeai văzând-o pe Clary se preschimbă în atracție irezistibilă când te uitai la Susannah. Ea se afla acolo ca un geniu bun care veghează asupra slăbiciunii şi suferinței, surâsul ei binefăcător, gingaş, consolator, reprezenta un balsam pe rana ascunsă a bolii, pentru că ori de câte ori Susannah vorbea, ca o mamă tânără, aplecată deasupra leagănului

copilului ei, biata Clary începea să trăiască din nou.

Intrară împreună în cabinetul doctorului Moore. Susannah, cu amândouă brațele în jurul taliei fetei, o susținea şi-i dădea curaj.

— Uite că poți merge şi singură, surioară scumpă — spuse ea când trecură pragul cabinetului. Aproape că nu mai e nevoie să te-ajut… Ştii, Clary, că noi două suntem stăpâne aici?… Ne-au încuiat în casă. Dar nădăjduiesc să găsesc un drum pe care nu s-au gândit să-l blocheze. Stai jos, frumoasa mea, şi odihneşte-te.

Miss Mac-Farlane se lăsă în fotoliul lui Tyrrel scoțând un suspin de oboseală. Ochii ei, încercănați şi măriți prin contrast cu obrajii supți, se îndreptară spre Susannah într-o expresie fugară de recunoştință, recăpătându-şi apoi numaidecât aerul mohorât.

— Eram alături de el — bâigui ea — şi mă simțeam foarte fericită, căci mă iubea… A venit însă Anna… A îngenuncheat lângă ea… Inima mi s-a frânt!…

Gura i se contractă şi pleoapele începură să-i tremure, cum se întâmplă atunci când lacrimile sunt pe cale de-a le podidi.

— Dar tot o mai iubesc pe Anna! continuă ea. Nu-i voi spune niciodată că ea m-a ucis…

Frumoasa fată se aşeză lângă ea şi-o îmbrățişă.

— S-o iubeşti, scumpă suroară — spuse ea — căci e bună ca şi tine… sărmană copilă! Nu-ți dai seama că toate aceste amintiri triste, care-ți fac atât de mult rău, nu-s decât visuri!… Ele, nemiloasele, ți-au schingiuit sufletul chiar mai mult decât trupul… Ascultă-mă, Clary, frumoasa mea Clary, vei fi liberă… Nu te mai gândi la vedeniile acelea care ți-au tulburat singurătatea… Totul nu-i decât minciună, suroara mea…

— L-am văzut — şopti Miss Mac-Farlane tremurând.

Apoi adăugă cu glas stins:

— Ştiu o poveste… Doica noastră ne-o spunea când eram în Scoția… Tânăra se numea Blanche, iar fiul moşierului Bertram… Blanche îl iubea pe fiul

moşierului...

Clary se opri şi-şi plecă ochii.

— Şi mai departe? întrebă Susannah râzând.

— Mai departe? repetă Clary ridicându-şi pleoapele şi pironindu-şi privirea în gol. Oh! Toată lumea ştie ce s-a întâmplat... Blanche îl iubea pe fiul moşierului... Blanche îl iubea atât de mult, încât l-a ucis.

Clary îşi lăsă capul în piept. Mâna ei care se afla în mâna Susannei fu scăldată de sudoare şi deveni rece ca gheața.

Frumoasă fată îşi continuă mângâierile. Exista în ea o putere de convingere atât de puternică, încât, în cele din urmă, izbuti să influențeze inima închisă a bietei Clary. Miss Mac-Farlane, readusă pentru o clipă la viață, îşi aruncă brațele în jurul gâtului Susannei şi-i mulțumi plângând.

Susannah se folosi de-acest moment de luciditate.

— Te-ai odihnit destul, surioară! îi spuse ea. Nu vrei să mergi s-o îmbrățişezi pe Anna?

— Anna! repetă Clary. Cine ştie ce s-a-ntâmplat cu ea, Doamne!... Oh! Haide, haidem repede, să-ncercăm să dăm de ea.

Miss Mac-Farlane se ridicase singură. Susannah se grăbi s-o susțină şi-o făcu să părăsească direcția uşii principale spre care Clary făcuse deja câțiva paşi clătinându-se.

— Acolo-i închis — spuse ea. Vino, ştiu o altă ieşire... dar să ne grăbim, căci s-ar putea să nu mai avem un asemenea prilej...

Străbătuseră camera în lungime. Sprijinind-o cu-o mâna pe Clary Mac-Farlane, Susannah apăsă cu degetul un buton de aramă din dreptul unei draperii. Apăsă cu toată puterea. Se auzi un scârțâit şi-o uşă mascată, care comunica cu locuința părăsită de la numărul 9 din Wimpole Street, se deschise larg.

— Victorie! exclamă frumoasă fată care o luă pe sus pe Clary şi-o duse fără să se mai oprească până în pragul

casei de la numărul 9.

O jumătate de ceas mai târziu, o trăsură se oprea în Cornhill, în fața locuinței doamnei Mac-Nab. Susannah sări pe trotuar şi privi fațada cu lacrimi în ochi.

— Oh! De câte ori am căutat-o! murmură ea. Acum n-am să mai uit niciodată drumul.

Bătu la uşă. Îi deschise Anna.

Frumoasa fată o sărută pe frunte înainte ca Anna, uimită, s-o poată recunoaşte, apoi îi arătă trăsura.

— Sora dumitale e acolo, Anna — spuse ea.

— Sora mea! exclamă tânăra repezindu-se afară.

Susannah o văzu urcând şi ghemuindu-se la pieptul surorii ei. Rămase o secundă nemişcată şi cu ochii înlăcrimați, apoi străbătu în grabă strada şi urcă într-o trăsură care o porni în mare goană spre locuința ladyei Ophelia, contesa de Derby.

Anna vru să se întoarcă pentru a mulțumi necunoscutei care-i readusese sora. Nu mai văzu pe nimeni în prag. Doar ecoul unui glas blajin îi ajunse la urechi prin freamătul străzii.

— Mă voi întoarce — glăsuia ecoul.

Anna privi în direcția de unde venea vocea. Văzu un cap aplecându-se în dreptul uşii unei trăsuri, un cap frumos cu un zâmbet de madonă. Apoi mulțimea se interpuse între ele: Anna nu mai văzu nimic.

În seara aceea, cele două paturi albe, gemene, din cămăruța ocupată de cele două surori, nu mai erau goale. Doamna Mac-Nab mergea de la una la alta, sărutând-o când pe Clary, când pe Anna, şi mulțumind lui Dumnezeu cu lacrimi în ochi.

— Bess — se agita ea. Oh! Bess, unde o fi Stephen?... Găseşte-mi-l numaidecât pe Stephen, să le vadă pe-amândouă aici...

— Dumnezeu ştie unde o fi la ora asta şi ce face, doamnă!... N-a venit acasă toată noaptea şi omul cu care l-am văzut plecând ieri seară, n-aş vrea să vorbesc cu păcat, dar numai mutră de om cumsecade n-avea... Dar

nu-i treaba mea să mă amestec în viața domnului Stephen.

Bătrâna doamnă nu asculta sau nu voia să asculte. Se dăruia cu totul bucuriei ei. Nu le avea lângă ea pe cele două fete, pentru care plânsese atât de mult?…

Într-adevăr, acum se aflau alături de ea. Dar isprava lui Bob Lantern nu rămăsese fără urmări. Cunoaştem starea nefericitei Clary. Câte zile de odihnă şi de fericire aveau să-i fie necesare ca să şteargă urmele funeste ale muceniciei ei?

Anna era de asemenea schimbată. Din fericire, schimbarea petrecută cu ea nu avea un caracter atât de dureros. Din punct de vedere fizic, puțină oboseală; din punct de vedere moral…

Aceasta însemna o mare taină pentru toți, ca şi pentru ea însăşi. Anna nu şi-o mărturisea nici sieşi. Ştia oare despre ce era vorba?

Greu de spus. Sigur era doar faptul că în noaptea aceea somnul ei agitat nu-i evocă deloc imaginea lui Stephen. Sau dacă Stephen apăru în visurile ei, tânărul medic căpătase, printr-o transformare ciudată, trăsăturile unui erou de roman, ochi mari negri care tânjeau de dor şi grăiau despre dragoste, o privire supusă, un zâmbet blând, o siluetă… silueta suplă şi nobilă, grațioasă şi mândră a frumosului cavaler Angelo Bembo…

Plecând din Wimpole Street, Tyrrel şi doctorul Moore se îndreptară grăbiți spre White-Chapel-Road, pentru a lua parte la consiliul Lorzilor Nopții.

După cum se poate deduce cu uşurință, şedința fu animată şi foarte interesantă. Toată lumea era în fierbere. Nu se mai vorbea decât de milioane de lire sterline şi dacă cineva ar fi deschis gura să pomenească despre câteva mii de guinee sau alte asemenea bagatele, inoportunul orator ar fi avut de-a face cu bastonul de trestie, cu măciulie de smaragd, al lordului Rupert Bell…, viconte Clé… cu cravaşa Excelenței Sale John Peaton, sau chiar cu pumnul prea cucernic al lui Peter Boddlesie, viitorul

decan de Westminster.

Fireşte, personajul principal al întrunirii era din nou William Marlew, sub-casierul central al Băncii Angliei.

Respectivul gentleman, ale cărui talente de orator şi matematician ne sunt îndeajuns de binecunoscute, calculă pe degete că trebuiau o mie două sute de oameni şi trei nopți pentru golirea tezaurului de la Royal-Exchange. Poate că se înşela în plus sau în minus, dar aprecierile lui nu puteau fi puse la îndoială, având în vedere că deținea funcțiile de membru corespondent al Academiei de ştiințe din Chandernagor şi vicepreşedinte al Clubului Logarithm. În orice caz, calculul lui fu acceptat ca autentic şi real.

Rămânea de văzut prin ce mijloace urmau să fie introduşi cei o mie două sute de oameni în Bancă.

Se înțelege de la sine că *Familia* era larg reprezentată în corpul de paznici ai tezaurului, faimos prin cinstea-i incoruptibilă. Nu în asta consta dificultatea. Dar, totuşi, o mie două sute de oameni!…

O mie două sute de oameni şi trei nopți!

S. Boyne, esq., bancherul Fauntlevy, Sir Georges Montalt şi mulți alții încercară să găsească soluția problemei, dar nu izbutiră, în ciuda sprijinului lordului Rupert care rosti cu glas tare cunoscutul:

— Ascultați! Ascultați!

— Şi totuşi — spuse reverendul Peter Boddlesie văzând că toată lumea şovăia — este o datorie de onoare pentru noi să nu lăsăm nici o monedă de şase pence în tezaur.

— Evident — îl susținu Marlew.

Toată lumea îşi îndreptă privirile spre şef, spre mister Edward, de parcă creierul lui infailibil trebuia să aibă soluții pentru toate impasurile.

Marchizul de Rio Santo se afla la postul său, în fotoliul prezidențial, dar nu lua parte la discuție, întreținându-se foarte volubil cu sir Paulus, Bembo, Smith, Falkstone şi doctorul Müller, care nu era altul

decât vechea noastră cunoştinţă, scoţianul Randal Graham. Aceşti cinci lorzi alcătuiau *camarilla* marchizului. Printre ei vom regăsi pe toţi conjuraţii din pădurea Eagle-River, în afară de negrul pleşuv Absalon, care comanda pe-atunci un post de observaţie plutitor în mările Chinei şi de veselul *rege Lear*, mort cu câţiva ani mai înainte.

— Domnilor — spuse Rio Santo — trebuie să vă previn că, folosindu-mă de puterile pe care mi le-aţi conferit odinioară, am pus astăzi în stare de alarmă miliţiile şi cohortele *Familiei.* Ar dura prea mult ca să vă expun în amănunt rolurile diverse pe care oamenii noştri le vor avea de jucat astă-noapte în toate punctele Londrei. În privinţa aceasta m-am consultat cu doi membri marcanţi ai poliţiei care se află acum printre noi.

S. Boyne esq. şi comisarul metropolei se înclinară în semn de confirmare.

— În caz că va interveni o situaţie critică neprevăzută — continuă marchizul — atenţia agenţilor guvernului trebuie abătută. Mă voi mărgini să vă informez că totul e pregătit la Londra, pentru ca o revoltă formidabilă să izbucnească la primul semnal.

— Dar cele douăzeci şi cinci de milioane de lire sterline, dacă nu vă e cu supărare, Înălţimea Voastră? insinuă reverendul Peter Boddlesie care nu pierdea uşor din vedere latura practică a lucrurilor.

Această întrerupere nu displăcu nimănui.

— Ascultaţi! Ascultaţi! spuse lord Rupert.

— Cele douăzeci şi cinci de milioane de lire sterline vor fi ale noastre — răspunse Rio Santo. Deşi timpul mă zoreşte, vă voi împărtăşi ceea ce am stabilit în această privinţă. Oamenii noştri vor fi postaţi în Prince's Street şi în Lokbury, în Cornhill, în Cheapside şi în King-William Street, în sfârşit peste tot în preajma tunelului. Un drum va rămâne totuşi deschis în Threadneedle Street, la capătul căruia vor staţiona furgoanele noastre. Lumina felinarelor va fi stinsă în faţa sifoneriei şi la intersecţie.

Sir William Marlew se va afla în interiorul băncii împreună cu paznicii ce ne sunt devotați... Trebuie să-i atrag atenția lui Sir Wiliam că totul depinde aici de aplombul şi iuțeala lui. Va avea sub ordinele sale atâția oameni citi va socoti necesar, dar îl invit să nu depăşească numărul de treizeci, întrucât o eventuală dezordine ar fi obstacolul cel mai de temut.

— Treizeci! protestă Marlew. Credeți, milord, că douăzeci şi cinci de milioane de lire sterline, adică şase sute douăzeci şi cinci de milioane în franci francezi, care transformați în dolari...

— Cred, domnule — îl întrerupse marchizul — că tunelul nostru nu-i larg cât Regent Street... dacă ne-am sluji de mijloace obişnuite, circulația ar fi lentă. Cea mai mică perturbare ar face-o imposibilă. Într-o acțiune ca a noastră orice întârziere poate fi fatală. Mi-am dat avizul. Dumneavoastră, Sir William, nu va trebui să vă ocupați decât de interiorul Băncii şi de transportul prin deschizătura interioară a galeriei noastre.

Rio Santo nu se mai adresă sub-casierului central, întorcându-se spre grosul adunării.

— Iată ce-am hotărât — continuă el — fără aprobarea dumneavoastră, domnilor. Pentru a evita un du-te-vino într-un spațiu îngust, unde ar fi trebuit să acționăm cu un număr imens de oameni, m-am gândit să stabilim un lanț dublu care să lege subsolurile Băncii de Prince's Street. În felul acesta, prada noastră, trecând din mână-n mână, fără întrerupere, va ajunge mult mai sigur la destinație...

— Ura! strigă John Featon. Pe cuvântul meu de onoare, ideea-i grozavă!

— Dați-mi voie!... spuse reverendul Boddlesie care nu înțelegea prea bine.

— Propun să votăm aici în adunare mulțumiri pentru nobilul marchiz — declară pair-ul Angliei. Va fi, dacă-mi este permis să folosesc o imagine poetică în fața Senioriilor Voastre, va fi un fluviu de aur având drept

izvor subsolurile Băncii…

— …Un fluviu care se va revărsa în buzunarele noastre – îl întrerupse John Peaton. Ideea-i într-adevăr grozavă… Aş vrea să mă văd deja mâine.

— Dar… interveni Peter Boddlesie.

John Peaton voia să explice viitorului decan de Westminster imaginea poetică a nobilului lord. Se apropie şi-i trase un bobârnac în nas.

— Transmite-l vecinului dumitale, spuse el.

— Dar, milord!… strigă omul bisericii luând poza clasică a boxerului.

— Transmite-l vecinului dumitale! repetă John care era familiarizat cu umorul englezesc.

Probabil că reverendul Boddlesie spusese "Lua-m-ar dracu!" sau ceva asemănător.

— Ei bine, domnule – continuă John Peaton – oamenii noştri vor face ceea ce nu vrei dumneata să faci. În locul unui bobârnac vor primi un lingou sau un sac cu cinci sute de monede pe care-l vor pasa vecinului lor…

— Ah!… făcu Peter Boddlesie cu un aer nehotărât.

Apoi. Înțelegând subit, lovi cu pumnul în masă şi-i întinse cordial mâna lui John Peaton.

— În fața sifoneriei – continuă în timpul acesta Rio Santo – la capătul lui Prince's Street, se va afla primul dintre furgoane protejat de-un grup format din oamenii noştri.

Odată încărcat, fiecare furgon va porni în galop prin Threadneedle Street spre a ajunge în Leaden-Hall, apoi în White-Chapel-Road, unde avem şi noi subteranele noastre, domnilor.

— Cine va fi însărcinat cu supravegherea transportului? întrebă Moore.

— Dumneata, domnule, şi Sir Edmund Mackensie – răspunse Rio Santo. Celelalte funcții aparțin voinței gentlemenilor aici de față, afară de domnii polițişti al căror rol l-am stabilit. Ar fi bine ca fiecare să se ocupe personal şi să susțină grupurile.

— Dar Senioria Voastră, milord — întrebă iar doctorul — unde se va afla în acest timp?

— Acolo unde se va ivi primejdia şi unde va fi nevoie, domnule — replică Rio Santo. Acţiunea trebuie începută în tunel la orele unsprezece seara precis. Până atunci, Prince's Street va rămâne pustie. Am dat toate ordinele. Poliţia va avea suficient de lucru în alte cartiere, ca să nu ne dea bătăi de cap.

Rio Santo se sculă în picioare. Lorzii Nopţii se despărţiră lăsându-l acolo doar pe Jedediah Smith, care primise ordinul de-a deschide porţile *Purgatoriului* la căderea nopţii, pentru ca gloata adunată acolo să năvălească în stradă şi să amplifice, în momentul crizei, dezordinea generală.

Rio Santo se urcă în trăsura sa, împreună cu Bembo şi Randal Graham.

În spate, în altă trăsură, Falkstone şi Paulus Waterfield urmară acelaşi drum, astfel încât cele două echipaje ajunseră simultan în Belgrave-Square.

Era ora patru după-amiaza. În împrejurimile de la Irish-House nici ţipenie de om. Stephen şi Perceval aveau să se posteze în Belgrave-Square o oră mai târziu.

Când marchizul şi cei trei însoţitori intrară în salonul din Irish-House, găsiră acolo doi oameni aşezaţi în faţa căminului. Unul dintre ei, pe lângă care se gudura Lovely, era moşierul Angus Mac-Farlane. Angus avea capul plecat în piept, părea profund absorbit în meditaţiile iui şi nu făcu nici o mişcare la intrarea noilor veniţi.

Celălalt străin, dimpotrivă, se ridică în picioare şi-l salută cu un aer grav pe marchizul de Rio Santo. Era un om covârşit de bătrâneţe, cu faţa deschisă şi gânditoare, cu o frunte lată pe care meditaţia săpase cute adânci.

Semăna şi cu un tribun şi cu un apostol. Ar fi fost greu de precizat, dacă chipul acela energic avea fermitatea şi blândeţea unui propovăduitor al păcii sau înfocarea unui predicator al războiului.

Rio Santo se îndreptă cu pas grăbit spre el şi îi întinse mâna cu cordialitate şi respect.

— Fiţi binevenit, monseniore — spuse el. Vă aşteptam.

Capitolul XXV - Înaintea bătăliei

Străinul căruia marchizul de Rio Santo i se adresase cu "monseniore" răspunse acestei primiri respectuoase şi cordiale printr-o atitudine cel puţin la fel de respectuoasă şi cordială.

Era Daniel O'Connel, marele tribun irlandez, în care unii vedeau mai degrabă un scut pentru Anglia, decât un instrument de pedeapsă şi represalii.

— I-am văzut pe băieţi plecând — spuse bătrânul continuând să ţină mâna marchizului şi să-l privească drept în ochi. N-am avut curajul să-i opresc... I-ai chemat, milord, în calitatea dumitale de părinte, căci doar şi dumneata eşti tatăl lor?... E-adevărat că datorează în mare parte viaţa lor şi a familiilor lor binefacerilor dumitale nesfârşite. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, ce urmăreşti?

— Sunt zece mii, nu-i aşa, monseniore? întrebă Rio Santo.

— Da, milord, şi-ar mai fi venit şi alţii, dacă nu i-ar fi împiedicat cheltuielile drumului. Nu ştiu dacă-i bine, dar ţăranii noştri din Connaught îşi pierd încrederea în făgăduielile marelui eliberator... Ei cred în dumneata care le dai pâine, în loc să ridici povara dijmei de pe umerii lor... Şi eu îmi pun speranţele în dumneata, milord, dar aş vrea să am certitudinea că nu te vei lăsa împins şi nu-i vei atrage şi pe bieţii fii ai Irlandei într-un război inegal, ale cărui mijloace ar fi condamnate de toată lumea şi pe care însuşi Dumnezeu...

— Monseniore, aşteaptă până mâine, — îl opri Rio

Santo cu o oarecare emoție în glas. Scrisoarea care mi-a vestit venirea fraților noştri în Irlanda pomenea şi despre vizita dumitale… Mâine îți voi explica totul… Mâine vei şti absolut tot.

— Dar până mâine, milord?… întrebă bătrânul.

Continuând să discute în şoaptă, se îndepărtară de cămin, în jurul căruia se aflau acum laolaltă Waterfield, Randal şi Bembo, iar ceva mai departe Angus, cu aceiaşi aer sumbru şi absorbit.

Bembo era şi el trist şi preocupat. Mângâia cu degetele sale lungi şi subțiri părul mătăsos al frumosului Lovely şi nu acorda nici o atenție celor doi care schimbau din când în când câte o vorbă.

— Signore — i se adresă în sfârşit Paulus. Se spune că dumneata eşti mai bine informat decât noi în multe privințe. Ai putea să ne spui cine-i acest *monsenior* cu care stă de vorbă marchizul?

Bembo nu auzi, sau se făcu că nu aude. În afară de Rio Santo, îi disprețuia şi detesta pe toți cei ce făceau parte din organizație.

Waterfield învățase între timp să mascheze, cu-o atitudine de nepăsare, mânia lui brutală de altădată, dar de îndată ce ochii lumii nu erau ațintiți asupra acțiunilor sale, redevenea într-o oarecare măsură parlagiul din Eagle-River.

— Ei! Signore — continuă el, zâmbind sarcastic şi grosolan — lasă-l pe Lovely, rivalul dumitale în grațiile Senioriei Sale, şi răspunde când eşti întrebat.

Bembo îndreptă încet asupra lui o privire plină de indiferență şi dispreț, apoi reîncepu să-l mângâie liniştit pe Lovely.

— Cine se-aseamănă se-adună! mormăi Paulus.

Un surâs uşor apăru pe buzele cavalerului.

— Domnule — spuse el — întrucât nu prea am de ales, exceptându-l pe Don José, tovarăşul său şi acest gentleman — adăugă el salutându-l pe moşier — îți mulțumesc că nu m-ai comparat cu unul mai rău decât

Lovely.

Privirea lui batjocoritoare, completându-i gândul, trecu de la Paulus la Randal şi de la Randal la Paulus.

Acesta din urmă îşi manifestă brusc mânia printr-un gest. Randal avea ochii aţintiţi asupra moşierului.

— Stăpâneşte-te! şopti el strângându-l de braţ pe Paulus. Ce-i cu dumneata, Mac-Farlane – adăugă el apoi cu voce tare. Cine dracu ţi-a spart capul în halal ăsta?

Această întrebare distrase atenţia lui Waterfield şi chiar pe cea a lui Bembo care abia îl zărise pe moşier în ajun, când acesta evada de la Irish-House, dar nu-l recunoscuse. Ca şi Paulus, Bembo observă abia atunci nenumăratele răni ale lui Mac-Farlane la cap şi pe faţă.

Acesta luă vătraiul şi atâta focul.

— Acum cincisprezece ani a venit într-o seară la ferma din Leed – şopti el îndreptându-şi ochii rătăciţi asupra lui Randal. A fost o noapte blestemată. M-a vrăjit… De-atunci, am devenit un răufăcător… Eu sunt asasinul lui Mac-Nab… Şi-acum… copiii mei, copiii mei!

Îşi lăsă capul în piept.

— Să mor – spuse Randal cu voce înăbuşită – dacă maniacul ăsta n-are ceva în cap… Îl cunosc… Cine ştie ce-i trece prin minte!

— Ce poate face? spuse Paulus dând din umeri.

Bembo se ridicase, apropiindu-se în dreptul unei ferestre care dădea în piaţa Belgrave. Pământul şi arborii desfrunziţi ai scuarului erau acoperiţi de zăpadă. Bembo observă, nu fără uimire, pe fondul alb monoton, mai multe forme negre, când nemişcate, când agitându-se, fără să-şi schimbe locul, ca un om care se clatină. De altfel, petele acelea erau foarte greu de desluşit căci se întunecase, iar felinarele nu fuseseră încă aprinse. O vagă nelinişte i se cuibări, împotriva voinţei sale, în suflet.

Îşi îndreptă privirea spre Rio Santo spre a-i atrage atenţia asupra umbrelor acelora nemişcate din zăpadă, care, pe-o vreme atât de friguroasă, nu puteau fi nici trecători, nici plimbăreţi, dar marchizul era acaparat cu

totul de interlocutorul său.

Siluetele negre care pătau zăpada aparţineau lui Donnor d'Ardagh şi tovarăşilor săi postaţi acolo de Stephen. Tânărul medic şi Frank Perceval stăteau mai retraşi, lângă parcul interior al scuarului.

Rio Santo şi interlocutorul său revenită cu paşi lenţi în dreptul căminului.

— Gândeşte-te, milord — spunea bătrânul cu-o voce solemnă — în lupta noastră, trebuie s-avem o spadă fără pată, iar căile providenţei, deşi misterioase şi adesea întortocheate, nu urmează niciodată drumul iadului... Eşti puternic şi-ai conceput un plan generos şi nobil. Dar mijloacele trebuie să fie la fel de curate, pe cât de măreţ este ţelul!... Pe mâine, deci, milord. Mă bizui pe făgăduiala dumitale. Mâine voi şti dacă bieţii mei supuşi, care au regăsit în Saint-Giles-ul Londrei o mizerie mai mare decât însăşi mizeria Irlandei, fac bine dăruindu-şi braţele şi inimile, urmându-ţi orbeşte drumul şi murind alături de dumneata.

— Mâine, monseniore — răspunse Rio Santo — nu voi mai avea nimic să-ţi ascund.

Îl conduse pe bătrân până la uşa exterioară a palatului şi dacă cineva s-ar fi aflat acolo l-ar fi văzut sărutând în umbră mâna pe care-o strânsese adineauri.

În clipa când să treacă iar pragul salonului, se opri şi rămase pe gânduri.

— Mâine! şopti el după câteva secunde. Ah! Omul acesta are dreptate: sabia trebuie să fie curată şi nepătată... dar binele pe care-l voi face va cântări mai greu în balanţă decât greşelile mele... Şi-apoi, am muncit douăzeci de ani!

Alungă gândurile triste şi îşi înălţă fruntea. Când intră în cameră, hotărârea şi strălucirea din privire nu lăsau să se bănuie că o adiere de şovăială şi nelinişte îi tulburase sufletul.

— Frate Angus — spuse el moşierului întinzându-i mâna — sunt fericit că te găsesc aici Ar fi fost păcat să nu

participi la această întrunire la care iau parte toți cei ce dețin o parte din secretul meu. Dumitale, frate, ți l-am dăruit în întregime, încă de multă vreme.

— Acum cincisprezece ani, într-o noapte, la fermă din Leed — rosti Mac-Farlane.

În acelaşi timp, răspunse cu-o mişcare şovăielnică strângerii de mâna a marchizului.

Randal Graham dădu din cap. Pe fața lui se citea teama şi îndoiala.

— Ascultați-mă, prieteni — continuă Rio Santo cu-o privire înflăcărată de entuziasm şi cutezanță. Ascultați-mă. A venit ceasul să nu vă mai ascund nimic... S-au scurs douăzeci de ani de când am declarat, singur, război Angliei, în numele tatălui meu mort şi-al Irlandei oprimate. Au trecut douăzeci de ani de când lovesc fără încetare... În noaptea asta voi stabili ordinea de bătaie şi voi hotărî destinul războiului printr-o singură lovitură... V-am ales drept aghiotanții mei.

— Mulțumesc — spuse Bembo.

Randal şi Paulus se apropiară: primul Se dăruise conştient țelului marchizului; celălalt fusese subjugat. Cutezanța neobişnuită a lui Rio Santo îl influențase în asemenea măsură, încât îi anihilase complet voința.

Cât despre moşier, acesta îşi încrucişă brațele pe piept şi spuse nepăsător:

— Ah! În noaptea asta? Bine, frate Fergus. Sunt mulțumit c-am venit.

— Totul este pregătit — continuă Rio Santo. Măsurile chibzuite cu răbdare de-atâta vreme îşi vor arăta roadele... Să nu credeți că porniți la luptă ca nişte victime oarbe ale devotamentului vostru; victoria este sigură, mai sigură decât dacă aş fi Ferdinand sau Nicolai şi-aş avea în spatele meu armatele Austriei sau ale Rusiei... La ceasul când vă vorbesc, Irlanda înarmată aşteaptă semnalul de război; țara Galilor, gata de luptă, îşi ascunde vasta conspirație a țăranilor săi sub mascarade groteşti şi-şi lustruieşte armele; Birmingham şi comitatele

manufacturiere se agită pentru carta poporului: există acolo cincizeci de mii de soldați care n-aşteaptă decât un semnal de la Londra, pentru a-şi strânge rândurile şi-a începe să mărşăluiască. În sfârşit, în jurul Londrei, nenumărate mitinguri au proclamat de asemenea carta poporului şi-acest termen nou de *cartişti* i-a făcut pe miniştrii regelui să tremure în consiliu… La Londra… Ah! La Londra sunt foarte tari! Dar chiar astăzi zvonuri alarmante au înspăimântat bursa. Anglia se crede amenințată de-o a doua blocadă continentală. Se pare că spiritul lui Napoleon, străpungând marmura mormântului său îndepărtat, a traversat mările pentru a insufla gânduri de ură şi de război tuturor cancelariilor europene… Vă dați seama, se tem; comerțul se clatină; capitalul, acest sânge din vinele Angliei, va înceta să curgă; colosul se va prăbuşi paralizat… Tocmai în acel moment o lovitură năprasnică, neaşteptată, îl va zdrobi… Aceasta, în timp ce Compania Indiilor nu şi-a revenit încă de pe urma nenumăratelor lovituri care i-au fost administrate; în timp ce deplânge pierderea reprezentanțelor, a vapoarelor şi-a sutelor de milioane anuale pe care recentul edict al împăratului Chinei împotriva opiumului i le va răpi din seifuri; în timp ce înrolează noi soldați pentru a purta nenumăratele războaie de mici proporții cu care rajahii spoliați din Hindustan îi hărțuiesc; într-un cuvânt, în timp ce Anglia se apără, istovită, împotriva atacurilor îndepărtate, războiul şi jaful se află la porțile sale…

— Şi toate acestea le-ai făcut sau le vei face tu, nu-i aşa, frate Fergus? întrebă moşierul.

— Eu, eu singur; – răspunse Rio Santo în privirea căruia se putea citi un licăr de orgoliu.

— Dar noi, noi ce trebuie să facem? întrebă Bembo tremurând de nerăbdare.

— Fratele meu Fergus este un om foarte puternic! continuă moşierul înainte ca Rio Santo să fi putut răspunde. Când el îți porunceşte, te supui… Oare eu n-

am uitat, când mi-a spus: uită ura împotriva călăului surorii mele?... Ah! Ce bine-mi pare c-am venit!

Rio Santo îi luă mâinile şi le strânse într-ale sale.

— Îţi mulţumesc, frate — bâigui el emoţionat. Şi eu sunt fericit să-ţi strâng mâna în ceasul primejdiei, ţie pe care, dintre toţi, te-am ales ca să-ţi încredinţez taina mea...

Mâna moşierului tremură uşor; cicatricele i se înroşiră părând gata să sângereze.

Rio Santo urmă:

— Compania reprezintă jumătate din Anglia. Cealaltă jumătate, inima şi mintea, cu un cuvânt guvernul, este minată cu-aceeaşi vigoare şi va fi lovită cu-aceeaşi violenţă... În momentul de faţă camerele Parlamentului ţin şedinţă; toţi tac; se tem să dea glas unor revelaţii ucigătoare; whigs şi tories, printr-un acord tacit, nu scot o vorbă despre nenumăratele încurcături şi primejdii în care, prin ceea ce ei numesc fatalitate, au împins Anglia... Nu spun că Papineau, ilustrul agitator al Americii de Nord, prezintă adunarea Canadei de jos şi se împotriveşte victorios dominaţiei lor asupra Europei... Nu suflă o vorbă despre faptul că Statele Unite ameninţă şi că din toate colţurile globului s-a stârnit deodată o furtună care înaintează, înaintează mereu întunecând orizontul şi acoperă deja soarele mândru al Angliei, al cărei sol tremură sub paşii fiilor săi... Oh! Ei o ştiu prea bine, dar n-o spun. Ca să reziste acestor atacuri, Anglia ar avea nevoie de sănătate, de tinereţe, de sevă. Dar totul este şubred, uzat, îmbătrânit. Sărăcia, înveninată de viciu, îşi întinde plaga imensă peste tot. Nu există de lucru. Munţi de aur, şi pâinea lipseşte... În sfârşit, în locul forţei, care s-o ajute să se înzdrăvenească şi să facă faţă primejdiei, nimic altceva decât slăbiciune şi apatie, produse de acel triplu cancer: sărăcimea, cartismul, Irlanda. Ei bine, asupra acestui corp sleit se vor abate astăzi loviturile noastre... Suntem puternici... Atât de puternici încât, vă dau cuvântul meu, mi-ar fi ruşine să

atac dacă în joc nu s-ar afla cauza noastră atât de sfânta, căci soldaţii noştri vor fi douăzeci contra unu în încleştare… Număraţi împreună cu mine armata noastră; Spitael-Fields trebuie să-şi fi spus cuvântul aducând, astă-seară, la Londra, miile sale de ţesători curajoşi, răzvrătiţi, indignaţi de recenta micşorare a salariilor; Saint Giles a deschis porţile cocioabelor sale şi şi-a aruncat în stradă nenumăraţii flămânzi, ca o inundaţie furioasă pe care nici un dig n-o poate zăgăzui; Irlanda ne-a trimis zece mii de soldaţi care aşteaptă ordinele mele; în sfârşit, *Familia*, al cărei şef am devenit spre a-i putea dirija marile resurse împotriva duşmanului, *Familia*, cu nenumăraţii ei membri, îmi va sluji scopurile fără s-o ştie… Ce părere aveţi despre armată mea?

— Uneori, am impresia că izbutesc să vă-nţeleg, milord — răspunse Bembo — ca acei copii care, nevăzând niciodată marea imensă, măresc în închipuire eleşteul din satul lor şi-şi spun: aşa-i marea. Dar gândul dumneavoastră rămâne întotdeauna mai presus de ceea ce-mi imaginez, precum oceanul nemărginit este mai presus de eleşteul închipuit.

— Fantastic plan! adăugă Randal meditativ.

— Să mă bată Dumnezeu — spuse Waterfield — nu era nevoie de toate astea, pentru a veni de hac câtorva sute de horse-guards, life-guards şi mari ticăloşi galbeni, albaştri sau albi.

Moşierul ridică încet capul.

— Da, da — şopti el — fratele meu Fergus face tot ce vrea… Au trecut doisprezece ani de când Mac-Nab a murit şi încă nu l-am răzbunat… Dacă poţi opri răzbunarea unui om fără să-l ucizi, înseamnă că eşti la fel de tare că destinul… Dar oare glasul visurilor minte? Acum Mac-Nab şi cele două fiice ale mele… Îmi pare bine c-am venit.

Aceste ultime cuvinte se pierdură, nedesluşite, confuze, în zgomotul vătraiului ce lovea cu putere în cărbunii aprinşi care înroşeau grilajul.

Nimeni nu le dădu nici o atenție, în afară, poate, de Randal care continua să se uite la Mac-Farlane neliniştit şi bănuitor.

Rio Santo, care până atunci vorbise cu însuflețire şi căldură, se reculese o clipă şi reluă cu glas calm:

— Iată, acum, prieteni, care sunt posturile voastre de luptă: Ange, tu te vei duce numaidecât în Saint James Street, care este în acest moment ticsit de lume. Există acolo numeroşi oameni ai *Familiei* şi cinci sute de irlandezi care au arme ascunse sub veşminte. Şefii poartă o batistă în jurul pălăriei. Îşi aşteaptă comandantul: te vei face recunoscut prin cuvântul de ordine care este ERIN, apoi vei aştepta, apropiindu-te cât mai mult posibil de palatul Buckingham, unde este regele.

— Ce voi aştepta? întrebă Bembo.

— Vei aştepta ca o lovitură de tun să-ți dea semnalul de atac împotriva palatului Majestății Sale.

— Bine — spuse Bembo — vă puteți bizui pe mine, milord.

— Dumneata, Paulus — urmă marchizul — te vei duce în White-Hall, unde te vei ocupa de amiralitate, trezorerie şi horse-guards... Vei găsi acolo şefi subalterni care te-aşteaptă şi nu vei duce lipsă de oameni.

— Parola este aceeaşi? spuse Paulus.

— Aceeaşi, ca şi semnalul.

— Să-ți spun verde O'Breane, sau, dacă preferi, milord — strigă fostul parlagiu — mă doare-n cot de Irlanda asta a ta, dar am să mă supun totuşi...

— Dumneata, Randal — continuă iar Rio Santo — dumneata vei avea în grijă cele două camere ale Parlamentului şi, în mod special, pe miniştrii pe care i vei face prizonieri. Smith şi Falkstone, care sunt preveniți, vor împresura birourile Companiei, Indiilor şi Somerset-House. Celelalte instituții guvernamentale vor fi lăsate în seama irlandezilor noştri şi-a răzmeriței.

— Dar dumneata, milord? — întrebă Randal.

— Eu — răspunse marchizul — vă voi da semnalul cu

unul din vechile tunuri din Turnul Londrei, unde ştiu cum se poate pătrunde.

— Ah!… murmură moşierul care asculta nemişcat şi cu ochii plecaţi.

— Dumneata, frate Angus — replică Rio Santo — dumneata mă vei urma peste tot. Acum nu trebuie să ne mai despărţim.

— Îmi pare bine — spuse moşierul.

Rio Santo privi pendulă care arăta orele opt şi se ridică.

— Domnilor, e timpul să plecăm — continuă el. La revedere, Ange, Dumnezeu să te aibă în pază, dragul meu. La revedere, prietene Randal, şi dumneata, bravul meu Waterfield… sper să ne reîntâlnim curând.

— Să dea Dumnezeu, milord — şopti Bembo emoţionat.

Strânse mâna pe care i-o întinse Rio Santo. Randal şi Paulus făcură la fel şi tustrei ieşiră prin uşa din spate care dădea în Belgrave-Lane, spre a-şi lua posturile în primire.

Angus şi marchizul rămaseră singuri.

Rio Santo îşi vârî sub haină o pereche de pistoale şi-şi strecură în sân un pumnal scurt cu lama închisă la culoare şi ornamentat cu încrustaţii.

În timpul acesta, moşierul, livid şi nesigur pe picioare, străbătu salonul în direcţia ferestrei pe care o deschise.

— Nu te simţi bine, Angus? întrebă Rio Santo.

Moşierul avea pe frunte broboane de sudoare.

— Da, frate O'Breane — bâigui el. Oh! Da… nu mă simt bine… fiindcă încă mai ţin la dumneata… de-ai şti cât de mult!

Moşierul îşi apăsa capul cu mâinile şi glasul îi era podidit de lacrimi.

— Doamne! Doamne! continuă el. N-am curaj… Nu vreau să merg cu dumneata… nu!… Glasul visurilor…

— Iarăşi! îl întrerupse marchizul zâmbind. Tot mai ai

febră?

— Febră! repetă Angus cu privirea rătăcită. Ascultă-mă!... Oare de ce te iubesc?... Adineauri eram hotărât... Acum... Ah! Frate, nu te duce, te implor, nu te duce!

Rio Santo nu-l luă în seamă. Credea că teama această neaşteptată era legată de primejdiile inerente luptei la care avea să purceadă.

— Vai! Mac-Farlane — spuse el — astea-s temeri de femeie. Dacă mor, nu vrei să mori alături de mine?

Înaintă spre fereastră şi vru să-l prindă de mână pe moşier. Pradă unei emoţii de nebiruit, acesta se aruncă în braţele lui hohotind.

Umbrele negre se agitau pe zăpadă, ca soldaţii pe câmpul de luptă la comanda "Atenţie, fiţi gata!"

Capitolul XXVI - Ultimul pas

Abia atinsese obrazul marchizului de Rio Santo şi Angus Mac-Farlane se dădu brusc îndărăt. Pe chipul lui se putea citi groaza, iar privirea, rotindu-i-se în gol, devenea din ce în ce mai rătăcită.

— Iuda! Iuda! bâigui el. Mi-am sărutat frate pe obraz...

Marchizul se afla din nou în dreptul şemineului, de unde agită un clopoţel.

— Caii să fie înhămaţi numaidecât — spuse el groomului care se înfăţişă. Am nevoie de gabrioletă şi de cel mai bun cal.

Valetul ieşi. Câteva minute mai târziu, Rio Santo cobora peronul, târându-l literalmente pe moşier după el.

La bordura trotuarului se afla o elegantă gabrioletă la care era înhămată o iapă splendidă. Lordul John Tantivy se îndrăgostise nebuneşte de ea, de la prima vedere.

— Urcă, Mac-Farlane — spuse Rio Santo.

Moşierul rămase neclintit.

De-a lungul grilajului scuarului se stârni o agitație lentă, aproape imperceptibilă printre oamenii care aşteptau acolo de mai bine de trei ceasuri. Se strecurau lipiți de grilaj, ajungând în fața casei.

Frank Perceval şi Stephen, care erau postați mai departe, dincolo de colțul părculețului în formă pătrată din mijlocul scuarului, trecură drumul şi ajunseră pe trotuar Apoi înaintară cu precauție spre gabrioletă.

Rio Santo, care făcuse un ocol în jurul atelajului spre a-şi mângâia iapa favorită, reveni în clipa aceea şi apucă brațul moşierului spunând:

— Să mergem, frate, să mergem!

Mac-Farlane se smulse brusc din strânsoarea marchizului şi făcu un pas înapoi.

— Nu, nu, nu! spuse el.

Rio Santo îl privi drept în ochi.

— Ce-i cu tine, Angus? Timpul ne zoreşte… Nu vrei să vii cu mine?

— Ba da… frate! Oh! Frate Fergus, fie-ți milă de mine!… Întoarce-te în casă!… Întoarce-te!… Repede… îți voi spune tot… Dac-ai şti!…

Rio Santo şovăi o clipă, nu fiindcă s-ar fi temut de viața lui, ci pentru că ținea la Angus la fel de mult ca odinioară şi voia să cunoască motivul neobişnuitei lui tulburări. Dar un astfel de incident nu-l putea reține mult timp. Se uită la ceas şi puse piciorul pe scara trăsurii.

— Rămâi sau vii, frate – spuse el – faci cum vrei. Dar hotărăşte-te repede, căci minutele mele sunt numărate.

Angus aruncă o privire furişă în jurul lui şi zări formele negre înaintând din toate părțile şi rânduindu-se în aşa fel, printr-o manevră înceată, încât să împresoare gabrioleta.

Se urcă după Rio Santo.

— Ei bine! Da – spuse el. Să plecăm… imediat!… Dă bice calului… în galop… mai repede!

Rio Santo apucă hăţurile şi, ridicând capul să-şi aleagă direcţia, zări pentru prima oară doi sau trei oameni chiar în mijlocul drumului.

O vagă bănuială îi încolţi în gând.

— Haide, frate, pentru numele lui Dumnezeu, dă-i drumul! strigă Angus din ce în ce mai emoţionat.

Marchizul avusese timp să arunce în jurul său o privire circulară.

Văzuse la dreapta, la stânga, pe şosea, pe trotuare, în sfârşit peste tot, oameni care păreau că aşteaptă ceva.

— Foarte ciudat! îngână el.

— Oh! Dă-i drumul o dată, frate!... spuse Angus care tremura tot.

Rio Santo îşi aţinti privirea asupra lui şi-i văzu trăsăturile descompuse de nelinişte.

— Milord, milord – strigă în clipa aceea un groom coborând în grabă scările peronului. Oamenii care împresoară de departe pe Senioria Voastră sunt înarmaţi. Sunt sigur... Am văzut...

— Da! Da! îl opri Angus. Treci peste ei, frate... e bun calul?...

Rio Santo măsură dintr-o privire terenul pe care urma să-l străbată şi porţiunile lăsate liber de cei ce i se înfăţişau drept inamici.

— Clary, frumoasa mea Clary! murmură el încet.

Iapa se opinti, întinse gâtul şi ciuli urechile.

— Clary! bolborosi moşierul punându-şi mâna în dreptul inimii care bătea puternic.

Rio Santo întinse hăţurile şi continuă:

— Dii! Clary! Dii! Frumoasa mea!

Iapa o porni în galop.

— Clary! Clary! repetă moşierul. Ah! Ah! Clary!... Uitasem... Ce-ai făcut cu Clary, Fergus O'Breane?

Se sculase în picioare şi, smulgând hăţurile din mâinile marchizului, le trase cu toată puterea, astfel încât gabrioleta care se şi lansase în goană, se opri şi dădu îndărăt până sub peronul de la Irish-House.

Oamenii postați de Stephen şi Frank rămăseseră nehotărâți până în clipa aceea, aşteptând zadarnic semnalul stabilit între ei şi Mac-Farlane.

Când moşierul opri trăsura, toți se năpustiră în acelaşi timp asupra ei, împresurând-o într-o clipă.

— Ah! Frate Fergus — continuă Mac-Farlane cu asprime. Ce-ai făcut cu Clary?... Şi cu Anna?

Aceste ieşiri furioase constituiau o enigmă pentru Rio Santo.

La început crezu că acei care-l înconjuraseră erau polițişti şi că Smith, sau altcineva, îl trădase.

Rămase tolănit, în aparență liniştit, pe pernele gabrioletei în timp ce Mac-Farlane, în picioare, lângă el, gesticula, cu spume la gură, victimă a unei crize furibunde.

Doi oameni țineau calul de căpăstru.

Lumina celor două felinare din fața casei, între care se afla acum gabrioleta, cădea puternic pe chipul semeț şi palid al marchizului de Rio Santo. Stephen îl recunoscu lesne pe magnificul străin de la Temple-Church. Dar între insul din biserică, inamicul său de ieri, şi cel ce-i asasinase tatăl, omul sortit de ani de zile răzbunării sale, exista mereu acea deosebire care derutase atâta amar de vreme bănuielile lui Stephen. Tânărul medic avea acum mărturia moşierului, nu se mai îndoia; dar el continua să caute, pe fruntea aceea nobilă descoperită de atacul brusc al lui Angus, o altă mărturiei ce nu putea fi recuzată: cicatricea întipărită atât de adânc în amintirile lui de copil.

Frank se afla în aceeaşi dilemă. În fața lui se găsea marchizul de Rio Santo, omul detestat, rivalul fericit, tiranul nemilos al bietei Mary. Era oare unul şi acelaşi cu călăul lui Harriet?

Marchizul de Rio Santo nu făcea nici un efort spre a se sustrage privirilor. Se uita cu un aer surprins, dar calm, la oamenii aceia necunoscuți care-i înconjurau îndârjiți trăsura şi păreau că aşteaptă o explicație.

Chipul marchizului de Rio Santo, care putea să exprime atât de bine toate simțămintele şi toate nuanțele acestora, ştia, la nevoie, să se transforme într-o mască de nedescifrat. Îşi păstra seninătatea şi calmul, dar dincolo de seninătatea aceea, rezultat al unui efort disperat, se afla o nelinişte teribilă.

Peste un ceas, toate forțele reunite ale capitalei celor Trei Regate n-ar fi fost probabil suficiente ca să-i stăvilească avântul. Acum, doar câțiva oameni erau în stare să-i bareze calea.

Ultimele evenimente pe care le-am istorisit se succedaseră cu iuțeala gândului. Nu trecuseră nici zece secunde între schimbarea bruscă a moşierului şi asaltul oamenilor lui Stephen Mac-Nab.

Credem că nu mai e nevoie să spunem că moşierul, nestatornic în ideile lui tulburi, suferise pe neaşteptate, tocmai când se gândea la răzbunare, efectele puterii dominatoare pe care marchizul Rio Santo o exercită pretutindeni în jurul lui. Uitase de ura sa, nemaiamintindu-şi decât de acea dragoste fraternă, aproape pătimaşă care-l lega de Fergus O'Breane. Dar numele de Clary, răsunându-i în ureche, rupsese vraja.

Îşi adusese brusc aminte de mânia lui; această rememorare era cu-atât mai violentă, cu cât moşierul se afla mai aproape de pierderea prilejului de-a pedepsi şi de-a se răzbuna.

În jurul trăsurii oprite se aşternuse o linişte desăvârşită. Uşa de la Irish-House se deschise: opt sau zece valeți priveau de pe peron.

Moşierul ținea cu-o mână hățurile, iar cu cealaltă strângea reverul hainei lui Rio Santo.

Gâfâia şi nu mai era în stare să vorbească.

Rio Santo îl împinse uşor.

— Domnilor — spuse el cu o voce calmă, vibrând puternic în liniştea cumplită — mă numesc don Josè-Maria Tellés de Alarcaon, marchiz de Rio Santo. Sunt grande do Portugalia şi îndeplinesc o misiune diplomatică

pe lângă guvernul englez. Dacă sunteţi gentlemeni, vă rog, după această explicaţie pe care nu v-o datoram, să lăsaţi frâul calului meu şi să-mi faceţi loc să trec; dacă sunteţi poliţişti, vă somez să vă daţi la o parte, fără a vă mai pretinde scuze pentru această insultă brutală şi contrară dreptului.

Nici unul dintre cei care încercuiseră trăsura nu se clinti din loc; doar Frank şi Stephen părăsi în acelaşi timp trotuarul şi se aşezară unul în stânga, celălalt în dreapta marchizului.

— N-a trecut prea multă vreme — spuse Frank clocotind de mânie, — de când domnul de Rio Santo şi, cu mine ne-am văzut de aproape, ca să mai fie nevoie să-i spun cum mă numesc şi ce titluri posed…

Marchizul se aplecă să vadă mai bine.

— Excelenţa Sa Frank Perceval! murmură el cu amărăciune. Se spune că oamenii cărora le cruţi viaţa îţi devin duşmani necruţători… Ce doriţi de la mine, domnule?

— Vreau să vă cer socoteală, milord — răspunse Frank care abia se putea stăpâni — pentru o crimă laşă.

Se ridică în vârful picioarelor şi rosti în şoaptă:

— Sunt fratele Herrietei Perceval, — milord.

— Şi iubitul nefericit al domnişoarei Mary Trevor — adăugă ironic marchizul. Vă declar, domnule, că n-am avut niciodată onoarea de-a o cunoaşte pe sora dumneavoastră.

— Într-adevăr — spuse Frank. Aţi ucis-o fără s-o cunoaşteţi.

În această acuzaţie laconică era un accent atât de profund de ură nemărginită şi totodată de durere, încât marchizul voia să ceară explicaţii, când simţi o mână apăsându-i braţul.

Se întoarse şi se trezi în faţa lui Stephen.

— Eu sunt fiul lui Mac-Nab — spuse acesta din urmă.

Rio Santo tresări din cap până în picioare.

— Mac-Nab! Fratele Mac-Nab! rosti pe un ton lugubru moşierul. Sânge pentru sânge!… Îmi pare bine c-am făcut ceea ce-am făcut.

Avu loc un scurt moment de tăcere. Marchizul se transformase parcă într-o statuie. Avea privirea fixă, ațintită drept înainte…

Cine putea şti ce se petrecea în sufletul lui în ceasul acela suprem? Muncise douăzeci de ani, biruise obstacole pe care alții le-ar fi socotit de netrecut, pusese o lume întreagă în mişcare! Şi acum, tocmai când trebuia să facă ultimul pas, o prăpastie i se ivea în cale…

Îşi spunea oare că această pedeapsă era un act de dreptate în urma crimelor săvârşite care-i apăsau conştiința?

Sau îşi spunea că Dumnezeu îl pedepsea tocmai pentru clemența sa, pentru faptul că salvase de două ori viața celui ce-l trăda acum şi, în plus, îi cruțase pe cei doi oameni care acum îi voiau moartea?…

De altfel, nu avu prea mult timp de gândire.

— Domnule – spuse Stephen rece – vă rog să coborâți. Vă dați, desigur, seama că orice rezistență ar însemna o nebunie şi ar fi mai bine pentru dumneavoastră să ne scutiți de trista necesitate de-a folosi violența.

Valeții şi lacheii marchizului erau cu toții englezi. Urmăreau scena cu foarte mult calm şi nu păreau mai impresionați decât dacă ar fi fost vorba de marele vizir. Stăteau înşirați pe peron, cu vestele lor de culoare cafenie. Doi sau trei dintre ei purtau bastoane lungi, care la nevoie puteau fi transformate în arme.

— Taci, Mac-Nab! strigă moşierul din ce în ce mai agitat. Nu vorbeşti cum trebuie!… Ah! Când urăşti, trebuie să urăşti din tot sufletul… Ție ți-a ucis tatăl!… Mie mi-a răpit cele două fiice!…

— Eu!… încercă să-l întrerupă marchizul.

— Clary şi Anna!… Amândouă!… Amândouă!…

Se repezi țipând la Rio Santo şi-l apucă de gât.

Timp de-o clipă, se dădu o luptă neclară în care mişcările celor doi adversari abia se desluşeau. Mac-Nab şi Perceval se repeziră în acelaşi timp să-i despartă.

În momentul acela, Rio Santo care se desprinsese din strânsoarea moşierului, înălță capul. Privirea scapără de furie, un roşu sumbru şi uniform, rezultat al eforturilor lui Angus sau al mâniei, înlocuise paloarea mată a trăsăturilor marchizului, sprâncenele lui erau încruntate şi pe fruntea-i împurpurată, apăru o linie lividă care se prelungea până la rădăcina părului.

Frank şi Stephen exclamară în acelaşi timp:

— Cicatricea!

Dar Rio Santo nu se încrunta niciodată pentru orice fleac. O singură secundă fusese lăsat nesupravegheat: o secundă şi era de-ajuns.

Împins cu violență, moşierul căzu în brațele lui Stephen. Se auzi o voce poruncitoare.

— Dați drumul calului său vă ucid!

Cei doi oameni care țineau calul nu se supuseră. Două detunături răsunară una după alta.

— Hop, Clary! Hop, frumoasa mea! porunci marchizul.

Iapa, docilă, răspunse hățurilor lăsate libere de cei doi oameni care se rostogoliseră în zăpadă.

Gabrioleta țâşni ca din puşcă.

— O sută de guinee cui o opreşte! strigă Stephen avântându-se pe urmele lui Rio Santo.

Donnor d'Ardagh răsuci un lung pumnal pe care-l avea în mână.

— Oh! Înălțimea Voastră — spuse el. Donnor o va opri fără nici un ban... Lordul are un cal bun, nimic de zis, dar pe Belgrave-Stneet se lucrează la pavaj şi va fi obligat să se întoarcă.

Donnor era deja departe. Ajunse în colțul lui Belgrave Street cu mult înaintea celorlalți, chiar în momentul când marchizul, oprit de obstacolul arătat, întorcea pentru a o lua pe cealaltă parte a scuarului.

Fu văzut aruncându-se cu capul înainte. Gabrioleta nu-şi încetini mersul. Numai că Donnor, agăţat de trăsură, se lăsa târât şi nu-i dădea drumul în ciuda eforturilor marchizului.

După o sută de paşi, Clary se poticni.

— Hop, frumoasa mea! spuse Rio Santo.

Clary sări înainte, apoi se poticni din nou. După zece paşi se prăbuşi şi nu se mai ridică. Murise!

Donnor se întinse, sleit, în zăpadă, scoţând un strigăt de izbândă. Izbutise să înfigă cuţitul în pântecele frumoasei iepe.

— Oh! Înălţimea Voastră! îi spuse el lui Stephen care venise în grabă. Nu făcusem încă nimic pentru dumneavoastră, pentru a răscumpăra pâinea pe care mi-aţi dat-o şi îmbrăcămintea fetiţei.

Capitolul XXVII - Efectul gerului asupra unei răscoale

Cele două hulube ale gabrioletei se făcuseră ţăndări în cădere, iar marchizul Rio Santo fusese azvârlit la pământ. Rămase câteva secunde ameţit de şoc, dar se ridică totuşi înainte ca adversarii lui să poată pune mâna pe el.

Se afla în picioare în mijlocul drumului şi ţinea în mâna pumnalul.

Toate ferestrele din Belgrave-Square se deschiseseră la auzul celor două împuşcături. Valeţii coborâseră în stradă.

Câteva grupuri grăbite şi curioase năvăliră din străzi învecinate.

Urmăritorii care ajunseră primii în apropierea marchizului se opriră neîndrăznind să-l atace, căci lumina puternică a felinarelor scotea în evidenţă atitudinea lui hotărâtă şi trupu-i suplu şi viguros. Stephen şi Perceval se năpustiră asupra lui.

— Cum! Amândoi în acelaşi timp! spuse marchizul batjocoritor.

Evitase lovitura lui Frank şi ținea pumnalul ridicat asupra lui Stephen care se împiedicase de-o țandără a hulubei.

Dar nu lovi.

Dinspre Chapel Street se auzeau zgomote îndepărtate şi confuze.

— Predă-te, milord — spuse Stephen care avusese timp să se ridice. Vezi bine că orice împotrivire este inutilă.

— Văd că sunteți douăzeci contra unu, domnilor — răspunse Rio Santo. În orice altă țară din lume, asta se cheamă laşitate. La Londra, este o măsură obişnuită de prudență... Mă predau lui Frank Perceval.

În timp ce vorbea, trăgea cu urechea. Zgomotul venind dinspre Chapel Street creştea în intensitate. Era un fel de murmur imens care se întețea din când în când, apoi se stingea ca să renască o clipă şi să piară iarăşi.

Rio Santo aruncase pumnalul din mână şi stătea acum, neînarmat, între Stephen şi Pereeval.

— Milord — îi spuse acesta din urmă, — nu-i momentul să ne indignăm pentru învinuirile aduse sau să facem caz de amărăciunea jignitoare pe care ați strecurat-o în ele. Atrag totuşi atenția Senioriei Voastre că douăzeci de vânători sunt în stare să-l facă pe mistreț să lunece în băltoaca lui... Vă rog să binevoiți a ne urma.

Se îndreptară cu toții spre Chapel Street, pentru a ajunge la comisariatul de poliție din Westminster.

Chipul marchizului îşi pierduse calmul dispreţuitor şi provocator, luând o expresie de răceală indiferentă. În clipa aceea nimeni n-ar fi putut spune ce se petrecea în sufletul lui. Poate că era stăpânit de apatia apăsătoare care urmează înfrângerii. Cel puțin aşa puteau gândi cei care nu cunoşteau decât latura exterioară a caracterului său şi nu avuseseră niciodată prilejul să-i măsoare forța sufletească. Sau poate că mai avea vreun motiv tainic să

spere.

Fapt este că, ori de câte ori un zgomot mai puternic răzbătea dinspre Grosvenor-Place prin Chapel Street, marchizul grăbea pasul involuntar, ca şi cum ar fi vrut s-o ia înaintea paznicilor săi. Ajunseră la întretăierea cu Belgrave-Square. Nu era greu de presupus că o mulțime foarte mare avea să le blocheze drumul spre Grosvenor-Place. Micul grup continuă totuşi să înainteze.

Fața marchizului căpătă un aer de satisfacție disimulată când ajunseră în Chapel Street care începuse să se umple de strigătele mulțimii.

— Să ne grăbim — spuse Stephen — dacă nu vrem să găsim drumul blocat.

— S-ar zice că-i vorba de-o răscoală! adăugă unul din oamenii care-l însoțeau.

Într-adevăr era o răscoală. O parte dintr-o armată imensă începuse să-şi scurgă batalioanele pe străzile Londrei. Erau oamenii din Saint-Giles, hoții *Familiei* şi irlandezii care, urmând instrucțiunile primite, se precipitau de-a lungul parcurilor spre Buckingham-Palace.

Odată ajuns în mijlocul acelei mulțimi, al cărei suflet era, Rio Santo nu trebuia decât să rostească un singur cuvânt spre a fi salvat. Iată de ce fruntea i se înseninase, iată de ce grăbea pasul, să ajungă mai repede în Grosvenor-Place.

Dar în calea lui se afla un obstacol viu, un om pe care Dumnezeu îl alesese pare-se dintre toți ca să-i dejoace planurile. Angus Mac-Farlane asistase la sfatul secret ținut în salonul din Irish-House. Ştia deci ce scop urmărea mulțimea aceea ale cărei țipete ajungeau până la urechile marchizului ca un semn de salvare.

Amețit încă de lovitura primită în cădere, se târî prin zăpadă până la intrarea în Chapel Street unde strigă camarazilor săi să se oprească.

Auzind vocea, atât de dragă odinioară, care acum aparținea celui mai neîndurat duşman al său, Rio Santo

păli.

Moşierul vorbi. Stephen şi Frank schimbară numaidecât direcția şi întrucât marchizul refuză să meargă în partea opusă, fu luat de braț şi dus cu de-a silă.

În Belgrave-Street dădură peste nişte polițişti atraşi în sfârşit de cele două detunături. Rio Santo le fu predat şi ajunse la comisariatul de poliție din Westminster escortat de toți cei care contribuiseră la arestarea lui.

În timpul acesta, populația Londrei tremura de spaimă şi se retrăgea în fundul caselor sale întunecate, ca melcul care se vira în găoacea lui când simte primejdia.

Răzmerița se întindea, se întindea mereu. Încotro se îndrepta? De ce se înarmase mulțimea? Ce scop urmărea revolta?

Mulțimea nu flutura nici un drapel. Nu striga nici pentru whigs, atunci la putere, nici pentru tories, nici pentru radicali. O mânie cu-atât mai teribilă, cu cât era misterioasă şi inexplicabilă.

Buckingham-Palace era împresurat, White-Hall şi împrejurimile sale, concentrând sediile instituțiilor publice se puteau considera ca şi luate cu asalt, dat fiind că numărul asediatorilor excludea orice idee de rezistență. Înspăimântați, membrii celor două camere ale Parlamentului tăceau ascultând glasul poporului răzvrătit la uşile lor.

Oh! Totul fusese prevăzut, absolut totul, în afară de rolul pe care avea să-l joace providența.

Londra era atacată simultan, ca şi Anglia, în toate părțile sale vulnerabile. Acelaşi geniu întocmise planul dublei bătălii…

Dar semnalul nu venea. Aghiotanții lui Rio Santo, nerăbdătorii aşteptau, însă tunul din Turn tăcea.

Orele se scurgeau. Cernea cu fulgi deşi de zăpadă. Răscoala îngheță.

Or, răzmerița se stinge precum se naşte. Cine ştie de unde vine furtuna şi încotro se îndreaptă? Pe la orele zece

seara, polițiștii străbăteau străzile Londrei, nemaiîntâlnind în drumul lor decât un surplus de noroi lăsați de trecerea mulțimii.

Într-un singur loc, la intersecția dintre Prince's Street și Poultry, revolta nu cedase. Știm că acolo *rush*-ul avea un scop, și nu era nevoie de nici un semnal pentru a se purcede la jefuirea Băncii.

Totul era stabilit. La orele unsprezece trebuia să se înceapă operațiunile.

Dar moșierul avusese timp să-și completeze declarația la postul de poliție din Westminster. Pe la orele zece își făcu apariția, prin Threadneedle Street, lăsată liberă, un batalion de gărzi pedestre care se instală liniștit în fața ușii sifoneriei.

Oamenii *Familiei* se uitau la ei. Paddy înjura, Snail mieuna.

La miezul nopții, toată lumea dormea în oraș, în afară de-o echipă de zidari care, la lumina făcliilor, lucrau la zidirea ușii sifoneriei.

Din fericire, domnul Smith mulțumi călduros cerului pentru aceasta: nu se mai afla nimeni în galerie.

Nimeni, în afară de Saunder Elefantul, care era astfel zidit împreună cu rămășițele mesei din ajun și ulciorul său de gin.

* * *

Era deja târziu, când Susannah o părăsise pe Clary Mac-Farlane, pe care o salvase, în Cornhill, în fața casei doamnei Mac-Nab.

Se duse numaidecât în Regent Street, la contesa Derby acasă.

Trecuseră două zile de când frumoasă fată fusese despărțită de Brian de Lancester, chiar în clipa când îi istorisea povestea ei. De atunci nu mai știuse nimic despre Brian. Neîndrăznind să se ducă singură acasă la Lancester, ceea ce ar fi contrazis principiile de etichetă

morală, pe care şi le însuşise atât de repede, se gândea fireşte că va afla noutăți de la lady Ophelia, singura ei prietenă.

În decursul celor două zile, Susannah uitase de necazurile ei proprii, dăruindu-se cu totul rolului de ocrotitoare, pe care starea de suferință a domnişoarei Clary i-l impunea. Rolul îi era pe măsură; se simțea bine în el. Firea ei avea un fond inepuizabil de bunătate. Nici cea mai grijulie mamă n-ar fi fost în stare să manifeste atenții atât de tandre, solicitudini atât de delicate ca acele cu care frumoasa fată o înconjurase pe Clary, "surioara ei" cum o numea. Prin felul ei de-a fi, Susannah îşi iubea prietenii până la devotament, iar în dragoste, mergea până la adorație.

Îndată ce Clary, fu redată familiei şi nu mai avea nevoie de îngrijirea ei, amintirea lui Brian de Lancester puse din nou stăpânire pe Susannah. Plecând din Cornhill spre Regent Street, în drum se gândi de nenumărate ori să schimbe ruta şi să-i ceară vizitiului s-o ducă în Clifford Street, acasă la Lancester, dar se stăpâni. Oare Lancester nu dezaprobase el însuşi dinainte un asemenea demers, când îi spusese că locuința ladyei Ophelia era un refugiu firesc pentru ea?

O găsi pe contesa Derbi singură şi bolnavă.

Întrucât iubirea ei era nesocotită şi înşelată, iar gelozia îi chinuia zilele şi nopțile, biata femeie slăbea văzând cu ochii. Sănătatea ei destul de precară ajunsese la un moment critic.

Susannah o găsi culcată pe-un şezlong, palidă, slăbită şi vădit descurajată.

Văzând-o pe frumoasă fată, Ophelia schiță un zâmbet aproape vesel.

— Credeam că m-ai părăsit — spuse ea. Sunt fericită să te revăd.

Susannah îi luă mâna şi-o strânse uşor.

— Ce palidă şi schimbată eşti, scumpă lady! replică ea. Nu te simți bine?

Contesa îşi puse mâna în dreptul inimii.

— Da — răspunse ea. Nu mă simt bine... şi răul de care sufăr nu poate fi lesne vindecat de-un medic... Îți voi istorisi suferințele mele, Susannah... Dar cu dumneata ce-i, ce s-a-ntâmplat?

— Eu nu pot spune că-ți voi istorisi suferințele mele, Ophelia — continuă frumoasă fată surâzând trist. Necazurile mele sunt o taină şi această taină nu-mi aparține… De când nu te-am văzut am suferit şi eu, dar am avut şi clipe plăcute… Va fi pentru mine o zi fericită, scumpă lady, ziua când îmi voi putea deschide inima în fața dumitale, aşa cum am făcut-o față de Brian de Lancester căruia îi voi fi soție.

Contesa se ridică în capul oaselor şi-o trase pe Susannah lângă ea.

— Ştiam c-ai să-mi aduci mângâiere — spuse ea c-un fermecător avânt de prietenie. Îmi pare atât de bine că te văd fericită, Susannah! Eu, care-l cunosc pe Brian de Lancester, ştiu că-i un om bun şi nobil. Cu-atât mai bine! Oh! Cu-atât mai bine, scumpa mea! Cel puțin dumneata nu vei mai suferi!

O sărută pe frunte pe Susannah care se aplecă asupra ei roşind şi zâmbind.

— Am venit să-ți cer adăpost, Ophelia — continuă Susannah. Dacă nu-ți pot dezvălui secretul meu, trebuie totuşi să-ți mărturisesc încurcătura în care mă aflu… nu mai am unde locui.

— Cum! exclamă năucită Ophelia. Ducesa de Gêvres?…

Susannah tăcu.

— Iartă-mă, scumpa mea — continuă contesa. Îți mulțumesc c-ai înțeles: locuința mea-i şi-a dumitale.

Spuse aceasta cu-o undă de căldură sinceră, şi totuşi lady Ophelia rămase pe gânduri numaidecât ce-şi isprăvi spusele.

Lady Ophelia nu putea fi suspectată de naivitate sau de meschine sentimente burgheze, dar era femeie. Cu-o promptitudine aproape magică, fără să-şi dea seama, mintea ei distrată aduna laolaltă o mulțime de indicii. Îşi aminti de ciudata ignoranță pe care frumoasă fată o manifestase în toate privințele, de apariția ei subită, de

semiconfidențele scăpate în clipele de slăbiciune. Legă acele împrejurări de înaltul titlu purtat de Susannah, o văduvă ce părea cu totul neinițiată în tainele căsătoriei, şi-ajunse în cele din urmă să se întrebe cum era posibil ca prințesa de Longueville să aibă nevoie de-un adăpost.

Raționamentul dură exact un sfert de secundă.

Drept rezultat, contesa de Derby se mânie pe ea însăşi şi-o sărută pe frumoasă fată cu şi mai multă dragoste.

— Îți cunoşteam bunătatea, scumpă lady — continuă Susannah roşind tulburată. De-aceea am îndrăznit să-ți cer un adăpost… În afară de asta…

— În afară de asta?… repetă încet contesa.

— De două zile nu l-am văzut pe Brian de Lancester — încheie frumoasa fată înălțând capul, de parcă ar fi vrut să protesteze împotriva timidității ei.

Lady Ophelia se ridică repede, fără prea mare efort, şi scutură un clopoțel de aur.

— Vezi, Susannah — spuse ea veselă — m-ai vindecat… Joan — adăugă ea adresându-se cameristei care răspunsese apelului — adu-mi cele necesare pentru scris.

Joan depuse pe pat un elegant pupitru de marochin. Contesa îşi muie pana în cerneală.

— Trebuie să-i facem o surpriză, scumpa mea. N-am să-i spun că eşti aici şi mâine, când va veni…

— Nu! Oh! Nu, Ophelia — o opri Susannah. Spune-i că sunt cu dumneata… O noapte e mult şi probabil îşi va-nchipui că mă pândeşte vreo primejdie…

— Bine, bine… atunci am să-i spun domnului de Lancester că te afli sub aripa mea ocrotitoare.

Până ei aşternu trei sau patru rânduri pe hârtie.

— Joan — reluă ea închizând scrisoarea — Tom să plece imediat cu biletul acesta în Clifford Street, la Excelența Sa domnul de Lancester şi să-mi aducă răspunsul numaidecât. Îl aştept.

Joan ieşi. Frumoasă fată îndreptă asupra prietenei ei

o privire de recunoştinţă.

Apoi convorbirea lor continuă. Contesa se simţea uşurată. Adesea sunetul unui glas drag este de-ajuns ca să-ţi risipească simţământul singurătăţii şi-al părăsirii.

Susannah se uita mereu la acul ceasornicului.

Şi de fiecare dată când o surprindea, lady Ophelia zâmbea tristă, fiindcă îşi amintea fără îndoială de multele priviri nerăbdătoare şi pline de speranţă aruncate de ea însăşi asupra aceleiaşi pendule, în împrejurări asemănătoare.

În sfârşit, Joan îşi făcu reapariţia. Avea în mână o scrisoare.

— Dă-mi-o, dă-mi-o! spuse contesa.

Susannah păli de emoţie.

Joan întinse scrisoarea stăpânei sale care-şi dădu numaidecât seama că era scrisoarea ei de adineauri ce nu fusese deschisă.

— Ce înseamnă asta? întrebă ea.

— Iertaţi-mă — răspunse Joan — dar Excelenţa Sa lipseşte de acasă de trei zile şi de-atunci n-a mai dat nici un semn de viaţă.

Susannah se clătină şi, tremurând, se sprijini de pat.

Capitolul XXVIII - Ospiciul

A doua zi, pe la orele două după-amiază, vicontele de Lantures-Luces se prezentă acasă la contesa Derby.

Lady Ophelia se afla în budoarul ei împreună cu prinţesa de Longueville, care-şi petrecuse noaptea la Barnwood-House.

Numele franţuzului, anunţat în timp ce cele două tinere femei stăteau de vorbă, ar fi produs poate, în altă împrejurare, un efect neplăcut, dar în ziua aceea fu întâmpinat aproape cu bucurie. Amândouă voiau să afle ce se întâmplase, iar în ceea ce priveşte informaţiile

vicontele reprezenta o valoare egală cu aceea a cincisprezece gazete.

Intră cu capul plecat, având în mâna dreaptă pălăria, iar în stânga lornionul. După ce-şi depuse pălăria pe-un gheridon, vicontele se îndreptă spre lady Ophelia.

— Contesă — spuse el luând mâna Opheliei — îmi permiteți?

Apoi, făcând o mişcare bruscă spre Susannah, adăugă:

— Îmi permiteți, prințesă?

După ce sărută cele două mâini, Lantures-Luces începu conversația în felul următor:

— Frumoasă doamnă — spuse el — n-am observat încă această splendidă agrafă…

— Ba da, viconte — răspunse Ophelia — ați mai declarat acest lucru până acum.

— Serios? se bâlbâi franțuzul. Ei bine, frumoasă doamnă, calitatea specifică a lucrurilor fermecătoare este că par totdeauna noi… Apropo de lucruri noi, cred că Senioria Voastră îmi va ierta acest nevinovat joc de cuvinte: avem o recoltă straşnică de noutăți în clipa de față…

— Despre ce-i vorba, domnule? întrebă nerăbdătoare lady Ophelia.

— Frumoasă doamnă! Iată ce mi-am zis — continuă vicontele luând în posesie formală fotoliul pe care până atunci îl mângâiase doar în treacăt — mi-am zis: fermecătoarea contesă al cărei gust minunat este proverbial stă izolată în saloanele ei din Barnwood-House, vorbesc foarte serios. Senioria Sa nu vede nimic, n-aude nimic, nu ştie nimic, aşa încât poate că-mi va îngădui să-i prezint omagiile mele… Prin urmare…

— Dar vorbeați de nişte noutăți, viconte?

— Fireşte, frumoasă doamnă… Dar mai înainte de toate, întrucât păreți nerăbdătoare să-mi ascultați ştirile, vă voi spune un lucru care nu-i cu putință să nu vă intereseze… Mary Trevor a revenit la viață…

— Era deci în primejdie de moarte? întrebă contesa.

Lantures-Luces rămase năucit, într-atât de uluitor i se părea faptul să existe cineva care să nu cunoască un lucru petrecut cu şase zile în urmă.

— Cum! Frumoasă doamnă!... Cum, milady!... exclamă el. Nu m-aşteptam la aşa ceva... Dar, la urma urmei, cu-atât mai bine! Voi avea avantajul de-a vă aduce la cunoştinţă straniul eveniment în cele mai minuţioase detalii ale sale... Închipuiţi-vă, frumoase doamne... căci poate prinţesa de Longueville ignoră întâmplarea... Da?... Ah! Ah! Pe legea mea, cu-atât mai bine!... Închipuiţi-vă...

Franţuzul povesti pe îndelete, în felul său, ceea ce ştim despre ciudata maladie a domnişoarei Mary Trevor, apoi adăugă:

— Era vorba de-o catalepsie! O adevărată catalepsie... Ştiţi, Moore, doctorul, susţinea că niciodată nu se supravieţuieşte unei catalepsii... Eroare, frumoase doamne, aşa cum mă vedeţi, am fost douăzeci şi nouă de zile în catalepsie... În tot acest timp, n-am înghiţit decât o linguriţă de supă de cocoş... Dar asta are mai puţină importanţă. Ceea ce-i sigur, e faptul că Miss Trevor a scăpat în ciuda lui Moore şi-a medicinei, vorbesc foarte serios, frumoase doamne... A scăpat, e pe picioare şi umblă că mine şi ca dumneavoastră.

— Asta-i o veste bună, viconte — spuse Ophelia. Biata Mary! Îmi pare bine s-aud că s-a vindecat, deşi nu ştiam că fusese bolnavă.

— Frumoasă doamnă, aveţi o inimă adorabilă!... Dar povestea nu se sfârşeşte aici. Când şi-a revenit, Mary a început să vorbească cu totul altfel decât înainte... Toată lumea credea, şi eu eram primul, c-avea o înclinaţie foarte pronunţată pentru marchizul de Rio Santo... Ei bine, deloc. Îl iubeşte pe Frank Perceval, un băiat foarte drăguţ, doamnă, dar care nici nu se poate compara cu marchizul.

— Şi-asta-i încă o veste bună — murmură contesa.

— Lady Campbell turbează de ciudă! continuă

Lantures-Luces. Dar ştiţi, frumoase doamne, această catalepsie mi se pare un rău eminamente pastoral şi poetic, de vreme ce readuce pe tinerele domnişoare infidele la prima lor iubire… Sper că gluma mea nu vi se pare a depăşi limitele convenienţelor… Dar nu asta-i vestea cea mare… E vorba de scumpul nostru Brian de Lancester…

Susannah îşi lăsă braţele în jos şi rămase atât de încremenită, încât putea fi luată drept o statuie.

— Ce s-a-ntâmplat cu el? întrebă contesa.

— Aş putea, fără nici un risc, să vă relatez faptul în mii de cuvinte, frumoasă doamnă, dar am socotit întotdeauna de-un gust îndoielnic obiceiul de a-ţi pune pe jăratic auditoriul… Iată faptul, e-aproape de necrezut… Brian a-nnebunit.

Susannah tresări, dar tăcu mâlc.

— Crezi acest lucru, viconte?! exclamă înspăimântată Ophelia.

— Da, o cred, şi sunt sincer mâhnit, milady… Bietul Brian!… Ziarele de alaltăieri îl acuzau c-a tras cu pistolul asupra prinţesei Victoria de Kent…

— Dar nu-i adevărat nimic, sper?…

Lantures-Luces dădu din umeri.

— Fapt este – replică el – şi-o ştiu dintr-o sursă demnă de încredere, ca de altfel tot ce ştiu eu, că Brian a escaladat, acum trei zile, sera japoneză a castelului din Kew.

— Pentru ce? Dumnezeule!

Susannah respiră şi-şi duse mâna la inimă.

— Ca să culeagă o camelie, frumoasă doamnă, o camelie pe care ar fi putut-o cumpăra cu şase pence de la orice negustor de flori.

— A mai dat şi alte semne de nebunie? întrebă Susannah care, amintindu-şi de povestea lui Lancester, strălucea de bucurie şi orgoliu.

— Frumoasă doamnă – răspunse Lantures-Luces – sunteţi cam pretenţioasă. Sper că nu veţi găsi cuvântul

prea tare… Se spune că Brian ar fi înfruntat tirul gărzilor călare şi l-ar fi omorât pe Ruby, un cal de rasă, valorând cinci sute de guinee, pentru o camelie de şase pence… Mi se pare…

— Dar dacă floarea aceea avea pentru el un preț de care dumneavoastră nu vă puteți da seama, domnule?

— Ah!… făcu franțuzul. Dacă vrem să vorbim serios, nu văd…

— Şi până la urmă ce s-a întâmplat cu Brian de Lancester? îl întrerupse contesa.

— Nu v-aş putea spune, frumoasă doamnă, în care ospiciu a fost închis.

Auzind acestea, Susannah îşi pierdu aerul radios.

— Închis – spuse ea – deținut?

— Da, da, milady, în privința asta ştirea-i absolut oficială… Trebuie să recunoaştem că excentricitatea lui depăşea uneori limitele permise… dar poanta poveştii e faptul că, în aceeaşi zi, White-Manor, fratele mai mare al lui Brian, a-nnebunit şi el… Există asemenea epidemii de familie… Aşa cum vă văd şi mă vedeți, am avut doi nepoței, copiii surorii mele vitrege, care au murit de tuse măgărească la un interval de douăzeci şi patru de ore… vorbesc foarte serios.

Susannah îşi ținea capul plecat şi nu mai asculta.

— Senioria Sa contele de White-Manor a fost transportat numaidecât la Denham-Park, ospiciul marilor seniori… Poate că şi Brian a fost internat acolo… Voi încerca să aflu.

Franțuzul se ridică. Ajunsese la capătul reprezentației şi se grăbea să dea în altă parte un al doilea spectacol înainte de ora cinei.

După ce plecă, contesa încercă să micşoreze impresia puternică pe care povestea relatată de Lantures-Luces o stârnise asupra Suzannei, strădania ei fu zadarnică. În loc să-şi recapete buna dispoziție, frumoasă fată devenea din ce în ce mai tristă.

— Trebuie să-l caut, Ophelia – spuse ea în sfârşit

ridicându-se. Bănuiesc că-n clipa de față e victima unei mașinațiuni perfide. Cunoşteam aventura temerară de la castelul regal din Kew. Mi-o istorisise el însuşi… dar floarea aceea era pentru mine, scumpă lady… E oare o nebunie să iubeşti?

— Eşti o femeie fericită, Susannah! nu se putu opri să spună contesa, gândindu-se fără vrere la situația ei.

— Fericită! repetă Susannah. Da, sunt foarte fericită că mă ştiu iubită!… Dar nu-ți dai seama, scumpă Ophelia, câte duşmănii nemiloase şi de temut i-au adus lui Brian această dragoste!… Inamicii lui nu cunosc mila, orice armă-i bună pentru ei. Apoi, sunt foarte puternici… Poate că, în momentul de față, el suferă simțindu-se singur şi mă acuză că l-am dat uitării!… Trebuie să-i vin în ajutor…

Contesa nu găsi nici un cuvânt pentru a se împotrivi acestei hotărî, pe care de-altfel ar fi luat-o ea însăşi într-o împrejurare asemănătoare. Neputând s-o însoțească pe Susannah din pricina stării sănătății sale, îi dădu instrucțiuni şi scrisori către directorii principalelor ospicii şi sanatorii din împrejurimile Londrei, deoarece amândouă erau convinse că duşmanii nu îndrăzniseră să-l trimită pe Brian la închisoare.

Susannah plecă în aceeaşi zi chiar.

Se duse mai întâi la Wakefield, în comitatul York. Acolc se afla un ospiciu model.

Apoi, părăsi Wakefield şi vizită ospiciul din York, după aceea se îndreptă spre Hanwell, situat la numai opt mile de Londra, pe drumul care duce la Uxbridge. Dar, ca şi la Wakefield, nici la Hanwell nu găsi vreun indiciu care s-o ducă pe urmele lui Brian; cu acelaşi insucces, cutreieră celelalte aşezări publice şi particulare, până ce ajunse la *Refugiul Prietenilor* (quakers) din comitatul York. O dată, totuşi, avusese impresia că ajunsese la capătul drumului. Aceasta s-a întâmplat în luxosul şi aristocraticul sanatoriu întemeiat la Denham-Park de către Benjamin Rotch, fost membru al Parlamentului.

Când Susannah rostise la sosire numele Lancester, i se răspunsese că, într-adevăr, un gentleman cu acest nume se afla la castel de două zile. Bucuroasă şi nerăbdătoare, Susannah îi imploră pe funcționarii stabilimentului s-o conducă la gentlemanul acela.

I se deschise poarta unei grădini umbroase în care câțiva oameni părând liniştiți şi distinşi se plimbau preocupați.

— Aşteptați, milady — i se spuse — gentlemanul va veni însoțit de paznicii săi.

Frumoasa fată se instală sub un umbrar şi aşteptă. Fără să vrea, auzi o discuție între trei sau patru dintre oamenii aceia preocupați, a căror comportare demnă de respect o izbise la intrarea în parc.

Unul dintre ei se credea Napoleon, celălalt Luther, al treilea luna, iar al patrulea o mumie egipteană perfect conservată de două mii de ani.

De altfel, bolnavii erau foarte curtenitori şi-şi ascundeau cu grijă mila pe care o nutreau unii față de alții.

După câteva minute, Susannah văzu venind spre ea un bătrân cu-o figură exprimând suferință şi totodată răutate, ale cărui mişcări spasmodice şi-a cărui privire stupidă sugerau pregnant nebunia. În dreapta şi în stânga lui se aflau doi gentlemeni eleganți care-l susțineau şi-l copleşeau cu atenții filiale.

Bătrânul era omul pe care dorise să-l vadă Susannah, iar gentlemenii paznicii lui.

— Milady doreşte să vorbească cu milord? spuse unul din cei doi gentlemeni.

— Nu, domnule, nu — răspunse Susannah tristă. Credeam… E vorba de-o eroare.

Vru să se retragă, dar se întâmpla un lucru bizar. Auzindu-i vocea, contele de White-Manor, tresărise uşor. În clipa când Susannah se înclina, el înşelă printr-un salt vigilența paznicilor şi-o apucă violent de braț pe frumoasa fată.

Paznicii şovăiră. Cazul era primejdios. Cea mai mică mişcare putea ațâța furia contelui şi pune în pericol viața fetei.

În timp ce paznicii se furişau tiptil, încercând să se apropie pe nesimțite de lord, acesta o privea cu lăcomie pe Susannah.

— Nu! Nu! Nu! bolborosi el. Nu-s eu tatăl copilului, doamnă! Dacă Dumnezeu mi-ar fi dăruit un copil, cred c-aş fi devenit un om bun.

Auzi în spatele lui paşii înăbuşiți ai paznicilor şi se întoarse brusc.

— Să nu v-apropiați! spuse el poruncitor.

Susannah era stăpânită de-un sentiment de dezgust amestecat cu groază.

— Gilbert! continuă lordul izbucnind într-un hohot de râs sinistru. Adu funia... funia de cânepă... Copilul seamănă cu cerşetorul ăla irlandez... nu-i al meu!

Se prefăcu că ia un obiect pe care i-l înmâna o ființă invizibilă şi trecu de două sau trei ori mâna închisă în jurul gâtului fetei, ca şi cum ar fi înfăşurat o funie.

Ceilalți nebuni, împrăştiați prin grădină, se apropiară privind curioşi scena. Cum fiecare dintre ei era însoțit de mai mulți paznici, se adună o mulțime imensă.

— Priviți! Priviți! spuse lordul. Ce tânăra şi frumoasă a rămas!... Iar eu am îmbătrânit... Nu-i o nedreptate?... Au trecut douăzeci de ani de când m-a-nşelat... Oh! mi-aduc foarte bine aminte... Dar s-a-ntâmplat acum douăzeci de ani sau ieri?... Nu mai ştiu... Dar ce contează!... Gentlemeni! Care dintre voi vrea să-mi cumpere această femeie?

Cei doi paznici ai lui White-Manor interveniră şi puseră mâna pe el.

Când îşi simți brațele imobilizate, aținti asupra frumoasei fete o privire înveninată de ură şi spuse:

— Copilul tău!... Ai vrea să-ți săruți copilul, nu-i aşa? Ei bine, află că a murit! A murit!...

Rosti aceste cuvinte cu un rânjet oribil, se clătină şi

căzu, fulgerat de un atac al bolii sale.

— Luați-l de aici! spuse împăratul Napoleon scoțându-şi tutunul istoric din buzunarul vestei.

Apoi toți pensionarii ospiciului îşi reluară plimbarea obişnuită, spunându-şi ce trist lucru e să întâlneşti în cale un nebun.

Susannah încremenise, stupefiată. Ştia că omul acela nu era în toate mințile, totuşi, privirea şi cuvintele lui produseseră asupra ei o impresie pe care în zadar încerca s-a alunge…

Capitolul XXIX - Celula

Trecu o bucată de vreme până ce Susannah îşi reveni în urma şocului suferit la Denham-Park. Fusese peste tot. Când revăzu Londra, îşi dădu seama că lipsise trei zile.

Întreprinse imediat noi cercetări în metropolă. Se duse la Saint Lukes, ospiciul săracilor din Old-Street, Bethnal-Green.

În sfârşit, Susannah vizită Bethlen-Hospital (Bedlam). Văzu sute de bolnavi, dar i se spuse că nimeni n-avea voie să ia contact cu alienații ținuți la secret.

Susannah plecă încredințată că Brian de Lancester se afla întemnițat la Bedlam.

Nu se înşela deloc. Lancester fusese condus la Bedlam la cererea fratelui său, sau mai bine spus în Urma cererii semnate de Tyrrel.

Când Susannah se întoarse la Barnwood-House, după patru zile de absență, lady Ophelia o îmbrățişă emoționată.

— Am făcut tot ce mi-a stat în putință, scumpă Susannah – îi puse ea. De îndată ce m-am simțit în stare să ies din casă, am cules informații şi l-am găsit…

— Unde-i întrebă frumoasă fată.

— La Bedlam... N-a fost greu să-l găsesc dar... Nu îndrăznesc să-ți spun, scumpa mea... Domnul Lantures-Luces nu ne-a indus în eroare... Se află la Bedlam sub dubla acuzație de nebunie şi crimă împotriva statului...

— Bine, dar — o întrerupse Susannah — va fi uşor să se dovedească...

Se opri, descurajată de-o privire a Opheliei.

— Totul s-a petrecut la cererea contelui de White-Manor — spuse aceasta din urmă — şi contele-i un om puternic.

— Dar contele a-nnebunit! exclamă Susannah.

— Se pare că-i vorba de-un zvon fals...

— Nu, milady, zvonul e-ntemeiat! L-am văzut pe contele de White-Manor la Denham-Park, şi întâmplător am fost martoră la una din crizele lui îngrozitoare.

Ophelia îşi sprijini capul în mâini şi rămase pe gânduri. Susannah se uita la ea cu atenție, încercând să găsească o lumină de speranță pe trăsăturile delicate şi gingaşe a căror armonie nu fusese tulburată de suferință.

— Brian este moştenitorul titlului de pair — şopti în cele din urmă contesa.

Era o verigă desprinsă din lanțul reflecțiilor ei. Se ridică, fără să mai spună un cuvânt, şi se aşeză la birou pentru a scrie. Dar, după două sau trei rânduri aşternute pe hârtie, aruncă până.

— Nu, nu — spuse ea — trebuie s-o văd personal... Brian este moştenitorul demnității de pair şi poate...

— Fie-ți milă, scumpă lady — o opri Susannah. Împărtăşeşte-mi şi mie speranțele pe care le nutreşti.

Ophelia îi luă amândouă mâinile şi-o sărută pe frunte surâzând.

— Nu cunoşti îndeajuns lumea noastră, ca să mă-nțelegi, frumoasa mea — replică ea amuzată. Moştenitorul unui lord zdravăn este un personaj lipsit de importanță; dar când lordul se îmbolnăveşte, lumea începe să-i acorde atenție moştenitorului său...

În timp ce vorbea, îşi aruncă pe umeri o eşarfă

elegantă şi-şi aranjă părul sub pălărie, fără ajutorul cameristei.

— Lady Jane B. — urmă ea — mi-a refuzat sprijinul azi-dimineață, dar Senioria Sa nu ştia că Godfrey de White-Manor a-nnebunit…

— Şi ce poate face o femeie într-o asemenea situație, Ophelia?

— O femeie, frumoasa mea!… Lady Jane nu-i o femeie, cu un whig… Se bucură de încrederea lordului preşedinte al consiliului de miniştri şi de afecțiunea Alteței Sale Regale ducele de… Dacă izbutesc s-o conving pe lady Jane că domnul de Lancester va vota cu cabinetul, victoria-i a noastră.

— Oh! Încearcă, încearcă, scumpă lady! exclamă Susannah căreia această explicație nu-i spunea absolut nimic.

Ophelia deschise uşa pentru a ieşi.

— Trăsura-i pregătită — spuse ea — ai răbdare, Susannah. Într-o jumătate de oră sunt înapoi.

După un minut, contesa se afla instalată pe pernele moi ale trăsurii.

În timp ce caii alergau pe pavajul străzilor largi din West End, fermecătoarea lady îşi ticluia planul de acțiune. Cunoştea perfect lumea, era spirituală, iscusită şi se pricepea să stârnească interesul oamenilor cărora urma să le ceară ceva.

Biata Susannah aştepta. Oh! Ce lungă i se părea acea jumătate de oră! Îşi amintea perfect cele mai neînsemnate gesturi, cele mai insignifiante cuvinte ale contesei, un flux de speranță îi năvălea în suflet şi-o făcea fericită, apoi o descurajare profundă îi împietrea inima. Îşi amintea că văzuse lacrimi în ochii ladyei Ophelia, şi-această amintire îi dezvăluia soarta lui Brian. Ghicise că fusese închis la Bedlam cu intenția de-a nu i se mai da niciodată drumul de acolo.

Lady Ophelia o găsi stând în genunchi pe covor, cu mâinile împreunate şi cu obrazul scăldat de lacrimi.

— Victorie! strigă ea aruncându-i-se de gât. Un lord nu-i prea greu de cumpărat… Victorie, frumoasa mea.

Susannah rămase o clipă buimăcită de fericirea ei. Apoi, negăsind cuvinte ca să-şi exprime recunoştinţa, duse mâna Opheliei la gură şi-o sărută.

— Acum, e rândul tău să acţionezi, Susannah — continuă contesa mângâind-o. Trebuie să duci scrisoarea asta medicului-şef de la Bedlam… Este o *rugăminte* a primului lord al Consiliului Privat… O rugăminte a Excelenţei Sale reprezintă ceva mai mult decât un ordin… Înseamnă libertatea domnului de Lancester.

— Libertatea lui — repetă Susannah. Oh, dă-mi-o, dă-mi-o repede.

* * *

În vremea aceea, la Bedlam, într-unul din saloanele corpului de clădiri afectat administraţiei, trei gentlemeni gravi stăteau de vorbă.

Unul dintre ei, doctorul Bluntdull, medicul-şef al Bedlamului, îşi încheia un lung discurs spunând:

— În starea în care se află, domnii mei, scumpi confraţi, nebunia onorabilului gentleman mi se pare dovedită mai mult decât e necesar, fie prin tezele extravagante pe care le-a susţinut cu prilejul interogatoriilor sale, fie prin actul nemaiauzit spre care l-a împins tulburarea facultăţilor sale mintale. Cred că nu mai este nevoie să invoc principalele mele argumente…

— Nu, nu, domnule — îl întrerupseră precipitat ceilalţi doi gentlemeni.

— Prin urmare, în faţa simptomelor imposibil de negat ţinând seama de alienarea mintală evidentă a domnului Brian de Lancester, declar în concluzie…

— O scrisoare urgentă pentru domnul doctor — spuse în clipa aceea un paznic deschizând încet uşa.

— Foarte bine!… Cum spuneam, declar în concluzie…

— O lady aşteaptă răspunsul în anticameră — îl întrerupse din nou paznicul.

— Foarte bine!… Spuneam deci că, în concluzie…

— Scrisoarea poartă sigiliul Consiliului Privat — adăugă paznicul.

— Ah!… Ah! Ce vorbeşti — spuse Mr. Bluntdull. Sigiliul consiliului… Permiteți, domnilor… Conchid numaidecât.

Domnul Bluntdull deschise scrisoarea şi-şi fixă lornionul asupra celor patru rânduri pe care le conținea. În timp ce citea, chipul lui nu exprima nimic. Era expresia obişnuită a savantului.

— Ah!… Ah!… Ei! bâigui după ce termină. Peter, transmite-i acestei lady omagiile mele respectuoase şi spune-i că-ntr-o clipă voi fi la ordinele Senioriei Sale… Ca să revenim la problema noastră, domnilor, bazându-mă pe motivele enunțate mai înainte, ajung la concluzia că dacă vreodată un om a fost mai deplin sănătos şi în toate facultățile sale mintale, acest om este Excelența Sa Brian de Lancester.

Ceilalți doi medici săriră de pe scaune.

— Dar parcă spuneați… — începu unul dintre ei.

— Eram convinşi că… — încercă să adauge celălalt.

Domnul Bluntdull se ridică şi curmă discuția cu un gest.

— Asta-i părerea mea — rosti el cu emfază, lovind involuntar cu dosul palmei scrisoarea deschisă.

Cei doi priviră scrisoarea, apoi se uitară unul la altul. Erau doi bieți doctoraşi care gravitau, ca nişte sateliți modeşti, pe o orbită avându-l drept astru principal pe domnul Bluntdull.

— Văd — reluă acesta de urmă — că ne-nțelegem de minune… Vă rog, domnilor, să întocmiți raportul în sensul acesta… Între timp, îmi voi asuma eu însumi misiunea de-a deschide porțile ospiciului onorabilului Brian de Lancester…

— Cum! Aşa de repede? bodogăni unul din medici.

— Domnule — răspunse doctorul Bluntdull — nu-i niciodată prea repede când trebuie să redăm societății pe unul din membrii ei cei mai distinşi, din toate punctele de vedere.

Ieşi. Cei doi medici subalterni se priviră din nou, dădură simultan din cap şi-şi uniră eforturile pentru a întocmi raportul.

Cât de uşor poate o rugăminte, purtând sigiliul consiliului, să influențeze sufletul sensibil al unei comisii medicale de anchetă!...

Brian de Lancester se afla de trei zile într-una din acele celule cu gratii în care sunt închişi nebunii furioşi, nebunii *agitați*, cum se spune la Bedlam. Era legat fedeleş de-un "scaun de forță".

Ar fi necesare volume întregi pentru a descrie suferințele îndurate de Brian în cele trei zile nesfârşite.

În dreapta, în stânga, existau celule asemănătoare. În aceste cuşti, răcneau oribil zi şi noapte nişte creaturi care nu mai aveau nimic omenesc în ele, nişte brute care spumegau, horcăiau şi-ai căror ochi injectați, biciuiți de furie, păreau să iasă din orbitele lor înflăcărate, damnați care se schimonoseau urlând şi oferind o imagine a infernului...

Brian de Lancester era o fire energică dar exaltată. Supliciul atroce îndurat ar fi putut să-l scoată realmente din minți. Dar voința lui puternică îl ajutase să reziste în tot timpul celor trei zile de tortură. Nu era deloc înfrânt. Numai că efortul făcut pentru a se stăpâni se citea pe fața-i suptă şi palidă, iar privirea sa avea un aer sumbru, de hotărâre disperată.

În nenorocirea lui cumplită, Susannah îi apărea ca o imagine luminoasă. La început i se păru că visează şi închise ochii, pentru a păstra câteva secunde în plus o iluzie scumpă. Fu de-ajuns să audă vocea terestră, foarte puțin angelică a doctorului Bluntdull, ca să se întoarcă la realitate.

Într-adevăr, doctorul, după ce citise scrisoarea

ministrului, o introdusese el însuşi în celulă pe Susannah.

— Sluga dumneavoastră, milord, sluga dumneavoastră — spuse el. Hm! Neplăcută situație... Dar, la urma urmei, nu-i aşa, de trei ori douăzeci şi patru de ore nu-nseamnă un secol.

Când deschise ochii, Brian o văzu pe Susannah îngenuncheată, străduindu-se zadarnic să dezlege curelele scaunului de forță.

— Nu vă obosiți, milady — continuă doctorul. Desfacem noi aparatul.

Eliberat din chingi, Brian se îndreptă de şale, ochii îi străluceau, pe buze se ivi un zâmbet imposibil de descris.

Apoi luă mâna Suzannei, în care se afla ordinul de eliberare, şi ieşi fără să scoată un cuvânt.

— Ah!... Ah! mormăi domnul Bluntdull. Putea măcar să-mi mulțumească.

Trăsura în care se aflau Susannah şi Brian se îndrepta spre West End. Brian o privea pe Susannah în tăcere, parcă vrăjit.

— Îți mulțumesc — spuse el luându-i mâna şi sărutându-i-o prelung. Îți mulțumesc, îngerul meu salvator!

— Cât de mult trebuie să fi suferit, Brian! murmură frumoasa fată. Şi toate astea din pricina mea...

Lancester se încruntă.

— Într-adevăr — replică el în şoaptă.

— Prin urmare, te-au azvârlit în această temniță?

— Da, ei... ei şi fratele meu, lordul... Dar acum sunt liber şi ştiu cum mă voi putea revanşa față de dumneata, draga mea Susannah... Există un lucru pe care inima ta nobilă şi-l doreşte mai presus de orice pe lume...

— Ce spui! exclamă frumoasă fată pălind. Ai aflat?...

Se opri, murmurând abia inteligibil:

— Mama!...

Brian îşi retrase mâna şi-o opri punându-i un deget pe buze. Zâmbea fericit auzind numele acela rostit atât de

curând, ceea ce îi oferea prilejul să descopere sufletul minunat al iubitei sale.

Dar bucuria i se risipi într-o clipă.

— Nu mă-ntreba nimic — replică el. Spune-mi doar unde poate fi găsit omul pe care-l numeşti Tyrrel Orbul.

— Oh! Milord — strigă Susannah tremurând. Pentru numele lui Dumnezeu, nu-i mai înfrunta mânia!

— Mânia lui e neputincioasă împotriva mea, milady. Trebuie să dau ochi cu el.

Susannah şovăi.

— Trebuie să-l văd numaidecât — continuă Brian.

Rosti aceste cuvinte pe un ton atât de grav, încât frumoasă fată nu mai îndrăzni să se opună. Îi dădu adresa doctorului Moore.

Brian scoase capul pe fereastră şi porunci vizitiului să meargă în Wimpole Street 10.

— Milady, te rog să m-aştepţi aici, — spuse el în momentul când trăsura se opri. Mă-ntorc curând... Dacă nu mă-ntorc...

Se opri, dar continuă aproape imediat:

— Uită-te la ceas... Dacă nu mă-ntorc într-o jumătate de oră, te duci la postul de poliţie din Hing Street şi-l rogi pe magistrat să vină să constate o crimă.

— Oh! Milord! Milord! Fie-ţi milă de mine — ţipă Susannah.

Brian nu răspunse şi coborî. În clipa următoare, trecea, dezarmat, pragul locuinţei doctorului.

Îl întâmpină Rowley. Cum probabil vă închipuiţi, Rowley nu deschise imediat uşa sanctuarului. Îl examină pe toate feţele pe noul venit şi rosti pe diverse tonuri faimosul ta, ta, ta, ta, înainte de-a lua o hotărâre. Dar cele trei zile petrecute la Bedlam marcaseră obrazul lui Brian cu semne de suferinţă atât de puţin echivoce, încât Rowley văzu în el un client şi încă unul foarte grăbit.

— Vă rog să luaţi loc, domnule — spuse el deosebit de amabil. Îl voi anunţa imediat pe domnul doctor.

— Inutil — replică Brian aşezându-se pe un scaun.

Rowley, care era deja la jumătatea drumului spre uşă, făcu o piruetă pe călcâiele peste măsură de poeminente şi începu să-l examineze din nou pe clientul straniu ce declarase "inutil" când îi spusese că îl va anunța pe doctor.

Rezultatul concret al acestui examen fu un ta, ta, ta, ta, energic, însoțit de-o scărpinare semnificativă a urechii.

— Domnul este cumva vreun membru de la Royal-College? întrebă el apoi cu-o uşoară amărăciune, Slavă Domnului, avem zilnic de-a face cu chipuri noi… Ta, ta!… Am onoarea să vă-ntreb cu ce vă pot servi.

— Spune-i maestrului Tyrrel — răspunse Brian — că un gentleman doreşte să-i vorbească într-o chestiune particulară.

— Maestrul Tyrrel — repetă Rowley — maestrul Tyrrel… Nu cunosc…

— Maestrul Spencer, dacă preferi.

— Cunosc mulți Spencer, domnule… E un farmacist care s-a stabilit anul trecut în Ludgate-Hill… dar…

— Mă grăbesc, domnule! îl întrerupse Brian. Oricare ar fi numele sub care se ascunde acest om, Tyrrel, Spencer sau Edmund Mackensie, vreau…

— Ce doriți cu el, domnule? spuse Tyrrel care trecu în clipa aceea pragul.

Brian se întoarse. Zărindu-l abia acum, Tyrrel, schimbându-se la față, făcu câțiva paşi înapoi.

— Ah! doar atât apucă să spună Tyrrel stupefiat.

Apoi adăugă printre dinți:

— Hotărât lucru, diavolul şi-a vârât coada!

Reflecția era legată de necazurile avute recent: fuga Suzannei şi a feței lui Mac-Farlane, Clary, pe care îşi asumase misiunea s-o păzească, tristul deznodământ al complotului împotriva băncii etc. etc. Tyrrel se afla într-o zodie proastă.

— Avem mai multe probleme de lămurit împreună, maestre Ismail — îi spuse Brian.

Făcând eforturi să-şi revină, Tyrrel înaintă încet şi-l

alungă pe Rowley c-un gest.

— Şi cele mai încâlcite probleme se pot lămuri, milord — răspunse el — când ştii cum să procedezi… Ce doriți de la mine?

— Mai întâi, vreau să ştiu numele tatălui Suzannei.

— Şi-apoi?

— Întâi numele lui, îți spun! rosti poruncitor.

— Iar eu v-am întrebat: şi apoi? continuă Tyrrel împingând cu piciorul un fotoliu în fața lui Brian şi instalându-se. Deoarece n-aş fi vrut să începem discuția printr-un refuz… Nu sunt dispus să vă divulg numele tatălui Suzannei.

Bagă de seamă, Ismail!…

Tyrrel dădu din umeri, luându-şi aerul acela provocator al oamenilor care vor să sondeze terenul, să afle de ce resurse dispune adversarul lor.

— Eh, milord, glumiți — spuse el — dacă-mi ziceți să bag de seamă! Toată viața n-am făcut altceva decât să bag de seamă. Prudența este prima condiție a comerțului pe care-l fac… Dar dumneavoastră nu v-ați gândit deloc să băgați de seamă când ați trecut pragul acestei locuințe?

— Ba da — răspunse simplu Brian.

Tyrrel aşteptă câteva secunde, sperând că Lancester îi va furniza explicațiile dorite. Dar Lancester tăcu, ceea ce-l puse pe gânduri pe adversarul său.

— Milord — continuă el după o pauză — îmi cereți să vă divulg un secret care-i de vânzare.

— Sunt dispus să plătesc — spuse Brian.

— Dar sunteți foarte sărac, milord! adăugă Tyrrel surâzând. Mai sărac decât vă-nchipuiți… Mâna care, din umbră, vă punea la dispoziție, în fiecare lună, o sută de guinee, este astăzi mâna unui biet prizonier.

— Ştiai deci!… exclamă furios Lancester.

— Acest secret nu-i de vânzare, milord — continuă Tyrrel cu un aer grav. Aşadar, urmă el, iată-vă mai sărac decât un cerşetor. Dar, pe de altă parte, deasupra capului

dumneavoastră se află o avere de prinț... atârna de-un fir de păr... Nu vă obosiți să mă interogați prin amenințări: sunt dispus să vă dau lămuriri în privința asta... White-Manor este epileptic şi nebun.

— Fratele meu nebun! spuse Brian al cărui glas exprima o sinceră tristețe.

Tyrrel izbucni în râs.

— S-ar zice că nu v-ați străduit îndeajuns să obțineți acest rezultat! replică el batjocoritor.

Brian lasă capul în jos, copleşit nu de sarcasmul mizerabilului, ci de învinuirea conştiinței sale.

— Dacă doriți – continuă Tyrrel – vă pot spune, cu lux de amănunte, de ce boală suferă Goffrey de Lancester care, în timp ce dumneavoastră erați închis la Bedlam, se află la Denham-Park... Închipuiți-vă că bietul conte are o nebunie foarte ciudată. I se pare că vă vede pe dumneavoastră tot timpul, şi asta-l ucide.

— Destul! şopti Brian.

— Da, da, destul! continuă Tyrrel prefăcându-se că nu înțelege. Într-adevăr, poți muri din asta!... Ah! Senioria Voastră s-a descurcat straşnic în duelul cu contele!...

— Destul, îți spun! strigă Lancester. Am venit aici să aflu numele tatălui Suzannei. Şi-l voi afla, de bună voie sau cu forța.

— Şi eu aş vrea să aflu multe lucruri – replică rece Tyrrel. De pildă, m-ar interesa grozav să aflu cine-i zâna aceea atât de puternică, încât a izbutit să vă deschidă porțile de la Bedlam...

Lancester se ridică.

— Maestre Ismail – spuse el încercând să-şi păstreze calmul – crede-mă, nu poți câştiga de două ori partidă pe care ai jucat-o odinioară împotriva ştreangului.

— Asta-i şi părerea mea – milord.

— Îți dau cuvântul meu de nobil – continuă Brian – că dacă nu-mi spui cine-i tatăl Suzannei, mă duc de aici direct la magistrat şi...

— Amenințarea dumneavoastră are o bază şubredă, milord, căci nu se ştie dacă vă voi lăsa să ieşiți de aici!

— Atunci, maestre Ismail, pregăteşte-ți antidotul împotriva funiei. Am prevăzut această eventualitate.

Tyrrel îşi acoperi deodată chipul cu masca aceea blajină şi bonomă, pe care i-am cunoscut-o la începutul povestirii. Ochii săi îşi pierdură strălucirea fixându-se mohorâți, în gol, cu privirea orbilor.

— Senioria Voastră — spuse el urnii — a dobândit o victorie facilă asupra unui biet om… să binevoiască a lua loc… Sunt cu totul la ordinele sale şi gata să-i spun ceea ce doreşte atât de mult să afle.

Brian se aşeză din nou.

Tyrrel îl privi o clipă, cu un aer supus. Apoi pupilele i se aprinseră treptat, până ce căpătară acea forță într-adevăr diabolică, care o făcuse odinioară să tremure pe biata Susannah. În acelaşi timp, pe buzele-i subțiri apăru un zâmbet amar şi crud.

— Din cauza dumneavoastră, milord, am fost spânzurat — spuse el cu o voce tăioasă şi stridentă care, lovind pe neaşteptate auzul lui Lancester, îl irită. Dacă n-ați fi existat dumneavoastră de mult a-şi fi fost un om bogat, aş fi avut milioane… Susannah era averea mea: mi-ați furat-o!… Bănuiesc că a-ți luat măsuri spre a vă pune la adăpost de pumnalul meu… Vai! Milord, ar trebui să fiu; nebun să vă ucid, atâta timp cât capriciul dumneavoastră va face singur această treabă… Ați venit s-aflați un nume. La început am refuzat să vi-l spun, ca să mă amuz pe seama neliniştii dumneavoastră, să-mi bat nițel joc de speranța şi teama ce se înfruntă în sufletul dumneavoastră… Căci numele pe care vreți să-l aflați milord, l-ați ghicit demult!

Brian căpătase o paloare spectrală, avea fruntea acoperită de sudoare şi gâfâia.

— Pe onoarea mea — îngăimă el — nu, nu pot crede… nu!

— Mințiți nobile domn — continuă Tyrrel cu-o

satisfacție sadică. Nici nu-i nevoie să-i rostesc numele... conştiința dvs. vi-l strigă... Ei bine! Nu vă-nşelați. El este tatăl ei, milord, iar dumneavoastră nu-i veți putea fi niciodată soț.

Brian gemu înăbuşit, apoi, ridicându-se cu greu, se îndreaptă clătinându-se spre uşă, în timp ce Tyrrel continua să rânjească.

Brian iuți pasul şi dispăru. Deschise uşa portierii trăsurii, dar nu se urcă. Susannah, care se pregătea să-l intim pine fericită, strigă de spaimă văzându-i tulburarea.

— Milady — murmură el trist — Susannah! Du-te! Nu te pot urma acum... Adio!

Făcu un semn vizitiului care se aplecase pentru a primi ordine. Trăsura plecă.

Brian rămase o clipă nemişcat, pironit locului, apoi se îndepărtă, lăsându-se azvârlit când la dreapta, când la stânga, de valul trecătorilor...

Seara, Susannah primi o scrisoare conținând următoarele cuvinte semnate de Brian:

"Nu pot să te mai văd, Susannah, deoarece te iubesc şi sunt fratele tatălui dumitale. Uită c-am putut fi fericiți. Voi veghea de departe asupra dumitale. Vei avea o consolare în faptul că-ți voi reda mama".

Susannah citi printre lacrimi şi, deznădăjduită, căzu în brațele contesei.

Capitolul XXX - Verdictul

Trecură şase săptămâni...

De aproximativ şapte zile, curtea cu juri din Middlesex îşi ținea şedințele în Old-Bailey.

Era ora unsprezece dimineața. O mulțime imensă se îmbulzea în jurul tribunalului; niciodată curiozitatea

publicului nu fusese ațâțata atât de mult. Polițiştii făceau cu greu față misiunii lor de-a păzi ieşirile tribunalului, unde locurile rezervate se vindeau cu prețuri exorbitante, ajungând până la zece lire sterline. Doar era vorba de-un proces ieşit din comun. Ziarele dăduseră cazului o amploare uriaşă, pe deplin meritată.

Frumosul, strălucitorul, faimosul marchiz de Rio Santo se afla de două zile pe banca acuzaților.

Lorzi şi doamne elegante se înghesuiau laolaltă cu micile negustorese din Poultry şi redutabilele neveste ale sacagiilor. Era o harababură înspăimântătoare. Cu greu ar fi putut distinge în mulțime pe prietenii şi cunoscuții noştri. Totuşi, căutând bine, l-ai fi putut recunoaşte pe franțuzul Lantures-Luces, alături de profilul lordului John Tantivy. Puțin mai departe, opt pălării de paie, ornate cu panglici extravagante, ascundeau cele opt capete ale cumetrelor din Finch-Lane, doamnele Dood, Bull, Crosscairn şi celelalte ale căror nume armonioase le-am dat uitării.

În imediata apropiere a uşii de la intrare stătea o femeie în doliu, a cărei față era ascunsă de-un văl negru gros.

Pe la unsprezece şi un sfert, conetabilii, ajutați de câțiva polițişti, făcură loc trăsurii acuzatului.

Cei zece mii de spectatori se înălțară în vârfurile picioarelor, dar nu văzură nimic.

Marchizul de Rio Santo, arborând pe chipul său nobil un aer distrat şi indiferent, coborî în fața clădirii Old-Bailey.

În clipa aceea, femeia îmbrăcată în negru îşi ridică vălul, lăsând să se vadă trăsăturile palide ale contesei de Derby. Ochii marchizului se îndreptară întâmplător spre ea şi, de îndată ce-o zăriră, expresia fizionomiei sale se schimbă complet. Un respect tandru, o recunoştință plină de afecțiune îi însuflețiră privirea care mângâie o clipă fruntea plecată a Opheliei. Era un semn mut de mulțumire, dar elocvent, în care admirația se împletea cu

recunoştinţa.

Ophelia îşi coborî vălul, dar nu atât de repede încât să nu i se vadă zâmbetul trist şi două lacrimi tăcute care i se prelingeau încet pe obraz. Era de nerecunoscut! Ochii ei obosiţi de-atâta plâns exprimau descurajare şi nelinişte!

În clipa în care Rio Santo trecea pentru ultima oară pragul de la Old-Bailey, Ophelia simţi un leşin şi începu să se clatine. Un braţ îi cuprinse talia şi-o susţinu că blândeţe.

Ophelia se întoarse. Cea care-i venise în ajutor era o femeie înaltă şi corpolentă, îmbrăcată tot în doliu şi purtând ca şi dânsa un văl.

Continuând s-o sprijine pe Ophelia, femeia dădu mulţimea la o parte şi astfel ajunseră pe una din străzile laterale.

— Dumnezeu să vă ajute, milady! murmură ea oferind contesei o sticluţă cu săruri. Aş fi vrut să fac şi eu ceea ce-aţi făcut dumneavoastră… dar nu-s decât o femeie simplă, în vreme ce dumneavoastră sunteţi o lady… Dumnezeu să v-ajute!

— Cine eşti dumneata? întrebă contesa.

— Numele meu e Fanny Bertram – răspunse femeia voalată. Odinioară, l-am iubit, aşa cum îl iubiţi dumneavoastră acum… Veţi vedea că nu poate fi dat uitării!… Ştiu că v-aţi rugat pentru el, c-aţi plâns pentru el… Vă mulţumesc, vă mulţumesc, doamnă, fiţi binecuvântată!

Fanny Bertram atinse cu buzele mâna contesei şi se pierdu în mulţime.

Marchizul de Rio Santo se afla în faţa judecătorilor. Se aştepta ca această şedinţă să pună capăt dezbaterilor şi să aducă verdictul juriului.

Principalul martor, Angus Mac-Farlane, de la castelul din Crewe, lipsea de la proces. Toate încercările de a-i găsi rămăseseră zadarnice: nimeni nu ştia ce se întâmplase cu el.

Frank şi Mac-Nab se aflau acolo în locul lui. Lângă ei, în calitate de martor benevol, excelenţa sa prinţul Dimitri Tolstoi, ambasadorul Rusiei, a cărui depoziţie îl doborâse de mai multe ori pe Rio Santo în cursul dezbaterilor.

Afară, mulţimea se mai rărise, dar se aflau încă destui oameni.

De altfel, majoritatea celor care părăsiseră locul nu se aflau prea departe, aşteptând, în vreun local public din apropiere, terminarea procesului şi ieşirea condamnatului, căci în ceea ce priveşte faptul că avea să fie condamnat nu mai încăpea nici o îndoială.

Toată *Familia* era în mişcare. Nici unul din membrii ei, cu excepţia marchizului, nu fusese implicat, deoarece depoziţia lui Mac-Farlane, făcută la postul de poliţie din Westminster, nu-l menţiona decât pe marchiz, făgăduind în acelaşi timp revelaţii ulterioare şi-o listă cu principalii *Lorzi ai Nopţii*. Chiar din seara aceea moşierului i se pierduse urma şi se bănuia că fusese asasinat de către *Familie*.

Oamenii *Familiei* ştiau acum cine era şeful acela misterios care le îndruma din umbră mişcările şi domnea asupra lor în chip de monarh absolut. Fiecare încercase să-i vadă, fiecare îl văzuse şi înfăţişarea într-adevăr regească a acelui om ciudat produsese asupra tuturor o impresie profundă.

În timp ce procesul îşi urma cursul, personajele secundare ale dramei noastre se aflau adunate în *spirit-shop*-ul lui Jack Gibbet din Fleet-Lane, la câţiva paşi de Old-Bailey.

Era o bombă în genul cârciumei "Pipa şi Cana", numai că avea un salon rezervat avocaţilor şi slujbaşilor mărunţi ai tribunalului care reprezentau elita cartierului.

La o masă din salonul rezervat, căpitanul Paddy O'Chrane lua obişnuita sa porţie de gin cu apă rece, fără zahăr, cu puţină lămâie. Era singur. Nu departe de el, Snail, Madge, Loo şi Mich, a cărui mutră tristă păstra

încă urmele pumnului necruțător al lui Turnbull, ocupau primul separeu al salonului comun. La masa următoare, Bob Lantern şi Temperance împărțeau o cană cu bere. În sfârşit, într-un loc mai îndepărtat, Donnor d'Ardagh lua masa de dimineață. Se retrăsese într-un colț şi nimeni nu-i luase în seamă prezența.

Se vorbise mai întâi despre proces. Apoi, epuizând acest subiect, reveniseră la marele eveniment al jafului ratat al Băncii şi la incidentele care urmaseră.

— Ar fi fost un *fun* nemaipomenit! spuse Snail. Eu şi soră-mea Loo eram postați în colțul străzii Poultry… Săraca Loo. Ia te uită ce greu răsuflă!… Mich, dă-i ceva de băut nevesti-tii, cumnate!

Mich umplu un pahar cu gin pe care Loo vru să-l dea pe gât, dar sărmana fată nu reuşi să-l ducă decât până la buze. Paharul îi scăpă din mâna tremurândă şi se sparse.

— Semn de moarte – spuse Mitchell.

— Aiurea! strigă Snail. Umple-i alt pahar, Mich. Eu fac cinste…

Loo se ridicase, gâfâia şi-şi puse amândouă mâinile pe pieptul care-o ardea. Se întinse pe o bancă.

— Vezi, Temperance – spuse părinteşte Bob Lantern adresându-se soției sale – vezi unde duce abuzul de băuturi tari, comoara mea?

— Oh! Frumosul meu Bob – răspunse Temperance mângâind bărbia oribilă a cerşetorului – în dimineața asta n-am pus în gură nici măcar o cană întreagă de gin.

— La urma urmei – continuă Snail – s-ar putea să fie într-adevăr un semn de moarte, căci Înălțimea Sa a rupt-o-n fericire… Dar, ca să ne-ntoarcem la mine şi la soră-mea Loo, când s-au ivit soldații… Ascultă, soțioară Madge, şi-ai să-ți dai seama dacă bărbățelul tău e-un adevărat bărbat, lua-m-ar dracu… când au venit soldații, s-au găsit nişte proşti care-au vrut să-i atace. Soldații şi-au încărcat armele şi ne-au luat pe sus, ducându-ne până la *Purgatoriul* din White-Chapel, care era pustiu,

deoarece toate păsărelele îşi luaseră zborul… Joe, care era de pază, a pus în mişcare resortul intrării ce dă în *lane*; zidul de la parter s-a deschis, după cum ai putut vedea şi tu şi sor-mea Loo, şi-apoi alte ziduri fermecate s-au deschis… Ne-am îmbulzit în sala joasă; soldații după noi… Ah, ah, stai să vezi!… Noi, care cunoşteam drumul, am luat-o repede la stânga, în vreme ce nenorociții ăia de soldați s-au oprit pe loc de-ndată ce uşa s-a închis în urma lor… S-au oprit şi au tăcut chitic.

Spre a înțelege relatarea lui Snail despre actele sale de vitejie, cititorul trebuie să-şi amintească de descrierea intrării secrete a *Purgatoriului*, făcută atunci când lady Jane B… a venit în bârlogul acela, condusă de contesa Pantazino, pentru a răscumpăra diamantul coroanei furat la Covent-Garden.

Snail continuă:

— Trage din pipa mea, frumoasă Madge, o să mi-o dai înapoi după ce termini… Era beznă ca-ntr-un mormânt. Am început să merg încet, până aproape de groapă care se găseşte între stradă şi uşa sălii… Când am ajuns în dreptul gropii, am strigat: Haideți, camarazi, haideți!… Ți-aduci aminte, surioară Loo?

Loo deschise ochii stinşi, apoi îi închise la loc fără să răspundă.

— Loo e bolnavă — urmă Snail. N-o să pățească nimic, dacă i se dă de băut… Soldații m-au auzit şi s-au avântat… Ah! Ah! Ce groapă adâncă!… Ăştia n-or să mai poată spune unde se află *Purgatoriul!*

— Să mă fiarbă — spuse căpitanul — să mă fiarbă-n cazanul Satanei, dacă băiatul ăsta nu-i mai gingaş decât noi toți la un loc.

— Auzi, nevestică Madge — țipă Snail — auzi ce se spune despre bărbățelul tău? Milioane de blesteme!

— Soldații trebuie să fi fost tare nemulțumiți — observă Bob, — c-au avut parte de o astfel de moarte, pe fundul unei gropi… Câți erau?

— Vreo doisprezece, prietene Bob.

— Dacă socotim că fiecare din ei a avut cel puțin trei şilingi în buzunar… şi-un soldat al regelui poate s-aibă trei şilingi… înseamnă că s-au dus de râpă vreo două guinee!

Bob oftă calculând aparte.

— Oh! Oh! Mi-e tare rău! horcăi în clipa aceea micuța Loo. Măicuța mea sfântă, roagă-te pentru mine!

Donnor d'Ardagh, care era singur în separeul lui, tresări auzind vocea fiică-sii şi se apropie involuntar. La rândul său, Snail se ridicase ținând în mână un pahar plin cu gin.

— Deschide gura, surioară Loo — spuse el.

Fetița se supuse şi Snail o făcu să înghită ginul până la ultima picătură.

Loo îşi întoarse o clipă ochii holbați brusc şi se sculă în picioare, de parcă ar fi suferit un şoc electric.

— Mai dă-mi, mai dă-mi! strigă ea.

Urcându-i-se băutura la cap, începu să danseze şi să cânte ca de obicei monotonul ei refren. Inspira milă! Nefericită copilă abia mai răsufla în urma efortului nesăbuit. Donnor d'Ardagh, în picioare, sprijinindu-se de un stâlp, o privea cu ochii plini de lacrimi.

— Bună, dad — spuse Snail, zărindu-l de departe. Madge, salută-l pe socru-tău!

Căpitanul Paddy scoase capul din salonul rezervat.

— Poate careva dintre voi — întrebă el — nemernici păcătoşi, copilaşii mei dragi, să-mi spună dacă-i adevărat că domnul şi doamna Gruff de la hanul Regele George au pierit?

— Eu, căpitane, eu, Satan şi coarnele lui! răspunse Snail. Numai eu îți pot spune asta, şi încă multe altele, zău aşa!… Ascultați cu toții. E-o chestie… S-a-ntâmplat tot în noaptea de pomină. Ieşind din Purgatoriu, unde i-am vârât pe soldați în groapă, ce mi-am zis: Snail, un gentleman că tine trebuie să fi fost semnalat în mod special poliției… Asta era părerea mea, la naiba!… Am lăsat-o pe surioara mea Loo să se ducă singură acasă şi

am luat-o pe marginea apei, ca să fiu mai sigur, spre hanul *Regele George*, unde voiam să m-ascund... Dar când am ajuns la podul Black-Friars... să vedeți ce chestie hazlie... zăresc un afurisit de nebun care privea apa de pe parapet, şi cânta un vechi cântec scoțian. M-am apropiat de el... M-a auzit şi s-a repezit la mine furios. "Priveşte, mi-a zis el, priveşte... Îi vezi? Uite-i pe Gruff şi pe nevastă-sa... Uite-o pe Clary... Clary şi Anna!... Da, da, iată-l! pe fratele meu Fergus!" Arăta înspre Tamisa unde nu se vedea nimic... Nu-i aşa că-i hazliu?

— Şi după aceea, sămânța de bandit? întrebă căpitanul.

— După aceea? Pe legea mea, dacă n-aş fi fost bărbat, mi s-ar fi făcut frică! urmă Snail. Dar, slavă Domnului, puțini gentlemeni sunt curajoşi ca mine... Ce-a mai fost după aia? Al naibii să fiu dacă n-a-nceput să dea apă la şoareci ca o fântână. "Morți... toți sunt morți!" spunea tipul. "I-am omorât pe toți!" Şi tocmai când mă gândeam mai puțin c-o să scap, mi-a dat drumul şi s-a aruncat în Tamisa. Eu ştiu să-not dar era cam frig şi, la urma urmei, ce treabă aveam eu cu scrintitul ăla. M-am uitat cu atenție. L-am văzut ieşind din umbra podului şi plutind ca şi cum n-ar fi putut să se scufunde în apă, căci nu-nota... După câteva secunde, i-am auzit din nou vocea... cânta... A cântat mult timp... apoi vocea i s-a stins şi n-am mai văzut nimic pe unda apei.

— Dar Gruff? Stârpitura lui Satan!

— Răbdare, căpitane, trăsni-m-ar cerul!... După ce nebunul s-a-necat, mi-am văzut mai departe de drum spre hanul *Regele George*. Uşa era deschisă... Nimeni în sala de jos. Sus... pe legea mea, poate nebunul avea dreptate: s-ar putea să fi văzut în Tamisa trupul lui Gruff şi al nevestei sale, căci sus erau urme de sânge... asta-i tot.

— Uite-aşa se duce pe gârlă în fiecare an — mormăi Bob — "marfă" în valoare de peste o sută de lire!

— Deci, pe coarnele lui Belzebuth! spuse căpitanul.

Gruff şi nevastă-sa au murit… Erau camarazi de nădejde, deşi s-ar putea spune că în toată lumea n-ai fi găsit doi ticăloşi mai nărăviți ca ei…

În clipa aceea se auzi un zgomot provocat de prăbuşirea unui corp pe duşumeaua localului. Toți îşi întoarseră privirea spre Loo, de care uitaseră.

Stătea întinsă pe jos, leoarcă de sudoare.

— Ard toată!… Ard toată! şopti ea… Scoateți-mi… Oh! Fie-vă milă! Scoateți-mi focul care mă frige aici!

Îşi apăsă cu amândouă mâinile pieptul scofâlcit.

Donnor d'Ardagh se repezi spre ea. Îngenunche.

— O să-i treacă, dad – spuse Snail.

— Daddy! rosti încet Loo. Dumnezeu s-a-ndurat şi mi i-a adus pe tatăl meu… Oh! Daddy! Te implor… stinge-mi focul, focul ăsta care mă perpeleşte.

— Bea, surioară Loo – continuă întreprinzătorul Snail. O să-ți treacă.

Fata scutură din cap respingând paharul cu gin, spre uimirea de nedescris a Temperancei care, fără să vrea, întinse mâna să-l ia.

— Daddy – bâigui Loo – mă simt atât de bine ştiindu-te aici… Ce să-i spun mamei din partea dumitale?… Mă duc la buna mea mamă!… Oh! Focul se stinge… nu mă mai arde.

Închise ochii. Pe trăsăturile ei chinuite se aşternuse acum un zâmbet liniştit de copil adormit.

— I-a trecut! spuse Snail.

Donnor, continuând să stea în genunchi, se aplecă deasupra frunții fetei şi-o sărută plângând. Apoi îşi împreună mâinile ca pentru o rugăciune. În sfârşit, o acoperi pe Loo cu mantaua lui de pânză.

— De ce faci asta, daddy? îl întrebă Snail.

— Fiindcă a murit, băiatule – îi răspunse Donnor.

În acelaşi timp ridică în brațe firavul trup al micuței Loo, şi ieşi cu paşi repezi.

În local se lăsă o linişte de mormânt.

— Vezi, Temperance? – şopti Bob. Asta-i o lecție

groaznică!

— Oh! Da, frumuşelul meu — răspunse namilă. Vezi, aşa am să mor şi eu, dacă nu-mi dai şase pence să-mi cumpăr gin!

— Nevestica mea, Madge — spuse Snail străduindu-se să nu plângă. Eu sunt un gentleman şi n-aş vrea să mă port ca un copilaş… Dar cred că-i voie să-ți pară rău de soră-ta… Sărmana mea Loo! Biata Loo! Nu plâng, Madge!

Snail se întoarse brusc la perete, deoarece o lacrimă îi muia pleoapa şi se simțea ruşinat.

Tăcerea care domnea în local fu tulburată deodată, când de afară se auzi o agitație gălăgioasă.

— S-a dat verdictul! se auzi de peste tot.

— S-a dat verdictul! repetă Tom Turnbull care îşi făcu apariția în clipa aceea, împingând uşa cu-o lovitură zdravănă de picior.

— Şi care-i verdictul, camarade Tom? îl întrebă Paddy O'Chrane uitând, din pricina grabei, să mai blesteme.

În loc să iasă afară, ceilalți oameni ai Familiei făcură cerc în jurul lui Tom Turnbull.

Acesta se trânti pe-o bancă şi rămase o clipă tăcut. Chipul lui aspru şi grosolan exprima o adâncă emoție, în contrast cu felul lui obişnuit de-a fi, nepăsător şi cinic.

— Îl cunosc abia de ieri — spuse el brusc în cele din urmă — dar dacă mi s-ar fi cerut pielea pentru a-l salva, aş fi dat-o.

— A fost condamnat?… bolborosi căpitanul, tulburat şi el, pentru prima oară după mulți ani.

— Condamnat la moarte! răspunse Turnbull.

Capitolul XXXI - Temerarul

Fergus O'Breane, supus englez, zis don José Maria

Tellès de Alarcaon, marchiz de Rio Santo, grande de Portugalia etc., fusese declarat vinovat de asasinarea lui James Mac-Nab, esq., avocat pe lângă curtea de justiție din Glasgow. De asemenea i se imputase delictul de asociere ilicită şi complicitate la o tentativă de jefuire a băncii.

În ceea ce priveşte acuzația de înaltă trădare, procurorul o eliminase, în prealabil, în urma unui ordin primit de la forurile sale superioare.

Fergus O'Breane se declarase de acord cu sentința juriului, recunoscând că săvârşise acțiunile care motivau verdictul şi afirmând că nu regreta nimic.

Se acordă o scurtă amânare pentru execuția lui publică, prin ştreang, în fața închisorii Newgate. Se părea că întreaga Londră vă asista la acel spectacol monden.

Dar pe lângă declarațiile sale, care fuseseră considerate îndrăznețe, temerare şi subversive de toți cei ce purtau peruci în cele Trei Regate, Fergus O'Breane afirmase, clar şi răspicat, în chiar incinta tribunalului Old-Bailey, în fața judecătorilor, consilierilor municipali, grefierilor, avocaților etc., stupefiați de atâta cutezanță, că nu va fi spânzurat niciodată.

Afirmația era luată drept o simplă lăudăroşenie, iar nobilimea din West End se pregătea serios să ofere un ultim semn de simpatie Leului, regelui modei, astrului strălucitor al atâtor nopți de neuitat, venind cu toții, înmănuşați, dichisiți, împopoțonați, să-l vadă, poate după un spectacol, atârnând în ştreang.

Era vreo zece seara. A treia zi după condamnarea marchizului de Rio Santo, Anna şi Clary Mac-Farlane stăteau culcate în pat. Dar, în timp ce Anna dormea adânc, Clary îşi privea neliniştită sora, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că doarme.

Odată trecute momentele de bucurie provocate de întoarcerea nesperată a celor două surori, tristețea se instalase din nou în căminul doamnei Mac-Nab. Cei ai casei îşi dădură repede seama că Anna şi Clary, deşi din

motive diferite, se schimbaseră mult. Anna, odinioară o copilă blândă şi naivă, avea acum un secret. Doamna Mac-Nab surprindea adesea în ochii ei frumoşi, altădată obişnuiţi să zâmbească mereu, urme de lacrimi. Cât despre Clary, mintea şi inima ei păreau să fi fost afectate de-aceeaşi lovitură funestă. Biata fată suferea în tăcere de-o boală necunoscută, iar facultăţile ei mintale manifestau un dezechilibru vădit. Stephen era foarte atent cu ea şi-o îngrijea tot timpul. Anna încerca să zâmbească pentru a-i alunga tristeţea adâncă. Totul era zadarnic. Şocul fusese prea violent. Ar fi fost necesare săptămâni, luni întregi de fericire că acea maladie a sufletului şi trupului să se vindece.

Or, Clary nu putea fi fericită din moment ce iubea cu înfocare, nebuneşte, un necunoscut, un om pe care nu ştia dacă-l va mai revedea vreodată.

Ziua şi-o petrecea stând ceasuri de-a rândul în spatele perdelei de la fereastră, privind fără întrerupere casa de peste drum, pândind o mişcare a draperiilor, un semn care să-i anunţe prezenţa lui Edward.

Dar nu zărea absolut nimic. Iar atunci când Stephen sau doamna Mac-Nab veneau la ea şi încercau s-o smulgă din tristele visări ale singurătăţii, ea îi urmă supusă, tăcută, posomorâtă…

Părăsea fereastra, aşa cum te desparţi de-un prieten la care ţii şi care ştie să-ţi ogoiască durerea, dacă nu să te consoleze. Plecă de lângă ea, pentru a se reîntoarce curând şi a veghea din nou.

Odată, doamna Mac-Nab urcă scara mai repede decât de obicei şi-i spuse cu acea veselie pe care ştiu s-o simuleze mamele în faţa copiilor lor suferinzi:

— Hai, Clary, hai, copila mea, vino să vezi şi tu portretul faimosului marchiz de Rio Santo.

Doamna Mac-Nab habar n-avea că Stephen îl bănuise pe marchiz de răpirea celor două fete. Cumpărase pe stradă una din acele litografii, mai mult sau mai puţin asemănătoare, care se vând la Londra în

sute de mii de exemplare în timpul şi după fiecare proces celebru. Îşi spusese: litografia o s-o amuze pe Clary.

Clary o urmă docilă ca de obicei şi coborî în salon unde Anna, în picioare în fața litografiei desfăcute, admira nobilele trăsături cărora creionul stângaci al unui artist de duzină nu izbutise să le distrugă în întregime minunată armonie.

Clary îl recunoscu numaidecât pe Edward. Inima i se umplu de bucurie, dar îşi ascunse bine emoția, rămânând neschimbată la față.

— Priveşte, Clary — spuse doamna Mac-Nab. Acest gentleman a vrut să-i ucidă pe rege, pe miniştri, pe toți membrii Parlamentului... Reverendul Josuah Butler, care-i bine informat, mi-a spus toate astea ieri... Nu-i aşa că are aerul unui descreierat, copila mea?

Clary nu răspunse.

— E foarte frumos! şopti sora ei. Nu credeam că poate exista un bărbat atât de frumos!

Clary începu să zâmbească şi-şi strânse uşor mâna. Apoi, deodată, încercă un sentiment de teamă şi rosti în şoaptă:

— Cei ce vor să-l ucidă pe rege, nu sunt condamnați la moarte?

— Ba da, ba da, draga mea — răspunse doamna Mac-Nab. Fără îndoială că sunt condamnați la moarte... Chiar astăzi, brigandul va fi judecat...

— Unde va fi judecat? întrebă Clary.

De multă vreme Clary nu mai rostise atâtea cuvinte.

Anna şi doamna Mac-Nab schimbară o privire plină de speranță.

— La Old-Bailey, scumpa mea — răspunse aceasta din urmă.

Clary îşi duse un deget la frunte.

— Ştiu unde-i Old-Bailey — spuse ea după o clipă de tăcere. Şi, după judecată, unde sunt închişi cei ce urmează să moară?

— La Newgate, iubirea mea.

— Ştiu unde-i Newgate, doamnă — se adresă ea mătuşii căreia odinioară îi spunea mamă. Vrei să-mi dai mie portretul?

— Cu plăcere, scumpa mea, tot ce doreşti.

Clary luă numaidecât litografia şi urcă în grabă scara care ducea spre camera ei.

În ziua aceea şi în ziua următoare păru mai puțin tristă şi fu văzută de mai multe ori surâzând.

— O vom salva! spunea doamna Mac-Nab.

— Să te-audă Dumnezeu, măicuță! îi răspundea Anna.

În seara aceea, adică a treia zi după condamnarea marchizului, Clary îşi petrecuse cea mai mare parte a zilei la fereastră, profitând de orice clipă în care sora ei nu-i spiona mişcările, ca să contemple portretul marchizului.

Când îl privea, simțea parcă un şuvoi de viață însuflețind-o. Frumoşii ei ochi îşi recăpătau strălucirea, înfocarea pudică în care, pentru prima oară, Stephen văzuse oglindindu-se, în biserica Temple, acea dragoste misterioasă, ascunsă în inima fecioarei. Silueta ei îşi regăsea aerul impunător de altădată. Redevenea fata grațioasă şi vioaie, plină de sevă şi căldură.

Când se înseră, Clary rămase câtva timp pe gânduri, apoi se urcă în pat, cu mult înainte de ora obişnuită. O rugă pe sora ei să facă la fel. Anna, întotdeauna dispusă să îndeplinească orice rugăminte a bolnavei, se culcă pe la ora nouă.

La zece, dormea.

Clary îşi ținea răsuflarea şi nu făcea nici o mişcare. Dar nu dormea şi ochii ei larg deschişi spionau somnul Annei.

După câteva minute, printr-o mişcare aproape insesizabilă, dădu la o parte pledul, şi ieşi încet din pat. Era îmbrăcată.

Anna nu se trezi. Clary îşi luă pantofii în mână, ca să nu facă zgomot, deschise uşa şi coborî scara.

Când ajunse la parter, bătrâna Betty era încă trează

şi trebăluia prin bucătărie. Clary se stercură în sufragerie şi se ascunse acolo.

Aşteptă răbdătoare că Betty să se ducă la culcare, apoi, când socoti că bătrâna slujnică trebuia să fi adormit, luă cheia de la uşa de afară pe care o deschise. Astfel, la orele unsprezece şi jumătate noaptea, se trezi singură pe stradă pustie.

— Ştiu foarte bine unde-i Newgate! îşi spuse ea. Sau mai bine zis, ştiam.

Încercă să se orienteze, rămânând o clipă nehotărâta chiar în pragul casei. Apoi, deodată, stimulată probabil de-un gând care-i încolțise în mintea tulbure, o porni la drum, dispărând la întretăierea cu Poultry.

La aceeaşi oră, bravul, conştiinciosul şi incoruptibilul temnicer Noll-Brye vizitase personal celulă în care marchizul de Rio Santo aştepta, culcat pe paie, executarea sentinței. Se înțelege de la sine că administrația închisorii luase măsuri de precauție speciale, cu atât mai mult cu cât nobilul prizonier îşi afirmase, în plină şedință, intenția de-a evita eşafodul. Or, odată ce ai trecut pragul sinistrei celule denumite "camera de aşteptare", eşafodul nu poate fi evitat decât prin sinucidere sau evadare.

Administrația, care se temea în egală măsură şi de una şi de alta, plasase chiar în celulă unde Rio Santo se afla cu lanțuri la picioare, un om sigur şi zdravăn, recomandat chiar de inspectorul poliției metropolitane S. Boyne, esq.

Omul sigur şi zdravăn, garantat de S. Boyne, esq., era scoțianul Randal Graham, ales de *Familie* pentru a organiza din interiorul închisorii o tentativă de evadare, pe care Lorzii Nopții, în frunte cu S. Boyne, urmau s-o sprijine din afară.

Dar cei ce cunosc Newgate, ştiu că o evadare din "camera de aşteptare" prezintă dificultăți enorme.

— Eşti gata, milord? întrebă Randal când paşii greoi, ai bătrânului Noll-Brye încetaseră de-a se mai face auziți

afară.

— Sunt gata — răspunse Rio Santo ridicându-se de pe patul lui de paie.

Randal se apropie de fereastra care dădea în strada Newgate şi aruncă printre masivele bare de fier o jumătate de coroană. Moneda căzu pe pavaj scoţând un sunet: ascuţit.

Numaidecât, din colţul lui Giltspur Street, se auzi un mieunat prelung.

— Sunt acolo — spuse Graham. Haide, O'Breane, a venit clipa să ne despărţim… Ascultă… Îţi jur că nici pentru tatăl meu n-aş fi făcut ceea ce am să fac pentru dumneata… Dacă nu ne vom mai revedea, O'Breane, nu uita să te gândeşti uneori la bietul Randal.

— Mă voi gândi ca la un prieten drag şi devotat — răspunse marchizul emoţionat. Dar de ce să vorbim astfel, Graham? Ne vom revedea cu siguranţă.

Randal scutură din cap.

— Cunosc scara morţii — spuse el. E ca şi cum te-ai arunca din turnul lui Saint Dunstan în gol… Dar ai dreptate, Fergus — continuă scoţianul prefăcându-se vesel — În definitiv, poţi scăpa, au mai scăpat şi alţii.

— N-am văzut niciodată această scară a morţii, cum îi spui — şopti Rio Santo. Există într-adevăr pericolul de moarte?

— Da şi nu, O'Breane, da şi nu… Cu aripi, te-ai putea descurca de minune… E-o scară verticală cu şaizeci de trepte, în josul căreia se află zidul de piatră al unei case… Dacă ar trebui să rişti ziua n-ai cuteza, dar noaptea… Haide, Fergus! La treabă.

— Dar — spuse Fergus — cine te sileşte să o iei pe-acest drum primejdios?

— Vai, milord — replică scoţianul — ar trebui să-ţi închipui că, dacă am ales acest drum, n-am altul… Administraţia închisorii ţine la Senioria Voastră ca la ochii ei din cap. A fixat posturi de pază la toate ieşirile. Există asemenea posturi în Ludgate-Hill, în Fleet-Lane şi

la capătul lui Cheapside... O singură cale e liberă, cea spre Skinner Street şi curtea Arborelui-Verde, amândouă păzite de poliţiştii aleşi de domnul Boyne. O dată ajuns în Green- Arbour-Court, trebuie să ieşi.

Rio Santo îşi duse mâinile la frunte şi reflectă timp de câteva secunde. După aceea, se ridică, lăsând pe paie lanţurile tăiate dinainte şi strânse mâna lui Randal.

— Îţi mulţumesc — spuse el. N-aş accepta sacrificiul pe care eşti gata să-l faci, dacă ar fi vorba de persoana mea, dar am dat semnalul de începere a luptei şi o înfrângere ar însemna un dezastru şi mai mare pentru fraţii mei...

— La treabă! repetă Randal. Trebuie să-ţi mărturisesc, nu-mi pasă de irlandezii dumitale nici cât de negrul de sub unghie. Dacă-mi risc viaţa, o fac pentru dumneata, O'Breane!

Îşi descheie în grabă haina şi scoase o funie de mătase pe care şi-o înfăşură pe corp. Apoi, smulse fără efort două din barele de la fereastră, pe care le pilise el însuşi în cursul serii. Una din aceste bare, pusă de-a curmezişul celor rămase, îi sluji la fixarea funiei.

Randal luase toate măsurile necesare, cu sânge rece şi precizie, tot astfel cum vorbise despre Green-Arbour şi despre scara morţii, fără emfază, la fel cum anunţase, pe un ton simplu, lipsit de patos şi exaltare, intenţia lui de-a muri pentru Rio Santo.

Şi totuşi, nicicând cineva nu înfruntase, în deplină cunoştinţă de cauză, moartea cu atât de puţine şanse de scăpare. Scara morţii din Green-Arbour-Court prezenta un pericol înspăimântător: nu se cobora pe ea decât foarte încet şi cu precauţiuni care nu împiedicau totuşi accidentele să se înmulţească în fiecare zi.

Cum spusese, în josul scării se înălţa un zid de piatră care părea ridicat acolo anume pentru a lua şi cea mai mică posibilitate de reuşită acţiunii gândite de Randal.

Scopul lui este de-a uşura drumul marchizului de

Rio Santo, urmând să abată atenția patrulelor care vegheau în împrejurimile Newgate-ului, atrăgându-le pe propriile lui urme. Or, spre-a acționa eficace în acest sens, urmărirea trebuia prelungită cât mai mult posibil, întrucât curtea de la Green-Arbour era foarte aproape de închisoare.

Randal spera poate să *revină*, ca să folosim limbajul lui, dar trebuie spus că nu-şi făcea prea multe iluzii şi că timpul pierdut de polițişti cu identificarea cadavrului său intră în mod sigur în calculul privind posibilitățile de evadare ale marchizului.

Când funia de mătase fu solid fixată, Randal se îndreptă spre marchiz şi-i întinse mâna.

— Rămâi cu bine – spuse el. Foloseşte-te de clipele acestea şi aminteşte-ți de mine.

Se strecură încet printre bare şi într-o clipă ajunse jos.

Santinelă de la poartă auzi zgomotul pe care-l făcuse în cădere şi strigă:

— Cine-i acolo?

În loc să răspundă, Randal alergă spre Giltspur Street. La colțul străzii, îl aştepta calul. Randal sări în şa.

— Alarmă! strigă santinela. Condamnatul a evadat?

Efectul strigătului fu magic. De pretutindeni apărură polițişti. Randal o luă pe Skinner Street, neîmboldindu-şi calul decât atât cât trebuia ca să nu fie ajuns, dar evitând să-l lanseze în galop. Polițistul care păzea intrarea din Green-Arbour-Court jucă o scenă cunoscută nouă, deoarece am mai văzut-o reprezentată pe *Cumberland*, cu prilejul evadării ocnaşilor, în rada portului Weymouth, de Paddy O'Chrane şi camarazii săi. Când Randal se apropie de el, polițistul se trânti pe jos, strigând ajutor, ca şi cum ar fi primit o lovitură violentă.

Randal trecu, urmărit îndeaproape de toți cei ce supravegheau împrejurimile închisorii. Ajuns în mijlocul curții, izbi cu călcâiele pântecele calului. La lumina unicului felinar atârnat la capătul întunecatului pasaj, fu

văzut zburând ca fulgerul şi dispărând pe scara morții.

Polițiştii se opriră. Auziră copitele calului izbind primele trepte ale scării. Apoi se produse un zgomot surd, rostogolirea unui corp azvârlit cu violență. În sfârşit, un sunet înăbuşit, apăsător, urmat de-o linişte de moarte.

Un fior de groază îi străbătu pe polițişti.

După o clipă de şovăire, desprinseră felinarul din curte şi începură să coboare scară cu multă grijă. Încă de la primele trepte întâlniră urme cu sânge. În josul scării, pe ulicioara îngustă care dădea în stradă, găsiră o masă informă de carne sângerândă. Calul, fusese zdrobit de-a binelea.

Dar nu se zăreau decât rămăşițele calului. Oricât ar fi căutat, polițiştii n-ar fi descoperit nimic care să semene cu un cadavru omenesc. Nimic, nici măcar o zdreanță.

Se uitară unii la alții, năuciți, apoi cutreierară ulicioarele de sub scara morții.

Nu se gândiră să cerceteze Green-Arbour-Court, deoarece era într-adevăr puțin probabil ca prizonierul să fi urcat din nou, după cădere, cele şaizeci de trepte ale scării morții.

În timpul acesta, Newgate Street era complet pustie; iar în Old-Bailey nu se mai afla decât santinelă de la poarta închisorii.

Când spunem pustie, ne referim numai la polițişti, căci în jurul închisorii se aflau mai multe persoane pe care fuga lui Randal nu le clintise din loc. Erau, mai întâi, oamenii *Familiei*, ascunşi în Giltspur Street, apoi cavalerul Bembo care ținea de căpăstru un cal din cei mai viguroşi.

Mai era apoi o femeie îmbrăcată în negru, care stătea nemişcată în colțul lui Skinner Street.

În clipa când Randal dăduse pinteni calului, tânăra femeie tocmai sosise prin Ludgate-Hill şi Old-Bailey. Examinase chipul fugarului la lumina felinarului şi murmurase:

— Nu-i el!

Apoi, privirea ei tulbure se plimbase de-a lungul ridurilor negre ale închisorii.

— Ştiam că voi găsi Newgate — şopti ea. Oare cum se poate ajunge până la el!... Ce triste sunt pietrele... Ce rece trebuie să fie dincolo de zidurile înalte!...

Clary, căci ea era, îşi strânse tremurând eşarfa în jurul taliei şi-şi coborî vălul pe faţă.

În aceeaşi clipă marchizul de Rio Santo, urmând acelaşi drum ca şi Randal Graham, cobora pe funia de mătase, şi ajungea teafăr jos. De îndată ce atinse pământul, se furişă înspre Giltspur Street.

— Sunt aici signore! spuse un glas de după o uşă.

Bembo desprinse în grabă hăţurile calului şi i le întinse lui Rio Santo...

— Cine-i acolo? strigă santinela de la Old-Bailey.

— În şa, milord, în şa! spuse Bembo.

Rio Santo îşi desfăcu braţele şi tânărul italian se ghemui înduioşat la pieptul lui.

— Cine-i acolo? — întrebă iar santinela.

Rio Santo încălecă şi trecu, la pas, colţul străzii.

Clary îşi ridică vălul şi-l recunoscu.

Fără să scoată un cuvânt se avântă spre el. Colţul străzii bara lumina, felinarului. Marchizul îşi coborî privirea asupra femeii în negru pe care o luă drept contesa Derby.

— Dumneata eşti, Ophelia? şopti el.

— Eu sunt — răspunse încet Clary.

— Vrei să-ţi iei rămas bun de la mine?...

— Vreau să merg unde mergi şi dumneata... Vreau să te urmez oriunde...

Rio Santo se aplecă înconjurând cu braţele mijlocul bietei Clary...

Apoi, în clipa când santinela întrebă din nou cine este acolo, marchizul înfipse pintenii în pântecul calului, care se încordă sub povară celor doi stăpâni ai săi, şi se avântă ca o săgeată.

Capitolul XXXII - Glasul viselor

Calul marchizului de Rio Santo zbura ca vântul. Călătoria se desfăşura în tăcere, dar Clary, lipită de Edward, se simţea fericită.

Era visul ei, frumosul vis pe care-l avusese în timpul captivităţii din casa doctorului Moore.

Aspiră fericită aerul rece al nopţii care-i mângâia fruntea încinsă. Privea gonind, în stânga şi în dreapta, ca nişte năluci, siluetele întunecate ale caselor şi liniile strălucitoare ale luminilor.

Încotro mergea? N-avea nici o importanţă. Chiar dacă Edward ar fi condus-o la moarte, Clary tot ar fi continuat să surâdă.

Curând, casele Londrei dispărură din câmpul vederii lor. În primul sat, marchizul coborî de pe cal. Acolo, îl aştepta o diligenţă pregătită de Bembo. Marchizul urcă împreună cu Clary.

Călătoria avea un aspect ciudat. Marchizul de Rio Santo îşi dăduse între timp seama de confuzia făcută şi de starea în care se găsea frumoasa lui însoţitoare. Câteva cuvinte rostite de Clary îl aduseră la realitate. În acelaşi timp află şi numele ei şi amănuntul că era sora Annei, fermecătoarea fată care adună danii la Temple-Church. Marchizul nutrise pentru cea mai mică dintre fiicele moşierului, înainte de a şti cine era, una din iubirile acelea aprige şi trecătoare care la el aveau durata unui capriciu şi intensitatea unei pasiuni, dar de îndată ce aflase din ce familie făcea parte Anna, tandreţea lui devenise alta, împărţindu-se deopotrivă între cele două surori.

Îl iertase pe Angus căruia îi cunoştea boala. Fiicele lui Angus erau şi ale sale.

Tot drumul se purtă cu domnişoara Mac-Farlane ca un părinte faţă de un copil iubit. Dar; sub impresia vie şi

profundă pe care i-o produsese cândva Anna, în cursul convorbirii bizare şi lipsite de sens pe care o avu cu Clary, marchizul rosti de mai multe ori numele surorii ei mai mici. De fiecare dată, când auzea numele surorii ei, Clary se simţea cuprinsă de gelozie, ca în vis, astfel încât fericirea pe care i-o aducea prezenţa lui Edward se schimbă într-o nelinişte amară.

Rio Santo se ducea la Sfânta Maria din Crewe, unde urma să se întâlnească cu Waterfield, Smith, Falkstone, Bembo şi Randal, dacă Randal scăpase cu viaţă. În ciuda interesului tandru pe care i-l inspira Clary Mac-Farlane, fiinţa aceea atât de frumoasă şi-atât de nefericită, Rio Santo era absorbit de planurile sale. Neobosit, ticluia planuri noi de luptă, gândindu-se să reînceapă pe alte căi războiul îndelungat şi necruţător pe care-l declarase Angliei.

În fond, planul lui era încă în picioare. Eşecul pe care-l înregistrase îi întârzia loviturile, dar nu i le putea opri.

În afară de voinţă şi geniu, dispunea încă de resursele acumulate în decursul celor cincisprezece ani.

Însuşi faptul că-şi redobândise libertatea îl situa din nou, la fel de temut că şi mai-nainte, în faţa inamicului său, năucit încă de îndrăzneţul atac.

Totuşi, îşi dădu seama că, într-un asemenea război, este firesc să nu învingi de la început, dintr-odată. Nu avea de gând să lovească imediat a doua oară un adversar puternic şi pus în gardă.

Harul de-a aştepta este o însuşire proprie oamenilor tari. Rio Santo făcuse dovada acestei calităţi, aşteptând douăzeci de ani.

În acest timp, îşi calculase în aşa fel atacul încât, fără trădarea celui mai bun prieten al său, nimeni nu poate şti câte dintre instituţiile engleze, câte părţi din Anglia însăşi ar fi rezistat exploziei.

Or, mina nu sărise încă în aer; trebuia aşteptată doar ziua în care i se va putea da din nou foc.

În timp ce marchizul era frământat de aceste gânduri, Clary îl privea cu admirație; nu făcea nici o mişcare, cufundându-se cu plăcere în extazul ei.

Trecură frontiera Scoției. Acolo încetau legăturile *Familiei.* Marchizul fu silit să încalece din nou, împreună cu Clary.

Era începutul lunii martie. Una din acele zile în care primăvara şi iarna îşi dispută întâietatea.

Noaptea cobora, precedată de învolburările furtunoase ale unor nori cenuşii, deşi, schimbători şi agitați de misterioasele conflicte ale forțelor contrare din natură. Clary, al cărui sistem nervos nu-şi regăsise încă echilibrul, suferea vădit efectele acelei temperaturi anormale. Mai întâi fusese copleşită de un aflux de viață şi beatitudine, apoi se ivise reacția: era sub povara unei suferințe de neînvins.

La un moment dat, Rio Santo simți cum brațele care-l înconjurau îşi slăbesc strânsoarea. Se întoarse în şa. Clary era palidă şi avea ochii închişi.

Spre a ajunge la castelul din Crewe trebuiau să parcurgă mai puțin de o jumătate de milă. Totuşi, marchizul opri calul şi-o aşeză pe Clary pe marginea drumului. Pământul era foarte rece. Marchizul îşi întinse mantaua pe iarbă şi luă şaua de pe cal, făcând din ea o pernă pentru Clary, după ce avusese grijă să scoată pistoalele şi să le azvârle pe iarbă.

Clary rămase mai întâi nemişcată.

Apoi, deschise ochii şi aruncă în jur priviri vrăjite.

Recunoştea Scoția, iar locurile acelea vizitate adesea îi aminteau de copilărie. Dar, în acelaşi timp, îi aduceau şi-o altă amintire… Visul, visul dureros în care-l văzuse pe Edward între ea şi sora sa Anna.

— Azi ea nu-i aici — şopti Clary cu o veselie umbrită de nelinişte. Spune-mi, Edward… nu-i aşa că ea nu trebuie să vină?

Rio Santo îşi dădea seama că biata fată era pradă unui început de delir, dar nu ştia despre ce vorbea.

— Suntem singuri — răspunse el. În apropierea casei tatălui dumitale, Clary.

— Tata! repetă Miss Mac-Farlane. Da, da, Edward… Ferma din Leed e dincolo de munți… Acolo vom fi foarte fericiți…

Se opri, apoi continuă ținând capul plecat:

— Dacă nu vine soră-mea, ca data trecută!

Rămase câteva secunde tăcută, sprijinindu-şi fruntea înfierbântată de mâna marchizului.

— Data trecută! urmă ea. Oh! Dac-ai şti cât de mult am suferit, Edward!… Fusesem fericită toată ziua, ca acum… Noaptea se lăsa tot ca acum… Ah! Da… aşa era!… Cred că stăteam cu toții aici… Dumneata, în locul unde te afli… eu, tot unde stau… Doamne! Doamne! O să vină iarăşi?

— Nu, scumpa mea — răspunse într-o doară Rio Santo. Îți făgăduiesc că nu va veni…

— Îți mulțumesc… îți mulțumesc — şopti Clary. Ar fi ea oare în stare să iubească atât de mult ca mine?…

Spunând acestea izbucni într-un hohot de plâns tânguitor. Apoi tresări brusc şi holbă ochii cuprinsă de-o spaimă inexplicabilă.

— Îndurare!… Îndurare!… spuse ea gâfâind. Uite-o… Îndurare!… Să nu stai lângă ea, ca data trecută… Nu mă respinge… Edward!… Oh! Ce cruzime din parte-ți să mă uiți pe mine şi s-o iubeşti pe ea!…

— Clary!… Scumpa mea Clary — rosti marchizul încercând s-o liniştească.

Dar tânăra fată, din ce în ce mai exaltată, gâfâia, se agită, plângea. Marchizul nu izbutea s-o potolească.

— Mă respingi! urmă ea cu glasul podidit de lacrimi. Îi zâmbeşti!… O strângi la piept… Ah! Ia seama!… În locul acesta… Aici l-a ucis Blanche pe Bertram de Jedburgh… pentru un sărut.

Îşi frământa mâinile agitată.

— Pentru un sărut! repetă ea… Ah!… Şi dumneata!… Îi săruți buzele!…

O scânteie de mânie nefirească îi scăpără în privire. Se trase îndărăt şi mâna ei întâlni întâmplător minerul rece al unuia din pistoale…

Gestul avu iuţeala gândului.

În liniştea câmpiei solitare răsună o detunătură.

Marchizul de Rio Santo, primind un glonte drept în piept, se prăbuşi.

Sărmana Clary, cu mintea rătăcită, scoase un ţipăt de spaimă şi fugi.

Orizontul nu se întunecase încă de tot. Marchizul de Rio Santo, răsturnat pe spate, cu faţa îndreptată spre cer, nu scotea nici un geamăt! Dar în ultimele pâlpâiri ale luminii nesigure a amurgului, ai fi putut citi pe trăsăturile sale expresia unei dureri amare, nemărginite.

Simţea că moare şi murea învins.

Singurul om pe care-l iubise îl trădase. Cădea doborât de singura femeie pe care-o respectase.

Nu-i oare o ironie cumplită şi de neînţeles să fii pedepsit, nu pentru greşelile tale, ci pentru binele pe care l-ai făcut?

Vălul nopţii devenea din ce în ce mai gros. Curând nu se mai putea desluşi corpul care se confunda cu verdeaţa întunecată a ierbii. Dar când luna, trecând pe deasupra câmpiei, lumină din nou scena, în strălucirea ei albicioasă putea fi văzută o femeie care stătea în genunchi lângă trupul lui Rio Santo.

Femeia se ruga.

Părea să fi trecut de mult vârsta tinereţii, şi totuşi era încă nespus de frumoasă. În jurul frunţii palide avea un fel de aureolă, de sfântă resemnare…

Era Mary Mac-Farlane, contesă de White-Manor, care îl recunoscuse în cel întins pe iarbă pe Fergus O'Breane, prima, unica ei dragoste.

Terminându-şi rugăciunea, puse mâna pe inima lui Fergus care nu se mai simţea bătând.

Luna urca la orizont, dând la iveală, trăsăturile celui căzut.

Mary Mac-Farlane se aplecă asupra lui şi-i sărută fruntea. Luna rătăcea pe bolta cerească, adierea nopţii unduia încet în frunziş.

Era o moarte tihnită şi frumoasă, înconjurată de splendorile tăcute ale nopţii şi avânturile neprihănite ale rugăciunii...

* * *

Trebuie să străbatem un cuprinzător spaţiu de timp pentru a ajunge la momentul când s-a potolit furtuna stârnită în viaţa personajelor noastre de popasul la Londra al marchizului de Rio Santo.

Şocul suferit de unele dintre ele, cum ar fi Mary Trevor, Clary Mac-Farlane şi contesa Derby, lăsă urme de neşters. Toate trei se apropiaseră prea mult de razele astrului, ca să le uite vreodată. Contesa Derby se expatrie plecând în Franţa, în căutarea unei vieţi liniştite, ferite de ochii lumii.

În urma unei convalescenţe îndelungate şi dificile, Mary Trevor îşi regăsi frumuseţea şi aerul aristocratic de odinioară. Cum nu încetase nici o clipă să-l iubească pe Frank Perceval, se întoarse la el fericită.

Mary Trevor este acum lady de Fife, deoarece Perceval a moştenit demnitatea de pairi a fratelui său.

Sărmana Clary a fost mai puţin fericită: Stephen, mama lui şi Anna s-au retras, împreună cu ea, la castelul din Crewe, lăsat moştenire de moşierul Angus Mac-Farlane, care se aruncase în Tamisa după ce-l denunţase pe fratele său Fergus. Deşi înconjurată de multă atenţie şi afecţiune, Clary păstra încă urmele prea grelelor încercări prin care trecuse. Stephen folosise toate cunoştinţele sale de medic pentru a-i alina suferinţele. Cu cât o vedea suferind mai mult, cu atât o iubea mai adânc; blânda şi încântătoarea Anna îi arătă o prietenie tandră şi, în sfârşit, Susannah de Lancester pe care Brian o redase mamei sale contesa de White-Manor, o copleşi cu

afecțiunea ei binefăcătoare. Dar trebuia să treacă multe luni pentru ca toate aceste eforturi împletite să ducă la vreun rezultat. În cele din urmă, căldura atâtor iubiri reunite reuşi să-i lumineze gândurile. Clary îşi recăpăta echilibrul, dar rămase profund afectată de-o stare de melancolie pe care Stephen, soțul ei, nu izbuti s-o tămăduiască niciodată.

Păstrase în mintea ei amintirea crimei pe care-o săvârşise într-un moment de nebunie? Nu credem. Nimeni nu fusese martor la drama aceea sângeroasa, care rămăsese o taină între noapte şi Dumnezeu.

Contesa de White-Manor se bucura nespus de prezența fiicei sale, pe care-o jelise atâta aman de vreme. Nu voia să se despartă de ea, şi dacă o lacrimă discretă se furişa din frumoşii ochi ai Suzannei, când se gândea la Brian, sărutările fierbinți ale mamei ei reuşeau s-o facă să dispară. Totuşi, frumoasă fată nu-şi putea uita fericirea zdrobită. Se resemnă fiindcă era tare şi mulțumea cerului care adusese în tenebrele descurajării ei lumina surâsului blând şi radios al unei mame. Încetul cu încetul lacrimile secară. Când mai plângea din când în când, în lacrimile ei nu mai era amărăciune.

Pe scurt, în familia Mac-Farlane, alcătuită din contesă, Susannah, cele două fiice ale moşierului şi Stephen, exista o linişte senină şi odihnitoare, sub care resemnarea aducea a fericire.

Doar Anna, altădată cea mai veselă din toată familia, avea momente de visare dureroasă, pe care le ascundea cu grijă de surorile ei. Dar, într-o bună zi, la castelul din Crewe îşi făcu apariția un străin cu înfățişare de nobil şi Anna îşi regăsi surâsul cuceritor. Străinul era cavalerul Angelo Bembo. El ceru şi obținu mâna celei mai tinere dintre domnişoarele Mac-Farlane.

Bembo renunțase la toate legăturile sale cu Familia, din care nu făcuse parte decât spre a fi alături de Rio Santo. Totuşi, înainte de-a se căsători cu Anna, îi mărturisi că nu-şi aparținea în întregime şi că, poate,

cândva, într-o bună zi, va fi silit să-şi rişte viaţa pentru o cauză pe care nu avea dreptul s-o dezvăluie.

Vom explica numaidecât care era, după părerea noastră, secretul lui Angelo Bembo.

Susannah îl revăzu o singură dată pe Brian de Lancester. Faptul s-a petrecut cu prilejul morţii contelui de White-Manor decedat în urma unei crize de nebunie la sanatoriul din Denham-Park. Brian sărută mâna nepoatei sale şi îi aduse la cunoştinţă că moştenise titlul de pair. Plecă fără să fi dormit sub acelaşi acoperiş cu Susannah.

Brian suferă, el nu avea o mamă care să-i aducă mângâierea. Era singur. Respingea societatea şi n-avea nici un fel de prieten.

Dragostea lui nu se putea stinge prin uitare. Brian n-avea să se mai vindece niciodată. Încercă absolut totul; zadarnic. La ora când scriem, Brian uimeşte Camera Lorzilor prin exploziile neaşteptate ale elocvenţei sale excentrice. Brian nu va fi niciodată un om de stat; în felul lui este un mare orator.

Acum, câte un cuvânt despre unele din personajele secundare ale povestirii noastre.

Snail nu s-a mai căsătorit cu Madge şi-a devenit poliţist, pentru a se întoarce la virtute.

Într-un sezon când câinii aveau nişte preţuri imposibile, Rowley a vrut să-şi încerce unul din "preparatele" sale pe-un irlandez şi, drept urmare, îşi continuă la Botany-Bay interesantă lectură a lucrării *Toxicological Amusements*.

Doctorul Moore se retrase la Denham-Park. Prietenii săi spuneau că a înnebunit. Elabora lucrări foarte savante, determinând accidentele de origină nervoasă la pisici. A murit. Royal-College a bătut o medalie pentru cinstirea lui.

Tyrrel Orbul este bancher în Thames Street. A luat în antrepriză o cale ferată şi învârteşte afaceri de milioane.

Paddy O'Chrane, ex-căpitanul bricului *Hareng*,

afretat de Gween şi Gween din Carlisle, s-a căsătorit cu doamna Burriett şi deține, în calitate de prinț consort, *Armele Coroanei*.

Pentru a da de urma celorlalte personaje ale noastre, trebuie să ne întoarcem în unele ospicii.

Bon Lantern se află la Saint-Lukes. Comoara lui, ascunsă în pivnița din Saint, Giles, l-a cam făcut să-şi piardă mințile. Se crede lord-primar şi nu mai fură decât în momentele de luciditate. Temperance, ca o bună creştină ce se află, a urmat soarta soțului ei. Ginul i-a răpit mințile, şi, ca să fim exacți, nu numai ginul, ci şi romul.

La Bedlam, îl putem întâlni de asemenea pe reverendul Peter Boddlesie pe care eşecul atacului împotriva băncii l-a scos din balamale.

În sfârşit, ni s-a spus în mare taină că lady Campbell se află într-un sanatoriu din împrejurimile Londrei, unde pune la cale, între personaje imaginare, un număr infinit de căsătorii himerice.

* * *

Orice romancier este într-o măsură mai mică sau mai mare un om superstițios. Am descris moartea marchizului de Rio Santo, aşa cum ne-a fost relatată, dar cei ce l-au cunoscut pe Fergus O'Breane păstrează o speranță misterioasă, căreia gândurile noastre i se alătură involuntar.

Randal Graham, care se aruncase de pe cal înainte de-a ajunge la scara morții din Green-Abour-Court, în noaptea evadării, este plin de optimism şi aşteaptă în casa tatălui său. Primeşte uneori mesaje, dar nimeni nu ştie de la cine.

Pe de altă parte, am reținut declarația făcută de Bembo logodnicei sale că viața lui nu-i aparține.

Ca şi Randal, şi el aşteaptă.

Ce aşteaptă cei doi bărbați al căror devotament față

de marchiz era nemărginit?…

Uneori, când politica sinuoasă a consiliului de miniştri din Saint James uită să arunce între popoare sămânța discordiei, națiunile se înțeleg: atunci se face auzit un murmur de dezaprobare universală. Nori negri se adună amenințători întunecând orizontul Angliei.

Dincolo de aceşti nori se ascunde furtuna din care într-o bună zi s-ar putea ivi, cu trăsnetul în mână, Fergus irlandezul, simbolul unei uri nemuritoare.

A fost oare de ajuns mâna unei tinere fete ca să-l doboare pe uriaşul acela, a cărui forță rivaliza cu aceea a unui imperiu?…

Posibil. Dar la fel de posibil este ca lava să se fi adunat în craterul vulcanului stins, aşteptând doar scânteia care să reaprindă văpaia.

{1} Distracție (în engleză).
{2} Cursă cu obstacole (în engleză în original).
{3} Chelner (în engleză în original).
{4} Crâşmă (în engleză în original).
{5} Medic (în engleză în original).
{6} Lampagiu (in engleză în original).